autorul bestsellerului nr. 1 Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul
ROBIN SHARMA
CLUBUL
5
A.M.
FII STĂPÂN PE DIMINEAȚA TA!
FĂ-ȚI VIAȚA MAI BUNĂ!
„Cărțile lui Robin Sharma îi ajută pe oamenii din întreaga lume să ducă o viață minunată."
ACT și Politon

CLUBUL 5 A.M.

THE 5AM CLUB. Own Your Morning. Elevate Your Life
Copyright © 2018 by Robin Sharma.
All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollinsPublishersLtd, Toronto, Canada
© 2019 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Dana Dobre**
Redactor: **Ines Simionescu**
Editor: **Maria Nicula**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHARMA, ROBIN
Clubul 5 a.m. / Robin Sharma; trad.: Dana Dobre. - Bucureşti: ACT şi Politon, 2019
ISBN 978-606-913-524-2
I. Dobre, Dana (trad.)
159.9

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

ROBIN SHARMA

CLUBUL 5 A.M.

Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!

Traducere din limba engleză de
DANA DOBRE

ACT și Politon
2019

De asemenea, de Robin Sharma

The Monk Who Sold His Ferrari (Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Greatness Guide (Ghidul măreției)

The Greatness Guide, Book 2 (Ghidul măreției, Cartea a doua)

The Leader Who Had No Title (Lider fără funcție)

Who Will Cry When You Die?

Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Atinge măiestria în leadership cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Învățături spirituale pentru familia ta. De la călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari (Descoperă-ți destinul cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari (Scrisorile secrete ale călugărului care și-a vândut Ferrari-ul)

The Mastery Manual

Little Black Book for Stunning Success

The Saint, the Surfer, and the CEO (Sfântul, surferul și CEO-ul)

Mesaj din partea autorului și dedicație

Sunt extrem de recunoscător că această carte se află în mâinile tale. Sper din toată inima că te va ajuta să îți exprimi pe deplin și minunat înzestrările și talentele. Și că va genera revoluția unor transformări eroice ale creativității, productivității, prosperității și sprijinului adus comunității.

Clubul 5 a.m. *se bazează pe un concept și o metodă pe care le predau, de peste 20 de ani și cu un succes extraordinar, unor antreprenori renumiți, unor directori executivi de companii legendare, unor superstaruri din sport, unor idoli din muzică și unor membri ai caselor regale.*

Am scris această carte în decursul a patru ani petrecuți în Italia, Africa de Sud, Canada, Elveția, Rusia, Brazilia și Mauritius. Uneori cuvintele au curs fără efort, de parcă mă împingea din spate o briză ușoară de vară, pe când alteori m-am zbătut să merg mai departe. Uneori am vrut să flutur steagul alb al epuizării imaginației, însă, în alte perioade ale acestui proces spiritual intens, o responsabilitate mai înaltă decât propriile mele nevoi m-a încurajat să continui.

Am dat tot ce am avut de dat în scrierea acestei cărți pentru tine. Și le mulțumesc din inimă tuturor oamenilor foarte buni de pe toată planeta care au stat alături de mine până am terminat de scris.

Și astfel, din toată inima, îți dedic smerit această carte ție, cititorule. Lumea are nevoie de mai mulți eroi, dar de ce să îi așteptăm, când ai tot ce îți trebuie pentru a deveni unul dintre ei?

Cu dragoste și respect,

Cuprins

1. Un act periculos
2. O filosofie zilnică pentru a deveni legendar
3. O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător
4. Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit
5. O aventură bizară pentru o dimineață perfectă
6. Un zbor către productivitatea, virtuozitatea și invincibilitatea maximă
7. Pregătirea pentru transformare începe în paradis
8. Metoda 5 dimineața: rutina matinală a celor care fac istorie
9. O schemă pentru exprimarea măreției
10. 4 lucruri aflate în centrul atenției celor care fac istorie
11. Navigând pe valurile vieții
12. Clubul 5 a.m. descoperă protocolul stabilirii obișnuințelor
13. Clubul 5 a.m. învață *Formula 20/20/20*
14. Clubul 5 a.m. înțelege caracterul esențial al somnului
15. Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață
16. Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită
17. Membrii Clubului 5 a.m. devin eroii propriei lor vieți
Un an mai târziu

Ce urmează în aventura ta eroică?
Stimulează-ți ascensiunea citind toate bestsellerurile de talie mondială ale lui Robin Sharma

„Vom avea la dispoziție o eternitate pentru a sărbători victoriile, dar numai câteva ore înainte de apus pentru a le câștiga.” – **Amy Carmichael**

„Din punctul meu de vedere, niciodată nu este prea târziu sau, în cazul meu, prea devreme să fii cine vrei să fii... sper că trăiești o viață de care ești mândru. Dacă descoperi că nu ești, sper să ai tăria de a o lua de la capăt.” – **F. Scott Fitzgerald**

„Iar cei care au fost văzuți dansând au fost considerați nebuni de către cei care nu puteau să audă muzica.” – **Friedrich Nietzsche**

CAPITOLUL 1

Un act periculos

O armă ar fi prea violentă. Un șireang ar fi prea demodat. Și o lamă de cuțit pe încheietura mâinii ar fi prea tăcută. Așadar, întrebarea a devenit: *Cum s-ar putea pune capăt rapid și precis unei vieți altădată glorioase, cu un deranj minim, dar cu un impact maxim*?

Cu numai un an în urmă, împrejurările fuseseră considerabil mai pline de speranță. Antreprenoarea fusese sărbătorită în stil mare ca un titan al industriei sale, un lider al societății și un filantrop. Se apropia de patruzeci de ani și conducea o companie tehnologică pe care o fondase în camera ei de cămin, în timpul facultății, companie pe care o adusese la un nivel din ce în ce mai mare de dominare a pieței, fabricând produse pe care clienții săi le adorau.

Cu toate acestea, acum era luată pe neașteptate de o lovitură josnică și alimentată de gelozie, care avea să îi slăbească participația la firma pe care o clădise investind în ea cea mai mare parte a vieții, obligând-o să își găsească o nouă slujbă.

Cruzimea acestei întorsături uimitoare a evenimentelor s-a dovedit a fi de nesuportat pentru antreprenoare. Dincolo de expresia ei de obicei glacială, bătea o inimă plină de afecțiune, compasiune și extrem de iubitoare. Simțea că viața însăși o trădase. Și că merita mult mai mult.

S-a gândit să înghită un flacon uriaș cu somnifere. Periculosul act ar fi mai curat astfel. Le-ar lua pe toate odată și ar termina repede treaba, s-a gândit ea. Trebuie să scap de durerea asta.

Apoi, a zărit ceva pe dulapul elegant de stejar din dormitorul în întregime alb: un bilet la o conferință de dezvoltare personală pe care i-l dăduse mama ei. Antreprenoarea râdea de obicei de oamenii care participau la asemenea evenimente, numindu-i oameni cu „aripile frânte” și spunând că încercau să găsească răspunsuri la un pseudoguru, când tot ce le trebuia pentru a avea o viață rodnică și plină de succes se afla deja în ei.

Poate că era momentul să își schimbe părerea. Nu vedea prea multe opțiuni. Fie se ducea la seminar și trăia o schimbare care avea să îi salveze viața. Fie avea să își găsească pacea. Printr-o moarte rapidă.

CAPITOLUL 2

O filosofie zilnică pentru a deveni legendar

„Nu-ți lăsa flacăra să piară, cu fiece scânteie de neînlocuit, în smârcurile deznădejdii lui nu chiar, nu încă și deloc. Nu-ți lăsa eroul din suflet să piară singur și frustrat din cauza vieții pe care ai meritat-o și nu ai putut să o ai. Lumea pe care o dorești poate fi câștigată. Este reală. Este posibilă. Este a ta." **– Ayn Rand**

Era unul dintre cei mai buni oratori. Un adevărat Vrăjitor.

La cei peste 80 de ani ai lui, se apropia de sfârșitul unei cariere fabuloase și devenise renumit în toată lumea ca un mare maestru al inspirației, o legendă a leadershipului și un politician sincer, care îi ajuta pe oamenii obișnuiți să își valorifice cele mai mari înzestrări.

Într-o cultură încărcată de volatilitate, incertitudine și insecuritate, evenimentele organizate de Vrăjitor atrăgeau un număr de ființe umane care ar fi umplut un stadion și care tânjeau nu numai să ducă o viață magistrală, plină de creativitate, productivitate și prosperitate, dar și să trăiască în așa fel încât să înalțe cu pasiune umanitatea. Astfel încât, la sfârșit, să creadă cu tărie că au lăsat o moștenire minunată și că și-au pus amprenta asupra generațiilor ce vor urma.

Munca acestui om era unică. Amesteca revelații care îl întăresc pe războinicul existent în caracterul nostru cu idei care îl cinstesc pe poetul sentimental ce ne sălășluiește în inimă. Mesajul său le arăta oamenilor obișnuiți cum să reușească la cel mai înalt nivel în domeniul afacerilor, recâștigând totodată magia unei vieți trăite din plin. Așadar ne întoarcem la sentimentul de uimire pe care l-am cunoscut cândva, înainte ca lumea dură și rece să ne înrobească geniul natural, printr-o orgie a complexității, a superficialității și a distragerii prin tehnologie.

Deși Vrăjitorul era înalt, îndelungații lui ani îl încovoiaseră ușor de spate. Când se mișca pe podium, pășea atent, dar cu grație. Costumul ce i se potrivea perfect, de culoare gri-închis, cu dungi albe, subțiri, îi dădea o înfățișare elegantă. Iar perechea de ochelari cu reflexii albăstrii îi adăuga un aer sofisticat exact cât trebuie.

— Viața este prea scurtă ca să nu profitați de talentele voastre, spunea Vrăjitorul în fața unei săli în care se aflau mii de oameni. V-ați născut atât cu oportunitatea, cât și cu responsabilitatea de a deveni legendari. Ați fost creați ca să realizați proiecte la nivel de capodoperă, meniți să îndepliniți țeluri neobișnuit de importante și construiți pentru a fi o forță a binelui pe această mică planetă. Aveți în voi posibilitatea să recâștigați suveranitatea asupra măreției voastre primordiale, într-o civilizație care a devenit cât se poate de necivilizată. Să vă recuperați caracterul nobil, într-o comunitate globală în care majoritatea oamenilor cumpără pantofi frumoși și lucruri scumpe, dar rareori investesc pentru

a deveni mai buni. Leadershipul vostru personal vă cere – nu, vă ordonă – să nu mai fiți niște cyberzombi atrași necontenit de dispozitive digitale și să vă restructurați viața, pentru a întruchipa măiestria, a da dovadă de decență și a renunța la egoismul care îi limitează pe oamenii buni. Toți oamenii mari ai omenirii, femei sau bărbați, au dăruit, nu au luat. Lepădați-vă de iluzia obișnuită conform căreia câștigă cei care adună cel mai mult. Faceți în schimb o muncă eroică, una care să uimească piața atât prin calitatea originalității, cât și prin utilitatea pe care o furnizează. Și în tot acest timp, vă recomand să vă creați o viață privată cu o etică puternică, plină de o frumusețe uimitoare și neclintită atunci când vine vorba de protejarea păcii voastre lăuntrice. Doar astfel, dragi prieteni, veți porni în zbor alături de îngeri. Și veți păși alături de zei.

Vrăjitorul făcu o pauză. Trase o gură de aer, mare cât un munte. Începu să respire din ce în ce mai greu și se auzi un *șuierat* când trase aerul în piept. Privi în jos la ghetele lui negre și elegante care fuseseră lustruite ca la armată.

Cei din primul rând văzură o lacrimă prelingându-i-se pe fața marcată de timp, dar frumoasă cândva.

Privirea îi rămăsese în pământ. Tăcerea era asurzitoare. Vrăjitorul părea să se clatine pe picioare.

După câteva momente încărcate de tensiune care îi făcură pe câțiva din public să se foiască în scaun, Vrăjitorul lăsă jos microfonul pe care îl ținuse în mâna stângă. Își strecură mâna rămasă liberă într-un buzunar de la pantaloni și scoase o batistă de olandă apretată. Își șterse obrazul.

— Fiecare dintre voi are o chemare în viață. Fiecare are un instinct al excelenței în spirit. Nimeni din această sală nu trebuie să stagneze într-un nivel mediu și să cedeze în fața mediocrității comportamentale de masă, evidentă în societate odată cu deprofesionalizarea colectivă a afacerilor, atât de evidentă în industrie. Limitarea nu este decât o mentalitate pe care prea mulți oameni buni o practică zilnic, până ajung să o considere o realitate. Mi se rupe sufletul să văd cum atâtea ființe umane potențial puternice rămân blocate într-o poveste care spune că nu pot să fie extraordinare, nici profesional, nici personal. Trebuie să vă aduceți aminte că scuzele voastre sunt niște mari seducători, temerile sunt niște mari mincinoși, iar îndoielile adevărați hoți.

Mulți dădură aprobator din cap. Câțiva bătură din palme. Apoi aplaudară mai mulți.

— Vă înțeleg. Chiar vă înțeleg, continuă Vrăjitorul. Știu că ați avut momente dificile în viață. Cu toții am avut. Înțeleg că s-ar putea să simțiți că lucrurile nu au ieșit așa cum credeați atunci când erați copii, plini de ardoare, dorință și uimire. Nu ați plănuit ca fiecare zi să arate la fel, nu-i așa? Că veți avea o slujbă care s-ar putea să vă înăbușe spiritul. Că veți avea de-a face cu griji stresante și responsabilități nesfârșite care vă vor sufoca originalitatea și vă vor fura energia. Că veți râvni la țeluri lipsite de importanță și că veți fi însetați după satisfacerea instantanee a unor dorințe mărunte, conduși adesea de o tehnologie care ne înrobește în loc să ne elibereze. Că veți trăi aceeași săptămână de câteva mii de ori și că veți numi asta viață. Trebuie să vă spun că prea mulți dintre noi mor la 30 de

ani și sunt îngropați abia la 80. Așa că vă înțeleg. Ați sperat că lucrurile vor fi diferite. Mai interesante. Mai palpitante. Mai pline de satisfacții, mai speciale și magice.

Vocea Vrăjitorului tremură când rosti ultimele cuvinte. O clipă se chinui să respire. Un aer de preocupare îi făcu o sprânceană să se încrețească. Se așeză pe un scaun de culoare crem, care fusese așezat cu grijă la marginea scenei, de către unul dintre asistenții lui.

— Și, da, sunt conștient că sunt mulți în această sală care duc în prezent o viață pe care o iubesc. Voi reprezentați un succes epic pe lumea asta, sunteți implicați cu totul în jocul vostru și vă îmbogățiți familia și comunitatea cu o energie vecină cu supranaturalul. Bună treabă! Bravo! Însă și voi ați trecut prin perioade în care v-ați simțit pierduți în recea și periculoasa vale a întunericului. Și voi ați cunoscut prăbușirea atât a măreției voastre creatoare, cât și a eminenței voastre productive, în micul cerc al confortului, al fricii și amorțelii care a trădat palatele măiestriei și rezervele de curaj dinlăuntrul vostru. Și voi ați fost dezamăgiți de iernile sterpe ale unei vieți trăite șovăind. Și vouă vi s-au refuzat multe dintre cele mai însuflețite visuri ale copilăriei. Și voi ați fost răniți de oamenii în care ați avut încredere. Și vouă v-au fost distruse idealurile. Și vouă v-a fost pustiită inima inocentă, alegându-vă cu o viață decimată, ca o țară ruinată după ce a fost încălcată de invadatori străini ambițioși.

Imensa sală de conferințe era extrem de tăcută.

— Indiferent unde vă aflați pe calea vieții, nu lăsați, vă rog, ca durerea unui trecut imperfect să constituie o piedică în fața gloriei unui viitor fantastic. Sunteți mult mai puternici decât înțelegeți acum. Victorii splendide – și binecuvântări depline – vă vor ieși în cale. Sunteți exact acolo unde trebuie să fiți, astfel încât să aveți parte de dezvoltarea necesară pentru a duce acea viață neobișnuit de productivă, extrem de prodigioasă și excepțional de influentă pe care ați câștigat-o după cele mai aspre încercări. În acest moment, totul este în regulă, chiar dacă aveți impresia că totul se destramă. Dacă vi se pare că viața voastră este vraiște în prezent, e numai din cauză că temerile sunt doar ceva mai puternice decât încrederea pe care o aveți. Prin exercițiu, puteți să diminuați vocea sinelui vostru speriat și să amplificați tonul celei mai triumfătoare laturi existente în voi. Adevărul este că fiecare eveniment dificil pe care l-ați trăit, fiecare persoană nocivă pe care ați întâlnit-o și toate încercările pe care le-ați îndurat până acum au constituit o pregătire perfectă pentru a deveni ceea ce sunteți acum. Ați avut nevoie de aceste lecții pentru a activa acele comori, talente și puteri care acum se trezesc la viață în voi. Nu a fost nimic accidental. Nu s-a pierdut nimic. Cu siguranță, vă aflați exact acolo unde trebuie să fiți, pentru a începe viața visurilor voastre supreme. O viață care vă poate face atât să clădiți imperii, cât și să schimbați lumea. Și poate chiar să faceți istorie.

— E ușor să spui toate astea, dar mult mai greu să le faci, strigă un bărbat cu o șapcă roșie de baseball, așezat pe al cincilea rând. Purta un tricou gri cu Metallica și blugi zdrențuiți, de genul celor pe care poți să îi cumperi gata rupți de la mall. Deși izbucnirea sa ar fi putut să pară lipsită de respect, tonul cu care vorbise și

limbajul trupului arătau o admirație veritabilă pentru Vrăjitor.

— Sunt de acord cu tine, minunată ființă umană, răspunse Vrăjitorul, iar farmecul său îi învălui pe toți participanții și vocea îi răsună oarecum mai puternic, în timp ce se ridică de pe scaun. Ideile nu valorează nimic dacă nu sunt susținute de practică. Cele mai mărunte fapte valorează întotdeauna mai mult decât cele mai mărețe intenții. Căci, dacă ar fi ușor să fii o persoană minunată și să îți faci o viață legendară, toată lumea ar reuși. Înțelegeți?

— Sigur, frate, răspunse bărbatul cu șapcă roșie, frecându-și buza de jos cu degetul.

— Societatea ne-a vândut o serie de neadevăruri, continuă Vrăjitorul. Plăcerea este de preferat adevărului terifiant, dar măreț conform căruia toate posibilitățile necesită multă muncă, o permanentă reinventare și o dăruire la fel de profundă ca adâncurile mării, pentru a ieși zilnic în larg din portul nostru sigur. Cred că, în fond, seducția mulțumirii de sine și a unei vieți ușoare este de o sută de ori mai brutală decât o viață în care pui totul în joc și iei o poziție de nezdruncinat ca să-ți aperi cele mai luminoase visuri. Excelența de talie mondială începe acolo unde se termină zona de confort, iată regula pe care și-o amintesc mereu persoanele cu cel mai mult succes, cele mai influente și mai fericite.

Bărbatul dădu din cap aprobator. Mai multe grupuri din public făceau la fel.

— Încă de la o vârstă fragedă suntem programați să credem că trecerea prin viață cu loialitate față de valorile perfecțiunii, ingeniozității și decenței nu ar trebui să necesite prea mult efort. De aceea, atunci când drumul se îngreunează și e nevoie de răbdare, credem că nu suntem pe calea cea bună, comentă Vrăjitorul apucând brațul unui scaun de lemn și așezându-și pe el trupul firav. Am încurajat o cultură a oamenilor lipsiți de tărie, slabi și firavi, care nu pot să își țină promisiunile, care evită angajamentele și care renunță la aspirațiile lor imediat ce apare cel mai mic obstacol.

Oratorul oftă apoi zgomotos.

— Dacă e greu, înseamnă că e bine. Adevărata măreție și împlinirea geniului vostru înnăscut trebuie să fie un sport dificil. Numai cei suficient de devotați pentru a ajunge până la marginile mistuitoare ale limitelor lor vor putea să le depășească. Suferința resimțită pe parcursul călătoriei în care lăsați să se materializeze forța voastră specială, cele mai puternice calități și cele mai însuflețite ambiții este una dintre cele mai mari surse ale satisfacției omenești. O cheie majoră către fericire și pace interioară este să știi că ai făcut tot ce a fost nevoie pentru a-ți câștiga răsplata și că ai investit cu pasiune îndrăzneala formidabilă, pentru a deveni cel mai bun. Figura de legendă a jazzului, Miles Davis, a depus un efort cumplit, dincolo de ceea ce era considerat normal în domeniul său, pentru a-și exploata pe deplin potențialul magnific. Michelangelo a sacrificat enorm din punct de vedere mental, emoțional, fizic și spiritual, ca să creeze remarcabila lui artă. Rosa Parks, o simplă croitoreasă cu un curaj extraordinar, a îndurat o umilință dură atunci când a fost arestată fiindcă nu a cedat locul în autobuz în perioada segregației rasiale, declanșând mișcarea pentru drepturile civile. Charles Darwin a demonstrat genul de hotărâre de care are

nevoie virtuozitatea studiind crustaceele – da, crustaceele – timp de opt ani încheiați, perioadă în care și-a formulat celebra Teorie a evoluției. Acest gen de dăruire față de optimizarea competenței ar fi etichetată în prezent drept „nebunie" de către majoritatea lumii noastre moderne, care își petrece o enormă parte din această viață de neînlocuit uitându-se la șiruri întregi de selfie-uri, la ce mănâncă dimineața prietenii lor virtuali și la jocuri video violente, remarcă Vrăjitorul, înconjurând sala cu privirea, de parcă era hotărât să se uite direct în ochii fiecărui participant.

Stephen King a fost profesor de scriere literară într-un liceu și a lucrat într-o spălătorie industrială înainte să vândă *Carrie*, romanul care l-a făcut celebru, continuă bătrânul prezentator. A, și să știți, vă rog, că a fost atât de descurajat de respingeri și refuzuri încât a aruncat la gunoi manuscrisul pe care l-a scris în rulota lui dărăpănată, abandonând lupta. Doar după ce soția lui, Tabitha, a descoperit lucrarea, în timp ce el era plecat, a șters-o de scrumul de țigară, a citit-o și i-a spus că este genială, a trimis-o King spre publicare. Chiar și așa, avansul pentru drepturile de autor ale ediției cartonate a constat în neînsemnata sumă de 2.500 de dolari.

— Vorbiți serios? murmură o femeie așezată lângă scenă. Purta o pălărie extravagantă, de culoare verde, cu o pană mare, purpurie înfiptă în ea și era clar mulțumită să se vadă că ea e altfel decât restul lumii.

— Da, spuse Vrăjitorul. Iar Vincent van Gogh, deși a creat în timpul vieții nouă sute de picturi și peste o mie de desene, a început să fie celebru abia după moarte. Imboldul său de a crea nu a fost inspirat de alimentarea egoului și de aplauzele populare, ci de instinctul mai plin de înțelepciune care l-a convins să vadă câtă putere creatoare putea să descătușeze, indiferent câte greutăți a trebuit să îndure. Nu e niciodată ușor să devii legendar. Dar aș prefera această călătorie în locul suferinței de a rămâne blocat în banalul cu care numeroși oameni cu potențial eroic au de-a face în permanență, rosti ferm Vrăjitorul.

Oricum, dați-mi voie să spun că punctul în care se găsește cel mai mare disconfort al vostru este și punctul în care se află cea mai mare oportunitate. Convingerile care vă tulbură, sentimentele care vă amenință, proiectele care vă descurajează și desfășurarea talentelor voastre, căreia partea voastră nesigură îi opune rezistență, sunt exact locul spre care trebuie să vă îndreptați. Îndreptați-vă spre aceste porți, ca să ajungeți la măreția creatorului, căutător al libertății personale și al posibilităților. Și îmbrățișați apoi aceste convingeri, sentimente și proiecte, în loc să vă structurați viața într-un mod conceput să le ignore. Modalitatea de a vă revendica puterea uitată este să vă implicați chiar în lucrurile care vă sperie. Și astfel vă recăpătați inocența și uimirea pe care le-ați pierdut odată cu copilăria.

Brusc, pe Vrăjitor îl apucă tușitul. Ușor la început. Apoi violent, de parcă era posedat de un demon hotărât să se răzbune.

În culise, un bărbat într-un costum negru, cu o tunsoare scurtă și agresivă, vorbi într-un microfon plasat discret în manșeta cămășii. Luminile începură să licărească, apoi să se estompeze. Câteva persoane din public care se aflau lângă

podium se ridicară, neștiind exact ce să facă.

O femeie de o frumusețe rară, cu părul prins într-un coc cârlionțat, cu buzele încleștate într-un zâmbet și o rochie mulată de culoare neagră, cu guler alb brodat, se grăbi să urce pe scara metalică pe care urcase Vrăjitorul la începutul discursului. Avea într-o mână un telefon și în cealaltă un carnețel uzat. Tocurile ei înalte și roșii făceau „clic, clac, clic, clac" în timp ce alerga către angajatorul ei.

Însă femeia ajunse prea târziu.

Vrăjitorul se prăbuși la podea ca un boxer amețit de lovitură, cu o inimă mare, dar lipsit de talent, în runda finală a unei cariere cândva glorioase, pe care ar fi trebuit să o încheie în urmă cu mulți ani. Bătrânul prezentator zăcea nemișcat. Un firișor de sânge se prelingea dintr-o tăietură suferită la cap când căzuse. Ochelarii se aflau alături. Avea încă batista în mână. Ochii lui mai înainte strălucitori rămaseră închiși.

CAPITOLUL 3

O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător

„Nu trăi de parcă ți-au mai rămas încă zece mii de ani. Soarta atârnă deasupra ta. Atâta timp cât mai trăiești, atâta timp cât mai exiști pe acest pământ, străduiește-te să devii o persoană cu adevărat extraordinară." – **Marc Aureliu**, împărat roman

Antreprenoarea îi mințea pe oamenii întâlniți la seminar, spunându-le că se afla în sală pentru a învăța celebrele formule ale Vrăjitorului referitoare la o productivitate exponențială, dar și pentru a descoperi neuroștiința aflată la baza măiestriei personale, pe care acesta o împărtășise liderilor din domeniu. Se gândea că lucrul la care se aștepta ea era ca metodologia maestrului să îi dea firmei ei un avantaj de neegalat în fața concurenței, care să îi permită afacerii să ajungă rapid la o dominație indisputabilă. Dar tu știi adevăratul motiv pentru care se afla acolo: avea nevoie să spere din nou. Și să își salveze viața.

Artistul venise la eveniment pentru a înțelege cum să își alimenteze creativitatea și să își amplifice talentul, ca să lase o amprentă trainică în domeniul său prin picturile cărora le dădea naștere.

Iar bărbatul fără adăpost părea să se fi strecurat în sala de conferințe atunci când nu se uita nimeni.

Antreprenoarea și artistul fuseseră așezați unul lângă altul. Era prima oară când se întâlneau.

— Crezi că a murit? întrebă ea, în timp ce artistul se juca nervos cu șuvițele în stil Bob Marley, ce se legănau în toate părțile.

Antreprenoarea avea o față osoasă și prelungă. O mulțime de riduri, mai mici și mai mari, se întindeau pe fruntea ei, ca brazdele pe câmpul proaspăt arat. Părul șaten era de lungime medie și fusese aranjat într-un stil care spunea: „Sunt foarte serioasă, să nu îndrăznești să te pui cu mine". Era zveltă, ca un alergător pe distanțe lungi, cu brațe subțiri și picioare suple ce îi ieșeau de sub o fustă decentă, la modă, de culoare albastră. Ochii ei păreau triști din cauza unor suferințe vechi, care nu se vindecaseră niciodată. Și din cauza haosului actual care îi molipsea iubita companie.

— Nu sunt sigur. E bătrân. A căzut rău de tot. Doamne, ce nebunie! N-am mai văzut așa ceva, spuse neliniștit artistul trăgându-se de un cercel.

— Nu îi cunosc opera. Nu mă interesează genul ăsta de lucruri, îi explică antreprenoarea. Rămase așezată, cu brațele încrucișate peste bluza de culoare crem cu o fundă uriașă, de culoare neagră, agățată elegant de guler. Dar mi-au plăcut

multe dintre informațiile sale despre productivitate, în epoca asta a gadget-urilor care ne distrag atenția și capacitatea de a gândi profund. Cuvintele lui m-au făcut să îmi dau seama că trebuie să îmi păzesc atuurile cognitive mult mai bine, a continuat ea, destul de formal. Nu era deloc interesată să spună prin ce trecea și dorea în mod evident să își protejeze imaginea de femeie de afaceri strălucită, gata să se ridice la nivelul următor.

— Mda, e fără îndoială popular, spuse artistul, părând neliniștit. M-a ajutat atât de mult! Nu-mi vine să cred că a căzut pur și simplu. Ireal, nu?

Era pictor. Și era la curent cu opera Vrăjitorului, deoarece voia atât să își perfecționeze meșteșugul, cât și să își îmbunătățească viața personală, Dar, dintr-un oarecare motiv, demonii dinăuntrul lui păreau să îi controleze esența superioară. Își sabota, prin urmare, inevitabil ambițiile herculeene și ideile extraordinar de originale.

Artistul era un tip masiv. Din vârful bărbiei îi se ițea un barbișon mic și ascuțit. Purta un tricou negru și pantaloni care îi treceau dincolo de genunchii noduroși. Ghetele negre cu talpă de cauciuc, de genul celor purtate de australieni, îi completau ținuta plină de imaginație. O cascadă fascinantă de tatuaje se revărsa pe ambele brațe și pe piciorul stâng. Unul spunea: „Oamenii bogați sunt niște șarlatani”. Pentru altul furase o replică a lui Salvador Dalí, celebrul artist spaniol, care spunea pe șleau: „Nu folosesc droguri, sunt un drog”.

— Salut, băieți. Bărbatul fără adăpost vorbi nepotrivit de tare, de la câteva rânduri în spatele antreprenoarei și artistului. Sala continua să se golească și echipa responsabilă cu audiovizualul desfăcea podiumul cu zgomot. Personalul responsabil cu evenimentul se apucase să dea cu mătura. Pe fundal, se auzea încet o melodie a celor de la Nightmares on Wax.

Cele două proaspete cunoștințe s-au întors și au dat cu ochii peste dezordinea încâlcită din capul unui tip ce părea sălbatic, cu un chip care arăta de parcă nu mai fusese bărbierit de decenii și o adunătură zdrențăroasă de haine îngrozitor de pătate.

— Da? întrebă antreprenoarea pe un ton la fel de rece ca un cub de gheață de la Polul Nord. Pot să vă ajut cu ceva?

— Hei, frate, care-i treaba? încercă artistul mai plin de compasiune.

Bărbatul fără adăpost se ridică și veni să se așeze lângă cei doi.

— Credeți că tipul a mierlit-o? întrebă el trăgând de o crustă aflată pe una dintre încheieturi.

— Nu sunt sigur, răspunse artistul răsucind altă șuviță. Sper că nu.

— V-a plăcut seminarul? Credeți ce a zis moșul? continuă necunoscutul zdrențăros.

— Sigur, spuse artistul. Îmi place mult ce a scris. Mi-e greu să trăiesc exact așa, dar ce spune e profund. Și plin de forță.

— Eu nu sunt așa de sigură, zise pe un ton cinic antreprenoarea. Îmi plac multe dintre cele auzite astăzi, dar nu sunt convinsă de toate lucrurile. Voi avea nevoie de ceva timp ca să reflectez la tot.

— Ei bine, eu cred că e *numero uno**, afirmă bărbatul fără adăpost, râgâind. Eu am făcut avere datorită învățăturilor Vrăjitorului. Și m-am bucurat de o viață frumoasă, excelentă, tot datorită lui. Majoritatea oamenilor își doresc să li se întâmple lucruri nemaipomenite. El m-a învățat că cei care se descurcă excepțional *fac* să li se întâmple lucruri nemaipomenite. Și treaba extraordinară e că mi-a oferit nu numai o filosofie secretă, ca să-mi realizez marile visuri, dar m-a învățat și procesul tehnologic – metodele și instrumentele – , ca să transform informația în rezultate. Doar informațiile lui revoluționare cu privire la felul în care să instituie o rutină matinală extrem de productivă au schimbat impactul pe care l-am avut asupra pieței.

* „Numărul unu”, în limba italiană în original. (n.tr.)

O cicatrice în zigzag brăzda fruntea bărbatului fără adăpost, chiar deasupra ochiului drept. Barba lui amenințătoare era de culoarea cenușii. La gât, purta un colier cu mătănii, precum cele pe care le poartă călugării indieni în temple. Deși felul hiperbolic în care vorbise îl făcea să pară labil, iar înfățișarea să pară că trăia pe străzi de mulți ani, vocea lăsa impresia unei autorități ieșite din comun. Iar în ochi i se citea încrederea unui leu.

— Complet trăsnit, îi șopti antreprenoarea artistului. Dacă el are o avere, eu sunt Maica Tereza.

— De acord. Pare nebun, răspunse artistul. Uită-te însă la ceasul lui enorm.

La încheietura mâinii stângi a bărbatului fără adăpost, care părea să se apropie de 70 de ani, se afla unul dintre ceasurile acelea masive pe care managerii britanici ai fondurilor de investiții au obiceiul să le poarte atunci când ies la cină în Mayfair. Avea cadranul metalic cenușiu, înconjurat de o margine din oțel inoxidabil, limba mare subțire ca un ac, de culoare roșie, și limba mică de nuanța asfințitului portocaliu. Această notabilă insignă de onoare era legată cu o curea lată de cauciuc negru, care împrumuta întregii ei înfățișări luxoase un aspect de scafandru.

— O sută de mii de dolari, pe puțin, spuse discret antreprenoarea. Câțiva dintre oamenii din firma mea și-au cumpărat ceasuri ca ăsta la o zi după ce am fost listați la bursă. Din păcate, prețul acțiunilor noastre a căzut brusc. Dar ei și-au păstrat afurisitele alea de ceasuri.

— Deci ce v-a plăcut cel mai mult din discursul Vrăjitorului? întrebă vagabondul, scărpinându-și mai departe încheietura mâinii. Toate chestiile despre psihologia geniului cu care a început? Sau poate modelele acelea incredibile despre care a vorbit cu privire la trucurile miliardarilor pentru productivitate pe care le-a băgat la mijloc? Poate că ați fost încântați de toată neurobiologia care creează performanța de vârf. Sau poate că ați fost de acord cu teoria lui referitoare la responsabilitatea noastră de a atinge un nivel legendar, servind totodată ca instrument în beneficiul umanității, teorie pe care ne-a explicat-o înainte de finalul acela dramatic? Bărbatul le făcu apoi cu ochiul. Și aruncă o privire la ceasul cel mare.

— Păi mi-a părut bine, fraților. Dar timpul este una dintre mărfurile cele mai valoroase pe care am învățat să le protejez. Warren Buffett, genialul investitor, a

spus că bogații investesc în timp. Săracii investesc în bani. Așadar nu mai pot să stau cu voi prea mult, oameni buni. Am o întâlnire cu un avion și o pistă. Înțelegeți?

Pare să delireze, se gândi antreprenoarea.

— Tot Buffett a mai spus: „Eu îmi cumpăr costume scumpe. Dar pe mine arată ieftin". Poate o să țineți minte și citatul ăsta. Și, continuă ea, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea înțeleg cum ați intrat aici. Habar nu am de unde ați făcut rost de ceasul ăla baban sau despre ce avion vorbiți. Dar vă rog să nu mai vorbiți așa cu privire la ce s-a întâmplat la prezentare. Nu e deloc amuzant. Serios, nu sunt sigură dacă domnul mai respiră.

— Chiar așa, fu de acord artistul mângâindu-și barbișonul. Nu e în regulă. Și de ce vorbești ca un surfer?

— Hei, băieți, liniștiți-vă, zise bărbatul fără adăpost. În primul rând *sunt* surfer. Mi-am petrecut anii adolescenței pe o placă în Malibu. Mă dădeam cu placa lângă un promontoriu în care sunt valuri excelente. Acum fac surfing pe valurile mai mici din golful Tamarin, un loc în care voi, pisoilor, n-ați fost probabil niciodată.

— N-am auzit în viața mea de el. Sunteți de-a dreptul scandalos, spuse cu răceală antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost era de neoprit.

— Și în al doilea rând, am avut mare succes în lumea afacerilor. Am creat câteva companii care sunt extrem de profitabile în epoca aceasta în care firmele au venituri de milioane, dar niciun profit. Ce glumă! Lumea a cam turbat. Prea multă lăcomie și insuficient bun-simț. Și în al treilea rând, dacă îmi permiteți, adăugă el în timp ce vocea gravă îi devenea mai puternică, *chiar* mă așteaptă un avion. Pe o pistă de decolare din apropiere. Așa că, înainte să plec, vă întreb din nou, pentru că vreau să știu. Ce v-a plăcut cel mai mult din prezentarea Vrăjitorului?

— Cam totul, răspunse artistul. Mi-a plăcut totul atât de mult încât am înregistrat fiecare cuvânt pe care l-a rostit bătrânul ăsta legendar.

— Este ilegal, îl atenționă bărbatul fără adăpost, încrucișându-și ferm brațele. Ai putea să ai necazuri serioase cu avocații, fiindcă ai făcut asta.

— Chiar este împotriva legii, confirmă antreprenoarea. De ce ai făcut-o?

— Pentru că așa am vrut. Așa am simțit eu, pur și simplu. Eu fac ce vreau să fac. Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, știți? Picasso a spus că ar trebui să înveți regulile ca un profesionist, ca să poți să le încalci ca un artist. Trebuie să fiu eu însumi, nu o oaie fără curaj care se ia orbește după turmă, pe o cărare ce nu duce nicăieri. Majoritatea oamenilor, mai ales cei cu bani, nu sunt nimic altceva decât niște escroci, declară artistul. E așa cum spune uneori Vrăjitorul: „Poți să te integrezi. Sau poți să schimbi lumea. Nu se poate să le faci pe amândouă". Așa că am înregistrat totul. Împușcați-mă. Iar închisoarea ar fi interesantă. Aș cunoaște probabil niște oameni grozavi acolo.

— Mmm, bine, spuse bărbatul fără adăpost. Nu-mi plac deciziile tale. Dar îmi place pasiunea ta. Dă-i drumul, deci. Pune înregistrarea. Pune partea care ți s-a

părut cea mai interesantă.

— Ce am înregistrat eu o să vă dea pe spate!

Artistul își ridică brațul, dezvăluind un tatuaj detaliat al talentatului chitarist Jimi Hendrix. Pe chipul superstarului decedat apărea expresia: „Atunci când puterea iubirii va învinge iubirea de putere, lumea va cunoaște pacea". Sunteți pe cale să ascultați ceva special, adăugă el.

— Bine, dă-i drumul și pune părțile care ți-au plăcut, îl încurajă antreprenoarea ridicându-se. Nu era chiar sigură de ce, dar încet-încet ceva începea să se schimbe adânc în esența ei. Poate că viața m-a distrus, se gândi ea. Ca să pot să mă schimb cumva în bine.

Faptul că se afla la evenimentul acesta, că îl întâlnise pe artist, că auzise cuvintele Vrăjitorului, chiar dacă nu era de acord cu tot ce spusese, îi dădea sentimentul că ceea ce trăia la firmă putea să fie o formă de pregătire necesară pentru măreția ei. Antreprenoarea era încă sceptică. Dar simțea că se deschide. Și că probabil se dezvoltă. Așa că își promise că va urma în continuare acest proces în loc să se retragă. Felul în care trăise până atunci nu îi mai era de folos. Era timpul pentru o schimbare.

Antreprenoarea se gândi la un citat al lui Theodore Roosevelt, care îi plăcea: „Nu criticul contează; nu omul care arată cum se împiedică un om puternic sau unde s-ar fi putut descurca mai bine cel care îndeplinește faptele. Meritul aparține omului care se află într-adevăr în arenă, a cărui față este năclăită de praf, sudoare și sânge; care se luptă cu vitejie; care greșește, care nu își atinge scopul în repetate rânduri, pentru că nu există efort fără greșeli și lipsuri. Dar care se străduiește din răsputeri să îndeplinească faptele; care cunoaște un entuziasm și o dăruire extraordinare; care se sacrifică pentru o cauză ce merită; care, în cel mai bun caz, cunoaște la sfârșit triumful realizărilor înalte și care, în cel mai rău caz, dacă eșuează, eșuează cel puțin îndrăznind foarte mult, astfel încât locul lui nu va fi niciodată printre acele suflete reci și timide care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea".

Își aminti și expresia pe care o învățase din discursul Vrăjitorului, ceva de genul: „Momentul în care simți cel mai tare că vrei să renunți este clipa când trebuie să găsești resursele interioare pentru a merge mai departe". Prin urmare, femeia de afaceri sondă până în adâncul sufletului ei și își jură să continue căutarea pentru a găsi răspunsurile, pentru a-și rezolva problemele și pentru a trăi zile mult mai bune. Speranța ei creștea din ce în ce mai mult, iar grijile se împuținau încetul cu încetul. Iar glasul mic și calm al sinelui ei cel mai bun începea să-i spună șoptit că o aventură foarte specială era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 4

Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit

„Uneori reușeam să cred câte șase lucruri imposibile înainte de micul dejun.” – **Lewis Carroll**, *Alice în Țara Minunilor*

— Tu ești pictor, nu? întrebă bărbatul fără adăpost jucându-se cu un nasture descusut de la cămașa lui ponosită.

— Mda, mormăi artistul. Unul cam frustrat. Sunt bun, dar nu extraordinar.

— Am multe opere de artă în apartamentul meu din Zürich, continuă bărbatul, zâmbind înțelegător. Am cumpărat un apartament chiar pe Bahnhofstrasse, cu puțin înainte ca prețurile să explodeze. Am învățat cât de important este să mă înconjor numai de lucruri de cea mai bună calitate, oriunde mă duc. Este una dintre mișcările câștigătoare cele mai bune pe care le-am făcut, ca să-mi creez viața pe care o am. În afacerile mele nu admit decât jucători de top, deoarece nu poți să ai o companie de nota 10 cu angajați de nota 7. Nu lansăm decât produse care revoluționează total piața, schimbând apoi cu totul și domeniul prin valoarea lor. Întreprinderile mele nu oferă decât servicii care îi fac pe clienți să progreseze din punct de vedere etic, furnizează utilizatorilor o experiență ce-ți taie respirația și dau naștere unor adepți fanatici care nu și-ar putea imagina să mai cumpere din altă parte. Și în viața mea personală este la fel: nu mănânc decât cele mai bune alimente, deși nu mănânc mult. Nu citesc decât cărțile cele mai originale și mai profunde, îmi petrec timpul în spațiile cele mai pline de lumină și inspirație și vizitez cele mai încântătoare locuri. Și atunci când vine vorba de relații, nu mă înconjor decât cu oameni care îmi stimulează voioșia, îmi asigură pacea și mă stimulează să devin un om mai bun. Viața este prea valoroasă ca să ți-o petreci cu oameni care nu te înțeleg. Cu care pur și simplu nu rezonezi. Care au valori diferite de ale tale și standarde mai scăzute. Care sunt diferiți din punctul de vedere al valorilor gândirii, inimii, sănătății și sufletului. Este un mic miracol felul atât de puternic și de profund în care influențele și mediul ne modelează atât productivitatea, cât și impactul pe care îl avem.

— Interesant, remarcă antreprenoarea, în timp ce se uita la telefon. Pare că știe despre ce vorbește, îi șopti ea încet artistului, cu ochii tot la ecran.

Pânza de păianjen pe care o formau ridurile de pe fața ei se întinse și mai tare. La încheietura unei mâini se legănau două brățări de argint pur. Pe una era gravată propoziția: „Transformă-l pe nu pot în pot”, în vreme ce pe cealaltă se putea citi: „Terminat este mai bine decât perfect”. Antreprenoarea își făcuse

singură aceste cadouri atunci când compania ei se afla în faza de *startup*[**], iar ea era într-o dispoziție extrem de încrezătoare.

[**] Firmă de obicei nou-înființată, cu o dezvoltare foarte rapidă, care vine în întâmpinarea unei cerințe a pieței prin crearea sau oferirea unui produs, proces sau serviciu inovator. (n.tr.)

— De valorile gândirii știu, spuse artistul. N-am auzit niciodată de valorile inimii, sănătății și sufletului, omule.

— Vei auzi, sugeră bărbatul fără adăpost. Și odată ce vei auzi, felul în care creezi, produci și te afișezi în lume nu va mai fi niciodată la fel. Concepte cu adevărat revoluționare pentru orice făuritor de imperii și orice creator. Și sunt atât de puțini oameni de afaceri, și oamenii în general de pe planetă, care știu în prezent despre ele. Dacă ar ști fiecare element important al vieții lor s-ar dezvolta rapid. Deocamdată vreau doar să mă concentrez în continuare pe angajamentul luat față de cea mai bună calitate privitor la tot ce mă înconjoară. Fiindcă mediul chiar îți modelează percepțiile, inspirația și modul în care aplici. Arta îmi hrănește sufletul. Cărțile extraordinare îmi întăresc speranța. Conversațiile fertile îmi amplifică creativitatea. Muzica minunată îmi înalță inima. Priveliștile frumoase îmi fortifică spiritul. Și să știți că nu este nevoie decât de o singură dimineață plină de optimism pentru a da naștere unei descărcări monumentale de idei inedite, capabile să înalțe o întreagă generație. Și trebuie să vă spun că ridicarea omenirii este principalul sport al afacerilor, pe care îl practică cei din Topul primilor 5%. Adevărata scop al comerțului nu este doar să îți aducă o avere personală. Adevărata rațiune pentru care te afli în joc este să fii util societății. Principala mea preocupare în afaceri este să fiu de folos. Banii, puterea și prestigiul sunt produse secundare inevitabile, care au apărut pe parcurs. Un prieten vechi și remarcabil m-a învățat acest mod de operare atunci când eram tânăr. Iar asta mi-a schimbat cu totul specificul prosperității și importanța libertății mele personale. De atunci această filosofie contradictorie în afaceri a dominat modul în care realizez lucrurile. Cine știe, poate cândva vă voi face cunoștință cu mentorul meu.

Vagabondul se opri. Își studie ceasul mare. Apoi închise ochii și spuse aceste cuvinte: „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!”. Ca prin minune, o bucată de hârtie destul de mică și groasă îi apăru în palma stângă întinsă. Era un truc strașnic. Ai fi fost extrem de impresionat dacă te-ai fi aflat alături de aceste trei ființe.

Iată cum arăta:

Antreprenoarea și artistul rămaseseră cu gura căscată, părând atât derutați, cât și vrăjiți.

— Fiecare dintre voi doi aveți un erou în lăuntrul vostru. Ați știut asta în copilărie, înainte ca adulții să vă spună să vă limitați puterile, să vă încătușați geniul și să vă trădați adevărul din inimă, le spuse bărbatul fără adăpost, iar vorbele lui sunau foarte asemănător cu ale Vrăjitorului.

Adulții sunt niște copii deteriorați, continuă el. Când erați mult mai mici, înțelegeați cum să trăiți. Vă simțeați plini de încântare dacă vă uitați la stele. Alergatul prin parc vă făcea să vă simțiți vii. Și vă inunda bucuria când alergați după fluturi. Oh, cât ador fluturii! Apoi, pe măsură ce ați crescut, ați uitat cum să fiți oameni. Ați uitat cum să fiți îndrăzneți și entuziaști, plini de iubire și de viață. Prețioasele voastre rezerve de speranță au scăzut. A devenit acceptabil să fiți obișnuiți. Lumina creativității, optimismului și intimității voastre cu măreția a slăbit în intensitate pe măsură ce a început să vă preocupe cum să vă integrați, să aveți mai mult decât alții și să fiți populari. Ei bine, iată ce spun eu: nu luați parte la lumea adulților amorțiți, cu lipsa, apatia și limitările ei. Vă invit să pătrundeți într-o realitate secretă, cunoscută numai adevăraților maeștri, marilor genii și veritabilelor legende ale istoriei. Pentru a descoperi în voi puteri primordiale pe care nu ați știut niciodată că le aveți. Puteți crea magie în muncă și în viața privată. Eu mi-am creat-o, indiscutabil. Și sunt aici pentru a vă ajuta să faceți la fel.

Înainte ca antreprenoarea și artistul să mai poată rosti vreun cuvânt, bărbatul fără adăpost își continuă discursul.

— Vorbeam despre importanța artei. Și despre ecosistemul în care este inclusă viața voastră. Asta mă face să mă gândesc la extraordinarele cuvinte ale scriitorului portughez Fernando Pessoa: „Arta ne eliberează în mod iluzoriu de acel lucru sordid care este faptul de a exista. Cât timp percepem răul și nenorocirile de care are parte Hamlet, prinț al Danemarcei, nu le simțim pe ale noastre – mizerabile fiindcă sunt ale noastre și mizerabile fiindcă sunt prin natura lor mizerabile”***. Îmi reamintește, de asemenea, de ceea ce a spus Vincent van Gogh:

„În ceea ce mă privește, nu știu nimic cu certitudine, dar priveliștea stelelor mă face să visez”.

*** Fernando Pessoa, *Cartea neliniștirii*, traducere de Dinu Flămând, Editura Humanitas, București, 2012, p. 306. (n.tr.)

Bărbatul fără adăpost înghiți cu greutate. Privirea îi fu atrasă în altă parte. Își drese glasul nervos.

— Am trecut prin multe, băieți. Viața a dat cu mine de pământ și m-a trimis de colo până colo de nenumărate ori. Am fost bolnav. Atacat. Abuzat. Folosit. Hei, parcă ar aș cânta un cântec country. Dacă iubita m-ar înșela și mi-ar muri câinele, aș avea un hit.

Bărbatul fără adăpost râse. Un râs ciudat, gutural, ca de clovn de la circ care a luat LSD. Apoi continuă.

— Oricum, totul e bine. Durerea este poarta către profunzime. Mă înțelegeți? Și tragedia este cea mai bună modalitate a naturii de a te purifica. Ea arde falsitatea, frica și aroganța care aparțin egoului. Ne face să ne întoarcem la sclipirea și geniul nostru, dacă avem curajul să ne ocupăm de ceea ce ne rănește. Suferința aduce multă răsplată, inclusiv empatie, originalitate, capacitatea de a te identifica cu oamenii și autenticitate. Jonas Salk a spus: „Am avut vise și am avut coșmaruri, dar mi-am înfrânt coșmarurile cu ajutorul visurilor”, adăugă melancolic vagabondul neinvitat.

— E superciudat. Incredibil de excentric. Dar are ceva special, recunoscu antreprenoarea încet către artist, înlăturând încă puțin din armura de cinism care o protejase de-a lungul strălucitei sale cariere. Ceea ce a spus e exact ceea ce aveam nevoie să aud. Văd că arată de parcă ar trăi într-o cutie de carton pe stradă. Ascultă-i, însă, vorbele. Uneori se exprimă ca un poet. Cum e posibil să fie atât de elocvent? De unde îi vine profunzimea aceasta? Și cine este acest „prieten vechi” despre care spune că l-a învățat atât de multe? Are și o căldură care îmi aduce aminte de tatăl meu. Încă îmi este dor de el. Era confidentul meu. Cel mai mare suporter. Și cel mai bun prieten. Mă gândesc la el în fiecare zi.

— Bine, îi spuse artistul străinului ciudat. M-ai întrebat ce mi-a plăcut cel mai mult din discurs. Mi-a plăcut fără îndoială partea în care Vrăjitorul a vorbit despre crezul războinicilor spartani care spune că „cel care asudă mai mult la antrenamente sângerează mai puțin în război”. Și mi-a plăcut replica lui: „O victorie remarcabilă se câștigă la ceas de dimineață, când nu te vede nimeni și toată lumea doarme”. Învățăturile lui despre valoarea unei rutine matinale formidabile au fost minunate.

Antreprenoarea aruncă o privire în jos către gadgetul ei.

— Am luat câteva notițe bune. Dar nu am prins aceste perle, spuse ea scriind ceea ce tocmai auzise.

— Nu auzim decât ceea ce suntem pregătiți să auzim, băgă de seamă cu înțelepciune bărbatul fără adăpost. Toată învățătura ne găsește exact acolo unde suntem. Și pe măsură ce ne dezvoltăm mai mult, înțelegem mai bine.

Vocea Vrăjitorului răsună brusc. Ochii bărbatului fără adăpost păreau enormi ca Taj Mahalul. Se vedea că era teribil de surprins de faimosul timbru. Se întoarse,

căutând sursa. Imediat, totul deveni limpede.

Artistul pusese înregistrarea făcută ilegal la seminar.

— Iată partea care îmi place cel mai mult, ca să îți răspund în întregime la întrebare, frate, afirmă el uitându-se direct în ochii vagabondului zdrențăros.

Într-o cultură de cyberzombi dependenți de distracție și afectați de factori ce distrag atenția, cel mai înțelept mod de a vă asigura că produceți în mod consistent rezultate de nivel optim în cele mai importante domenii ale vieții voastre profesionale și personale este să recurgeți la o rutină matinală formidabilă. Victoriile se câștigă chiar de la start. Iar erou devii în primele ore.

Purtați un război împotriva slăbiciunii și lansați o campanie împotriva spaimei. Puteți cu adevărat să vă treziți devreme. Și este o necesitate să faceți astfel dacă vă aflați în căutarea extraordinară a unui statut legendar.

Aveți mare grijă de prima parte a zilei, și restul ei se va rezolva aproape de la sine. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună!

Se putea auzi respirația șuierată a Vrăjitorului, precum a unui înotător începător care s-a dus prea departe în larg, prea repede. Artistul continuă să arate ce înregistrase, dând volumul mai tare, până când sunetul deveni asurzitor.

Iată prețiosul secret pe care titanii industriei, artiștii remarcabili și oamenii cu ultra-succes ai omenirii nu vi-l vor împărtăși niciodată: rezultatele de ordin gargantuesc au mai puțin de-a face cu trăsăturile genetice moștenite și mult mai mult cu obișnuințele voastre zilnice. Iar ritualul de dimineață este de departe cel mai important de stabilit. Și apoi de automatizat. Singurul comportament uman care le va dezvolta pe toate celelalte este să vă alăturați Clubului 5 a.m.

Atunci când vedem aceste figuri emblematice în acțiune, puternica iluzie ce ni se vinde de către civilizația în care trăim este aceea de a crede că au fost dintotdeauna atât de extraordinare. Că s-au născut excepționale. Că au câștigat biletul norocos la loteria genetică. Că geniul lor a fost moștenit. Însă, adevărul este că le vedem în această glorie deplină după ani întregi de urmare a unui proces, unul care a presupus nesfârșite ore de exercițiu. Atunci când îi observăm pe acești jucători magnifici în afaceri, sport, știință și arte, observăm de fapt rezultatele obținute printr-o concentrare obsesivă asupra unui singur interes, o axare extremă pe o singură abilitate, o intensitate a sacrificiului în vederea unui singur scop, un nivel neobișnuit de pregătire serioasă și o cantitate enormă de mare răbdare. Țineți minte, fiecare profesionist a fost cândva un amator și fiecare maestru a pornit ca ucenic. Oamenii obișnuiți pot să realizeze fapte extraordinare odată ce și-au făcut o rutină din obișnuințele potrivite.

— Ce tare e tipul ăsta! spuse bărbatul fără adăpost și bătu din palmele lui murdare ca un copil într-un parc de distracții. Se mai uită o dată la ceas. Apoi începu să își târșâie picioarele, legănându-și șoldurile înainte și înapoi. Își flutura mâinile în aer și pocnea din degete, cu ochii închiși. Dintre buzele crăpate ieșeau niște sunete asemănătoare cu cele pe care le scoteau rapperii la începuturi, când nu aveau casetofoanele lor gălăgioase. Ai fi fost uimit să îl vezi în acțiune.

— Ce naiba faci, strigă artistul?

— Dansez, îi răspunse bărbatul, mișcându-se încântător. Mai pune-mi să ascult ideile astea excelente. Socrate a spus că „educația este îmblânzirea unei flăcări”,

iar Isaac Asimov a scris că „autoeducația este, cred, singurul fel de educație care există”. Așa că mai pune vorbele bătrânului maestru, omule. Sunt marfă!

> Luptați din toate puterile să nu vă fie furată măiestria de către lumea aceasta care vă tentează până la distragere și vă provoacă demență digitală. Forțați-vă atenția să se întoarcă la potențialul uriaș ca Everestul care tânjește să se exprime deplin și eliberați-vă chiar azi de toate motivele care alimentează stagnarea punctelor voastre forte. Începeți să fiți imaginativi: să fiți unii dintre indivizii aceia rari care se conduc după noblețea viitorului, nu după gratiile închisorii trecutului. Fiecare dintre noi este însetat după zile încărcate de mici izbucniri de miraculos. Fiecare dintre noi își dorește să fie stăpân pe eroismul său și să apuce pe calea excepționalului neîngrădit. Toate ființele umane aflate în viață în acest moment au o nevoie psihologică primitivă de a produce capodopere care să stârnească entuziasmul, trăiesc zilnic în mijlocul unei uimiri neobișnuite și știu că într-un fel ne petrecem ceasurile astfel încât să îmbogățim viața celorlalți. Poetul Thomas Campbell a exprimat minunat acest lucru atunci când a constatat că „a trăi în inimile pe care le lăsăm în urmă înseamnă a nu muri”.
>
> Fiecare dintre noi a fost creat – cu adevărat – pentru a face istorie, într-un fel unic și autentic. Pentru unii, asta ar putea să însemne să fie niște programatori excelenți sau profesori minunați care să instruiască mințile tinere. Pentru alții, această oportunitate ar putea să însemne să devină mame nemaipomenite sau manageri excelenți, iar pentru alții un astfel de noroc ar putea să însemne să își dezvolte o afacere minunată sau să fie reprezentanți de vânzări fantastici, care își servesc minunat clienții. Această șansă de a fi ținuți minte de generațiile viitoare și de a duce o viață care să conteze cu adevărat nu este o platitudine. Este, de fapt, un adevăr. Și totuși, atât de puțini dintre noi au descoperit și și stabilit să recurgă la acele mentalități, obiceiuri matinale și condiții consecvente care să garanteze apariția acestor rezultate. Cu toții vrem să accesăm din nou dreptul din naștere la un talent impozant, la o bucurie fără limite și la eliberarea de frică, dar puțini dintre noi sunt dispuși să facă lucrurile care ar face ca geniul nostru ascuns să apară. Ciudat, nu? Și foarte trist. Majoritatea am fost hipnotizați să ne îndepărtăm de luminozitatea în care constă esența noastră. În epoca aceasta, cei mai mulți dintre noi ne petrecem ceasurile cele mai prețioase fiind ocupați. Alergând după preocupări triviale și amuzament artificial, în timp ce neglijăm să trăim o viață adevărată. Este chiar formula pentru a sfârși cu inima frântă. Ce rost are să vă petreceți cele mai bune dimineți și probabil cele mai productive zile cățărându-vă pe munți despre care, atunci când ajungeți firavi și zbârciți, vă dați seama că nu erau cei care trebuie? Foarte trist.

— Partea aceasta mi-e cunoscută, interveni antreprenoarea, un pic tulburată. Eu sunt categoric dependentă de tehnologie. Nu pot să mă abțin să nu verific totul. E primul lucru pe care îl fac dimineața și ultimul pe care îl fac seara. Îmi seacă puterea de concentrare. Abia pot să mă concentrez pe obținerea rezultatelor la care eu și echipa mea ne-am angajat. Și tot acest zgomot din viață îmi ia din energie. Totul pare atât de complicat! Simt că nu mai am timp pentru mine. Toate astea te copleșesc de-a dreptul: toate mesajele și notificările, reclamele și modalitățile de distragere a atenției. Ceea ce a spus Vrăjitorul îmi este de folos, deoarece îmi cresc

standardele de lider. M-am lovit de un zid, într-un fel. Compania mea a crescut mai rapid decât m-am așteptat. Am avut mai mult succes decât mi-am imaginat. Dar sunt câteva lucruri care îmi creează foarte mult stres. Își întoarse privirea și își încrucișă iar brațele.

Nu pot să le spun cu ce mă confrunt, se gândi antreprenoarea. Apoi continuă:

— Am fost nevoită să concediez oameni care îmi plăceau foarte mult, deoarece mi-am dat seama că cei care sunt potriviți într-o anume etapă a unei afaceri s-ar putea să nu mai fie atunci când firma evoluează. A fost greu. Au fost angajații potriviți în perioada de început, dar acum nu își mai au locul acolo. Iar în firma mea se petrec acum niște lucruri care mi-au dat viața peste cap. Chiar nu vreau să intru în amănunte. Doar că este o perioadă foarte instabilă pentru mine.

— Păi, în ceea ce privește cizelarea jocului tău de leadership, răspunse bărbatul fără adăpost, ține minte că treaba liderului este să îi ajute pe cei care nu cred în el să îi îmbrățișeze viziunea, pe cei lipsiți de putere să își depășească slăbiciunile și pe cei lipsiți de speranță să capete încredere. Cât despre ceea ce ai spus referitor la concedierea angajaților care ți-au plăcut, dar care nu se mai potriveau afacerii tale în stadiul în care a ajuns acum, e o etapă normală în dezvoltarea unei afaceri. Și a apărut tocmai pentru că acești oameni nu s-au dezvoltat pe măsură ce proiectul tău a evoluat. Au început să se bazeze pe meritele din trecut. Nu au mai învățat, nu au mai inovat și nu au reușit să facă mai bune decât fuseseră acele lucruri de care se ocupau. Prin urmare, au încetat să mai fie incubatoare de valoare extraordinară pentru compania ta. Probabil că te-au învinuit pe tine. Dar și-au făcut-o cu mâna lor, arătă necunoscutul neinvitat, surprinzându-și ascultătorii prin rafinamentul cunoștințelor despre cum să-ți consolidezi echipa și cum să câștigi în comerț.

— Ah, exact, răspunse antreprenoarea. Așa că a trebuit să renunțăm la ei, pentru că nu mai dădeau rezultatele pentru care îi plăteam. De multe ori mă trezesc la 2 noaptea, leoarcă de o sudoare fierbinte. Poate că e așa cum a spus Mario Andretti, pilotul de Formula 1: „Dacă totul pare să fie sub control, înseamnă că nu mergi destul de repede”. Așa par să mă simt în cele mai multe zile. Ne depășim atât de repede indicatorii principali de performanță încât mă cuprinde amețeala: colegi noi pe care trebuie să îi învăț, mărci noi de gestionat, piețe noi pe care să pătrundem, furnizori noi pe care să îi urmărim, produse noi pe care să le perfecționăm, investitori și acționari noi de impresionat, precum și o mie de noi responsabilități de care trebuie să mă ocup. Am senzația că e într-adevăr prea mult. Am o capacitate enormă de a mă ocupa de lucruri importante, dar am multe pe umeri.

Antreprenoarea își încordă brațele și se încruntă cu un aer preocupat, apoi își relaxă din nou brațele încrucișate. Buzele ei subțiri se strânseră ca o anemonă de mare care se închide când simte un prădător letal. Iar ochii ei sugerau că suferă. Intens.

— Iar în privința faptului că ești dependentă de tehnologie, ține minte că, atunci când este folosită *inteligent*, încurajează progresul uman. Folosind tehnologia cu înțelepciune, viața noastră devine mai bună, cunoașterea mai bogată, iar

minunata noastră lume, mai mică. *Folosirea greșită* a tehnologiei este cea care distruge mintea oamenilor, dăunează productivității și distruge însăși structura societății noastre. Telefonul te poate costa averea, știai? Dacă te joci pe el toată ziua. Cât despre ceea ce ai spus referitor la întreaga presiune pusă pe umerii tăi, să știi că e fantastic. „Presiunea este un privilegiu", a spus Billie Jean King, legenda tenisului. Ai ocazia să te dezvolți. Și una dintre cele mai inteligente modalități de a-ți petrece restul vieții este să te dezvolți ca persoană. Cu fiecare provocare vine minunata ocazie de a accede la următorul nivel ca lider, executant și ființă umană. Obstacolele nu sunt altceva decât niște teste menite să măsoare cât de serios dorești răsplata pe care o caută ambițiile tale. Apar pentru a stabili cât de dispusă ești să te perfecționezi, ca să devii acel gen de persoană care poate să aibă un succes atât de mare. Eșecul nu înseamnă decât dezvoltare deghizată. Și aproape nimic nu este mai important în viață decât dezvoltarea personală, desfășurarea potențialului tău. Tolstoi a scris: „Toată lumea se gândește să schimbe lumea, dar nimeni nu se gândește să se schimbe pe sine". Devino o persoană mai bună și vei deveni în mod automat un lider mai bun; plus că vei produce mai mult. Și da, sunt de acord că dezvoltarea poate să te sperie. Dar mentorul meu m-a învățat odată că „acea parte din tine care se agață de frică trebuie să sufere un fel de crucificare, tocmai pentru ca aceea care merită mari onoruri să treacă printr-un fel de reîncarnare". Acestea sunt exact cuvintele pe care mi le-a spus. Ciudat și profund, nu? spuse vagabondul trecându-și încă o dată degetele peste mătăniile de călugăr.

Continuă fără să mai aștepte un răspuns.

— Excepționalul meu profesor mi-a mai spus și că „pentru a ajunge la sinele tău cel mai bun trebuie să renunți la sinele fals". Iar asta se întâmplă doar prin perfecționare neobosită, reflecție continuă și sondare permanentă. Dacă nu te înalți zilnic, vei ajunge să te blochezi în viața pe care o ai definitiv. Mă face să mă gândesc la ceea ce a spus jurnalistul Norman Cousins: „Tragedia vieții nu este moartea, ci ceea ce lăsăm să moară în noi cât trăim".

Bărbatul fără adăpost își ridică glasul răgușit și remarcă:

— Excepționalul meu profesor m-a învățat că, odată ce ne transformăm relația primară cu noi înșine, vom descoperi că relațiile cu ceilalți oameni, munca noastră, venitul și influența pe care o avem se vor transforma. Majoritatea oamenilor nu pot să se suporte pe ei înșiși. Așa că nu pot să stea niciodată singuri, în liniște. Au nevoie să fie în permanență înconjurați de oameni, ca să scape de sentimentul că se urăsc din cauza potențialului irosit, ratând minunile și înțelepciunea pe care le aduc singurătatea și liniștea. Sau se uită la nesfârșit la televizor, fără să își dea seama că asta le macină imaginația și le golește totodată contul din bancă.

— Viața mea pare atât de complicată. Mă simt atât de copleșită. Nu am timp pentru mine, repetă antreprenoarea. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu viața mea. Lucrurile au devenit pur și simplu dificile.

— Te înțeleg, zise artistul punând un braț pe umărul noii sale prietene. Intuiția îmi spune că treci prin mai multe greutăți decât ne spui. Și este în regulă. Știi, în unele zile viața mi se pare atât de confuză, încât nu pot să mă ridic din pat. Nu fac decât să zac, frate. Închid ochii și îmi doresc ca ceața din creier să dispară odată.

Măcar pentru o zi. Câteodată nu pot să gândesc cum trebuie. Și în acele zile, în inima mea nu mai e nicio speranță. E nașpa. Însă și mulți oameni sunt nașpa, frate. Nu sunt antisocial. Sunt doar anti-tâmpiți. Prea mulți oameni proști în zilele noastre. Își fac fotografii stupide la modă, țuguindu-și buzele, în haine pe care nu pot să și le permită. Își petrec timpul cu oameni de care nici măcar nu le place. Aș prefera să trăiesc o viață contemplativă. O viață riscantă. O viață adevărată. O viață de artist. Mă înnebunește cât de superficiali au devenit oamenii.

Artistul izbi apoi cu pumnul în cealaltă palmă. De-a lungul maxilarului îi apărură niște cute rigide, iar pe gâtul gros îi pulsă o venă albastră.

— De acord. Te înțeleg, spuse bărbatul fără adăpost. Viața nu este ușoară, oameni buni. În cea mai mare parte a timpului, este o muncă grea și anevoioasă. Dar după cum a spus John Lennon: „Totul va fi bine la sfârșit. Și dacă nu este bine, atunci nu este sfârșitul", încercă el binevoitor, declamând încă un citat din rezerva aparent nelimitată pe care o avea în cap.

Artistul se înmuie instantaneu, zâmbind într-un fel care părea aproape dulce. Respiră adânc. Îi plăcuse ce auzise.

— Și, continuă vagabondul, această ascensiune spre atmosfera rarefiată a măiestriei personale și profesionale la care ne-am înscris în mod evident noi trei nu este pentru cei slabi de înger. Îmbunătățirea vieții astfel încât să cunoști adevărata fericire și optimizarea abilităților astfel încât să fii stăpân pe domeniul tău pot fi adesea inconfortabile. Trebuie să fiu sincer. Iată însă un fapt esențial pe care l-am învățat: suferința de a te dezvolta este mult mai puțin costisitoare decât prețul devastator al regretului.

— Unde ai învățat asta? îl întrebă artistul, notându-și repede cuvintele în carnețel.

— Nu pot să îți spun. Nu încă, îi răspunse bărbatul fără adăpost, sporind misterul cu privire la locul în care descoperise cea mai mare parte a cunoștințelor.

Antreprenoarea se întoarse cu spatele la artist. Își notă și ea o parte a gândurilor în gadgetul ei. Bărbatul fără adăpost își strecură apoi mâna într-un buzunar al cămășii în carouri pline de găuri și scoase un fel de fișă extrem de uzată. Apoi, o ridică, așa cum face un copil de grădiniță la activitatea „Arată și spune".

— Mi l-a dat o persoană distinsă când eram mult mai tânăr și îmi fondam prima companie. Semănam mult cu voi, pisoilor: plin de visuri și gata să îmi pun amprenta asupra lumii. Însetat să mă afirm. Plin de energie să domin jocul. În primii 50 de ani din viață este vorba, în principal, despre căutarea legitimității, să știți. Tânjim după aprobare socială. Vrem ca semenii noștri să ne respecte. Ne dorim ca vecinii să ne placă. Cumpărăm tot felul de lucruri de care nu avem nevoie realmente și suntem obsedați să facem bani de care nu ne bucurăm cu adevărat.

— Ai dreptate în totalitate, murmură artistul, dând nervos din cap și schimbându-și vizibil poziția corpului, în timp ce șuvițele groase i se legănau pe umeri.

Sala în care avusese loc evenimentul era acum goală.

— Dacă avem curajul să privim în noi, descoperim că facem asta fiindcă avem acolo o mulțime de găuri. Credem în mod fals că materia exterioară va umple ceea ce este gol înăuntru. Însă nu va umple găurile niciodată. Niciodată! Oricum, atunci când mulți dintre noi ajungem la jumătatea vieții, ne întoarcem la 90 de grade. Începem să ne dăm seama că nu vom trăi pentru totdeauna și că zilele noastre sunt numărate. Și astfel intrăm în legătură cu caracterul nostru muritor. E o idee importantă. Ne dăm seama că vom muri. Ne concentrăm mult mai bine pe ceea ce este cu adevărat important. Devenim mai contemplativi. Începem să ne întrebăm dacă ne-am respectat talentele, dacă am fost credincioși valorilor noastre și dacă am avut succes din acele puncte de vedere care ni se par corecte. Și ne gândim la ce vor spune despre noi după moarte cei pe care îi iubim cel mai mult. În acest punct, mulți dintre noi fac o schimbare enormă: trec de la căutarea legitimității în societate la construirea unei moșteniri însemnate. Așadar, în ultimii 50 de ani este mai puțin vorba despre *mine* și mai mult despre *noi*. Mai puțin despre egoism și mai mult despre cum să fii util comunității. Încetăm să mai adăugăm lucruri în viață și începem să scădem – și să simplificăm. Învățăm să ne bucurăm de frumusețea simplă, să simțim recunoștință în fața micilor miracole, să apreciem valoarea inestimabilă a liniștii sufletești, să ne petrecem mai mult timp cultivând legăturile omenești și să ajungem să înțelegem că cel care oferă cel mai mult este cel care câștigă. Și atunci restul vieții devine o dăruire fenomenală față de dragostea de viață însăși, dar și o vocație a bunăvoinței față de cei mulți. Iar asta ajunge să fie, potențial vorbind, poarta ta către nemurire.

— E foarte special, șopti antreprenoarea. Nu m-am mai simțit de multe luni atât de plină de speranță, de energie și cu picioarele pe pământ. Tatăl meu mă ajuta să trec peste perioadele dificile, îi spuse ea artistului. De când a murit nu mai am pe nimeni pe care să mă pot baza.

— Ce s-a întâmplat cu el? o chestionă artistul.

— Mă sunt puțin cam vulnerabilă acum, chiar dacă în mod cert mai puternică decât eram când am intrat aici de dimineață. Dar nu voi spune decât că și-a luat singur viața. Tata era un om remarcabil: un pionier în afaceri cu un succes imens. Pilota avioane, conducea mașini de curse, îi plăcea vinul de bună calitate și se bucura de compania femeilor frumoase. Era atât de plin de viață! Apoi, partenerul lui de afaceri i-a luat totul: un scenariu nu foarte diferit de acela îngrozitor pe care îl trăiesc eu acum. Oricum, stresul și șocul faptului că lumea lui se prăbușea l-au împins să facă ceea ce nu și-ar fi imaginat niciodată. Cred că pur și simplu n-a mai găsit nicio cale de scăpare, mărturisi antreprenoarea în vreme ce glasul i se schimba.

— Poți să te bazezi pe mine, spuse cu delicatețe artistul. Își duse la inimă mâna cu un inel cu cap de mort pe degetul mic, în vreme ce rostea aceste cuvinte, părând atât galant, cât și boem.

Bărbatul fără adăpost întrerupse momentul intim pe care îl împărtășeau cei doi.

— Uite, citiți asta, le spuse el când le înmână fișa aceea. Vă va fi utilă cât vă

veți ridica amândoi la următorul nivel de performanță și veți avea parte de experiența a tot ceea ce vine odată cu această aventură în conducerea oamenilor, perfecționarea personală și crearea unei cariere de o productivitate neobișnuită.

Cu litere roșii pe hârtia care se îngălbenise din cauza trecerii timpului scria: „Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc și minunată la sfârșit".

— Chiar așa este, observă antreprenoarea. O informație valoroasă pentru mine. Mulțumesc!

Artistul lăsă apoi să se deruleze mai departe înregistrarea ilegală a prezentării Vrăjitorului:

> Fiecare dintre voi poartă în inimă un geniu tăcut și un erou triumfător. Dacă vreți, ignorați aceste cuvinte ca fiind vorbele idealiste ale unui bătrân care vă inspiră. Dar eu sunt mândru să fiu un idealist. Lumea are nevoie de mai mulți ca noi. Cu toate acestea, sunt și realist. Și iată care este adevărul: în prezent, majoritatea oamenilor de pe glob nu se gândesc prea mult la ei înșiși, din păcate. Își fixează identitatea în funcție de ceea ce sunt la exterior. Își evaluează realizările în funcție de ceea ce au acumulat, nu de caracterul pe care și l-au cultivat. Se compară cu filmările luminoase, orchestrate – și false – prezentate de oamenii pe care îi urmăresc. Își măsoară valoarea în funcție de avere. Și ajung să fie captivi ai falsei idei că, dacă ceva nu s-a făcut niciodată, nici nu se va face, sărăcind posibilitățile mărețe și electrizante pe care viața lor este menită să le aibă. Asta explică de ce se scufundă majoritatea în nisipurile mișcătoare ale nesiguranței, plictiselii, distragerii atenției și complexității.

— Mămici melodramatice, îi întrerupse din nou bărbatul fără adăpost. Așa le spun eu bărbaților și femeilor care s-au molipsit de virusul victimizării. Nu fac decât să se plângă cât de prost le merge, în loc să își folosească puterea primordială pentru a îmbunătăți lucrurile. Iau în loc să ofere, critică în loc să creeze și își fac griji în loc să muncească. Formați-vă anticorpi care să lupte cu orice formă de mediocritate, și să nu-i permită să ajungă în preajma activității voastre profesionale, la serviciu, sau a vieții private, acasă. Nu fiți niciodată mămici melodramatice.

Antreprenoarea și artistul se uitară pe furiș unul la celălalt. Apoi chicotiră, atât din cauza termenilor pe care îi folosea străinul neobișnuit, cât și din cauza felului în care își ridicase un braț și făcuse cu degetele semnul păcii, rostind cuvintele pe care tocmai le spusese. Dacă te-ai fi aflat cu ei, ai fi crezut și tu că este ciudat.

Vrăjitorul se auzea rostind următoarele cuvinte, cu un talent de actor:

> Ca să fie limpede, în fiecare zi – tot restul vieții voastre – vă veți întâlni cu șansa de a vă demonstra talentul de lideri, oriunde ați fi și în tot ce veți face. Autoritatea nu este doar pentru personalitățile emblematice de nivel mondial și pentru giganții de pe piață. Este o arenă în care toată lumea are ocazia să joace. Și asta fiindcă atunci când este vorba despre leadership nu este vorba numai despre un titlu formal, un birou mare și bani în bancă. Este vorba mai mult despre angajamentul pe care ți-l iei față de excelență în tot ceea ce faci – și în ceea ce ești. Înseamnă să reziști tiraniei banalității, să nu permiți negativismului să îți fure sentimentul de uimire și să împiedici ca orice formă de sclavie față de

mediocritate să îți infecteze viața. În cazul leadershipului, se pune problema să schimbi lucrurile, chiar acolo unde te afli. În cazul unui leadership adevărat, înseamnă să depui o muncă minunată care să demonstreze geniul, să îți revoluționeze domeniul de activitate prin proporțiile sale, prin inovație și execuție și care să fie sublimă într-un mod atât de uluitor încât să dureze, rezistând testului timpului, într-o epocă în care majoritatea oamenilor scot produse viabile de o calitate acceptabilă minimă, de dragul banilor obținuți rapid. Nu faceți niciodată asta. Vă rog!

Nu munciți niciodată doar pentru câștig. Trudiți ca să influențați lucrurile. Faceți ca scopul vostru principal să fie promulgarea valorii profunde reprezentată de o magie neobișnuită, vecină cu poezia. Arătați care este expresia deplină a ceea ce este posibil să creeze o ființă umană. Dezvoltați-vă răbdarea de a nu vă trăda poziția care susține rezultate de primă clasă, chiar dacă nu creați decât o singură capodoperă de-a lungul vieții. Călătoria prin viață va merita chiar și pentru realizarea acestei unice fapte eroice.

Fiți virtuozi. Ieșiți în evidență. Fiți excepționali. Cei aflați printre primii 5% sunt mult mai puțin preocupați de faimă, bani și aprobarea celorlalți și mult mai interesați să își depășească categoria de greutate prin măiestrie, să își ridice nivelul de salarizare și să creeze genul de productivitate care inspiră și servește milioane de oameni. De aceea fac adesea milioane. Nu leneviți, așadar. Dați mereu tot ce aveți mai bun.

Bărbatul fără adăpost avea acum ochii închiși. Se întinsese pe podea și făcea o serie de flotări într-un singur braț. Și scanda în tot acest timp: „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!”.

Antreprenoarea și artistul clătinară amândoi din cap.

— Una dintre cărțile mele preferate este *Profetul*, spuse gânditor artistul. Este una dintre cele mai bune cărți de poezie scrise vreodată. Am citit undeva că Khalil Gibran a purtat cu el manuscrisul patru ani îndelungați și l-a cizelat în permanență, înainte să îl predea editurii, tocmai pentru a ajunge artă pură. Îmi aduc și acum aminte cu precizie cuvintele pe care le-a rostit atunci când a acordat un interviu despre procesul său creator unui jurnalist, deoarece ele mă ajută mult atunci când sunt în atelier. Cuvintele lui mă fac să tind în continuare către o putere mai mare ca artist, deși mă lupt serios cu tergiversarea. Așa cum am spus, sunt bunicel. Dar știu că pot să fiu extraordinar. Dacă aș putea numai să înving acest auto-sabotaj! Și pe demonii mei!

— Ce a spus? întrebă bărbatul fără adăpost, stând acum în picioare și răsucindu-și ceasul lui mare. Pe fața lui colțuroasă șerpuiau broboane de sudoare.

— Iată exact ce a spus, cită artistul: „Am vrut să fiu sigur, foarte sigur, că fiecare cuvânt scris era cel mai bun pe care îl puteam găsi”.

— Marfă! replică bărbatul fără adăpost. Acesta este standardul pe care îl respectă întotdeauna cei mai buni.

Dintr-odată, pe înregistrarea audio se auzi cum tușește Vrăjitorul. Comentariile care urmară păreau să iasă chinuit, ca un prunc ce se împotrivește aprig să părăsească siguranța pântecului cald și sigur al mamei lui iubitoare.

Oricine poate deveni un lider de zi cu zi dacă se prezintă așa cum vă încurajez

eu. Atunci când este ușor, dar mai ales atunci când este dificil. Începând de astăzi. Și dacă faceți astfel, victoria garantată se întrevede în viitorul vostru. Trebuie să adaug că nu există vreo persoană în viață astăzi care să nu își poată îmbogăți în mod magnific gândirea, performanța, vitalitatea, prosperitatea și fericirea de o viață, dacă se apucă serios să practice o serie de ritualuri zilnice și să se țină de ele până îi devin o a doua natură. Și asta mă aduce la singurul și cel mai important principiu al discursului meu: cel mai bun punct de plecare pentru a câștiga în ceea ce faceți și pentru a vă face o viață minunată este să vă alăturați Clubului 5 a.m. Cum să ajungi vreodată să fii formidabil, dacă nu-ți faci timp în fiecare dimineață pentru a te transforma într-o persoană formidabilă?

Antreprenoarea își lua acum notițe cu o concentrare maximă, nevăzută până atunci. Chipul artistului avea un zâmbet care spunea: „Asta mă face să mă simt puternic". Bărbatul fără adăpost râgâi. Apoi se lăsă la podea și făcu un plank, genul de exercițiu preferat de profesioniștii din fitness, pentru a-și clădi un trunchi puternic.

Vrăjitorul se auzea tușind și mai tare. Urmă o pauză bruscă – și prelungită.

Apoi, rosti aceste cuvinte, cu pauză între ele. Respirația îi șuiera clar. Vocea începu să îi tremure ca unui reprezentant de vânzări din telemarketing aflat la prima convorbire telefonică.

Trezirea la ora 5 dimineața este mama tuturor obișnuințelor. Acest regim reprezintă impulsul suprem pentru a vă transforma într-un model de neînvins al posibilităților. Modul în care vă începeți ziua determină într-adevăr măsura concentrării, energiei, entuziasmului și a excelenței pe care le aduceți. Fiecare dimineață reprezintă o pagină din povestea care va deveni moștenirea voastră. Zorii fiecărei zile reprezintă o altă șansă pentru a da frâu genialității, pentru a vă descătușa forța și pentru a juca în liga superioară a rezultatelor de excepție. Aveți în voi o mare putere și ea se dezvăluie cel mai bine la primele raze ale răsăritului. Vă rog să nu permiteți suferinței din trecut și frustrărilor din prezent să vă diminueze gloria, să vă înăbușe caracterul invincibil și să îl sugrume pe căutătorul de posibilități nelimitate care se ascunde în sinele vostru suprem. Într-o lume care caută să vă mențină jos, ridicați-vă. Într-o epocă ce ar vrea să rămâneți în întuneric, pășiți în lumină. Într-o perioadă care vă vrăjește ca să vă uitați talentele, redobândiți-vă geniul. Lumea noastră o cere fiecăruia dintre noi. Să fim campioni în meseria noastră, războinici în lupta propriei dezvoltări și gardieni ai iubirii necondiționate, pentru toată omenirea.

Dați dovadă de respect și compasiune pentru toți cei care ocupă această planetă micuță, indiferent de credința, culoarea sau statutul lor. Ridicați-i, în această civilizație în care mulți își obțin energia trăgând-i pe alții în jos. Ajutați-i să simtă minunile adormite înlăuntrul lor. Arătați-le virtuțile pe care ne-am dori cu toții să le practice mai multă lume. Tot ce spun se adresează acelei laturi necorupte din voi, acelei laturi care era extrem de plină de viață înainte să învățați cum să vă temeți, cum să adunați cât mai mult, cum să vă strângeți în voi și să nu mai aveți încredere. Este treaba voastră, ca lideri ai propriei vieți, ca oameni de acțiune creatori porniți să schimbați cultura și ca cetățeni ai Pământului, să vă găsiți această dimensiune. Și odată ce ați reușit să o faceți, să vă petreceți restul zilelor în strânsă legătură cu ea.

Acceptați această oportunitate de găsire a excelenței umane și vă promit că restul vieții voastre se va umple cu o simultaneitate de succese, dar și cu o magie orchestrată, aflată dincolo de granițele logicii. Îngerii supremi ai potențialului vostru superior vor începe să vă viziteze zilnic. De fapt, o serie sistematică de miracole aparent imposibile vor descinde asupra visurilor voastre cele mai sincere, făcându-le pe cele mai bune să se împlinească. Și voi veți evolua, devenind unele dintre acele spirite rare și minunate care înnobilează întreaga lume doar prin simplul fapt că pășiți printre noi.

Sala de conferințe era cufundată acum în întuneric. Antreprenoarea scoase un suspin mare cât Ciudad de México. Artistul rămăsese nemișcat. Bărbatul fără adăpost începu să plângă.

Se așeză apoi pe un scaun, își ridică brațele ca un predicator și rosti răspicat cuvintele dramaturgului irlandez George Bernard Shaw:

Aceasta este adevărata bucurie a vieții: să fii folosit pentru un scop pe care îl recunoști ca fiind măreț; să fii o forță a naturii, nu un mănunchi micuț și agitat de suferințe și nemulțumiri care se plânge că lumea nu se va devota să-l facă fericit.

Sunt de părere că viața mea aparține întregii comunități și atâta timp cât trăiesc este un privilegiu pentru mine să fac pentru ea tot ce pot.

Vreau să fiu epuizat cu totul atunci când voi muri. Căci cu cât muncesc mai mult, cu atât trăiesc mai din plin. Pentru mine viața nu este doar o lumânare care arde. Este un fel de torță minunată pe care momentan o am în mână. Și vreau să o fac să ardă cât mai strălucitor cu putință, înainte să o înmânez generațiilor viitoare.

Bărbatul fără adăpost căzu apoi în genunchi. Își sărută mătăniile. Și continuă să plângă.

CAPITOLUL 5

O aventură bizară pentru o dimineață perfectă

„Fiecare își ține soarta în propriile mâini, așa cum ține un sculptor materialul brut pe care îl va preschimba într-o figură... Priceperea de a modela materialul după cum vrem trebuie învățată și cultivată cu atenție.” – **Johann Wolfgang von Goethe**

— Dacă sunteți interesați, spuse bărbatul fără adăpost, aș fi fericit să petrec câteva dimineți instruindu-vă în complexul meu de pe malul oceanului. V-aș arăta care este rutina mea de dimineață și v-aș explica de ce configurarea precisă, până în cel mai înalt grad, a modului în care vă derulați prima oră din zi este esențială pentru excelență personală și performanță extraordinară în afaceri. Dați-mi voie să fac asta pentru voi, pisoilor. Viața voastră va începe să arate glorios, într-un timp destul de scurt. Iar călătoria cu mine va fi distractivă. Nu va fi mereu ușoară, după cum am auzit și de la bătrânul de pe scenă. Dar va fi încărcată de valoare, prolifică și frumoasă. Poate chiar la fel de minunată precum bolta Capelei Sixtine.

— Prima dată când am văzut-o am plâns, spuse artistul mângâindu-și barbișonul.

— Michelangelo a fost un tip rău. Și spun asta într-un sens bun, zise bărbatul fără adăpost, jucându-se și el cu barba lui neîngrijită. Își ridică apoi cămașa pentru a etala niște mușchi abdominali demni de un zeu grec. Degetul lung al unei mâini tuciurii se mișcă peste contururi, cum coboară șerpuind o picătură de ploaie pe tulpina unui trandafir, după o aversă de mai.

— Măi, să-mi trag una! strigă artistul cu entuziasmul unei pisici căreia i s-a dat drumul într-un magazin cu papagali. Cum naiba i-ai făcut?

— Cu siguranță, nu cu un aparat de plastic pentru abdomene vândut de vreo emisiune TV noaptea târziu. Prin muncă am făcut mușchii ăștia supli și cizelați. Multe flotări, tracțiuni, plank-uri, abdomene și sesiuni de exerciții cardio extrem de extenuante, deseori pe plaja mea privată. Bărbatul fără adăpost scoase un portofel de piele, în mod evident scump, din care extrase cu grijă o bucată de plastic cu un desen pe ea. Iată cum arăta, ca să vezi și tu exact ce vedeau în acel moment antreprenoarea și artistul:

Fără să permită vreun răspuns de la cei doi ascultători ai săi, vagabondul răvășit continuă să vorbească.

— Dăruire, disciplină, răbdare și muncă. Valori în care puțini mai cred în prezent, când atât de mulți au o mentalitate potrivit căreia li se cuvine totul, așteptându-se ca o viață bogată, productivă și plină de satisfacții să apară din senin într-o zi, ca o vrabie la început de primăvară. Și așteptându-se ca toată lumea din jurul lor să depună efortul pe care sunt responsabili să îl depună ei înșiși. Unde este leadershipul în acest mod de operare?

O societate de adulți care se comportă ca niște copii răsfățați, uneori eu așa văd lumea noastră acum. Nu judec, doar spun și eu. Nu mă plâng, doar constat. Hei, pisoilor, iată ce încerc eu să vă spun lăsându-vă să vă uitați la mușchii mei abdominali sculptați: *Nimic nu e bun pentru cei care nu fac nimic bun*[****]. Mai puțină vorbă și mai multe fapte, asta spun eu. Și ia fiți atenți.

[****] Joc de cuvinte în original: *Nothing works for those who don't do the work*. (n.ed.)

Vagabondul se întoarse și își descheie cămașa plină de găuri. Pe spatele lui drept și striat avea tatuate cuvintele: „Victimelor le place să se distreze. Învingătorii adoră să învețe".

— Veniți să stați cu mine în casa mea pe care o am pe o insulă micuță și fermecătoare din mijlocul unui ocean fantastic, la cinci ore de coasta orașului Cape Town. Îi înmână antreprenoarei cardul de plastic cu cocotierul scrijelit pe el. Aceștia sunt delfinii mei, spuse el indicând fericit imaginea prost desenată.

Călătoria va merita cu vârf și îndesat, continuă. Aventura vieții voastre, cu siguranță. Unele dintre momentele voastre cele mai valoroase și mai senzaționale se vor desfășura acolo. Trebuie să aveți încredere în ce vă spun, oameni buni. Vă voi învăța tot ce știu despre un ritual matinal de mare clasă. Vă voi ajuta să ajungeți amândoi membri ai Clubului 5 a.m. Veți învăța să vă treziți devreme cu regularitate, așa că veți face până la prânz mai mult decât realizează majoritatea oamenilor într-o săptămână și astfel vă veți optimiza sănătatea, fericirea și sentimentul de pace interioară. Există un motiv pentru care atât de mulți dintre cei cu cele mai bune rezultate din lume se trezesc înainte de răsăritul soarelui: este cea mai specială parte a zilei. Vă voi explica cum am folosit această metodă revoluționară pentru a-mi clădi imperiul. Și ca să fie clar, imperiile vin sub multe forme – cel economic este doar unul dintre ele. Poți să creezi și imperii ale artei,

productivității, omeniei, filantropiei, libertății personale și chiar spiritualității. Vă voi învăța cam tot ce am fost binecuvântat să învăț de la mentorul meu, care mi-a transformat viața. Veți descoperi atât de multe! Veți fi mișcați până la cel mai adânc nivel. Veți vedea lumea cu alți ochi. Veți mânca și cele mai alese mâncăruri și veți privi cele mai spectaculoase apusuri. Puteți să înotați în ocean, să vă scufundați cu delfinii și să zburați cu elicopterul meu peste tulpinile de trestie-de-zahăr care dansează în vânt. Și dacă veți accepta invitația de a mă vizita, pe care vi-o fac cu toată inima, insist să stați în casa mea.

— Doamne, glumești, nu? bubui glasul artistului.

Devenea din ce în ce mai evident că, asemenea multora din domeniul lui, era foarte emotiv, foarte puțin prevăzător și avea o sensibilitate care se trăgea dintr-o durere latentă. Cei care simt mai mult decât majoritatea oamenilor cred uneori că au fost blestemați. De fapt, li s-a dat un dar: unul care le permite să simtă ceea ce le scapă altora, să trăiască plăcerile pe care alții le neglijează și să observe măreția în momente obișnuite. Într-adevăr, asemenea oameni sunt mai ușor de rănit, dar tot ei sunt cei care creează simfonii minunate, proiectează clădiri impresionante și găsesc leacuri pentru bolnavi. Tolstoi observa cândva că „numai oamenii care sunt capabili să iubească puternic pot să sufere o mare durere", în vreme ce poetul sufit Rūmī scria: „Trebuie să-ți forțezi neîncetat inima până se deschide". Artistul părea să fie exemplul perfect al acestor păreri.

— Nu. Foarte serios, băieți, vorbi cu entuziasm bărbatul fără adăpost. Am o casă nu departe de un sat numit Solitude. Și, credeți-mă, i-au dat un nume corect. Numai atunci când scapi de zgomot și de neplăceri și stai în tăcere și liniște îți amintești cine ești și tot ceea ce trebuie să fii. Spuneți da vieții. Hai să facem asta! După cum a spus maestrul de pe scenă, magia va apărea odată ce începeți să exploatați tot mai mult ocaziile minunate care apar în calea voastră ca din întâmplare. Nu poți să câștigi un joc în care nu joci, nu-i așa? Realitatea este că viața vă susține, chiar și atunci când nu pare s-o facă. Dar trebuie să vă jucați rolul și să puneți totul în joc atunci când apare câte o oportunitate. Iar dacă veniți în casa mea de pe insulă, singurul lucru pe care vi-l cer este să stați suficient cât să vă învăț filosofia și metodologia pe care mentorul meu secret mi le-a împărtășit. E nevoie de ceva timp pentru a vă alătura Clubului 5 a.m.

Bărbatul fără adăpost făcu o pauză înainte să adauge:

— Voi avea grijă de toate cheltuielile voastre. Totul este plătit. Am să trimit chiar și avionul meu privat să vă ia, dacă sunteți de acord.

Antreprenoarea și artistul se uitară unul la altul, amuzați, încurcați și cu totul nesiguri.

— Te deranjează dacă eu și prietena mea stăm de vorbă câteva clipe singuri, frate? îi ceru artistul, cu carnețelul încă în mână.

— Bineînțeles. Sigur. Stați cât vreți. Eu am să mă întorc la locul meu acolo și am să dau câteva telefoane echipei mele executive, spuse bărbatul fără adăpost îndepărtându-se.

— E absurd. De-a dreptul stupid, îi zise artistul antreprenoarei. Sunt categoric de acord cu tine că are ceva special. Poate chiar magic. Știu cât de nebunesc sună.

Și *sunt* fascinat de acest mentor pe care îl tot amintește, acest profesor care pare un fel de maestru al zilelor noastre. Are niște idei extraordinare, cu siguranță. Și pare în mod evident că are multă experiență. Dar uită-te și tu la el! Doamne, tipul arată ca și cum ar fi sărac lipit, vai de capul lui. Nu cred că a făcut un duș de săptămâni întregi. Are hainele rupte. Este mai mult decât ciudat. Și uneori vorbește numai prostii. Habar nu avem cine este. Toată situația ar putea fi periculoasă. El ar putea fi periculos.

— Da. Categoric mai mult decât ciudat. *Tot* ce s-a întâmplat aici astăzi este mai mult decât ciudat, confirmă prietena sa. Chipul uscățiv al antreprenoarei se înmuie apoi. Ochii ei păreau însă tot melancolici. Mă aflu într-un moment în viață în care trebuie să fac niște schimbări majore, mărturisi ea. Pur și simplu nu mai pot să continui așa. Înțeleg ce spui tu. Nu am avut încredere aproape în nimeni și în nimic de când mi-am pierdut tatăl, la 11 ani. Este incredibil de înspăimântător să fii fată și să crești fără tată. Ca să fiu sinceră, am rămas cu niște sechele în urma acestei traume emoționale. Mă gândesc în fiecare zi la el. Am avut câteva relații intime proaste. M-am luptat mult cu stima de sine scăzută și am făcut câteva alegeri îngrozitoare în relațiile pe care le-am avut.

Cam în urmă cu un an, am început să merg la un psiholog care m-a făcut conștientă de motivele pentru care mă comportam așa cum mă comportam, continuă antreprenoarea. Psihologii îl numesc „sindromul fiicei fără tată". Aveam în adâncul sufletului o frică uriașă de abandon și toate sentimentele de nesiguranță care vin odată cu această suferință. Da, asta m-a făcut extraordinar de dură la suprafață. Și fără scrupule, într-un fel. Problema pierderii tatălui mi-a dat un impuls și ambiție. Totuși m-a lăsat goală pe dinăuntru. Am aflat că am încercat să umplu vidul pe care l-a lăsat, atunci când s-a dus, adâncindu-mă până la epuizare în munca mea, crezând că, atunci când voi avea și mai mult succes, voi găsi iubirea pe care am pierdut-o. Am tot încercat să îmi umplu golurile emoționale vânând mai mulți bani, așa cum dependentul de heroină are nevoie de doza lui. Am tânjit după un statut social și după aprobarea celor din industria mea, evadând online pentru plăceri distractive rapide, când aș fi putut să fac lucruri importante. După cum am spus, îmi dau seama că o mare parte a comportamentului meu a fost determinată de teama creată de provocările de început cu care m-am confruntat ca femeie tânără. M-am simțit inspirată atunci când Vrăjitorul a vorbit despre faptul că nu trebuie să facem ceva pentru bani, ci să tindem către statutul de lider și de persoană formidabilă pentru însemnătatea pe care ne-o oferă, pentru ocazia de a ne dezvolta pe care ne-o acordă și pentru o șansă de a schimba lumea. Cuvintele sale m-au făcut să mă simt plină de speranță. Vreau să trăiesc așa cum a spus el, dar nu sunt deloc aproape de acel punct. Iar de curând s-a întâmplat ceva în compania mea care m-a adus pe muchie de cuțit. Chiar nu mi-e bine în acest moment. Am venit la întâlnirea aceasta doar pentru că mama mi-a cumpărat un bilet. Și sunt atât de disperată după o schimbare!

Antreprenoarea inspiră adânc.

— Îmi pare rău, se scuză ea, părând jenată. De abia te cunosc, așa că nu sunt sigură de ce îți mărturisesc toate astea. Cred că pur și simplu mă simt în siguranță

în prezența ta. Nu sunt sigură de ce. Îmi pare rău dacă ți-am dat prea multe detalii.

— Nicio problemă, spuse artistul. După limbajul corporal părea că este interesat. Nu se mai juca neliniștit cu barbișonul și cu șuvițele de păr.

— Suntem atât de sinceri atunci când stăm de vorbă cu șoferii de taxi și cu alți oameni pe care nu îi cunoaștem bine, nu-i așa? continuă antreprenoarea. Tot ce încerc să spun este că sunt gata pentru o schimbare. Și instinctul meu îmi zice că omul ăsta sărac lipit, care vrea să ne învețe cum poate o rutină matinală excelentă să creeze imperii creative, productive, financiare și ale fericirii, are posibilitatea să mă ajute cu adevărat. Și să *ne* ajute. Nu uita de ceasul lui, adăugă ea.

— Îmi place de el, rosti artistul. Este un personaj aparte. Îmi place mult cum se exprimă atât de poetic uneori și e atât de plin de pasiune în fața altora. Gândește cu atâta vioiciune și îl citează pe George Bernard Shaw ca și cum viața lui ar depinde de asta. Foarte tare! Dar tot nu am încredere cu adevărat în el, spuse artistul dând din nou cu pumnul în palmă. Probabil că a șterpelit ceasul de la vreun idiot bogat.

— Uite ce e, înțeleg ce simți, îi răspunse antreprenoarea. Și eu mă simt la fel în mare măsură, iar noi doi abia ne-am cunoscut. Nu sunt sigură cum ar fi să merg în călătoria asta cu tine. Sper să nu te superi că spun asta. Pari un tip tare drăguț. Un pic cam dur poate. Cred că înțeleg de unde vine acest lucru. Dar în adâncul sufletului ești bun. Știu asta.

Artistul păru plăcut surprins. Aruncă o privire la bărbatul fără adăpost care mânca felii de avocado dintr-o pungă de plastic.

— Va trebui să văd dacă pot să îmi aranjez programul astfel încât să plec de la birou ca să putem petrece un timp cu *el*, îi zise antreprenoarea, arătând înspre bărbatul fără adăpost. Acesta își lua gustarea în timp ce vorbea la o relicvă de telefon mobil și se uita fix în tavan. Începe să îmi placă ideea de a petrece un timp lângă un sat numit Solitude, pe o insulă micuță, mâncând mâncăruri fantastice și înotând cu delfinii. Presimt că va fi o aventură fenomenală. Încep să mă simt mai plină de viață.

— Păi, acum că o spui așa, îmi place și mie cum sună, spuse artistul. Încep să cred că în toate astea este o nebunie delicioasă. O ocazie specială de a accesa un univers cu totul nou al originalității. Ar putea să fie cel mai bun lucru de până acum pentru arta mea. Mă face să mă gândesc la ce a spus scriitorul Charles Bukowski: „Unii oameni nu o iau razna niciodată. Ce viață cu adevărat îngrozitoare trebuie să aibă!" Și Vrăjitorul ne-a încurajat să părăsim granițele vieții noastre normale, ca să ne putem dezvolta înzestrările, talentele și punctele forte. Un anume instinct îmi spune și mie să fac asta. Așa că, dacă mergi tu, o să merg și eu.

— Ei bine, știi ce? O să o fac. M-am hotărât. Sunt dispusă să merg până la capăt. Hai! se hotărî antreprenoarea.

— Până la capăt, fu de acord artistul.

Se ridicară amândoi și se îndreptară către bărbatul fără adăpost care stătea acum cu ochii închiși.

— Acum ce faci? îl întrebă artistul.

— Vizualizez intens tot ceea ce vreau să fiu și viața superioară pe care îmi doresc să o creez. Un pilot de vânătoare turc mi-a spus odată că, înainte de fiecare zbor, el „zboară înainte să zburăm noi". Sugera că o repetare meticuloasă, pe scena imaginației, a modului în care doreau el și echipa lui să se desfășoare misiunea îi pregătea să execute realmente acea viziune a excelenței. Modul tău de gândire este un instrument extrem de puternic pentru măreția personală, o productivitate uimitoare și victorii creative – alături de valorile inimii, sănătății și sufletului. Vă voi învăța totul despre aceste concepte remarcabile, dacă îmi acceptați invitația. Să ne întoarcem însă la motivul pentru care am închis ochii. Aproape în fiecare dimineață îmi imaginez realizările ideale pentru ziua care este pe cale să înceapă. De asemenea, îmi sondez adânc emoțiile, ca să simt cum va fi atunci când voi obține victoriile pe care am planificat să le câștig. Mă închid într-o stare de spirit extrem de încrezătoare și nicio formă de eșec nu intră în sfera posibilităților. Apoi ies și fac tot ce se poate pentru a trăi ziua perfectă.

— Interesant! Antreprenoarea era fascinată.

— Asta este doar una dintre PSO-urile pe care le derulez ca să rămân în vârf. Date științifice solide confirmă că această practică mă ajută să îmi reglez pozitiv genomul, făcând să se exprime genele care erau mai înainte adormite. ADN-ul nu reprezintă destinul vostru, să știți. Nu vă faceți griji, pisoilor! Veți învăța despre domeniul revoluționar al epigenezei***** când veți fi pe insulă. Veți învăța și niște date minunate din neuroștiințe care să vă ajute să vă amplificați succesul în această epocă a atenției împrăștiate, astfel încât armele de distragere în masă să nu vă distrugă caracterul extraordinar. Vă voi dezvălui tot ce am descoperit despre crearea unor proiecte care sunt atât de măiestrit realizate încât rezistă testului timpului. Veți afla despre modalități fantastice de a vă mări concentrarea mentală și de a vă proteja energia fizică. Veți descoperi cum clădesc cei mai buni oameni de afaceri din lume firme care domină piața și veți învăța un sistem calibrat pe care cele mai voioase ființe omenești de pe planetă îl aplică în fiecare dimineață pentru a-și crea o viață învecinată cu magia. O, și în caz că vă întrebați, PSO înseamnă Procedura de Operare Standard. O expresie pe care o folosea mentorul meu atunci când vorbea despre structurile zilnice necesare pentru a găsi triumful în jocul vieții. Presupun că veniți?

***** Epigeneză – Concepție biologică după care embrionul se formează treptat, prin diferențieri succesive de părți noi, pe baza informației genetice. (n.ed.)

— Da. Venim, confirmă antreprenoarea pe un ton bine dispus. Mulțumim pentru invitație.

— Mda, mulțumim, omule, adăugă artistul, părând mai liniștit acum.

— Te rugăm, spuse cu sinceritate antreprenoarea, învață-ne *tot* ce știi despre cum să îți creezi rutina matinală a unui lider cu mare influență și a unui om de afaceri cu un succes suprem. Vreau cu disperare să îmi îmbunătățesc performanța și productivitatea zilnică. Voi avea, de asemenea, nevoie de ajutorul tău pentru a-mi reorganiza viața. Ca să fiu sinceră, de mult timp nu am mai simțit atâta speranță. Dar nu sunt în cea mai bună stare de spirit.

— Mda, frate, spuse artistul. Spune-ne care sunt secretele tale pentru a avea o rutină matinală epică, care să mă ajute să devin cel mai bun pictor – și cel mai bun om – posibil. Și își flutura în aer carnețelul în vreme ce vorbea. Trimite-ne avionul. Du-ne în satul tău. Dă-ne niște nuci de cocos. Lasă-ne să îți călărim delfinii. Și îmbunătățește-ne viața. Suntem dispuși să mergem până la capăt.

— Nimic din ceea ce veți descoperi nu se referă la motivație, observă bărbatul uscățiv cu un grad de seriozitate pe care nu îl mai manifestase până atunci. Toate aceste lucruri se vor referi categoric la *transformare*. Și sunt susținute de date solide, de cele mai recente cercetări și de tactici extrem de practice care au fost testate în tranșeele dure din domeniu. Pregătiți-vă pentru cea mai mare aventură pe care voi, pisoilor, o veți trăi vreodată!

— Excelent, declară antreprenoarea întinzându-se pentru a strânge mâna călită a străinului. Trebuie să recunosc că tot acest scenariu a fost extrem de ciudat pentru amândoi, dar, din nu se știe ce motiv, amândoi avem încredere în tine. Și da, suntem pe de-a-ntregul deschiși la această experiență nouă.

— Ești foarte amabil că faci asta pentru noi. Îți mulțumim, îi scăpă artistului. Părea oarecum surprins de cât de mare era bunăvoința sa.

— Grozav! Inteligentă decizie, băieți, veni răspunsul prietenos. Vă rog ca mâine dimineață să fiți lângă sala aceasta de conferințe. Aduceți cu voi haine pentru cel puțin câteva zile. Asta-i tot. După cum am spus, sunt încântat să mă ocup eu de restul. Am eu grijă de toate cheltuielile. Vă mulțumesc.

— De ce ne mulțumești? se miră antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost zâmbi cu delicatețe și se scărpină gânditor în barbă.

— În ultima sa predică înainte să fie asasinat, Martin Luther King Jr. a spus: „Fiecare om poate să fie extraordinar pentru că fiecare poate să fie de folos. Nu trebuie să ai diplomă de facultate pentru a fi de folos. Nu trebuie să faci acordul între subiect și predicat pentru a fi de folos. Nu trebuie să știi despre Platon și Aristotel pentru a fi de folos. Nu trebuie să cunoști teoria relativității a lui Einstein pentru a fi de folos. Nu trebuie să știi a doua lege a termodinamicii și fizicii pentru a fi de folos. Nu ai nevoie decât de o inimă plină de bunăvoință. Și de un suflet care a crescut din iubire".

Vagabondul își șterse o bucățică de avocado din colțul gurii, apoi continuă ce avea de spus.

— Una dintre lecțiile importante pe care le-am învățat de-a lungul anilor este că darul făcut altor oameni este un dar pe care ți-l faci singur. Sporește-le celorlalți bucuria și vei primi și tu mai multă bucurie. Îmbunătățește starea semenilor tăi și ființa ta se va înălța de la sine. Succesul este grozav. Dar este impresionant să ai o semnificație. Generozitatea – nu zgârcenia – este trăsătura tuturor marilor bărbați și femei care ne-au înnobilat lumea. Și avem nevoie mai mult ca niciodată de lideri, de lideri desăvârșiți, și nu de narcisiști obsedați de propriile interese personale.

Bărbatul fără adăpost se uită încă o dată în jos la ceasul lui mare.

— Când mori, nu poți să iei cu tine titlul, averea și jucăriile sofisticate, știați?

N-am văzut încă un camion pentru mutări care să meargă în urma unui coșciug pe drumul către groapă.

Chicoti. Cei doi ascultători zâmbiră.

— E o adevărată comoară, șopti antreprenoarea.

— Sigur că este, recunoscu artistul.

— Nu mai spune mereu sigur, zise antreprenoarea. Devine enervant.

Artistul păru cam șocat.

— În regulă.

— Tot ceea ce contează în ultima voastră zi pe acest pământ este potențialul pe care l-ați utilizat, eroismul pe care l-ați demonstrat și viețile omenești pe care le-ați înfrumusețat, spuse elocvent bărbatul fără adăpost. Apoi deveni tăcut. Și expiră adânc. În fine. E incredibil că veniți. Ne vom distra de minune.

— Pot să îmi aduc pensulele? întrebă artistul politicos.

— Doar dacă vrei să pictezi în paradis, veni răspunsul bărbatului fără adăpost, făcându-i cu ochiul.

— Și la ce oră ar trebui să ne întâlnim mâine-dimineață în fața acestui loc? întrebă antreprenoarea, punându-și geanta pe unul dintre umerii ei slabi și osoși.

— La 5 dimineața, îi anunță bărbatul fără adăpost. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună!

Apoi dispăru.

CAPITOLUL 6

Un zbor către productivitatea, virtuozitatea și invincibilitatea maximă

„Timpul tău este limitat, așa că nu îl irosi trăind viața altcuiva. Nu te lăsa blocat de dogmă – adică nu trăi după rezultatul gândirii altor oameni. Nu lăsa ca zgomotul opiniilor celorlalți să acopere vocea ta lăuntrică. Și mai ales, ai curajul să îți urmezi inima și intuiția. Cumva ele știu deja ce vrei să devii cu adevărat." – **Steve Jobs**

— Sunt atât de obosită, murmură antreprenoarea, cu energia unei țestoase bătrâne într-o zi de vacanță, ținând în mână un pahar enorm de cafea. S-ar putea ca această călătorie să fie mai dificilă decât am crezut. Încep să mă simt de parcă aș intra într-o lume cu totul nouă. Sunt entuziasmată. Așa cum ți-am spus și ieri, după seminar, sunt în mod clar gata să mă schimb. Pregătită pentru un nou început. Dar mă simt și neliniștită în privința tuturor acestor lucruri. Nu am dormit prea mult azi-noapte. Niște vise atât de ciudate și uneori violente. Și da, experiența aceasta cu care am fost de acord ar putea fi periculoasă.

— Păi și eu mă simt ca naiba, frate, spuse artistul. Nu-mi place deloc să mă trezesc așa devreme. A fost o idee îngrozitoare.

Cele două ființe curajoase stăteau pe trotuar, lângă sala unde Vrăjitorul își pusese în acțiune abilitățile și distrusese multe inimi prin prăbușirea sa, cu o zi înainte.

Era ora 4:49.

— N-o să apară, mârâi aspru artistul. Era îmbrăcat în negru, iar la încheietura brațului stâng avea legată o bandană rubinie cu buline. Aceleași ghete ca și ieri. Cele australiene. Zvârli un scuipat mare pe strada pustie. Se uită la cer cu ochii mijiți. Apoi își încrucișă brațele tatuate.

Antreprenoarea avea pe umăr o geantă mare de nailon. Purta o bluză de mătase cu mâneci extravagante, blugi de firmă și o pereche de sandale cu toc înalt, de genul celor pe care le poartă top-modelele cu ochelari de soare de dimensiunile unui apus pe o insulă grecească, atunci când nu lucrează. Își strânsese buzele și liniile chipului păreau aranjate într-o serie de intersecții interesante.

— Pun pariu că bărbatul fără adăpost ne-a tras clapa, spuse ea cu un rânjet. Nu mă interesează ceasul lui. Nu contează că poate să fie foarte expresiv. Nu mai înseamnă nimic pentru mine acum că mi-a reamintit de tatăl meu. Doamne, sunt epuizată. Probabil era la seminar fiindcă avea nevoie de un loc unde să se odihnească vreo câteva ore. Și poate că știa despre toată treaba cu rutina fiindcă auzise partea aceea – și o furase – din prezentarea Vrăjitorului. Iar avionul privat

despre care vorbea face probabil parte din halucinația lui preferată.

Antreprenoarea se întorsese la scepticismul familiar și se ascundea în fortăreața care o proteja. Era limpede că speranța din ziua trecută dispăruse.

Chiar atunci, o pereche de faruri cu halogen surprinzător de puternice străpunseră zidul întunericului.

Cei doi tovarăși se uitară unul la altul. Antreprenoarea reuși să zâmbească.

— În regulă. Poate că într-adevăr instinctul este mult mai inteligent decât rațiunea, își șopti ea.

Un Rolls-Royce strălucitor, de culoarea cărbunelui, opri lângă bordură. Cu o eficiență rapidă, un bărbat într-o uniformă albă și curată sări din limuzină și îi salută pe cei doi cu o politețe de modă veche.

— Bună dimineața, doamnă. Și dumneavoastră la fel, domnule, pronunță el cu un accent britanic, punându-le bagajul în mașină dintr-o singură mișcare abilă.

— Unde este vagabondul? întrebă artistul cu tactul unui țărănoi care nu părăsise niciodată pădurea.

Șoferul nu se putu abține să nu râdă. Își recăpătă repede stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, domnule. Da, domnul Riley se îmbracă în ținute foarte modeste, ca să zic așa. Face asta atunci când simte nevoia să „dea de greu", după cum denumește el această practică. Duce o viață remarcabil de exclusivistă în cea mai mare parte a timpului și este un om obișnuit să obțină orice își dorește. Tot ce își dorește, ca să fiu mai precis. Așa că, din când în când, face diverse lucruri pentru a se asigura că își controlează modestia și smerenia. Face parte din farmecul lui ciudat, aș putea adăuga. Domnul Riley mi-a cerut să vă dau asta.

Șoferul scoase două plicuri, făcute din hârtie de cea mai bună calitate. Când le deschiseră, antreprenoarea și artistul văzură următoarele cuvinte:

Hei, pisoilor! Sper că vă simțiți extraordinar. Nu am vrut să vă sperii ieri. Aveam nevoie, pur și simplu, să mă mențin cu picioarele pe pământ. Epictet, unul dintre filosofii mei preferați, scria: „Însă niciun taur, niciun om cu spirit nobil nu ajunge să fie tot ceea ce este dintr-odată; trebuie să treacă printr-o pregătire aspră iarna, să se pregătească și să nu se avânte în pripă în ceea ce nu i se potrivește".

Disconfortul voluntar, fie îmbrăcându-mă așa cum am făcut-o, fie postind o dată pe săptămână, fie dormind pe podea o dată pe lună, mă menține puternic, disciplinat și concentrat pe cele câteva priorități centrale în jurul cărora mi-am construit viața. Oricum, să aveți un zbor extraordinar și să ne vedem curând în paradis. Vă îmbrățișez.

Șoferul continuă:

— Vă rog să țineți minte că aparențele pot fi înșelătoare, iar hainele nu spun nimic despre caracterul cuiva. Ați întâlnit ieri un om extraordinar. Înfățișarea nu dezvăluie cu adevărat calitatea unei persoane.

— Cred că nici bărbieritul, declară artistul lovind cu gheata neagră sigla strălucitoare Rolls-Royce din centrul uneia dintre roți.

— Domnul Riley nu v-ar spune niciodată ceea ce sunt pe cale să vă spun eu, deoarece este mult prea politicos și decent. Dar domnul la care vă referiți sub

numele de „vagabond” este din întâmplare unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

— Vorbești serios? întrebă antreprenoarea, și ochii i se făcură mari.

— Bineînțeles. Șoferul zâmbi politicos, deschizându-le ușa și făcându-le un semn cu mâna în mănușă albă să poftească amândoi în mașină.

Scaunele aveau acel miros minunat de mosc pe care îl are pielea nouă. Lambriul de lemn părea că fusese confecționat manual, de către o familie mică de meșteșugari exigenți care și-au clădit reputația în jurul acestei obsesii unice.

— Domnul Riley a făcut avere în urmă cu mulți ani, prin diferite acțiuni comerciale. A investit, de asemenea, la început în ceea ce a devenit acum o companie admirată la nivel internațional. Discreția nu îmi permite să îi menționez numele, iar dacă domnul Riley ar afla că discut chestiuni financiare cu dumneavoastră, ar fi extrem de dezamăgit. Instrucțiunile sale au fost să vă tratez cu cea mai mare grijă și să vă asigur de sinceritatea și seriozitatea sa. Și să vă duc în siguranță la Hangarul 21.

— Hangarul 21? întrebă artistul în vreme ce se lăsă apatic în mașina opulentă ca un star rock obișnuit cu acest mijloc de transport sau ca un artist de hip-hop gata de o plimbare în weekend.

— Acolo își ține flota de avioane domnul Riley, răspunse scurt șoferul.

— Flotă? îl chestionă antreprenoarea, cu ochii ei căprui și frumoși treziți la viață de o privire foarte curioasă.

— Da, a fost singurul răspuns pe care îl acordă șoferul.

Era liniște în timp ce șoferul gonea pe străzi în această dimineață devreme. Artistul se uita pe geam răsucind o sticlă de apă într-o mână, neatent. Nu mai văzuse de mulți ani soarele răsărind.

— Foarte special. Cu adevărat frumos, recunoscu el. Totul este atât de liniștit în acest moment al zilei. Niciun zgomot. Atâta liniște. Chiar dacă mă simt obosit acum, pot să gândesc cu adevărat. Lucrurile par mai clare. Atenția mea nu e praf. Parcă restul lumii doarme. Cât calm!

Un șuvoi de raze subțiri de culoarea ambrei, paleta diafană a zorilor și liniștea acestui moment îl aduseră într-o stare de venerație. Și inspirație.

Antreprenoarea îl studie pe șofer.

— Spune-mi mai multe despre șeful tău, îi ceru ea, jucându-se neliniștită cu telefonul în timp ce vorbea.

— Nu pot să vă spun mai mult. Are o avere de mai multe miliarde de dolari. Și-a donat cea mai mare parte a banilor pentru acțiuni caritabile. Domnul Riley este persoana cea mai fascinantă, mai generoasă și mai plină de compasiune pe care o cunosc. Are, de asemenea, o putere de voință incredibilă, pe lângă faptul că are niște valori clare, cum ar fi cinstea, empatia, integritatea și loialitatea. Și, bineînțeles, este și un adevărat excentric, dacă îmi este permis să spun asta. Așa cum sunt mulți dintre cei foarte, foarte bogați.

— Am remarcat, fu de acord antreprenoarea. Sunt interesată totuși. Ce te face să spui că este excentric?

— Veți vedea, veni scurt răspunsul.

Rolls-ul ajunse în curând pe un aeroport privat. Nici urmă de domnul Riley. Șoferul acceleră până ajunseră la un avion de culoarea fildeșului care arăta impecabil întreținut. Singura pată de culoare de pe el apărea pe coadă. Într-o nuanță portocaliu-mandarină erau scrise patru semne grafice: „5AM”.

— Ce înseamnă „5AM”? întrebă antreprenoarea încordată, ținându-și strâns telefonul în mână.

— Clubul 5 a.m. „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!” Este una dintre maximele după care și-a condus multe interese de afaceri. Oricum, cu părere de rău, aici trebuie să vă spun adio. *Au revoir*******, zise el înainte să care bagajul la aeronava strălucitoare.

******* „La revedere”, în limba franceză în original. (n.tr.)

Doi membri prezentabili ai echipajului stăteau de vorbă lângă scara metalică ce ducea în cabină. O stewardesă blondă și rafinată le înmână antreprenoarei și artistului prosoape fierbinți și le oferi cafea pe o tavă de argint.

— *Dobroe utro*********, îi întâmpină ea pe cei doi cu un accent rusesc.

********* „Bună dimineaţa”, în limba rusă în original. (n.tr.)

— A fost o mare plăcere să vă cunosc, strigă șoferul spre avion, în timp ce se întorcea la mașină. Vă rog să îi transmiteți cele mai bune urări domnului Riley de îndată ce îl vedeți. Și distracție plăcută în Mauritius.

— Mauritius? exclamară cei doi tovarăși, la fel de surprinși ca un vampir care dă peste un cățel de usturoi.

— Toate astea sunt incredibile, spuse artistul urcând în cabină. Mauritius! Mereu am vrut să merg pe insula asta și am citit câte ceva despre ea. E un loc frecventat de oameni cu clasă. Cu un aer franțuzesc. De o frumusețe nemaipomenită. Și, din câte se spune, acolo trăiesc mulți dintre cei mai primitori și mai fericiți oameni de pe Pământ.

— Și eu sunt copleșită, spuse antreprenoarea în vreme ce sorbea din cafea și aruncă o privire în cabina pilotului. Îi studia pe piloți în timp ce aceștia își făceau pregătirile de dinainte de zbor. Și eu am auzit că Mauritius este splendidă și că oamenii sunt extrem de prietenoși, săritori și avansați din punct de vedere spiritual.

După o decolare perfectă, avionul de clasa întâi se ridică în aer, spre nori. Odată ajuns la altitudinea de croazieră, li se servi șampanie de cea mai bună calitate și li se recomandă caviar, precum și o gamă întreagă de feluri principale fantastice. Antreprenoarea se simțea destul de mulțumită și mult mai puțin supărată de încercarea nemiloasă a investitorilor ei de a-i lua compania. Adevărat, poate că nu era momentul ideal să își ia o vacanță ca să învețe despre filosofia Clubului 5 a.m. și despre metodologia de la baza lui, care serviseră ascensiunii domnului Riley la rangul de titan al afacerilor și de filantrop global, ca un combustibil de rachetă. Sau poate că exact acesta era momentul perfect să scape de realitatea ei obișnuită, pentru a descoperi cum își încep ziua oamenii cu cel mai mare succes, cei mai influenți și mai fericiți de pe planetă.

După ce sorbi din șampanie, antreprenoarea se uită la un film. Apoi se cufundă într-un somn adânc. Artistul avea o carte întitulată *Michelangelo Fiorentino și Rafael da Urbino: maeștri ai artei Vaticanului.* Citi ore întregi din ea. Poți să își imaginezi cât de fericit se simțea.

Traiectoria de zbor a avionului se întindea peste mai multe continente și pe deasupra unui relief variat. Piloții pilotau cu meticulozitate, iar aterizarea a fost la fel de lină pe cât de minunată fusese întreaga experiență.

— *Bienvenue au Île Maurice*********, anunță căpitanul la microfon, în timp ce aeronava rula pe pista recent pavată. *Merci beaucoup*********. Bine ați venit în Mauritius și pe aeroportul internațional Sir Seewoosagur Ramgoolam, continuă el, rostind cuvintele cu încrederea binemeritată a cuiva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în aer. A fost un privilegiu să avem două VIP-uri cu noi. Ne vom vedea din nou peste câteva zile, după cum ne-a informat asistentul personal al domnului Riley cu privire la itinerarul dumneavoastră. Vă mulțumim din nou că ați zburat cu noi și sperăm că această călătorie a fost elegantă, excelentă și, mai presus de toate, sigură.

********* „Bine aţi venit pe Insula Mauritius”, în limba franceză în original. (n.tr.)

********* „Vă mulţumesc mult”, în limba franceză în original. (n.tr.)

O mașină de teren lucioasă, de culoare neagră, sclipea pe pista de aterizare în timp ce stewardesa își conducea pasagerii speciali din avion către vehiculul cu motorul pornit.

— Bagajul vă va urma în scurt timp. Nu vă faceți griji: va fi adus în camerele de oaspeți din conacul de la malul mării al domnului Riley. *Spasiba*********, adăugă ea pe un ton politicos și le făcu din mână cu vioiciune.

********* „Vă mulţumesc”, în limba rusă în original. (n.tr.)

— Este de clasa întâi, observă antreprenoarea făcându-și fericită câteva selfie-uri, țuguindu-și buzele în mod neobișnuit, ca o fashionistă.

— Sigur, răspunse artistul, băgându-se în poza ei și scoțând limba așa cum a făcut Albert Einstein în celebra fotografie care îi trăda seriozitatea de om de știință și îi dezvăluia sentimentul nediminuat de mirare al unui copil.

În timp ce Range Rover-ul rula pe autostradă, tulpini înalte de trestie-de-zahăr se legănau în briza parfumată care bătea dinspre Oceanul Indian. Șoferul tăcut purta o șapcă albă, de genul celor purtate de băieții de serviciu din hotelurile de cinci stele, și o uniformă gri-închis, călcată la dungă, care sugera un profesionalism discret, dar rafinat. Încetinea de fiecare dată când scădea limita de viteză și se asigura că semnalizează ori de câte ori urma să schimbe direcția. Deși era evident că bărbatul este mai în vârstă, se deplasa cu mașina cu precizia unui novice tânăr dedicat să devină incontestabil cel mai bun. Pe parcursul călătoriei, concentrarea îi rămase fixată asupra șoselei din fața sa, într-un fel de transă menită să îi mențină pe pasageri în siguranță, dar să îi ducă la destinație cu o eficiență plăcută.

Trecură prin câteva sate mici în care atmosfera părea atemporală. Pe marginea drumurilor creștea bougainvillea*********, pe linia de mijloc stăteau câini sălbatici cu o atitudine de regi ai șoselelor, înfruntând mașina de teren într-un joc mortal de care pe care, iar copiii se jucau pe peluze mici și înverzite, cu o degajare lipsită de

griji. Din când în când, puteau auzi cocoșii cântând, în timp ce bătrâni cu pălării simple de lână, cu dinți lipsă în gură și pielea de culoarea castanelor stăteau pe bănci de lemn decolorate de vreme. Arătau de parcă aveau prea multe ceasuri de pierdut în acea zi, obosiți de greutățile vieții, dar în același timp înțelepți datorită zilelor trăite din plin. Coruri de păsări vesele cântau melodic, iar pretutindeni păreau să dea din aripi fluturi colorați.

******** Bougainvillea – Plantă agățătoare, originară din America, cultivată ca ornamentală pentru bracteele mari, roșii-violacee strălucitoare, ce înconjură florile mici, tubulos-campanulate, aurii-deschis. (n.ed.)

Într-o comunitate micuță prin care se strecură mașina de teren, un băiat subțire, cu picioare ce păreau prea lungi pentru corpul lui, pedala pe o bicicletă pentru copii cu un scaun așezat prea sus pe cadrul metalic care scârțâia. În alta, un grup de adolescente în maiouri, pantaloni scurți și șlapi mergeau târându-și picioarele pe drumul îngust, dar bine întreținut, urmând un bărbat cu pantaloni scurți de un verde milităresc care purta un tricou ce avea imprimat pe spate: „Cel mai bun pui fript pe flacără”.

Totul părea să se miște după timpul insulei. Oamenii păreau voioși. Radiau o vitalitate luminoasă care nu se vede în mod obișnuit în viața programată excesiv, dominată de mașini și câteodată lipsită de suflet pe care o trăiesc atât de mulți dintre noi. Plajele erau nespus de frumoase. Grădinile erau absolut splendide. Și toată această scenă care părea pictată de Gauguin era încadrată de o serie de munți care arătau de parcă fuseseră ciopliți de un sculptor florentin din secolul al XVI-lea.

— Vedeți structura aceea acolo, sus? spuse șoferul, rupând tăcerea pe care și-o impusese singur și arătând spre o formațiune de stânci de pe vârful unei culmi muntoase, care semăna cu o figură omenească. Se numește Pieter Both. Este al doilea munte ca înălțime din Mauritius. Vedeți vârful de acolo? Seamănă cu un cap de om, nu? arătă el cu degetul către stânci.

— Chiar seamănă, răspunse artistul.

— Când eram la școala primară, continuă șoferul, ni s-a spus povestea unui bărbat care a adormit la poalele muntelui. Auzind sunete ciudate, s-a trezit și a văzut zâne și îngeri care dansau peste tot în jurul lui. Aceste ființe l-au pus să nu spună niciodată nimănui ceea ce tocmai văzuse, că altfel se va transforma în stană de piatră. El s-a învoit, dar apoi, din cauza entuziasmului datorat experienței mistice la care tocmai participase, și-a încălcat promisiunea și le-a spus multora despre norocul lui. Supărați, îngerii și zânele l-au transformat într-o stâncă. Iar capul i s-a umflat în asemenea măsură încât s-a ridicat, ca să ajungă să stea pe vârful muntelui maiestuos la care vă uitați voi acum, reamintindu-le tuturor celor care îl văd să își respecte promisiunile. Și să se țină de cuvânt.

Mașina de teren șerpui printr-un alt sat. Dintr-o boxă mică aflată pe o verandă se auzea muzică, în timp ce doi adolescenți și trei adolescente cu flori albe și roz în păr dansau veseli. Un alt câine lătra nu prea tare în fundal.

— Minunată poveste, remarcă antreprenoarea. Geamul de pe partea ei era deschis, iar părul șaten și ondulat flutura în vânt. Chipul ei, de obicei plin de linii

subțiri, părea acum complet neted. Acum, pronunța cuvintele mai încet. O pace fără precedent îi răzbătea din voce. Una dintre mâini i se odihnea pe scaun – nu prea departe de locul în care se afla mâna artistului, care avea tatuaje gravate fin pe degetele mijlociu și arătător. Purta și acum inelul cu craniu și oase. Și șuvițele i se revărsau la fel din creștet.

— Mark Twain a scris că „mai întâi a fost creată insula Mauritius și abia apoi raiul; și că raiul a imitat insula Mauritius", le zise șoferul, devenind acum mai cald, după ce fusese cam reținut la început. Radia la fel de mândru ca un președinte la Ceremonia de Învestire********, după ce a spus asta.

******** *Inauguration Day*, în original. (n.ed.)

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, zise artistul, iar ostilitatea lui gotică împletită cu furia era înlocuită acum cu o atitudine mai calmă, mai lipsită de griji și mai relaxată. Iar atmosfera pe care o simt aici îmi trezește ceva profund creativ în suflet.

Antreprenoarea se uită la artist un pic mai mult decât ar fi fost acceptabil din punctul de vedere al poliției. Apoi își întoarse privirea către mare. Deși șovăielnic, nu se putu abține să nu zâmbească ușor.

Șoferul putea fi auzit șoptind prin stația mașinii de teren: „Suntem la cinci minute distanță". Apoi le înmână fiecăruia dintre cei doi pasageri câte o tăbliță lucrată manual, care părea făcută din aur. Vă rog să le studiați, spuse el.

Pe metalul aparent prețios erau gravate fin cinci enunțuri. Iată cum arătau tăblițele:

REGULA NR. 1

Dependența față de distracție reprezintă sfârșitul creativității tale. Creatorii de imperii și cei care fac istorie își rezervă o oră pentru ei înșiși înainte de răsărit, în liniștea aflată dincolo de ghearele complexității, pentru a se pregăti de o zi formidabilă.

REGULA NR. 2

Scuzele nu dau naștere geniului. Doar pentru că nu ți-ai făcut mai înainte obiceiul de a te trezi devreme nu înseamnă că nu poți să ți-l faci acum. Renunță la justificări și ține minte că măruntele îmbunătățiri făcute zilnic, dacă sunt efectuate consecvent în timp, duc la rezultate uimitoare.

REGULA NR. 3

Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie în perioada de mijloc și minunată la sfârșit. Tot ce ți se pare acum ușor ți s-a părut dificil la început. Prin exercițiu constant, la un moment dat ți se va părea normal să te trezești odată cu soarele. Și automat.

REGULA NR. 4

Pentru a avea rezultatele pe care le au primii 5% dintre producători, trebuie să te apuci să faci ceea ce 95% din populație nu este dispusă să facă. Atunci când începi să trăiești astfel, majoritatea oamenilor vor spune că ești nebun. Ține minte că prețul măreției este acela de a fi etichetat drept ciudat.

REGULA NR. 5

Atunci când simți nevoia să renunți, continuă.
Triumful îi iubește pe cei care nu se lasă.

Mașina încetini mult pe când trecea pe lângă un șir ordonat de case de pe plajă de un alb decolorat. O camionetă era parcată pe aleea prăfuită a unei case. Curtea din față a alteia era înțesată cu echipament pentru scufundări. În fața ultimei case, se juca un cârd de copii, râzând în hohote în vreme ce se distrau cu jocul lor.

Apăru oceanul, verde și albastru în același timp, cu valuri înspumate pe margini care scoteau sunete șuierătoare înainte să se lovească de malul nisipos. Aerul mirosea a viețuitoare marine, însă avea o dulceață de nectar, cu un iz neașteptat de scorțișoară. De pe un doc din scânduri late, un bărbat slăbănog cu o

barbă de Moș Crăciun și pantaloni kaki suflecați pescuia în picioarele goale, ca să pună familiei ceva pe masă. Pe capul lui bătrân avea cocoțată o cască de motocicletă.

Soarele începea să apună, o sferă încântătoare de lumină orbitoare care radia unde și reflexii lichide aurii în apa primitoare întinsă în fața lui. Păsările ciripeau încă. Fluturii mai zburau. Toate acestea erau cu adevărat magice.

— Am ajuns, anunță șoferul vorbind într-un interfon așezat lângă un gard de metal care părea să fi fost ridicat mai mult pentru a ține animalele sălbatice afară decât pentru a împiedica intrarea răufăcătorilor.

Poarta se deschise. Încet.

Mașina de teren coborî pe un drum șerpuit, înțesat pe margini de bougainvillea, hibiscus, frangipani și boucle d'oreille, floarea națională a insulei Mauritius. Șoferul deschise geamul, invitând înăuntru briza mării încărcată de un parfum învolburat care mai conținea și iasomie proaspătă amestecată cu aroma puternică a trandafirilor. Grădinari într-o ținută cam elegantă pentru lucrul în grădină le făceau din mână cu bucurie nedisimulată. Unul strigă „bonjour" în timp ce mașina trecea pe lângă el. Un altul spuse „bonzour" în vreme ce doi porumbei dolofani, mari cât un pumn de camionagiu, țopăiau pe o alee de piatră.

Casa miliardarului nu era ostentativă. Avea o arhitectură în genul caselor șic de pe plajă. Îți lăsa impresia unui melanj între o vilă din Martha's Vineyard și o fermă suedeză. Era senzațional de frumoasă și realmente privată.

În spatele casei, o verandă enormă se întindea deasupra oceanului. O bicicletă încărcată de noroi era sprijinită de un zid. Aproape de capătul aleii se afla o placă de surf. Ferestrele enorme de la podea și până în tavan reprezentau singura podoabă arhitecturală extravagantă. Alte flori prețioase erau aranjate meticulos de-a lungul unei terase, unde îi aștepta un cărucior pe care se aflau adevărate opere de artă, brânzeturi asortate și un serviciu cu ceai proaspăt de lămâie, cu felii de ghimbir tăiate la milimetru. Scări decolorate de soare șerpuiau în jos, către o plajă atât de frumoasă încât îți tăia răsuflarea, de genul celor din revistele pentru călătorii pe care le citesc cu plăcere bogații.

În mijlocul acestei întregi splendori, o siluetă izolată stătea pe nisipul de culoarea laptelui. Nu făcea nicio mișcare. Era complet împietrit.

Bărbatul era înalt ca Turnul Eiffel, fără cămașă și bronzat, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți lejeri cu model de camuflaj. Sandalele de un galben-aprins și ochelarii de soare extrem de eleganți, de genul celor pe care îi poți cumpăra de pe Via dei Condotti, în Roma, completau o înfățișare de surfer zen amestecată cu cea a unui dichisit din Soho. Se uita atent către mare, dar rămânea la fel de nemișcat ca o stea de pe cerul uriaș al Africii.

— Acolo, spuse antreprenoarea arătând cu degetul. Am ajuns în sfârșit să ne întâlnim gazda. Pe ilustrul domn Riley, remarcă ea plină de însuflețire, mărind pasul în timp ce se grăbea să coboare scările de lemn ce duceau către malul mării. Uită-te la el! Stă pur și simplu lângă apă, absorbind razele soarelui și bucurându-se deplin de viață. Ți-am spus că este deosebit. Sunt atât de fericită că am avut încredere în instinctul meu și am fost de acord cu escapada asta minunată. S-a

ținut de cuvânt, într-o lume în care mulți oameni afirmă că fac lucruri pe care nu le întreprind niciodată și fac promisiuni pe care nu și le țin. El a fost foarte consecvent. Ne-a tratat atât de bine! Nici măcar nu ne cunoaște, și cu toate acestea încearcă să ne ajute. Nu mă îndoiesc că ne sprijină. Nu vrei să te grăbești un pic? îl îndemnă pe tovarășul ei care se mișca încet, făcându-i un semn încurajator din mână. Vreau să îl îmbrățișez zdravăn pe domnul Riley.

Artistul râse în vreme ce un pui de gecko traversă o scândură lată. Își scosese tricoul negru în soarele orbitor, lăsând să iasă la iveală un abdomen mare cât al lui Buddha și un piept lăsat ca două fructe cărnoase de mango.

— Și eu. Chiar face ce spune. Doamne, trebuie să mă bronzez un pic, murmură pictorul, grăbindu-se să țină pasul cu femeia. Respira greu.

Pe când cei doi oaspeți se îndreptau spre bărbatul aflat pe țărmul acestei adevărate Nirvana de la ocean, observară că nu se vedea nicio casă în jur. Nici măcar una. Doar câteva bărci de pescuit din lemn, cu vopseaua scorojită de trecerea anilor, erau legate în apele puțin adânci de lângă mal. Și în afara creatorului de imperii cu ochelari de soare italienești care venera soarele, nu mai era prezentă nicio ființă umană. Nicăieri.

— Domnule Riley, strigă artistul, aflat acum pe nisip și trăgând însetat aer în plămânii lui extrem de mici.

Silueta zveltă rămase la fel de nemișcată ca o strajă de la palat care așteaptă sosirea alaiului regal.

— Domnule Riley, repetă antreprenoarea plină de însuflețire.

Niciun răspuns. Bărbatul se uita în continuare spre mare și la navele cu containere mari cât niște stadioane de fotbal care erau împrăștiate la orizont.

Artistul ajunse în curând în spatele umerilor puternic bronzați ai bărbatului și îl bătu de trei ori pe cel stâng. Acesta se întoarse imediat. Cei doi vizitatori rămaseră cu gura căscată. Antreprenoarea își duse o mână subțire la gură. Artistul sări în spate, instinctiv, înainte să cadă în nisip.

Amândoi erau uluiți de ceea ce văzuseră.

Era Vrăjitorul.

CAPITOLUL 7

Pregătirea pentru transformare începe în paradis

„Copilului nu îi este greu să creadă incredibilul, așa cum nu îi este nici geniului, nici lunaticului. Numai tu și cu mine, cu creierul nostru mare și inima noastră mică, ne îndoim, gândim prea mult și ezităm" – **Steven Pressfield**

— Ăăă. Uau! exclamă antreprenoarea cu un zâmbet strâmb care exprima pe jumătate surpriză și pe jumătate încântare. Am fost la seminarul dumneavoastră. Ăăă. Ați fost genial pe scenă, reuși ea în cele din urmă să îngaime, trecând în mod impresionant de la șoc la atitudinea de stăpână a universului, specifică în lumea afacerilor, cu care era mai obișnuită. Conduc o companie tehnologică. Suntem ceea ce experții din domeniul nostru numesc „rachetă", datorită creșterii exponențiale pe care am înregistrat-o. Lucrurile mergeau fantastic de bine până de curând... Glasul antreprenoarei se stinse.

Își întoarse privirea de la Vrăjitor și se uită fix la artist. Pentru o clipă se jucă neliniștită cu brățările. Liniile de pe față îi deveniră mai vii. În acel moment, pe plaja aceea spectaculoasă, chipul îi trăda privirea grea, obosită și rănită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vrăjitorul. Cu afacerea ta.

— Unii dintre oamenii care au investit în firma mea au fost de părere că am prea multe acțiuni. Doreau mai multe pentru ei. Oameni extrem de lacomi. Așa că mi-au manipulat echipa de conducere, i-au convins pe angajații-cheie să se ralieze împotriva mea și acum încearcă să mă dea afară din firmă. Firma asta e viața mea. Femeii i se frânse vocea.

Un banc de pești tropicali cu o bogăție de culori înota prin apa puțin adâncă de la marginea nisipului.

— Era cât pe ce să îmi iau viața, continuă ea. Dar am venit la seminarul dumneavoastră. Multe dintre perlele dumneavoastră de înțelepciune mi-au dat speranță. Multe dintre cuvintele dumneavoastră m-au făcut să mă simt din nou puternică. Nu sunt sigură ce a fost exact, dar m-ați făcut să cred în mine și în viitorul meu. Nu vreau decât să vă mulțumesc. Îl îmbrățișă pe Vrăjitor. M-ați făcut să pornesc în călătoria de a-mi face o viață mai bună.

— Mulțumesc foarte mult pentru cuvintele tale generoase, răspunse Vrăjitorul, părând să arate cu totul diferit față de ultima oară când îl văzuseră antreprenoarea și artistul. Nu numai că avea strălucirea aceea sănătoasă pe care o capătă oamenii stând la soare, dar se ținea bine pe picioare și părea că se îngrășase puțin.

Sunt recunoscător pentru ceea ce ai spus, continuă Vrăjitorul. Dar adevărul

este că nu eu te-am determinat să pornești în aventura de a-ți îmbunătăți viața. Tu însăți îți schimbi viața începând procesul de aplicare a informațiilor și metodelor mele – *punând în practică* învățăturile mele. Foarte mulți oameni vorbesc convingător despre ei. Îți spun despre toate ambițiile pe care le au și despre toate aspirațiile pe care plănuiesc să le ducă la îndeplinire. Nu îi judec. Constat doar. Nu mă plâng, spun doar că *majoritatea oamenilor rămân la fel întreaga lor viață*. Prea înspăimântați să renunțe la metodele după care au acționat ieri. Aliați cu mulțumirea de sine a oamenilor obișnuiți și nedespărțiți de cătușele conformismului, rezistând în fața ocaziilor de a se dezvolta, de a evolua și de a se înălța din punct de vedere personal. Foarte multe suflete bune aflate printre noi sunt atât de speriate încât refuză chemarea vieții, aceea de a se avânta în oceanul albastru de posibilități, acolo unde îi așteaptă excelența, demnitatea curajului și autenticitatea îndrăznelii. Tu ai avut înțelepciunea să acționezi în baza unor informații pe care le-am împărtășit la conferință. Ești unica dintr-o minoritate de oameni aflați astăzi în viață care sunt dispuși să facă ce este nevoie pentru a deveni lideri, producători și ființe umane mai bune. Bravo ție! Știu că transformarea nu este un joc ușor. Însă viața omizii trebuie să se încheie pentru ca gloria fluturelui să se manifeste cu plenitudine. Vechiul „tu" trebuie să moară înainte ca cel mai bun „tu" să se poată naște. Ești foarte deșteaptă că nu ai așteptat să ai condiții ideale ca să avansezi către o viață profesională și privată de o excelență impecabilă. Printr-un simplu start se dezlănțuie o putere extraordinară. Atunci când începi să închizi bucla deschisă de aspirațiile tale supreme, transformându-le în realitate, se dezvăluie în tine o forță eroică secretă. Natura îți observă acțiunile pline de efort, se mobilizează și răspunde dăruirii tale fidele printr-o serie de victorii neanticipate. Puterea voinței tale se intensifică. Încrederea în tine crește. Peste un an vei fi foarte fericită că ai început de azi.

— Mulțumesc, spuse antreprenoarea.

— Am auzit un om care afirma că trebuie să slăbească înainte să se apuce de alergat. Poți să-ți imaginezi așa ceva? Să slăbească ca să poată să-și facă din alergat o obișnuință. E ca și cum un scriitor ar aștepta să-i vină inspirația ca să înceapă să scrie o carte, un manager ar aștepta o promovare pentru a prelua conducerea în domeniu sau un *start-up* ar aștepta o finanțare integrală înainte să lanseze un produs care ar revoluționa situația actuală. Cursul vieții răsplătește acțiunea pozitivă și pedepsește ezitarea. În orice caz, sunt încântat că am contribuit la ascensiunea ta, într-o mică măsură. Se pare că te afli într-un moment dificil, dar interesant, al aventurii tale personale. Te rog să reflectezi la faptul că o zi proastă pentru egoul tău este o zi minunată pentru sufletul tău. Și ceea ce glasul fricii afirmă că este o perioadă jalnică, lumina înțelepciunii știe că reprezintă un dar minunat.

— Am crezut că ați murit, declară antreprenoarea, fără să se gândească. Slavă Domnului că sunteți bine! Și apreciez cât de modest sunteți.

— Cred că cel mai modest este cel mai bun. Liderii adevărați se simt atât de siguri în propria piele încât misiunea lor principală este să-i înalțe pe ceilalți. Au atâta respect de sine, veselie și pace interioară încât nu au nevoie să își trâmbițeze

succesul față de societate în încercarea firavă de a se simți un pic mai bine. Ar trebui să adaug, dacă-mi permiteți, că există o mare diferență între puterea adevărată și puterea falsă, explică Vrăjitorul, adâncindu-se și mai mult în ipostaza de guru care îl făcuse atât de renumit în toată lumea.

Cultura noastră ne spune să alergăm după titluri și zorzoane, după aplauze și aprecieri, după bani și palate. Toate acestea sunt în regulă – chiar sunt – atâta timp cât nu ajungi să fii îndoctrinat să îți definești valoarea ca ființă umană prin aceste lucruri. Bucură-te de ele, dar nu te atașa de ele! E bine să le deții, dar nu îți baza identitatea pe ele. Apreciază-le, dar nu le considera *necesare*. Acestea sunt doar forme de falsă putere pe care civilizația noastră ne programează să credem că trebuie să le urmărim pentru a avea succes – și a fi senini. Adevărul este că, dacă ai pierde oricare dintre aceste lucruri, puterea surogat obținută din ele se evaporă. Dispare într-o clipă, dezvăluind iluzia din spatele lor.

— Mai spuneți-ne! vă rog. Femeia îi sorbea cuvintele.

— Puterea reală nu provine niciodată din ceva extern, continuă Vrăjitorul. O mulțime de oameni cu foarte mulți bani nu sunt foarte avuți. Puteți să luați acest enunț ca fiind sigur, afirmă Vrăjitorul scoțându-și șlapii de un galben-aprins și așezându-i frumos pe nisipul granulat. Puterea veritabilă – materialul din care sunt create legendele – nu se ridică din ceea ce ești și din ceea ce deții la suprafață. Lumea este pierdută în acest moment. Puterea adevărată și de durată se exprimă atunci când intri în legătură cu înzestrările tale originale și îți dai seama de talentele cele mai generoase ca ființă umană. Ar trebui să mai spun că bogățiile reale provin din faptul că trăiești după virtuțile nobile ale productivității, autodisciplinei, curajului, cinstei, empatiei și integrității, dar și că poți să îți trăiești zilele după cum consideri de cuviință, nu să te supui orbește, așa cum au fost educați să devină mulți din societatea noastră bolnavă. „Turmă", asta au ajuns acești oameni îndoctrinați. Vestea bună este că această putere despre care vorbesc este disponibilă *oricui* trăiește astăzi pe planetă. S-ar putea să fi uitat și să fi abandonat această formă de forță pe care o avem, pe măsură ce viața ne-a rănit, ne-a dezamăgit și ne-a bulversat. Dar ea există încă, așteptându-ne să clădim o relație împreună cu ea. Și să o dezvoltăm. Toți marii maeștri din istorie au deținut foarte puține lucruri, să știți. Când a murit, Mahatma Gandhi avea aproximativ zece lucruri, inclusiv sandalele, un ceas, ochelarii și un bol simplu din care să mănânce. Maica Tereza, cu o inimă atât de mare și înzestrată din plin cu o putere autentică de a influența milioane de oameni, a murit într-o cameră micuță, în care nu se afla aproape niciun bun lumesc. Atunci când călătorea, își ținea toate lucrurile într-un sac de pânză albă.

— De ce au atât de puține bunuri mulți dintre eroii omenirii? întrebă artistul care se relaxa acum pe nisip.

— Pentru că au atins un nivel de maturitate individuală care le-a permis să vadă cât de inutil este să își petreacă zilele vânând obiecte care nu au nicio valoare în final. Și și-au cultivat caracterul într-o asemenea măsură încât nu au mai avut obișnuita nevoie a majorității de a-și umple golurile din ei cu distracții, atracții, escapade și lux. Cu cât li s-a diminuat mai mult apetitul pentru bunuri superficiale,

cu atât au devenit mai doritori de preocupări substanțiale, cum ar fi să își respecte viziunea creatoare, să își exprime geniul înnăscut și să trăiască conform unui plan moral superior. Au înțeles visceral că a fi o inspirație pentru ceilalți, a fi competent și neînfricat sunt sarcini care se îndeplinesc înlăuntru. Și odată ce ai accesat această *adevărată* putere, surogatele externe pălesc în comparație cu sentimentele de împlinire pe care le furnizează această comoară. A, iar atunci când acești oameni de categorie grea ai istoriei și-au descoperit natura supremă, au ajuns să își dea seama că una dintre țintele principale ale unei vieți minunat făurite este să îți aduci contribuția. Să ai influență. Să slujești. Este vorba de ceea ce oamenii de afaceri ar numi „deblocarea valorii părților interesate". Așa cum am sugerat la seminarul meu înainte să cad, „să conduci înseamnă să servești". Filosoful Rūmī a menționat ideea mult mai bine decât aș putea-o face eu vreodată, atunci când a remarcat: „Renunță să mai fii o picătură, devino oceanul însuși".

— Mulțumesc pentru cele spuse, zise cu sinceritate antreprenoarea, așezată pe nisip lângă artist și cu una dintre mâini pusă oarecum intenționat la mică distanță de a lui.

— Mă bucur să văd că sunteți mai bine, remarcă artistul, scoțându-și ghetele. Nu avea șosete.

În timp ce stătea relaxat sub razele puternice ca o pisică la soare, întrebă:

— Ce naiba vi s-a întâmplat totuși?

— Epuizare, le mărturisi Vrăjitorul. Prea multe orașe. Prea multe avioane. Prea multe apariții în mass-media. Prea multe prezentări. Nu fac decât să muncesc fără întrerupere, urmărindu-mi misiunea de a-i ajuta pe oameni să își accentueze capacitățile de lideri, să își activeze înzestrările și să devină eroi ai propriei vieți. Știu eu ce vorbesc.

Vrăjitorul își scoase ochelarii de soare eleganți și întinse mâna către cei doi elevi ai săi.

— Mă bucur mult să vă cunosc pe amândoi.

— Și noi, frate, răspunse artistul. Opera ta m-a ajutat să trec peste niște perioade dificile.

Pe când rostea aceste cuvinte, artistul zări un catamaran plin până la refuz cu turiști îmbrăcați festiv care se deplasa cu viteză în depărtare. Un alt banc de pești, numiți capitaine********, se puteau vedea înotând de zor în apa limpede. Vrăjitorul se uită pe furiș la ei, zâmbi larg și apoi continuă:

******** Se mai numește și Bibanul de Nil, Luo, Mbuta… are multe denumiri, poate ajunge la dimensiuni impresionante, iar arealul său se întinde din bazinul fluviului Senegal până în Lacul Victoria și chiar mai departe spre Est. Științific se numeste *Lates niloticus* și este considerat de specialiști o specie invazivă, și nu una oarecare, ci în primele 100 (n.ed.)

— Vă întrebați, probabil, de ce sunt aici, afirmă el.

— Da, spuse antreprenoarea dându-și sandalele jos și răsucindu-și picioarele în nisipul alb, alături de tovarășul ei.

— Ei bine, îl consiliez pe domnul Riley de când avea 33 de ani. Toți sportivii profesioniști au antrenori ca să obțină o performanță de vârf și la fel au și oamenii de afaceri extraordinari. Pur și simplu, nu poți să ajungi la statutul unei figuri

emblematice de unul singur. Era abia la început când ne-am cunoscut, dar chiar și atunci a înțeles că, pe măsură ce înveți mai mult, poți să obții și mai mult. Dezvoltarea personală este adevăratul sport pe care îl practică cei mai buni, în fiecare zi. Educația este într-adevăr un remediu împotriva problemelor. Și pe măsură ce devii mai bun, vei avea rezultate mai bune, în toate domeniile vieții tale. Eu numesc asta *modul de gândire 2 x 3*: să îți dublezi venitul și impactul și să îți triplezi investițiile în două domenii fundamentale: excelența personală și capacitățile profesionale.

— Îmi place, remarcă artistul, scărpinându-și abdomenul lipsit de fermitate. Apoi trase de o unghie ruptă de la picior.

— Domnul Riley a înțeles de la început că, pentru a te ridica la un nivel de talie mondială, trebuie să ai un sprijin de talie mondială. Am devenit prieteni buni de-a lungul anilor. Am împărtășit împreună bucurii nemaipomenite, cum ar fi niște prânzuri lungi de câte cinci ore, cu salată din inimi de palmier, creveți proaspeți la grătar și vin franțuzesc excelent, pe plaja asta privată a lui.

Vrăjitorul își întinse mâinile în aer. Se uită la munții grandioși. Rămase tăcut câteva momente.

— Însă am trecut împreună și prin tristeți adânci, cum ar fi perioada în care amicul meu s-a îmbolnăvit de cancer, imediat după aniversarea celor 50 de ani. Părea că are tot ce și-ar putea dori un om. Dar, fără sănătate, și-a dat seama că nu are nimic. Asta l-a schimbat. Sănătatea este coroana de pe capul omului care se simte bine și pe care numai omul bolnav poate să o vadă, știați asta? Sau, după cum spune tradiția, atunci când suntem tineri ne sacrificăm sănătatea de dragul averii, iar atunci când îmbătrânim și devenim mai înțelepți ne dăm seama ce este cel mai important și suntem dispuși să ne sacrificăm toată averea pentru o singură zi în care să fim sănătoși. Nu vreți să fiți cea mai bogată persoană din cimitir, să știți.

L-a învins, însă, adăugă repede Vrăjitorul, uitându-se lung la turiștii gălăgioși care petreceau pe catamaran. Exact așa cum se apără de tot ceea ce încearcă să îi distrugă visurile. Stone este un tip uimitor. Îl iubesc ca pe un frate.

Ei bine, mă bucur într-adevăr că v-am cunoscut pe amândoi, continuă Vrăjitorul. Am auzit că veniți. Domnul Riley este extrem de entuziasmat să vă spună tot ce a promis că vă va spune despre cum să atingeți o productivitate maximă, cum să mențineți o performanță excepțională și cum să vă creați viața pe care o doriți, programându-vă o rutină matinală superioară. Sunt încântat că transmite acest lucru mai departe și dezvăluie ceea ce l-am învățat eu, ca mentor. Veți adora toate informațiile și modelele de învățare care vă așteaptă. Clubul 5 a.m. va fi ceva revoluționar pentru amândoi. Știu că sună ciudat și incredibil, dar faptul că veți face cunoștință cu metodologia pe care Stone este pe cale să v-o predea va aduce transformări extraordinare în adâncul vostru. Numai faptul de a face cunoștință cu informația va fi suficient ca să trezească ceva special în voi.

Vrăjitorul își puse ochelarii lui șic. Oricum, domnul Riley mi-a cerut să vă spun să vă simțiți ca acasă în următoarele câteva zile. Nu mă veți vedea prea mult, deoarece eu voi face scufundări, voi naviga și voi pescui în cea mai mare parte a

timpului. Vin în Mauritius nu numai pentru a îndruma ființa extraordinară și bună pe care o veți întâlni în curând. Vin aici ca să mă regenerez și să scap de această lume prea complicată în care trăim, plină de dificultăți, economii distruse, industrii saturate și dezastre ecologice, pentru a nu menționa decât câțiva dintre factorii care amenință să ne micșoreze creativitatea, energia, performanța și fericirea în viață. Vin aici ca să mă reînnoiesc și să prind puteri noi. Rezultatele de excepție fără vacanțe liniștite duc la o epuizare de durată. Odihna și recuperarea nu sunt un lux pentru cei dăruiți măiestriei – sunt o necesitate. Am predat acest principiu mulți ani, și cu toate acestea l-am uitat chiar eu și am plătit prețul la ultima conferință. Am mai aflat că inspirația se hrănește din izolare, departe de distragerile digitale neîncetate și de comunicarea excesivă lipsită de rațiune care stăpânește timpul majorității oamenilor în ziua de azi. Și să știți că geniul vostru natural se face simțit atunci când sunteți cel mai fericiți. Ne vin idei care schimbă lumea atunci când suntem odihniți, relaxați și plini de bucurie. Acest loc micuț din Oceanul Indian mă ajută să intru din nou în legătură cu ce am mai bun în mine. Este și un adevărat sanctuar de siguranță, frumusețe uimitoare și gastronomie extraordinară, cu oameni afectuoși care au încă inima deschisă. Îi ador pur și simplu pe oamenii din Mauritius. Cei mai mulți dintre ei apreciază încă minunea plăcerilor simple ale vieții. Cum ar fi să ia masa în familie sau să meargă să înoate cu prietenii, după care să ia o cină cu pui prăjit de la Super U și cu o cutie de Phoenix rece ca gheața.

— Phoenix? întrebă artistul.

— Este berea din Mauritius, răspunse Vrăjitorul. Și trebuie să recunosc că plec mereu de pe insulă de o sută de ori mai puternic, mai rapid, mai concentrat și mai plin de energie. Muncesc din greu în viața de zi cu zi. Sper să nu sune a vanitate, dar sunt foarte preocupat să ridic societatea și sunt foarte dedicat să îmi aduc contribuția în ceea ce privește reducerea lăcomiei, a urii și a conflictelor din cadrul ei. Faptul că vin aici mă reface. Mă pune din nou în legătură cu ceea ce este important. Astfel pot să mă întorc și să muncesc pentru lumea întreagă. Cu toții muncim pentru lume, știați? Oricum, distracție din plin, bine? Și vă mulțumesc din nou că ați venit la conferință și pentru cuvintele voastre de apreciere. Pentru mine înseamnă mai mult decât vă puteți imagina. Oricine poate să critice. Este nevoie de curaj ca să încurajezi. Nu este nevoie să fii o persoană lipsită de respect pentru a fi un lider cu influență puternică. Aș vrea ca mai mulți lideri să înțeleagă acest principiu. A, și încă ceva, adăugă Vrăjitorul scuturându-și nisipul de pe pantalonii scurți cu model de camuflaj.

— Ce anume? întrebă antreprenoarea pe un ton respectuos.

— Vă rog să veniți aici pe plajă mâine-dimineață. Pregătirea voastră va începe atunci.

— Sigur, fu de acord antreprenoarea. La ce oră?

— La 5 fix, veni răspunsul. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună!

CAPITOLUL 8

Metoda 5 dimineața: rutina matinală a celor care fac istorie

„E bine să te scoli înainte să se crape de ziuă, deoarece asemenea obișnuințe contribuie la sănătate, avere și înțelepciune.” – **Aristotel**

— Bine ați venit la Clubul 5 a.m.! strigă miliardarul coborând în salturi scările casei de pe plajă. *Bonzour!* Așa se spune „bună dimineața” în limba creolă. Ați sosit exact la timp! Minunat! Punctualitatea este o caracteristică a regalității. Cel puțin după părerea mea. Mă numesc Stone Riley, spuse el întinzând politicos mâna pentru a-i întâmpina pe cei doi oaspeți.

Hainele vechi și jerpelite fuseseră înlocuite cu o pereche de pantaloni scurți de alergat de culoare neagră, cu o croială perfectă, și un tricou imaculat de culoare albă, pe care era inscripționat: „Merge să spui habar n-am doar până te apuci de treabă”. Era desculț și bărbierit îngrijit, părea într-o formă fizică excelentă și etala un bronz minunat; toate acestea îl făceau să arate cu mulți ani mai tânăr decât păruse să aibă la conferință. Pe cap purta o șapcă de baseball neagră, întoarsă invers.

Ochii lui verzi erau tot neobișnuit de limpezi. Și zâmbetul era uimitor de radiant. Da, acest bărbat avea ceva extrem de special, după cum simțise antreprenoarea.

Un porumbel alb plană deasupra magnatului, plutind în aer cam zece secunde, de parcă ar fi rămas suspendat ca prin farmec. Apoi zbură mai departe. Poți să îți imaginezi? Era un lucru miraculos să vezi așa ceva.

— Dați-mi voie să vă îmbrățișez, dacă nu vă supărați, se entuziasmă miliardarul, trecându-și brațele lungi în jurul antreprenoarei și artistului în același timp, fără să aștepte un răspuns. Doamne, ce curaj aveți! Da, chiar aveți, meditä el. Ați avut încredere într-un bătrân neîngrijit. Cu totul și cu totul străin. Știu că arătam ca un vagabond alaltăieri. Hei, nu e ca și cum nu mi-ar păsa cum arăt. Doar că nu îmi pasă prea mult, spuse el, râzând de propria lui lipsă de jenă. Îmi place doar să fiu realist. Frumos și simplu. Extrem de autentic. Mă face să mă gândesc la acea observație veche: faptul că ai foarte mulți bani nu te face diferit. Te face să fii și mai mult cel care erai înainte să câștigi banii.

Miliardarul privi către ocean și se lăsă scăldat de primele raze ale noului răsărit de soare. Închise ochii și inspiră adânc. Conturul mușchilor abdominali bine reliefați se putea observa prin tricou. Scoase apoi o floare din buzunarul de la spate al pantalonilor lui negri. Nici antreprenoarea și nici artistul nu mai văzuseră

vreodată o floare ca aceasta. Și nici măcar nu se ofilise, deși stătuse în buzunarul miliardarului. Straniu.

— Florile sunt foarte importante pentru oricine intenționează în mod serios să creeze ceva magic în muncă și în viața privată, vorbi mogulul mirosind petalele. Oricum, voiam să menționez că tatăl meu era fermier. Înainte să ne mutăm în sudul Californiei, am crescut la o fermă. Gândeam simplu, vorbeam simplu, mâncam simplu și trăiam simplu. Poți să scoți băiatul de la țară din mediul lui, dar nu poți să scoți mediul de la țară din băiat, adăugă el, dând dovadă de un entuziasm contagios în timp ce privirea îi era ațintită asupra magnificei ape.

Antreprenoarea și artistul îi mulțumiră cu efuziune. Îi explicară că aventura lor de până atunci fusese fantastică și menționară cu toată sinceritatea că insula și plaja lui exclusivistă erau mai frumoase decât orice văzuseră până atunci.

— O Țară a Utopiei, nu-i așa? spuse miliardarul. Sunt binecuvântat, cu siguranță. Sunt atât de bucuros că ați venit, pisoilor.

— Așadar, tatăl a fost cel care v-a format obișnuința de a vă trezi odată cu soarele? întrebă artistul în timp ce se plimbau pe malul apei.

Un crab micuț trecu pe lângă ei, în timp ce trei fluturi zburau pe deasupra lor.

În mod uimitor, miliardarul începu să se învârtească asemenea unui derviș. În timp ce se răsucea, începu să strige aceste cuvinte:

— Am să pun să fie scris pe perdelele din camera voastră: „Dacă nu vă treziți devreme, nu puteți face niciun progres!”.

— Ăăă, ce faceți? îl întrebă femeia.

— Este un citat minunat din William Pitt, conte de Chatham. Din nu se știe ce motiv, simt în acest moment nevoia să îl împărtășesc. Oricum, dați-mi voie să răspund la întrebarea despre tatăl meu, se destăinui stângaci miliardarul.

Da și nu. În copilărie, îl vedeam trezindu-se devreme în fiecare dimineață. La fel ca în cazul oricărui obicei bun, l-a practicat de atâtea ori încât i-a devenit imposibil să renunțe la el. Dar, ca majoritatea copiilor, am refuzat să fac ce voia tatăl meu. Am avut mereu o formă de rebeliune în mine. Sunt ca un pirat, într-un fel. În loc să ducă zilnic un mic război cu mine, m-a lăsat, nu se știe de ce, să fac ce vreau. Așa că dormeam. Până târziu.

— Grozav tată, vorbi antreprenoarea, care era îmbrăcată în echipament de yoga în această dimineață și avea la ea telefonul pentru a lua atent notițe.

— Da, afirmă miliardarul, punându-și brațele în jurul elevilor lui cu căldură, în vreme ce continuau să se plimbe pe plaja neatinsă.

Domnul Riley continuă:

— Vrăjitorul a fost de fapt cel care m-a învățat Metoda 5 dimineața. Eram tânăr atunci când l-am întâlnit prima oară. Tocmai îmi lansasem prima companie. Aveam nevoie de cineva care să mă îndrume, să mă provoace și să mă dezvolte ca antreprenor, ca învingător de talie înaltă, ca lider. Toată lumea spunea că este de departe cel mai bun coach din lume pentru directorii executivi. Avea o listă de așteptare de trei ani. Așa că l-am sunat în fiecare zi până când a fost de acord să devină mentorul meu. Și el era destul de tânăr pe atunci. Dar învățăturile lui aveau

o profunzime a înțelepciunii, o puritate a puterii și o influență ingenioasă remarcabil de avansate pentru vârsta lui.

— Iar disciplina trezitului devreme a fost utilă? interveni artistul.

Miliardarul îi zâmbi. Și se opri din mers.

— *A fost singura practică ce a schimbat – și a îmbunătățit – toate celelalte practici*. Acum, cercetătorii numesc acest gen de comportament fundamental, care îți multiplică toate celelalte tipare obișnuite de performanță, „obișnuință de bază". A fost nevoie de ceva efort pentru a-l întipări sub formă de cale neurală bine stabilită, de un pic de suferință pe parcurs și de cel mai tare angajament pe care îl puteam face. Voi fi sincer cu voi: în procesul prin care mi-am automatizat această rutină, au existat zile în care am fost irascibil, zile în care m-a durut capul de parcă aveam un picamăr în el și dimineți în care nu doream decât să dorm. Dar, odată ce am stabilit ferm să mă trezesc la ora 5 dimineața cu regularitate, ziua mea s-a îmbunătățit sistematic – și imens –, iar asta a fost cel mai bun lucru din tot ce am trăit vreodată.

— Cum? se întrebară ambii ascultători cu voce tare, la unison.

Antreprenoarea atinse afectuos brațul artistului cu unul dintre degete, de parcă dorea să sugereze că sunt împreună în această experiență, că sunt o echipă și că îi vrea numai binele. Artistul se uită în ochii ei. Și zâmbi cu duioșie.

Miliardarul continuă:

— În această perioadă de schimbări foarte rapide, distrageri copleșitoare și programe pline până la refuz, antidotul meu față de mediocritate a fost să mă trezesc la ora 5 dimineața și să aplic regimul matinal învățat de la Vrăjitor. Gata cu graba de dimineață! Imaginați-vă ce contribuție aduce doar acest lucru la calitatea unei zile! Să îți începi ziua savurând din plin liniștea pe care doar începutul dimineții îl oferă. Să îți începi ziua simțindu-te puternic, calm și liber. Am descoperit că mintea mea devenea spectaculos mai concentrată pe măsură ce zilele treceau. Fiecare performer extraordinar, fie că vorbim despre un sportiv campion, un director executiv de nivel înalt, un arhitect celebru sau un violoncelist respectat, și-a dezvoltat capacitatea de a se concentra pe optimizarea abilității sale particulare pe perioade lungi și neîntrerupte de timp. Această capacitate este unul dintre factorii speciali care le permite să genereze rezultate de o calitate atât de înaltă într-o lume în care prea mulți oameni își îngustează lărgimea benzii cognitive și își fragmentează atenția, acceptând performanțe slabe și realizări obișnuite, în timp ce duc o viață de o mediocritate dezamăgitoare.

— Sunt întru totul de acord, afirmă artistul. Este atât de rar în zilele noastre să vezi pe cineva că își concentrează atenția pe arta lui timp de mai multe ore. Vrăjitorul a avut dreptate atunci când i-a numit pe oamenii dependenți de dispozitivele lor „cyberzombi". Îi văd în fiecare zi. De parcă nu ar mai fi ființe umane reale. Seamănă mai mult cu niște roboți, lipiți de ecranele lor. Nu sunt prezenți. Și nu își trăiesc viața decât pe jumătate.

— De acord cu tine, spuse miliardarul. Exact așa trebuie să muncești dacă intenționezi serios să îți domini domeniul și să fii învingător în meseria ta, luând măsuri să nu îți fie distrasă atenția. Specialiștii în neuroștiințe numesc această

stare mentală de vârf despre care vorbim, în care percepția se intensifică, ideile originale devin mai accesibile și accesăm un nivel cu totul nou de capacitate de procesare, „flux". Iar starea de flux este obținută din plin de trezirea la 5 dimineața. A, și trezindu-mă înainte să se crape de ziuă – în timp ce aproape toți cei din jur dorm –, creativitatea mea a luat și ea avânt, energia mi s-a dublat categoric, iar productivitatea mi s-a triplat cu siguranță...

— Vorbiți serios? îl întrerupse antreprenoarea, fără să își poată stăpâni fascinația față de ideea că o simplă transformare în direcția unei rutine matinale personalizate ar putea să reorganizeze cu totul o viață de om.

— Absolut. Sinceritatea a fost una dintre convingerile mele fundamentale în toți anii în care m-am ocupat de afaceri. Nimic nu se compară cu a merge devreme la culcare în fiecare seară, cu o conștiință nepătată și o inimă senină. Face parte, cred, din firea mea de băiat de la țară, observă miliardarul.

Pe neașteptate, telefonul antreprenoarei semnală primirea unui mesaj urgent.

— Îmi pare rău. Am spus echipei mele să nu mă sune aici. Am fost foarte clară. Nu pot să îmi imaginez de ce mă deranjează acum, spuse ea în timp ce se uita la ecran.

Cu litere mari apărură următoarele cuvinte:

DISPARI DIN COMPANIE. DACĂ NU, O SĂ MORI!

Antreprenoarea ținea cu stângăcie telefonul, așa că îl scăpă din greșeală în nisip. În scurt timp respira cu greutate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă repede artistul, simțind că e vorba de o problemă.

Văzând că prietena lui se îngălbenește la față și că mâinile îi tremură, repetă mai înflăcărat și cu mai multă empatie: Ce s-a întâmplat?

Miliardarul păru și el îngrijorat.

— Ești bine? Vrei niște apă sau altceva?

— Tocmai am primit o amenințare cu moartea. Din partea... ăăă... investitorilor... mei. Îmi vor firma. Încearcă... ăăă... să mă dea afară, deoarece sunt de părere că am prea multe acțiuni. Tocmai mi-au spus că, dacă nu mă retrag, mă vor – ăăă – omorî.

Miliardarul își scoase ochelarii de soare și îi ridică în aer, făcând o mișcare circulară. Câteva secunde mai târziu, din spatele unui grup de palmieri, doi bărbați masivi cu căști în ureche și înarmați alergară către malul mării la fel de repede ca un ciclist care a luat steroizi.

— Ești bine, șefu'? întrebă încordat cel mai înalt dintre cei doi bărbați masivi.

— Da, veni răspunsul încrezător și calm cu privire la siguranța sa. Dar vreau să verificați ceva imediat – și se uită la antreprenoare –, evident dacă este în regulă pentru tine. Pot să te ajut să rezolvi problema.

Miliardarul mormăi apoi ceva ca pentru sine. Și un stol de porumbei se ridică în zbor.

— Sigur. Da. Aș aprecia ajutorul, răspunse femeia, cu vocea tremurând încă și

cu broboane de transpirație pe frunte, în zona în care avea câteva riduri.

— Lasă asta în seama noastră, spuse miliardarul. Vorbi apoi cu oamenii de la pază, politicos, dar cu un aer de autoritate indiscutabilă. Se pare că oaspetele meu este hărțuit serios de niște golani care speră să preia controlul asupra firmei sale. Vă rog să aflați exact ce pun la cale și apoi să îmi spuneți ce soluție aveți.

— Nu îți face griji, îi spuse el antreprenoarei. Băieții mei sunt cei mai buni din domeniu. Nu va fi o problemă. Domnul Riley articulă această ultimă propoziție într-o manieră care accentua fiecare cuvânt, astfel că efectul era impresionant.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse antreprenoarea, părând extrem de ușurată.

Artistul îi ținea mâna cu tandrețe.

— Pot să continui? întrebă miliardarul în vreme ce soarele se ridica mai sus pe cerul tropical încântător.

Oaspeții dădură din cap afirmativ.

Un servitor cu o ținută impecabilă ieși dintr-o colibă așezată mai sus pe plajă. Era vopsită în verde și alb. În scurt timp, omul le servea cea mai tare și mai delicioasă cafea pe care antreprenoarea și artistul o băuseră în viața lor.

— Potențează fantastic capacitățile cognitive dacă este consumată cu moderație în fiecare dimineață, le explică miliardarul sorbind din ea. Și este plină de antioxidanți, așa că încetinește și îmbătrânirea. Oricum, unde rămăseserăm? Vă spuneam despre avantajele extraordinare de care am beneficiat după ce m-am alăturat Clubului 5 a.m. și am practicat metodologia matinală pe care mi-a dezvăluit-o Vrăjitorul. Se numește *Formula 20/20/20* și, credeți-mă, imediat ce înveți acest concept și îl aplici constant, productivitatea, prosperitatea, performanța și influența îți vor crește exponențial. Nu pot să mă gândesc la un alt ritual care să fi contribuit atât de mult la succesul și bunăstarea mea. Sunt extrem de reținut în privința a ceea ce am reușit să realizez în carieră ca om de afaceri. Am privit mereu lăudăroșenia ca pe un defect major de caracter. Cu cât este mai influentă o persoană, cu atât are mai puțină nevoie să o promoveze. Și cu cât este mai puternic un lider, cu atât are mai puțină nevoie să o declare.

— Vrăjitorul a vorbit puțin despre ce ați reușit să realizați, încercă antreprenoarea, părând mai relaxată acum.

— Iar felul nebunesc în care v-ați îmbrăcat la conferință a confirmat clar asta, interveni artistul, aruncând un zâmbet larg care etala câțiva dinți stricați.

— Principala practică ce a făcut posibile toate acestea a fost să mă trezesc la ora 5 în fiecare dimineață. Mi-a permis să devin un gânditor vizionar. Mi-a oferit un spațiu de reflecție necesar pentru a-mi dezvolta o viață interioară amplă. Disciplina m-a ajutat să intru într-o formă fizică extraordinară, cu toate acele îmbunătățiri financiare, dar și cu o creștere a calității stilului de viață care vin odată cu o excelentă stare de sănătate. Faptul că mă trezesc devreme m-a făcut și un lider uimitor. Și m-a ajutat să devin o persoană mult mai bună. Chiar și atunci când cancerul de prostată a încercat să mă distrugă, rutina mea matinală a fost cea care m-a protejat. Și chiar m-a protejat! Vă voi prezenta *Formula 20/20/20* într-o

lecție viitoare, ca să știți exact ce să faceți pentru a obține rezultate uimitoare din momentul în care vă treziți. Nici n-o să vă vină să credeți ce putere și ce valoare are informația care urmează, pisoilor. Sunt atât de încântat pentru voi. Bine ați venit în Paradis! Și bine ați pășit în prima zi a unei vieți substanțial mai bune.

———

Antreprenoarea dormi în acea noapte pe insulă mai adânc decât dormise de ani de zile. În ciuda amenințării primite, combinația dintre instrucțiunile date pe scurt ale miliardarului, măreția naturii înconjurătoare, puritatea aerului oceanului și atașamentul ei din ce în ce mai mare față de artist au făcut-o să lase în urmă multe îngrijorări. Și să redescopere o stare de calm pe care o uitase de mult.

Apoi, fix la ora 3:33, auzi o bubuitură în ușă.

Știa cât era ceasul, fiindcă aruncase o privire la ceasul de pe noptiera de lemn din eleganta casă pentru oaspeți în care aranjase gazda să stea. Femeia presupuse că era artistul, care se confrunta cu diferența de fus orar sau cu insomnia, după o cină excelentă, dar copioasă, pe care o savuraseră împreună. Fără să întrebe cine este, deschise ușa.

Nu era nimeni.

— E cineva? strigă ea către cerul plin de stele.

Valurile se loveau ușor de mal lângă căsuța ei și în briză se simțea parfumul de trandafiri, tămâie și santal.

— E cineva acolo?

Tăcere.

Antreprenoarea închise cu grijă ușa. De data aceasta o încuie cu cheia. Când se îndreptă către patul ei acoperit cu lenjerie de bumbac egiptean și rufărie englezească, se auziră în ușă trei bubuituri zdravene.

— Da? strigă antreprenoarea, alarmată acum. Da?

— V-am adus cafeaua de dimineață pe care ați comandat-o, doamnă, răspunse o voce răgușită.

Chipul antreprenoarei se umplu din nou de riduri. Inima începu să îi bată puternic. Deveni foarte stresată, iar stomacul i se strânse în niște noduri uriașe ca Alpii. Îmi aduc cafeaua la ora asta nebunească? Incredibil!

Se întoarse la ușa casei de oaspeți, descuie și deschise șovăielnic.

Un bărbat îndesat cu o chelie respingătoare și un ochi ce părea deplasat de la locul lui stătea rânjind în prag. Purta un hanorac roșu și blugi care abia îi treceau de genunchi. La gât avea un șnur subțire albastru. Agățat de el era o fotografie laminată cu chipul unei persoane.

Femeia miji ochii, ca să distingă mai bine chipul pe întuneric. Văzu imaginea unui bărbat mai în vârstă. Unul pe care îl cunoștea foarte bine. Unul pe care îl iubea foarte tare. Unul care îi lipsea considerabil.

Imaginea pe care o studia era a tatălui ei, care murise.

— Cine ești? țipă antreprenoarea îngrozită. De unde ai fotografia asta?

— Am fost trimis de partenerii tăi de afaceri. Știm tot ce se poate ști despre

tine. Tot. Ți-am urmărit toate datele personale. Ți-am accesat toate fișierele. Ți-am investigat întregul trecut. Cheliosul cu hanorac băgă mâna sub curea, în față, și scoase un cuțit, pe care îl ridică până la câțiva centimetri de gâtul subțire, străbătut de vene al antreprenoarei.

— Acum nu poate să te apere nimeni. Avem o întreagă echipă care se ocupă de tine. N-am să-ți fac rău... încă. De data aceasta nu vreau decât să demonstrez o idee. Să îți transmit un mesaj în persoană... Părăsește compania. Renunță la acțiunile tale. Și spune la revedere. Sau o să te alegi cu cuțitul ăsta înfipt în gât. Atunci când te aștepți mai puțin... când crezi că ești în siguranță. Poate când ești cu prietenul ăla durduliu al tău, pictorul...

Bărbatul retrase cuțitul și îl băgă la loc sub curea.

— Să aveți o noapte bună, doamnă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Știu că ne vom revedea în curând. Apoi se aplecă în față și trânti ușa.

Femeia, profund șocată, căzu în genunchi.

— Te rog, Doamne. Ajută-mă. Nu mai suport! Nu vreau să mor.

În ușă se mai auziră trei lovituri. Mai ușoare de data asta.

— Hei, eu sunt. Deschide ușa, te rog.

Bătăile o făcură să tresară. Și o treziră. Ciocănitul continuă. Deschise ochii, privi încordată prin camera întunecată și își dădu seama că visase urât.

Femeia de afaceri se ridică din pat, traversă podeaua de stejar cu scânduri late și deschise ușa, știind că era artistul, fiindcă îi recunoscuse vocea de-acum familiară.

— Tocmai am avut cel mai nebunesc vis, spuse femeia. A venit aici un bărbat brutal, care avea atârnată la gât o bucată de plastic cu fotografia tatălui meu și m-a amenințat că mă înjunghie cu un cuțit dacă nu renunț la firmă în favoarea investitorilor mei.

— Ești bine acum? întrebă artistul cu blândețe.

— Voi fi.

— Și eu am avut un vis ieșit din comun, îi explică artistul. Nu am mai putut să dorm după aceea. M-a făcut să mă gândesc la numeroase lucruri. La calitatea artei mele. La profunzimea sistemului meu de gândire. La nesăbuința scuzelor mele. La atitudinea mea cinică. La agresivitatea mea. La cum mă sabotez singur și cum amân totul la infinit. M-am apucat să-mi analizez obiceiurile de zi cu zi. Și felul în care îmi voi petrece restul vieții. Hei, ești bine? o chestionă artistul, dându-și seama că vorbea despre el și nu empatiza cu tovarășa lui speriată.

— Sunt bine. Mai bine acum, că ești aici.

— Ești sigură?

— Da.

— Mi-a fost dor de tine, spuse artistul. Te deranjează dacă îți spun mai multe despre visul meu?

— Dă-i drumul! îl încurajă antreprenoarea.

— Ei bine, eram copil, la școală. Și în fiecare zi mă prefăceam că sunt două lucruri: un uriaș și un pirat. Cât era ziua de lungă, credeam că am puterea unui

uriaș și atitudinea de superioritate a unui pirat care poate încălca regulile. Le spuneam profesorilor că eu sunt aceste două personaje. Iar acasă le spuneam părinților același lucru. Profesorii râdeau de mine și mă criticau, zicându-mi să fiu mai realist, să mă port asemenea celorlalți copii și să încetez cu visurile astea ridicole.

— Părinții tăi ce spuneau? Erau mai îngăduitori cu tine? întrebă antreprenoarea, stând acum pe canapea cu picioarele încrucișate în poziție de yoga.

— Același lucru ca profesorii. Îmi spuneau că nu sunt un uriaș. Și că, fără îndoială, nici pirat nu sunt. Îmi reaminteau că sunt doar un băiețel. Și îmi spuneau că, dacă nu îmi limitez imaginația, nu îmi înăbuș creativitatea și nu pun capăt fanteziilor, mă vor pedepsi.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am făcut ce mi s-a spus. Am cedat. Am adoptat atitudinea adulților. M-am făcut mai mic, nu mai mare, ca să fiu băiat bun. Mi-am sufocat speranțele, înzestrările și puterile în efortul de a mă conforma: așa cum fac majoritatea oamenilor în fiecare zi din viață. Încep să îmi dau seama că am fost hipnotizați ca să ne îndepărtăm de sclipirea noastră și că ni s-a spălat creierul ca să uităm de geniul nostru. Vrăjitorul și miliardarul au dreptate.

— Mai spune-mi despre visul tău, îl îndemnă antreprenoarea.

— Am început să mă modelez conform sistemului. Am început să-i devin adept. N-am mai crezut că sunt la fel de puternic ca un uriaș și la fel de îndrăzneț ca un pirat. Am mers cu turma, devenind ca toți ceilalți. În cele din urmă, m-am transformat într-un bărbat care cheltuia bani pe care nu îi avea, cumpărând lucruri de care nu avea nevoie, ca să impresioneze oameni care nu îi plăceau. Ce mod de viață jalnic!

— Am și eu câteva dintre caracteristicile astea în prezent, recunoscu antreprenoarea. Învăț atât de mult despre mine datorită acestei călătorii foarte ciudate și extrem de utile. Încep să îmi dau seama cât de superficială am fost, cât de egoistă sunt și cât de multe lucruri bune am de fapt în viață. Mulți oameni n-ar putea nici măcar să își imagineze toate lucrurile cu care sunt eu binecuvântată.

— Te înțeleg, spuse artistul. În visul meu am devenit contabil. M-am căsătorit și am avut o familie. Locuiam într-o casă cu curte. Și conduceam o mașină bună. Aveam o viață destul de frumoasă. Câțiva prieteni adevărați. Un serviciu care îmi plătea ipoteca și un salariu care avea grijă de facturile mele. Dar fiecare zi arăta la fel. Cenușie, lipsită de culoare. Plictisitoare, în loc să fie încântătoare. Când am mai îmbătrânit, copiii au plecat de acasă ca să-și vadă de viața lor. Am îmbătrânit, energia mi-a scăzut. Și, din păcate, soția mea din vis a murit. Pe măsură ce am înaintat și mai mult în vârstă, a început să mă lase vederea, să îmi slăbească auzul și să-mi scadă serios memoria.

— Asta mă face să mă simt tristă, rosti antreprenoarea cu vulnerabilitate.

— Și când am îmbătrânit foarte tare, am uitat realmente unde locuiesc, nu îmi mai aminteam cum mă cheamă și habar nu aveam ce însemnam pentru

comunitate. Dar, fii atentă, am început să îmi amintesc cine sunt cu adevărat din nou.

— Un uriaș. Și un pirat. Nu?

— Exact! răspunse artistul. Visul m-a făcut să înțeleg că nu mai pot să amân să mă apuc de o treabă cu adevărat măreață. Că nu mai pot să evit să îmi îmbunătățesc sănătatea, fericirea, încrederea în mine și viața amoroasă.

— Serios? întrebă antreprenoarea melancolic.

— Serios, răspunse artistul.

Apoi, se întinse spre ea și o sărută pe frunte.

CAPITOLUL 9

O schemă pentru exprimarea măreției

„Oamenii extraordinari trăiesc cu ceea ce este substanțial, nu se mulțumesc cu ceea ce este superficial; ei rămân în planul realității, nu într-al ostentativului. De ceea ce alții se îndepărtează, ei rămân atașați." – **Lao Zi**, filosof

— Hei, pisoilor, bubui vocea miliardarului. Ați ajuns exact la timp, ca de obicei. Bună treabă!

Era ora 5 dimineața și silueta subțire a lunii zăbovea încă pe cer, în timp ce razele unei zile noi le întâmpinau pe cele trei ființe umane aflate pe plaja perfectă.

Briza parfumată a oceanului era plină de izul florilor de hibiscus roșu, de cuișoare și tuberoze. Un vindereu de Mauritius, cel mai rar șoim din lume, zbura pe deasupra lor, iar un porumbel roz – cei mai rari porumbei de pe planetă – își vedea de treabă lângă un pâlc luxuriant de palmieri. O familie de gecko trecu iute prin apropiere, în drum către acel loc important în care trebuiau să ajungă, iar o broască-țestoasă gigantică se târa pe un banc de nisip înierbat, aflat deasupra țărmului. Toată această splendoare naturală le făcea să le crească bucuria și să le electrizeze spiritul celor trei membri ai Clubului 5 a.m. care stăteau pe nisip.

Miliardarul le arătă o sticlă ce plutea în ocean. Când își mișcă degetul dintr-o parte în alta, sticla se mișcă și ea la fel. Când răsuci degetul, sticla din apă se roti odată cu el. Iar când ridică ușor mâna, sticla păru că se ridică deasupra suprafeței oceanului.

În curând, recipientul fu adus de ape pe nisipul ud și își dădură seama că un petec de mătase fusese făcut sul înăuntrul lui. Imaginează-ți cât de misterioase păreau toate acestea.

— Un mesaj într-o sticlă, declară miliardarul voios. Începu să bată din palme ca un țânc. Era cu siguranță un personaj anormal și cu totul minunat. Asta dă tonul foarte bine sesiunii de mentorat pe care o am cu voi în dimineața asta, adăugă el.

Industriașul ridică apoi recipientul, desfăcu dopul și scoase țesătura pe care era cusută schema de mai jos:

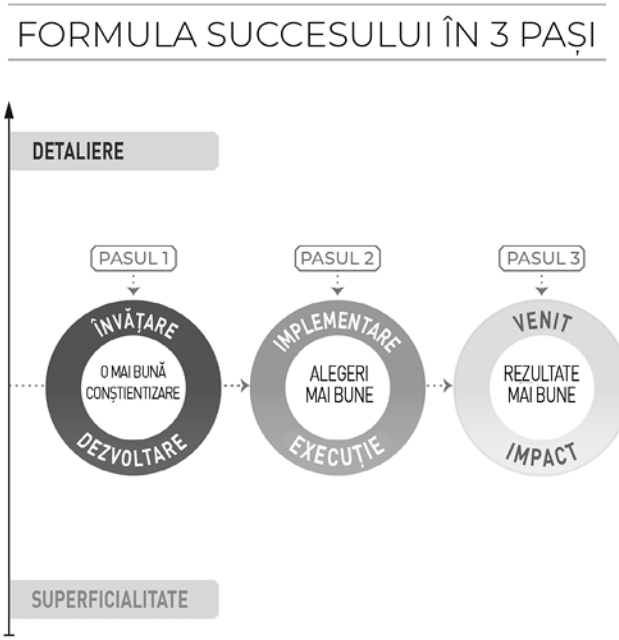

— Acesta este unul dintre cele mai simple modele de învățare, dar și cel mai fain totodată, pe care mi l-a împărtășit Vrăjitorul în tinerețe, pe vremea când a început să mă îndrume, comentă miliardarul, exprimându-se iar ca un surfer. El o să vă furnizeze contextul necesar pentru toate învățăturile ce vor urma. Așa că vreau să îl înțelegeți bine. La prima vedere, pare un model foarte simplu. Dar, pe măsură ce vi-l veți însuși, veți vedea cât este de profund.

Domnul Riley închise apoi ochii, își acoperi urechile cu mâinile și declamă următoarele:

> Începerea transformării reprezintă o sporire a percepției. Pe măsură ce vedeți mai mult, puteți să materializați mai mult. Și odată ce știți mai mult, puteți să realizați lucruri mai mari. Marii oameni ai lumii, femei și bărbați – cei responsabili pentru simfoniile magice, pentru mișcările frumoase, pentru dezvoltarea științei și progresul tehnologiei –, au început prin a-și reproiecta gândirea și a-și reinventa conștientizarea. Prin aceasta, au intrat într-un univers secret pe care majoritatea oamenilor nu pot să îl perceapă. Iar acest lucru le-a permis să facă alegeri zilnice pe care puțini aleg să le facă, ceea ce le-a oferit, în mod automat, rezultate pe care puțini au ocazia să le obțină.

Magnatul redeschise ochii. Ridică la buze degetul arătător, de parcă ar fi fost cufundat într-o revelație extraordinar de importantă. Privind cu atenție la schema întipărită pe mătase, continuă:

— Eroii, titanii și personajele emblematice au cu toții o trăsătură personală pe care cei cu rezultate mediocre nu o prezintă.

— Care anume? întrebă artistul, care era îmbrăcat caraghios într-un tricou mulat și un costum de baie Speedo.

— Rigoarea, răspunse miliardarul. Cei mai buni oameni din lume au

profunzime. Exponenții majorității rămân adesea blocați într-o concepție a superficialului în munca lor. Întreaga lor *abordare* este lipsită de substanță. Lipsită de o pregătire adevărată. Foarte puțină contemplare și apoi stabilirea unei viziuni impozante pentru rezultatul dorit, alături de o reflectare atentă la ordonarea pașilor ce trebuie executați și care vor avea ca urmare un rezultat extraordinar. 95% dintre performeri nu investesc o atenție minuțioasă în cele mai mici detalii și nu reușesc să cizeleze până în cele mai mărunte detalii, așa cum fac marii maeștri. Adevărul este că în cazul majorității oamenilor nu este vorba decât despre calea care opune cea mai mică rezistență. Să facă repede ce trebuie să facă și să se furișeze. *Să lenevească în loc să accepte provocarea.* Minoritatea celor cu rezultate excepțional de creative acționează în conformitate cu o filosofie complet diferită.

— Spuneți-mi, îi ceru intrigat artistul.

— Ei pun în practică o mentalitate a detalierii, nu o concepție a superficialității. Și-au statornicit minuțiozitatea ca valoare a vieții și pun un mare accent pe măreție în tot ceea ce fac. Oamenii excepționali înțeleg pe deplin că rezultatele lor creatoare – indiferent dacă sunt zidari sau brutari, directori de creație sau fermieri care produc lactate, astronauți sau casieri – reprezintă însăși reputația lor. Cei mai buni, în orice inițiativă, apreciază că renumele tău este întipărit în orice lucru pe care îl realizezi. Și înțeleg că nu poți să pui o etichetă de preț pe faptul că oamenii spun lucruri minunate despre tine.

Miliardarul își trecu degetele peste sticlă. Apoi o ridică și privi prin ea ultimele urme ale lunii care dispărea, înainte să își continue discursul:

— Dar nu este vorba numai despre aprobarea socială, arătă industriașul. Calitatea muncii pe care o oferi lumii reflectă tăria respectului pe care îl ai față de tine. Cei cu o stimă de sine profundă nu ar îndrăzni să ofere ceva mediocru. Le-ar diminua prea mult valoarea.

Dacă vreți să fiți primii în domeniul vostru, continuă domnul Riley, deveniți performeri și oameni ai profunzimii, întări el. Luați-vă angajamentul să deveniți ființe umane extrem de neobișnuite, nu unul dintre acele suflete timide care se comportă la fel ca toți ceilalți, trăind o viață dezordonată în locul uneia magnifice, o viață care imită, nu una originală.

— Profund, adăugă artistul, dând dovadă de mare exuberanță în timp ce își scotea tricoul ca să se bronzeze.

— În munca lor, maeștrii măiestriei sunt extraordinar de atenți. Se gândesc cu precizie la ceea ce fac. Își ridică munca la cele mai înalte standarde și dau dovadă de răbdare pentru a o realiza până în cele mai mici detalii, așa cum a făcut maestrul sculptor Gian Lorenzo Bernini, atunci când a creat *Fontana dei Quattro Fiumi* – Fântâna celor patru râuri –, capodopera care stă glorioasă în centrul Pieței Navona din Roma. Asemenea creatori sunt meticuloși și făuresc lucruri aproape de perfecțiune. Și, chiar dacă pare un truism, chiar le pasă foarte, foarte mult.

— Dar în ziua de azi, oamenii au multe de făcut într-o zi, interveni antreprenoarea. Nu mai suntem în anii 1600. Inbox-ul meu este plin. Programul este încărcat. În cele mai multe zile am întâlniri una după alta. Trebuie să fac prezentări. Am senzația că nu pot să țin pasul cu tot ce apare. Nu este ușor să cauți

să obții măiestria.

— Înțeleg, răspunse cu blândețe miliardarul. Mai puțin înseamnă mai mult. Tu încerci să faci prea mult. Geniile știu că este mai inteligent să creezi o capodoperă decât o mie de piese obișnuite. Unul dintre motivele pentru care îmi place să am în jurul meu cele mai frumoase opere de artă este acela că sistemul de gândire, inspirația emoțională și modul de lucru al acelor mari virtuozi mi se transmit și mie. Și pot să vă spun cu o certitudine absolută că acești performeri epici au locuit într-un univers cu totul diferit de cel pe care îl populează astăzi majoritatea oamenilor de afaceri și din societate, după cum am sugerat.

Chiar atunci, un fluture minunat colorat se așeză chiar pe vârful urechii stângi a lui Stone Riley. El zâmbi și spuse:

— Hei, amice, mă bucur să te văd din nou. Atunci când analizați cum au realizat superstarurile, virtuozii și geniile ceea ce au realizat, vă veți da seama că doar *conștientizarea* intensificată a oportunităților de măreție a fost cea care i-a inspirat să facă alegeri zilnice mai bune, care au dat rezultate zilnice mai bune, adăugă apoi magnatul.

Domnul Riley arătă către modelul de învățare.

— Aceasta este puterea autoeducației, continuă el. Pe măsură ce învățați idei noi, veți crește și ca producători și ca persoane. Pe măsură ce vă intensificați dezvoltarea personală și profesională, va crește și nivelul la care vă puneți în practică minunatele ambiții. Și bineînțeles, pe măsură ce capacitatea voastră de a vă transpune visurile și viziunile în realitate sporește, veți fi răsplătiți cu un venit mai mare și cu un impact superior. De aceea a fost o mișcare atât de inteligentă să vă dați acceptul pentru acest training cu mine. Iar schema de aici este concepută să vă învețe acest lucru.

Miliardarul își scărpină abdomenul zvelt și inspiră adânc aerul oceanului.

— Pot să vă spun că, datorită modului în care oamenii remarcabili au văzut lumea și s-au comportat când a venit vorba despre produsele muncii lor, precum și datorită faptului că și-au trăit viața atât de diferit de felul în care o făceau mare parte din omenire, au fost numiți țăcăniți. Inadaptați. Ciudați. Nu erau! exclamă cu înfocare miliardarul. Doar că au jucat la un nivel mult mai înalt: în stratosferă. Au dat dovadă de rigoare în ceea ce au făcut. Au petrecut săptămâni, luni și câteodată ani perfecționând ultimele detalii. S-au forțat să-și continue munca chiar și atunci când s-au simțit singuri, speriați sau plictisiți. Au stăruit în transpunerea viziunii lor eroice în realitatea zilnică, atunci când au fost înțeleși greșit, ridiculizați și chiar atacați. Doamne, cât le admir pe marile genii ale lumii! Chiar le admir.

— Cu cât o societate se îndepărtează mai mult de adevăr, cu atât îi va urî mai tare pe cei care îl exprimă, spuse succint artistul.

Antreprenoarea se uită la el și începu să se joace cu o brățară de la încheietura mâinii.

— George Orwell a spus asta, declară el. Și ori de câte ori creezi frumusețe în jurul tău, îți înfrumusețezi și sufletul, continuă artistul. Alice Walker a spus asta.

— Maeștrii creează într-un mod pe care oamenii care muncesc în mod obișnuit

l-ar numi „obsesiv”, explică industriașul. Dar remarcabilul înseamnă că ceea ce 95% dintre performeri numesc „comportament pretențios” când este vorba despre un proiect important, primii 5% dintre creatori înțeleg că este doar prețul plătit pentru a fi recunoscut la nivel mondial. Uitați-vă din nou la model, ca să pot să vă lămuresc și mai bine referitor la felul în care să îl înțelegeți, îi instrui miliardarul atingând diagrama de pe bucata de mătase.

Majoritatea oamenilor aflați astăzi pe planetă sunt realmente blocați în superficialitate, confirmă el. O înțelegere superficială a puterii lor de a se ridica. O legătură superficială cu posibilitățile potențialului lor. O cunoaștere superficială a neurobiologiei măiestriei, a obiceiurilor zilnice ale celor care creează lumea și a ambițiilor în funcție de care vor să își prioritizeze restul vieții. Majoritatea sunt blocați într-o gândire vagă și imprecisă. Iar o gândire vagă și imprecisă duce la rezultate vagi și imprecise. Iată un exemplu rapid: cereți unei persoane obișnuite indicații cu privire la un loc în care vreți să ajungeți și veți descoperi că indicațiile sunt neclare. Este din cauză că felul în care gândește e neclar, spuse miliardarul luând un băț de jos și îndreptându-l către cuvântul „detaliere” de pe schemă.

Oamenii de succes remarcabili sunt total diferiți. Ei înțeleg că un nivel de conștientizare de amator nu va duce niciodată la cele mai înalte rezultate profesionale. Iată și un alt exemplu care sper să adauge mai multe explicații cu privire la această informație importantă. Sunt un mare fan al curselor de Formula 1. Recent, am fost invitat să stau puțin cu echipa mea preferată la boxe. Atenția oamenilor din echipă față de cele mai mici detalii, dăruirea cu care își demonstrau suprema excelență și dorința de a face tot ce trebuie pentru a realiza lucrurile minunat nu numai că mi-au confirmat ceea ce credeam, dar au fost și pline de inspirație pentru mine. Încă o dată, unei persoane obișnuite i se pare ciudată atât sugestia de a acorda o atenție obsesivă chiar și celor mai mărunte detalii precum și faptul că este importantă o abordare extrem de riguroasă în viața profesională și privată. Dar când mă gândesc la echipa aceea de Formula 1! Reglarea perfectă a mașinii, viteza supraomenească în executarea opririi la standuri și chiar modul în care au curățat boxele cu aspiratorul industrial după ce mașina s-a îndepărtat uruind, ca să nu mai rămână nici pic de mizerie pe nicăieri, au fost fantastice. Asta vreau să spun. Primii 5% intră în detalii, nu aplică o concepție superficială în atitudinile, comportamentele și activitățile zilnice.

— Lucrează atât de mult la detalii încât au făcut curat după ce a plecat mașina de la stand? întrebă fascinat artistul.

— Mda, remarcă miliardarul. Au măturat și au dat cu aspiratorul prin tot standul. Și când i-am întrebat de ce au făcut-o, mi-au spus că, dacă intră fie și numai un fir de praf în motorul mașinii, s-ar putea să-i coste victoria. Sau și mai rău: s-a putea să aibă drept consecință pierderea unei vieți. De fapt, cea mai mică lipsă de precizie din partea oricărui membru al echipei ar putea să ducă la o tragedie. Un șurub lăsat nestrâns de un membru neatent al echipei ar putea conduce la o nenorocire. Un element din lista cu lucruri de verificat pe care vreun coleg distrat l-a scăpat din vedere poate să provoace o catastrofă. Sau o măsurătoare trecută cu vederea de către un partener al echipei, care a alocat o

parte din atenția lui prețioasă telefonului pe care se juca înainte de oprirea la standuri, i-ar putea costa victoria.

— Încep să fiu de acord cu dumneavoastră că abordarea despre care vorbiți este importantă, recunoscu antreprenoarea. Foarte puțini oameni de afaceri, dar și din alte domenii, cum ar fi arta, știința și sportul, mai gândesc și se mai poartă astfel. Cred că înainte era un lucru normal. Să ne dezvoltăm o conștientizare superioară cu privire la lucrurile pe care le facem și o abordare minuțioasă pentru ca munca noastră să fie perfectă. Să perfecționăm detaliile. Să lucrăm cu migală chiar și la lucrurile mărunte. Să producem cu precizie, nu să fim neprofesioniști și indolenți. Să promitem puțin și să oferim mai mult. Să ne mândrim cu meșteșugul nostru. Și, ca să folosesc cuvintele dumneavoastră, Să ne aplecăm asupra detalierii și să ne-o însușim, în locul superficialității.

— Trebuie să recunosc meritul acolo unde îl văd, spuse cu modestie miliardarul. Acest limbaj și acest model le-am învățat de la Vrăjitor. Dar așa este. Lucrurile mărunte contează atunci când vine vorba de măiestrie. Am citit undeva că dezastrul navetei spațiale *Challenger*, care a frânt atâtea inimi, a fost provocat de defecțiunea unui singur inel de etanșare pe care unii experți l-au evaluat la 70 de cenți. Câteva vieți sfârșite îngrozitor din cauza defectării unui lucru care părea un detaliu lipsit de importanță.

— Toate acestea mă fac să mă gândesc la genialul olandez Vermeer, observă artistul. A fost un pictor care a căutat să realizeze o operă de cea mai înaltă calitate. A experimentat diferite tehnici, care au permis luminii naturale să cadă în așa fel încât arta lui să pară tridimensională. Ceea ce a creat el avea o nespusă profunzime. Atâta farmec în fiecare tușă și atâta rafinament în fiecare mișcare! Așadar sunt și eu de acord: artistul obișnuit demonstrează în pictură o abordare lipsită de substanță, elementară și plină de nerăbdătoare. Se concentrează mai mult pe bani decât pe măiestrie. Atenția lui este orientată asupra faimei, nu a îndemânării. Cred că din această cauză nu își formează niciodată o conștientizare și o perspicacitate mai mari, care să îl ajute să facă alegeri mai bune, de natură să îi aducă rezultatele cele mai bune și să îl transforme într-o legendă în domeniu. Încep să înțeleg cât de eficient este acest model simplu.

— Îmi place mult *Femeie în albastru citind o scrisoare* și, bineînțeles, *Fata cu cercel de perlă*, îi informă miliardarul, confirmând că apreciază arta de excepție.

— Îmi plac informațiile pe care ni le împărtășiți, remarcă femeia cu ochii mărițI. Îl apucă apoi de mână pe artist. Domnul Riley le făcu cu ochiul.

— Știam eu că asta urmează, mormăi el cu o mulțumire evidentă văzând legătura romantică din ce în ce mai strânsă dintre ei. Închise încă o dată ochii. Fluturele era tot pe urechea magnatului excentric. În timp ce dădea din aripile lui colorate exotic, domnul Riley rosti aceste cuvinte ale marelui poet Rūmī:

> Riscă totul din dragoste, dacă ești o ființă omenească adevărată. Dacă nu, părăsește această adunare. Jumătățile de măsură nu duc la măreție.

— Pot să vă pun o întrebare? întrebă antreprenoarea.

— Bineînțeles, răspunse miliardarul.

— Cum se manifestă această filosofie a rigorii și detalierii în relațiile personale?

— Nu prea bine, fu răspunsul sincer al magnatului la bustul gol. Vrăjitorul m-a învățat un concept numit „Dezavantajul geniului”. În esență, ideea este că felul în care acționezi într-un domeniu este cel în care te vei comporta în oricare altul. Dar asta nu înseamnă decât că ești așa cum ești. Realitatea este că mulți dintre acești mari virtuozi ai lumii au avut o viață personală complicată. Însuși talentul de a avea o viziune pe care puțini alții puteau să o aibă, de a se ridica la cele mai înalte standarde, de a fi fericiți singuri pentru perioade lungi de timp în care lucrau ca niște maniaci, detaliind cele mai banale elemente ale proiectelor lor, de a lucra necontenit pentru a-și duce la bun sfârșit capodoperele, de a se purta cu o disciplină de sine rar întâlnită și de a-și asculta inima, ignorându-i în același timp pe critici, le-au făcut dificile relațiile personale. Au fost înțeleși greșit și considerați „dificili” și „diferiți”, „rigizi” și „dezechilibrați”.

Miliardarul se aruncă apoi pe nisip și începu să facă alte flotări într-un ritm înfiorător. Apoi, uitându-se la un porumbel alb care plana deasupra acoperișului casei sale de pe malul oceanului, făcu 20 de exerciții burpee.

— Și multe dintre aceste legende ale creativității, productivității și performanței de talie mondială chiar *au fost* lipsite de echilibru, afirmă magnatul. Au fost perfecționiști, rebeli și fanatici. Acesta este Dezavantajul geniului. Înseși lucrurile care te fac să te pricepi de minune în arta ta pot să îți distrugă viața de acasă. Nu fac decât să vă spun adevărul, pisoilor, observă miliardarul sorbind dintr-o sticlă cu apă pe care scria ceva cu litere mici. Dacă te-ai fi uitat de aproape și cu atenție, iată ce ai fi putut citi:

Filip al Macedoniei într-un mesaj către Sparta: „Sunteți sfătuiți să vă predați fără întârziere, deoarece, dacă îmi aduc oastea pe teritoriul vostru, vă voi distruge fermele, vă voi ucide oamenii și vă voi șterge orașul de pe fața pământului”.
Răspunsul spartanilor: „Dacă”.

— Însă doar fiindcă înzestrările voastre au dezavantaje, nu înseamnă că nu ar trebui să le arătați, explică plin de energie miliardarul. Trebuie doar să vă dezvoltați conștientizarea cu privire la situațiile în care pot să vă aducă necazuri în viața personală și apoi să faceți față acelor capcane. Și asta mă aduce înapoi la modelul de învățare din această dimineață care pregătește terenul pentru tot ceea ce veți învăța despre valoarea revoluționară a Clubului 5 a.m. și despre cum să v-o însușiți ca pe o obișnuință de durată.

Industriașul se aplecă apoi, luă un băț șlefuit de apele mării și atinse cu el petecul de mătase.

— Vă rog să țineți minte maxima fundamentală a performanței de elită de la care s-a creat această schemă a măreției personale: printr-o conștientizare zilnică mai bună puteți să faceți alegeri zilnice mai bune, iar prin alegeri zilnice mai bune veți începe să obțineți rezultate zilnice mai bune. Vrăjitorul o numește *Formula Succesului în 3 Pași*. Vedeți voi, conștientizându-vă din ce în ce mai bine capacitatea naturală de a realiza lucruri extraordinare, de exemplu, sau cum se va

îmbunătăți productivitatea voastră dacă veți pune în practică Metoda 5 a.m. în rutina matinală, vă veți înălța din comunitatea superficialității, care domină în prezent planeta, intrând într-o societate a detaliilor. Acest nivel superior de înțelegere și conștientizare vă va optimiza apoi deciziile zilnice. Și, în mod logic, odată ce faceți alegeri zilnice bune, vă veți accelera spectaculos leadershipul, realizările și impactul. Deoarece deciziile pe care le luați sunt cele care vă aduc rezultatele.

Eu și cu Vrăjitorul ne-am întâlnit la Lucerna, în Elveția, pentru una dintre sesiunile noastre de coaching, continuă miliardarul, un oraș atât de frumos, așezat pe malul unui lac minunat, înconjurat de niște munți care îți taie respirația. Genul de loc desprins parcă din povești. Oricum, într-o dimineață, el a comandat o cană mare cu apă fiartă și niște felii de lămâie ca să-și prepare ceaiul de lămâie pe care îi place să îl bea în mai toate diminețile. Uite care-i treaba...

— Ar trebui să fie interesant, îl întrerupse artistul scărpinându-și brațul pe care avea un tatuaj cu un citat din Andy Warhol, care spunea: „Nu cred că oamenii mor vreodată. Doar se duc la magazin".

— A ajuns tava, continuă miliardarul. Argintărie impecabilă. Porțelan excelent. Totul aranjat într-o ordine perfectă. Și fiți atenți: omul care tăiase lămâile la bucătărie dăduse dovadă de o rigoare extraordinară, esențială măiestriei autentice, căci făcuse un efort suplimentar și scosese sâmburii. Uimitor, nu?

Miliardarul începu să danseze din nou același dans ciudat pe care îl dansase la centrul de conferințe. Apoi se opri. Antreprenoarea și artistul clătinară din cap.

— Un nivel de preocupare și atenție pentru detalii destul de neobișnuit într-o lume de o asemenea superficialitate, cu performeri cuprinși de apatie, spuse antreprenoarea, prefăcându-se că dansul mogulului nu îi distrăsese atenția.

— Vrăjitorul numește acest fenomen, care se răspândește și în comerț în prezent, „pierderea colectivă a profesionalismului în afaceri", adăugă miliardarul. Oamenii care ar trebui să muncească, să îi bucure pe clienți, să etaleze priceperi extraordinare, să aducă o valoare fantastică organizației lor, astfel încât atât ei, cât și firmele lor să aibă succes, se uită la videoclipuri stupide pe telefon, cumpără pantofi online sau verifică ce a mai apărut nou pe rețelele de socializare. N-am mai văzut oameni atât de dezinteresați la serviciu, atât de absenți și de epuizați. Și nu am văzut oameni care să facă atât de multe greșeli!

Miliardarul indică iar cu bățul strâmb *Formula Succesului în 3 Pași*.

— Scoaterea sâmburilor din feliile de lămâie este o metaforă bună pentru a vă provoca să faceți complet schimbarea, trecând de la superficialitate la detaliere. O rigoare reală din punctul de vedere al felului în care abordați nu numai ceea ce faceți la muncă, ci și a modului în care acționați în viața privată. Profunzime adevărată, deoarece este legată de modul cum gândiți, cum vă comportați și vă îndepliniți promisiunile. Ceea ce vă sugerez vouă, oameni buni, aici pe această plajă extraordinară, este un perfecționism sănătos: să căutați cu fermitate să deveniți cei mai buni posibil. Asta vă va oferi ceea ce Vrăjitorul numește „ACU: Avantaj Competitiv Uriaș". În afaceri, nu a fost niciodată atât de ușor ca astăzi să controlezi jocul, deoarece sunt puțini actorii care fac lucrurile necesare pentru a

ajunge să domine industria. Măiestria este o raritate, iar oamenii care joacă la nivel genial sunt puțini. Așa că terenul este al vostru! Dacă vă prezentați cum vă încurajez eu. Iată o informație eficientă: la nivel obișnuit, există o competiție acerbă, dar la nivel extraordinar nu este aproape deloc. Nu a existat niciodată o ocazie atât de minunată să deveniți unici, deoarece atât de puțini oameni sunt dedicați performanței de talie mondială în această epocă a atenției împrăștiate, a valorilor erodate și a credinței deteriorate în noi înșine și în puterea primordială pe care o avem. Cât de des întâlnești pe cineva, la magazin sau într-un restaurant, care să fie prezent pe deplin, uimitor de politicos, neobișnuit de informat, plin de entuziasm, incredibil de muncitor, extrem de plin de imaginație, remarcabil de inventiv și demn de laudă în munca pe care o face? Aproape niciodată, nu?

— Da, recunoscu antreprenoarea. Ar trebui să intervievez mii de oameni ca să găsesc o asemenea comoară.

— Voi, pisoilor, aveți așadar un ACU! Ce norocoși! strigă miliardarul. Practic, puteți să vă dominați domeniul, pentru că prea puțini oameni sunt astfel în ziua de azi. Întăriți-vă angajamentul. Ridicați-vă standardele. Și apoi ocupați-vă intens să vă configurați acest tipar ca fiind o opțiune implicită. Și iată ce este foarte important: trebuie să optimizați zilnic. Consecvența este într-adevăr ADN-ul măiestriei. Iar îmbunătățirile mărunte, zilnice și aparent nesemnificative dau rezultate uimitoare, atunci când sunt făcute consecvent de-a lungul timpului. Vă rog să nu uitați că marile companii și viața minunată nu apar printr-o revoluție neașteptată. Nu. Se materializează printr-o evoluție treptată. Micile victorii zilnice și lucrurile care se repetă se acumulează, devenind rezultate excelente pe termen lung. Dar puțini dintre noi au în prezent răbdarea de a rezista în acest joc îndelungat. Prin urmare, mulți dintre noi nu devin niciodată legende.

— Toate aceste informații sunt fantastice. Și atât de prețioase pentru arta mea, înțelese artistul punându-și la loc cămașa.

— Mă bucur mult să aud asta, recunoscu miliardarul. Uite, știu că amândoi ați primit o mulțime de informații într-un timp foarte scurt. Înțeleg că trezitul de dimineață este o deprindere nouă pe care încercați să o adoptați și tot ce ați auzit despre urmărirea măreției, ieșirea din mulțime, abandonarea mediocrității și renunțarea la obișnuit este probabil copleșitor. Așa că respirați și relaxați-vă, vă rog. Excepționalul este o călătorie. Virtuozitatea este un voiaj. Roma nu s-a construit într-o zi, nu?

— Corect, încuviință artistul.

— Sigur, acceptă antreprenoarea.

— Și înțeleg, de asemenea, că este un proces incomod și înspăimântător să vă ridicați la nivelul suprem al punctelor voastre forte superioare și al celor mai ilustre talente omenești. Am trecut prin el și știu că recompensele care vă așteaptă, dacă rămâneți dedicați învățării Metodei 5 a.m., valorează mai mult decât orice sumă de bani, celebritate sau putere materială pe care o veți avea vreodată. Iar ceea ce v-am învățat astăzi este o componentă necesară a sistemului, pentru a vă trezi înainte să se crape de ziuă și pentru a vă pregăti ca persoane cu rezultate de elită și ca ființe umane strălucite, aspecte în care vom pătrunde mai adânc la

sesiunile următoare. Cred că ceea ce vreau să spun cu adevărat, înainte să vă dau drumul în această dimineață și să puteți merge să vă distrați, este că, deși dezvoltarea ca producător și ca persoană poate să fie grea, ea reprezintă cu adevărat cel mai bun lucru pe care poate să îl facă vreodată o ființă umană. Și țineți bine minte că trăiți cel mai intens atunci când inima voastră bate cel mai repede. Și că suntem foarte prezenți atunci când temerile noastre strigă cel mai tare în noi.

— Așadar, trebuie să mergem înainte, nu? confirmă antreprenoarea în timp ce briza plăcută a oceanului îi trecea prin părul castaniu.

— Bineînțeles, remarcă magnatul. Umbrele nesiguranței se dizolvă în strălucirea caldă a persistenței. Bun. Și iată un ultim exemplu despre cum să vă însușiți o abordare riguroasă în viața profesională și în cea privată și să câștigați un ACU, devenind foarte amănunțiți în proiectele importante, în privința abilităților esențiale și în timpul activităților semnificative. După aceea, mi-ar plăcea să înotați, să mergeți cu scuterul acvatic și să faceți plajă. Să vedeți ce prânz pe cinste v-a pregătit echipa mea! Eu trebuie să merg la Port Louis pentru o întâlnire, dar sper din toată inima ca amândoi să vă simțiți ca acasă. Așa că...

Domnul Riley se opri o clipă, se aplecă și își atinse degetele de la picioare de patru ori murmurând următoarea mantră: „Astăzi este o zi glorioasă și o voi trăi perfect, cu un entuziasm fără margini și o integritate fără limite, fidel viziunilor mele și cu inima plină de iubire”.

— Îmi aduc aminte că am citit un articol, continuă miliardarul, în care directorul executiv al Moncler, o companie de modă italiană, a fost întrebat care este mâncarea lui preferată. El a răspuns că spaghetele pomodoro. Apoi a mărturisit că, deși acest fel de mâncare pare uimitor de simplu de preparat, deoarece se pun doar paste făinoase, roșii proaspete, ulei de măsline și busuioc, este nevoie de o pricepere neobișnuită și o îndemânare deosebită pentru a nimeri „dozarea” corectă. Este important ca noi trei să ținem minte acest cuvânt în timp ce ne îmbunătățim jocul, ne mărim performanța și ne accelerăm contribuția față de întreaga lume: *dozare*. Să vă formați cele mai bune atitudini și să perfecționați cele mai mici detalii, despre asta este vorba în detaliere și în ascensiunea pe orbita geniului vostru înnăscut și a unei vieți trăite magic.

Apoi, excentricul magnat puse bucata de mătase găsită în sticlă într-un buzunar al pantalonilor săi scurți. Și se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 10

4 lucruri aflate în centrul atenției celor care fac istorie

„Viața care ne este dată e scurtă prin natura sa, dar amintirea unei vieți trăite cum trebuie nu se sfârșește niciodată.” – **Cicero**

Într-un răsărit orbitor, antreprenoarea și artistul mergeau ținându-se de mână pe malul mării, ca să se întâlnească cu miliardarul la locul stabilit pentru cursul de mentorat din această dimineață.

Domnul Riley era deja acolo atunci când au ajuns ei, așezat pe nisip, cu ochii închiși, aflat într-o meditație adâncă.

Era fără cămașă, cu niște pantaloni scurți cu model de camuflaj, asemănători celor cu care era îmbrăcat Vrăjitorul în ziua în care apăruse pe plajă, și o pereche de cipici de cauciuc pentru scufundări, cu emoticoane cu fețe zâmbitoare împrăștiate pe ei. Ai fi fost mai mult decât amuzat dacă l-ai fi văzut în ei.

Un asistent ieși grăbit din casa miliardarului în momentul în care acesta ridică o mână spre cer, arătând semnul universal al victoriei. Trei pagini impecabile de hârtie fură scoase eficient dintr-un săculeț de piele neagră lucioasă și înmânate titanului din industrie fără să se audă nicio vorbă. Stone Riley făcu doar un semn ușor cu capul în semn de mulțumire. În schimb, dădu câte o foaie fiecăruia dintre elevii lui.

Era 5 dimineața fix.

Miliardarul luă apoi o scoică și o aruncă în apă, făcând unde. În această dimineață arăta de parcă era preocupat de ceva. Obișnuita lui nonșalanță, veselia și caraghioslâcurile ciudate dispăruseră.

— Sunteți bine? îl întrebă antreprenoarea atingându-și o brățară pe care erau gravate cuvintele: „Sari direct la luptă. Trezește-te și muncește pe rupte. Voi dormi când voi muri”.

Magnatul citi cuvintele de pe brățara rigidă. Își puse un deget pe buze.

— Cine va plânge când veți muri? întrebă el.

— Ce? bubui vocea artistului.

— Ce vor șopti cei care vă cunosc despre cum ați trăit după ce nu veți mai fi aici? Miliardarul pronunță clar întrebarea, ca un actor priceput. Trăiți de parcă ați fi destinați să trăiți de-a pururi, nu vă trece prin minte niciun gând referitor la fragilitatea voastră, nu țineți seama de cât timp a trecut deja. Pierdeți timpul de parcă l-ați extrage dintr-un rezervor plin și îmbelșugat, deși în tot acest timp, ziua pe care o acordați unei persoane sau unui lucru este poate ultima voastră zi.

— Sunt ideile dumneavoastră? Geniale, afirmă artistul.

Miliardarul păru un pic rușinat.

— Aș vrea eu. Nu, aparțin filosofului stoic Seneca. Sunt din tratatul lui, *Despre scurtimea vieții*.

— Dar de ce discutăm despre moarte în această dimineață frumoasă? întrebă antreprenoarea, puțin tulburată.

— Deoarece noi, majoritatea celor care trăim în prezent, ne dorim să fi avut mai mult timp. Și cu toate acestea irosim timpul pe care îl avem. Gândul la moarte ne face să ne concentrăm mai bine pe ceea ce contează cel mai mult. Nu veți mai permite distragerilor digitale, amuzamentului cibernetic și mesajelor agresive din mediul online să vă fure orele de neînlocuit din această binecuvântare care este viața însăși. Nu vă recuperați niciodată zilele, știați? spuse miliardarul prietenos, dar ferm. Am recitit ieri *Chasing Daylight (Urmărind lumina zilei)*, după întâlnirea din oraș. Este povestea lui Eugene O'Kelly, un director executiv cu foarte multă putere, căruia i s-a spus că mai are doar câteva luni de trăit atunci când medicul a descoperit că are trei tumori pe creier.

— Și ce a făcut? întrebă încet artistul.

— Și-a organizat ultimele zile cu aceeași dăruire față de ordine cu care și-a desfășurat viața în afaceri. O'Kelly a încercat să se revanșeze pentru concertele de la școală pe care le ratase, pentru ieșirile cu familia peste care sărise, precum și pentru prieteniile pe care le uitase. Într-un fragment din carte, a mărturisit că i-a cerut unui prieten să iasă la o plimbare în natură, spunând că asta „era nu numai ultima oară când aveau să mai facă o plimbare atât de plăcută împreună, ci și prima oară".

— Trist, adăugă antreprenoarea jucându-se neliniștită cu brățara. Cutele de îngrijorare de pe frunte îi reapărură în toată gloria lor.

— Apoi m-am uitat aseară la *The Diving Bell and the Butterfly (Scafandrul și fluturele)*, unul dintre filmele mele preferate, continuă miliardarul. Este tot o poveste adevărată despre un bărbat care se afla și el în vârful piramidei, redactor-șef al revistei *Elle* din Franța. Jean-Dominique Bauby avea totul, când a suferit un accident vascular cerebral care l-a lăsat incapabil să-și mai miște vreun mușchi din corp, cu excepția pleoapei stângi. Boala se numește dezaferentare. Mintea îi funcționa însă perfect. Dar era ca și cum corpul i-ar fi fost închis într-un clopot pentru scufundări, total paralizat.

— Trist, spuse artistul, ca un ecou al tovarășei sale.

— Fiți atenți, adăugă domnul Riley. Terapeuții pentru recuperare l-au învățat o metodă de comunicare numită „alfabetul tăcut", care i-a permis să formeze literele clipind. Cu ajutorul lor, a scris o carte despre experiența lui și despre semnificația esențială a vieții. A fost nevoie de 200.000 de clipiri, dar a terminat cartea.

— N-am de ce să mă plâng, spuse încet antreprenoarea.

— A murit la scurt timp după ce cartea a fost publicată, menționă miliardarul. Dar ideea pe care încerc să v-o transmit prin toate acestea este că viața e foarte,

foarte fragilă. Sunt oameni care astăzi se vor trezi, vor face duș, se vor îmbrăca, își vor bea cafeaua, își vor mânca cerealele, după care vor fi uciși într-o coliziune cu un vehicul în drum spre birou. Pur și simplu, așa se întâmplă în viață. Prin urmare, sfatul meu pentru voi, două ființe omenești speciale, este să nu amânați să faceți ceea ce este nevoie pentru a vă exprima geniul natural. Trăiți așa cum vi se pare potrivit și fiți atenți la micile miracole pe care le aduce fiecare zi.

— De acord, comentă artistul așezându-și o șuviță și potrivindu-și pălăria de panama pe care alesese să o poarte la sesiunea de coaching din această dimineață.

— Și eu sunt de acord, afirmă serioasă antreprenoarea.

— Să ne bucurăm de fiecare sandvici, adăugă artistul.

— O idee foarte înțeleaptă, spuse domnul Riley.

— Nu este a mea, răspunse cu sfială artistul. Sunt cuvintele compozitorului Warren Zevon. Le-a rostit după ce a descoperit că are o boală fatală.

— Fiți recunoscători pentru fiecare moment. Nu fiți timizi când vine vorba despre ambițiile voastre. Nu mai pierdeți timpul cu lucruri incredibil de triviale. Și făceți-vă o prioritate din a vă recăpăta creativitatea, focul și potențialul pe care le aveți în stare latentă. Este foarte important să faceți asta. De ce credeți că a spus Platon: „Cunoaște-te pe tine însuți”? El a înțeles foarte bine că avem rezerve vaste de capacități care trebuie accesate în mod obligatoriu și apoi *aplicate* pentru a duce o viață plină de energie, bucurie, liniște sufletească și însemnătate. Să neglijăm această forță ascunsă din interiorul nostru înseamnă să creăm un teren fertil pentru potențialul nefolosit, pentru frustrarea adusă de faptul că nu ne îmbrățișăm cutezanța și pentru letargia determinată de faptul că nu ne explorăm măiestria.

Pe lângă ei trecu în goană un tip care făcea kitesurfing. Și un banc de pești *Sargocentron Diadema* trecu prin apa la fel de curată precum conștiința lui Abe Lincoln.

— Asta ne aduce la subiectul pe care voiam să vi-l prezint în această dimineață. Vă rog să aruncați o privire la foaia de hârtie, îi instrui miliardarul.

Iată modelul de învățare pe care îl văzură cei doi elevi:

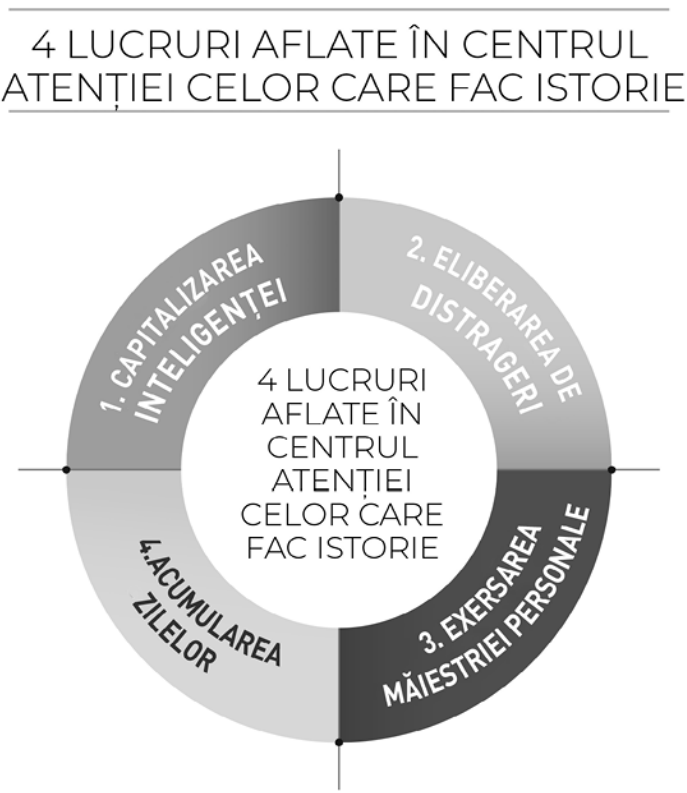
4 LUCRURI AFLATE ÎN CENTRUL ATENȚIEI CELOR CARE FAC ISTORIE
1. CAPITALIZAREA INTELIGENȚEI
2. ELIBERAREA DE DISTRAGERI
4 LUCRURI AFLATE ÎN CENTRUL ATENȚIEI CELOR CARE FAC ISTORIE
4.ACUMULAREA ZILELOR
3. EXERSAREA MĂIESTRIEI PERSONALE

Primul lucru aflat în centrul atenției celor care fac istorie: capitalizarea inteligenței

Mogulul le-a explicat conceptul capitalizării inventat de eminentul psiholog James Flynn. Valoroasa idee pe care a conceput-o este că ceea ce îl face atât de bun pe un performer legendar nu este gradul de talent cu care se naște, ci măsura în care își împlinește și își capitalizează acest potențial.

— Mulți dintre cei mai buni sportivi din lume, observă domnul Riley, au avut mai puțin talent înnăscut decât competitorii lor. Dar ceea ce i-a făcut să devină emblematici a fost dedicarea lor excepțională, dăruirea și dorința de a-și dezvolta la maximum punctele forte. Este ca în vechea zicală care spune că „nu contează mărimea câinelui care luptă, ci mărimea spiritului lui de luptă", declară miliardarul scărpinându-și abdomenul ferm și punându-și o altă pereche de ochelari, de genul celor pe care îi poartă un surfer din sudul Californiei. Vrăjitorul m-a învățat încă de la început că, alăturându-mă Clubului 5 a.m., voi avea în fiecare dimineață o ocazie unică extraordinară să îmi cultiv atuurile cele mai înalte, să îmi fac timp pentru mine și să fac pregătirile de care am nevoie pentru a transforma fiecare zi într-o mică bijuterie. M-a ajutat să înțeleg că oamenii de succes își folosesc dimineața așa cum trebuie și că, trezindu-mă înainte de răsărit, voi câștiga o primă victorie care mă va pregăti pentru o zi triumfătoare.

— Se pare că nu am niciodată timp pentru mine, interveni antreprenoarea.

Agenda mea este mereu atât de încărcată, repetă ea. Mi-ar plăcea să am un timp în fiecare dimineață ca să-mi reîncarc bateriile și să fac câteva dintre lucrurile care mă vor face o persoană mai fericită și mai bună.

— Exact, remarcă miliardarul. Atât de mulți dintre noi ducem o viață lipsită de timp. Trebuie să avem cel puțin o oră dimineața devreme în care să ne alimentăm cu energie, să ne dezvoltăm și să devenim mai sănătoși și mai liniștiți. Veți obține un avans extraordinar în programul zilnic, dacă vă treziți la 5 dimineața și aplicați *Formula 20/20/20* pe care o veți învăța în curând. Veți putea să vă concentrați pe activități cu valoare mare, nu să lăsați ziua să pună stăpânire pe voi. Veți simți o energie pe care nu ați știut niciodată că o aveți. Voioșia recăpătată vă va da pe spate. Și sentimentul de libertate personală va prinde aripi realmente.

Domnul Riley se întoarse apoi, etalând un tatuaj temporar pe spatele său musculos. Era un citat din filosoful francez Albert Camus care spunea: „Singura modalitate în care poți să faci față unei lumi subjugate este să devii atât de liber încât însăși existența ta să fie un act de rebeliune".

Sub aceste cuvinte, pe spatele industriașului se afla desenul schematic al unui omuleț cu brațele ridicate și cu aripi de fenix, ridicându-se din cenușă. Arăta exact așa:

— Am mare nevoie de asta, spuse antreprenoarea. Știu că productivitatea, recunoștința și calmul meu s-ar îmbunătăți cu mult, dacă aș avea ceva timp pentru mine în fiecare dimineață, înainte ca totul să devină atât de agitat.

— Și eu, spuse artistul. O oră pentru mine în fiecare dimineață, pentru a reflecta și a mă pregăti, ar fi de-a dreptul revoluționar pentru arta mea. Și pentru viața mea.

— Vrăjitorul m-a învățat încă de la început că investirea a 60 de minute în dezvoltarea sinelui meu profund și a celor mai extraordinare abilități ale mele, pe parcursul a ceea ce el numea „Ceasul Victoriei", ar schimba cu totul felul în care s-ar desfășura restul vieții mele, din punct de vedere mental, emoțional, fizic și spiritual. Mi-a promis că îmi va da unul dintre acele Avantaje Competitive Uriașe despre care am discutat ieri. Și asta va duce la formarea unor adevărate *imperii* ale creativității, banilor, fericirii și utilității pentru omenire. Trebuie să spun că a avut dreptate întru totul.

Oricum, ciripi miliardarul, să ne întoarcem la conceptul capitalizării și la importanța exploatării inteligente a înzestrărilor primordiale ce v-au fost dăruite. Prea mulți dintre noi au crezut în hipnoza colectivă conform căreia cei cu abilități extraordinare sunt croiți dintr-un alt aluat și au fost binecuvântați prin puterea divină a Zeilor Talentului Excepțional. Da' nu-i deloc așa, observă miliardarul, punând în practică o fărâmă din exprimarea sa de băiat de la țară. *Dăruirea și disciplina învinge oricând genialitatea și înzestrările*. Iar jucătorii de marcă nu au noroc. Își fac norocul. De fiecare dată când rezistați unei tentații și urmăriți optimizarea, vă fortificați eroismul. În fiecare moment în care faceți ceea ce știți că este corect, iar nu ceea ce simțiți că ar fi ușor, vă facilitați intrarea în galeria celor cu rezultate legendare.

Miliardarul urmări cu privirea un pescăruș gigantic ce își căra micul dejun alunecos în gheare. Apoi dădu drumul unui râgâit zgomotos.

— Ups. Scuze, rosti el pe un ton care cerea iertare. După cum am menționat mai devreme, multe dintre cele mai noi cercetări apărute despre oamenii de succes confirmă că povestea noastră personală referitoare la propriul potențial reprezintă indicatorul de performanță fundamental care arată dacă ne exploatăm sau nu acel potențial.

— Ce vreți să spuneți? întrebă antreprenoarea, imediat ce se opri din luatul notițelor pe telefon, ca să se uite fix în ochii miliardarului, care își pusese acum un tricou strâmt pe care scria: „Victimele au televizoare mari. Liderii, biblioteci uriașe".

— Păi, dacă folosiți o narațiune mentală care spune că nu aveți ce vă trebuie pentru a fi lideri minunați în afaceri sau experți apreciați în meseria voastră, atunci nici măcar nu veți porni în aventura de a ajunge acolo, nu-i așa? *Iar să ajungi la nivelul excelenței este un proces, nu un eveniment*. Dacă folosiți un program psihologic limitator care spune că „oamenii obișnuiți nu pot să ajungă extraordinari" sau că „te naști geniu, nu devii geniu", asta vă va face să credeți că ar fi o totală pierdere de vreme să studiați, să puneți în practică și să vă aranjați programul zilnic în funcție de cele mai profunde dorințe. Ce rost ar avea să investiți toată această muncă, energie și timp și să faceți toate sacrificiile necesare, dacă rezultatele de nivel expert sunt imposibile pentru persoane ca voi, conform sistemului vostru de credințe? Și atunci, deoarece comportamentul zilnic este întotdeauna în raport cu convingerile voastre cele mai profunde, însăși percepția voastră privind propria incapacitate de a obține victoria devine reală, remarcă miliardarul. Ființele umane sunt configurate să se poarte întotdeauna în conformitate cu identitatea lor de sine. Nu vă veți ridica niciodată mai sus de ceea ce vă spune povestea personală. Iată o idee importantă!

Se uită apoi atent către ocean, la o barcă mică de pescuit cu o plasă întinsă la capăt. Un pescar cu o cămașă roșie fuma o țigară în timp ce cârmuia ambarcațiunea departe de un recif de corali periculos. Miliardarul murmură o altă mantră: Sunt recunoscător. Sunt iertător. Dăruiesc. Viața mea este frumoasă, plină de creativitate, productivă, prosperă și magică.

Apoi continuă discuția despre valorificare.

— Psihologii pozitiviști numesc „Profeție autoîmplită” modul în care îmbrățișăm o poveste despre cine suntem și ce putem obține, după care ne purtăm în așa fel încât acea fantezie să devină realitate. Ne obișnuim cu un tipar de gândire învățat de la oamenii care ne influențează cel mai mult de la vârstă fragedă. Părinții, profesorii și prietenii. Apoi ne purtăm în consecință. Și cum ceea ce facem duce la rezultatele pe care le vedem, povestea personală, în general incorectă, devine o realitate pe care o creăm singuri. Uimitor, nu? Dar așa acționează majoritatea dintre noi pe parcursul celor mai buni ani din viață. Lumea este o oglindă, iar de la viață nu obținem ceea ce ne dorim, ci ceea ce suntem.

— Și cred că, cu cât acceptăm mai mult acea convingere fundamentală despre incapacitatea noastră de a avea rezultate excelente în ceea ce sperăm să realizăm, cu atât o consolidăm mai tare, astfel încât devine o convingere sigură, care ne întărește comportamentul ce îi este asociat, până devine o obișnuință, declamă artistul, de parcă era profesor, și nu un boem, în aerul pur al dimineții.

— Minunat spus, replică miliardarul cu entuziasm. Îmi place ideea „convingerii sigure”. Este bună. Ar trebui să îi spui și Vrăjitorului expresia asta, dacă te întâlnești cu el azi. Cred că a ieșit la pescuit, dar, după cum îl cunosc eu, va face plajă aici mai târziu în dimineața aceasta.

Miliardarul continuă.

— Fiecare ființă umană are un instinct pentru măreție, o dorință pentru fapte de eroism și o nevoie psihică de a se ridica spre cele mai înalte culmi ale celui mai mare talent, indiferent dacă ne amintim acest lucru în mod conștient sau nu. Mulți dintre noi am fost subestimați și umiliți atât de mult de influențele întunecate și toxice din jurul nostru, încât am uitat cu totul cine suntem cu adevărat. Am devenit maeștri ai compromisului, tolerând încet și sigur din ce în ce mai multe aspecte ale mediocrității, până când am ajuns într-un punct în care acesta a devenit sistemul nostru de operare standard. Adevărații lideri nu își negociază niciodată standardele. Știu că întotdeauna este loc de mai bine. Înțeleg că avem cea mai puternică legătură cu natura noastră suverană, atunci când tindem să fim cât putem noi de buni. Alexandru cel Mare a spus odată: „Nu mă tem de o armată de lei condusă de o oaie; mă tem de o armată de oi condusă de un leu”.

Miliardarul inspiră zgomotos. Un fluture dădu din aripi în apropiere. Și un crab trecu rapid pe lângă el.

— Sunt aici ca să vă aduc aminte, continuă el, că fiecare dintre noi are înlăuntrul lui o competență deosebită pentru leadership. Și după cum știți acum, nu vorbesc despre leadership în sensul deținerii unui titlu, a unei poziții înalte sau în sensul nevoii de autoritate formală. Mă refer la ceva mult mai serios și mai rafinat de atât. Este vorba despre adevărata putere a unei inimi omenești prin comparație cu puterea trecătoare oferită de un birou mare, o mașină rapidă și un cont considerabil în bancă. Mă refer la puterea de a face o muncă atât de extraordinară încât pur și simplu lumea să nu își poată lua ochii de la tine. Capacitatea de a crea o valoare enormă pe piață. Capacitatea de a influența și de a revoluționa o întreagă industrie. Și puterea de a trăi cu cinste, mărinimie, îndrăzneală și integritate. Astfel încât să profiți de ocazia de a face istorie, în

modul tău original. Nu contează dacă ești director executiv sau om de serviciu. Un miliardar sau om care sapă șanțuri. Un star de cinema sau un student. Dacă trăiești în ziua de azi, ai capacitatea să conduci fără a avea un titlu și să îți lași amprenta asupra lumii, chiar dacă nu crezi în prezent că poți, din cauza limitelor percepției actuale. Percepția voastră nu este realitatea. Pur și simplu nu este. Fiți buni și țineți minte că nu reprezintă decât percepția prezentă asupra realității. Este doar lentila prin care se întâmplă să vă uitați la realitate în acest moment, în timpul ascensiunii către dobândirea excelenței. Asta mă face să mă gândesc la cuvintele filosofului german Arthur Schopenhauer, care a scris: „Majoritatea oamenilor consideră că limitele viziunii lor sunt limitele lumii. Câțiva nu cred acest lucru. Alătură-te lor".

— Există deci o diferență mare între realitate și percepția noastră asupra realității, nu? întrebă antreprenoarea. Din ceea ce spuneți se pare că e aproape ca și cum am vedea lumea printr-un filtru alcătuit din programarea noastră personală. Și executăm acest program atât de bine, încât suntem îndoctrinați să credem că felul în care vedem lumea este real, nu? M-ați făcut acum să mă gândesc din nou la modul în care văd eu totul, recunoscu ea în timp ce pielea de pe frunte i se încreți ca un trandafir care se strânge la frig.

Încep să mă îndoiesc de atâtea lucruri, continuă ea. În primul rând, de ce am început afacerea? De ce este important pentru mine statutul social? De ce am dorința să mănânc în cele mai elegante restaurante, să locuiesc în cele mai bune cartiere și să conduc cele mai stilate mașini? Cred că motivul pentru care am fost atât de devastată de încercarea de preluare a companiei mele este în bună parte fiindcă îmi găsesc identitatea de ființă umană în statutul meu de fondator. Sincer, am fost atât de ocupată să îmi fac o carieră, încât nu m-am oprit să mai *pun benzină*, adică să privesc în ansamblu și să trăiesc cu un scop. Este ca în *Formula Succesului în 3 Pași* pe care ne-ați arătat-o ieri. Pe măsură ce îmi voi conștientiza zilnic mai bine propria persoană și motivele pentru care fac ceea ce fac, voi face alegeri zilnice mai bune, care îmi vor aduce rezultate zilnice mai bune.

Antreprenoarea era de neoprit.

Habar nu am care îmi sunt valorile autentice, ce vreau să reprezint ca lider, de ce clădesc ceea ce clădesc, ce mă face cu adevărat fericită și cum vreau să își amintească lumea despre mine atunci când nu voi mai fi aici. Povestea acelui director executiv și accidentul vascular al redactorului-șef m-au mișcat cu adevărat. Viața este extraordinar de fragilă. Și – acum că vorbesc atât de deschis – cred că am petrecut multe zile alergând după cai verzi pe pereți. Prinsă în zgomotul complexității, în loc să aud semnalul acelor preocupări de maximă valoare pentru cariera și viața mea personală, care ar conta realmente. Și mă gândesc mult la trecut. La ce mi s-a întâmplat în copilărie. N-am avut timp nici pentru prietenii. Nu am pasiuni adevărate. Nu am privit niciodată cum răsare soarele, până acum. Și nu am găsit dragostea adevărată, spuse antreprenoarea frecându-și neliniștită brățara.

Femeia se uită către artist.

— Până acum.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt trilioane de planete în univers, rosti el, miliarde de oameni pe planeta noastră și eu am fost destul de norocos să te întâlnesc pe tine.

Antreprenoarea zâmbi și îi răspunse pe un ton blând.

— Sper să nu te pierd niciodată.

— Nu fi prea dură cu tine, o sfătui miliardarul. Cu toții avem o cale de urmat, înțelegi ce vreau să spun? Cu toții ne aflăm exact acolo unde trebuie să fim ca să primim lecțiile necesare dezvoltării și pe care trebuie să le reținem. O problemă persistă până în momentul în care primești învățătura pe care ți-o aduce. Și sunt de acord cu tine că ființele umane au un obicei tragic de a ține minte lucrurile pe care ar fi inteligent să le uite și uită lucrurile pe care ar fi înțelept să le țină minte. Te înțeleg, oricum. Te rog doar să ai încredere că latura ta superioară și înțeleaptă te va conduce. Nu există accidente pe calea către un statut legendar și spre realizarea unei vieți care contează. Și, dacă mă întrebi pe mine, nu este *nimic* în neregulă cu casele luxoase, mașinile rapide și banii mulți. Trebuie neapărat să mă asculți în privința asta. Te rog. Suntem ființe spirituale care au o experiență umană, după cum spune vechea zicală. Și să ai o mulțime de bani este chiar ceea ce vrea viața de la tine. Abundența este în firea naturii. Florile, lămâii și stelele de pe cer nu sunt rarități. Banii îți permit să faci lucruri minunate pentru tine și pentru oamenii la care ții. Și îți oferă șansa să îi ajuți pe cei aflați la nevoie.

Un turist care făcea schi nautic trecu zgomotos în spatele unei bărci cu motor. Puteai să îl auzi râzând încântat.

— Am să vă spun un mic secret, continuă magnatul. Am dăruit cea mai mare parte a vastei mele averi lichide. Da, mai am încă avioanele și apartamentul din Zürich și casa aceasta de pe malul oceanului. Și deși firmele în care am investit sunt încă evaluate la o sumă care mă face miliardar, nu am nevoie de nimic. Nu sunt atașat de nimic din toate acestea.

— Am citit o poveste care cred că o să vă placă, le spuse artistul. Kurt Vonnegut, scriitorul, și Joseph Heller, autorul romanului *Catch-22*, se aflau la o petrecere găzduită de un bancher renumit din Long Island. Vonnegut l-a întrebat pe interlocutorul său ce părere are despre faptul că gazda lor câștigase mai mulți bani cu o zi înainte de gală decât câștigase el din drepturile de autor ale celei mai bine vândute cărți a lui. Heller i-a răspuns: „Eu am ceva ce el nu va putea avea niciodată". Vonnegut l-a întrebat: „Cam ce naiba ar fi, Joe?". Răspunsul lui Heller a fost nemaipomenit: „Înțelegerea că am suficient".

— Genial! se entuziasmă miliardarul. Îmi place! strigă el nepotrivit de tare, bătând palma cu artistul. Își făcu apoi din nou micul număr de dans, înainte să se lanseze într-o serie de sărituri cu forfecare. Și le făcea cu ochii închiși. Ce trăsnit!

Artistul continuă.

— În orice caz, înțeleg ce ne învățați în această privință despre capitalizare și profeția care se autoîmplinește. Nu va crede nimeni în capacitatea noastră de a face lucruri extraordinare până când nu credem noi în măreția noastră și nu depunem efortul sincer și riguros de a o transpune în realitate. Știți ce a spus

cândva Pablo Picasso?

— Spune-ne, te rog, îl imploră antreprenoarea, iar din postura ei se vedea că este foarte deschisă.

— Picasso a declarat: „Mama mi-a zis că «dacă te faci soldat, vei deveni general; dacă te faci călugăr, veni deveni papă». În schimb, eu m-am făcut pictor, și am devenit Picasso".

— Marfă, omule, remarcă miliardarul. Uite, asta-i convingere și încredere în propriul potențial.

Miliardarul își trecu mâna făcută pumn peste bărbia bronzată, uitându-se o clipă în jos la nisipul alb.

— Și nu numai părinții noștri sunt responsabili pentru programele limitate pe care le derulează majoritatea oamenilor în minte, în timpul celor mai bune ceasuri ale celor mai extraordinare zile ale lor. Așa cum am sugerat, mulți profesori bine intenționați consolidează fără să își dea seama ideea că geniile eroice din arte, științe, sport și științele umaniste sunt „speciale" și că noi trebuie să acceptăm că suntem „obișnuiți", incapabili să producem o operă impozantă care să taie răsuflarea oamenilor prin excelență și să avem o viață fără pereche. Și apoi avem parte de asocierea dintre prietenii noștri și mesajele necontenite ale mass-mediei care susțin aceleași „realități". Ajungem în esență la această hipnoză constantă prin care, fără ca măcar să ne dăm seama, focul geniului ce ardea cândva în noi devine din ce în ce mai slab. Și vocile posibilităților, cândva pline de pasiune, devin mai tăcute. Ne oprim dezvoltarea capacităților și începem un proces lung cât toată viața, prin care nu ne exploatăm la maximum puterile, ci construim închisori în jurul punctelor noastre forte. Încetăm să ne mai comportăm ca lideri, producători creativi și oameni ai posibilităților și începem să ne purtăm ca niște victime.

— Este dezamăgitor ce se întâmplă cu atâția oameni buni. Iar cei mai mulți dintre noi nu pot rezista în fața acestei hipnoze care împiedică sinele nostru profund să devină realitate, reflectă antreprenoarea.

— Mda, răspunse miliardarul. Chiar mai rău, trebuie să subliniez că potențialul neexprimat se transformă în suferință.

— Ce vreți să spuneți prin asta? întrebă artistul, ferindu-și privirea și schimbându-și oarecum nervos postura. Poate că mă sabotez să nu creez artă la fel de originală și remarcabilă precum cea a marilor maeștri, deoarece am evitat atâta timp să îmi valorific potențialul încât sufăr în adâncul sufletului, reflectă artistul.

— Păi, sinele nostru cel mai nobil știe adevărul: fiecare dintre noi este creat să facă lucruri uimitoare cu înzestrările lui omenești și să producă fapte surprinzătoare cu talentul lui productiv. Verbul „a uimi" provine de fapt din latinescul „extonare", care înseamnă „a rămâne ca lovit de trăsnet". Fiecare persoană care trăiește astăzi poartă adânc în inimă – și în spirit – capacitatea de a face asta. Cu cât reducem mai mult volumul narațiunii noastre dăunătoare, care, din punct de vedere neurologic, este o creație a sistemului nostru limbic, cu atât vom auzi mai bine această chemare sublimă de a ne ridica la înălțimea expresiei ostentative a geniului nostru superior. Acest lucru este valabil fie că ești supervizor

într-o mare organizație, programator într-un departament neînsemnat, profesor la o școală oarecare sau bucătar la vreun restaurant. Ai cu siguranță capacitatea de a-ți înălța munca la nivel de artă și poți influența progresul omenirii. Numai că ne cedăm totuși viața apatiei, din cauza acestei percepții greșite referitoare la cine suntem cu adevărat și ce putem să realizăm în realitate, rămânând blocați într-o viață trăită doar pe jumătate. Și iată ideea într-adevăr remarcabilă: atunci când ne trădăm adevărata putere, o parte din noi începe să moară, observă miliardarul.

— Spectaculoasă idee, recunoscu artistul. Trebuie să fac neapărat niște schimbări serioase. Sunt sătul să mă tot simt obosit. Și să îmi neglijez capacitățile creatoare. Încep să înțeleg că sunt special.

— Ești, afirmă antreprenoarea. Ești, repetă ea, pe un ton plin de tandrețe.

— Încep să văd și că îmi pasă prea mult de ceea ce cred ceilalți. Unii dintre prietenii mei râd de picturile mele. Și spun pe la spate că sunt un caraghios. Îmi dau seama că pur și simplu nu mă înțeleg. Și nu îmi înțeleg nici viziunea în artă.

— Să știți că multe dintre marile genii ale lumii nu au fost apreciate decât după decenii de la moartea lor, murmură miliardarul. Și în legătură cu ceea ce spuneai despre prietenii tăi, nu sunt prea sigur că ești înconjurat de prietenii potriviți. Poate că acum este momentul să faci ca tine și să nu îți limitezi talentul și pofta de viață, deoarece ești sedus de opiniile altora. Kurt Cobain a spus-o mai bine decât aș putea să o spun eu vreodată: „Eram sătul să mai pretind că sunt altcineva doar ca să mă înțeleg cu oamenii, doar de dragul de a avea relații de prietenie".

— Hmm! fu singurul răspuns al artistului.

— Ceea ce vă spun este corect. Devenim asemenea prietenilor noștri. Și nu veți avea niciodată o influență pozitivă în domeniul vostru și nu vă veți face o viață frumoasă, dacă vă petreceți timpul cu oameni negativi, continuă miliardarul. Suferința aceea despre care vorbesc – dacă nu o rezolvați și nu vă eliberați de ea – începe să formeze în noi un rezervor adânc de frică și ură față de noi înșine. Cei mai mulți dintre noi nu conștientizează și nici nu posedă instrumentele pentru a ieși din acest hău al durerii reprimate. Cei mai mulți dintre noi nu realizează această tortură tăcută creată prin lipsa de respect pe care am arătat-o față de perspectivele noastre. Prin urmare, le negăm, dacă cineva le sugerează. Fugim de ele atunci când ni se oferă ocazia să le transpunem în realitate. Și ne dezvoltăm în subconștient o serie de căi de scăpare devastatoare, pentru a evita să simțim această suferință generată de faptul că ne-am negat talentele.

— Cum ar fi? întrebă antreprenoarea.

— Dependențele. Cum ar fi să ne verificăm în permanență mesajele sau să căutăm intenționat „like-urile". Sau să ne petrecem bune părți din viață uitându-ne prea mult la televizor. Serialele de televiziune au devenit atât de minunate în zilele noastre, încât e ușor să cazi în patima lor. Și când se termină un episod, pe unele platforme de vizionare, următorul începe automat. Mulți dintre noi se îndepărtează de măreție stând de vorbă și bârfind la nesfârșit, fără să înțeleagă cu adevărat că *este o diferență incredibilă între a fi productiv și a fi ocupat*.

Performerii care au mare impact și adevărații constructori ai lumii nu sunt disponibili pentru cei care le caută atenția și le solicită timpul. Se ajunge greu la

ei, irosesc puțin timp și sunt mult mai axați pe întreprinderea unei munci adevărate, nu a uneia artificiale, pentru a da rezultatele spectaculoase care fac lumea să progreseze. Alte tactici de a evita suferința potențialului neexprimat sunt să navighezi online timp de ore întregi, fără să acorzi prea multă atenție, să faci cumpărături pe Internet, să muncești prea mult, să bei prea mult, să mănânci prea mult, să te plângi prea mult și să dormi prea mult.

Magnatul sorbi din sticla lui cu apă. O altă barcă de pescuit trecu pe lângă ei. Femeia care o conducea îi făcu din mână domnului Riley, care făcu o plecăciune adâncă în semn de răspuns.

— Vrăjitorul numește acest fenomen „victimizare învățată", continuă miliardarul într-un mod minunat de exuberant. După ce ieșim din perioada tinereții, ne lăsăm atrași de delăsare. Începem să facem lucruri de mântuială, să ne mulțumim cu ce ne este familiar și ne pierdem dorința aprinsă de a ne extinde frontierele. Adoptăm paradigma victimei. Ne găsim scuze și le declamăm apoi de atâtea ori, încât ne învățăm subconștientul să creadă că sunt adevărate. Dăm vina pentru problemele noastre pe alți oameni și pe condițiile externe și condamnăm pentru conflictele noastre personale evenimente din trecut. Devenim cinici și ne pierdem curiozitatea, mirarea, compasiunea și inocența pe care le-am cunoscut în copilărie. Devenim apatici. Critici. Nesimțitori. În acest ecosistem personal pe care ni-l creăm majoritatea dintre noi, mediocritatea devine acceptabilă. Și pentru că această concepție ne însoțește în fiecare zi, acest punct de vedere ni se pare foarte real. Credem cu adevărat că povestea pe care ne-o spunem arată adevărul – deoarece suntem atât de aproape de el. Așa că, în loc să dăm dovadă de leadership în domeniul nostru, să ne stăpânim bine meseria făcând o muncă uimitoare și să ne făurim o viață încântătoare, ne resemnăm la ceea ce este de nivel mediu. Vedeți cum se întâmplă toate?

— Da. Cel puțin totul devine mai clar. Secretul este să ne rescriem povestea personală, nu? întrebă antreprenoarea.

— Bineînțeles, confirmă miliardarul. De fiecare dată când vă dați seama că intrați în postura de victimă și faceți o alegere mai curajoasă, vă rescrieți narațiunea. Vă ridicați identitatea de sine, vă înălțați respectul de sine și vă îmbogățiți încrederea în sine. De fiecare dată când votați pentru sinele vostru superior, nu vă mai alimentați latura cea slabă, ci vă hrăniți puterea înnăscută. Și odată ce faceți asta cu consecvența necesară măiestriei, „inteligența de a valorifica", adică propria capacitate de a vă împlini înzestrările cu care v-ați născut, nu poate decât să crească.

Miliardarul își invită cei doi elevi să se mute pe terasa casei sale pentru a continua lecția din această dimineață despre cele patru lucruri aflate în centrul atenției celor care fac istorie.

Al doilea lucru aflat în centrul atenției celor care fac istorie: eliberarea de distrageri

Miliardarul arătă schema cu degetul mic.

— Vă mai amintiți de tatuajul acela mental important al oamenilor de succes?

„Dependența de distragere reprezintă moartea producției creatoare.” Ne va îndruma în această secțiune a sesiunii de mentorat de astăzi. Și m-am hotărât să tratez serios importanța câștigării războiului împotriva diversiunii și a lucrurilor agasante din mediul online, deoarece este o problemă extrem de serioasă în cultura noastră. Din unele puncte de vedere, noile tehnologii și media de socializare nu numai că ne erodează culmile potențialului productiv glorios, dar ne învață și să fim mai puțin oameni. Avem mai puține conversații reale, mai puține legături adevărate și mai puține interacțiuni importante.

— Ăă. Da, îmi dau seama de acest lucru din ce în ce mai mult pe măsură ce îmi petrec diminețile pe plaja aceasta, recunoscu antreprenoarea.

— Drogul preferat al multor oameni este să își umple timpul prețios cu acțiuni lipsite de sens, continuă miliardarul. Din punct de vedere intelectual, știm că nu ar trebui să ne pierdem timpul cu activități lipsite de valoare, dar, din punct de vedere emoțional, pur și simplu nu putem să învingem tentația. Nu putem să ne luptăm cu dependența. Cercetările arată că într-o zi obișnuită petrecem 2,1 ore cu diverse distrageri, suntem întrerupți la fiecare 11 minute și sunt necesare 20 de minute pentru a ne concentra din nou la activitatea pe care o desfășuram înainte de a fi distrași. Acest comportament costă organizațiile miliarde de dolari în productivitate pierdută și calitate scăzută. După cum am sugerat mai devreme, oamenii comit mai multe greșeli în munca lor decât înainte, deoarece nu sunt prezenți în ceea ce fac. Concentrarea lor prețioasă le-a fost deturnată prin utilizarea nesăbuită a tehnologiei, iar atenția neprețuită le-a fost răpită, lipsindu-i de șansa de a munci cât de bine pot și de a-și făuri cea mai bună viață.

Erau încă evidente nemișcarea și liniștea pe care le aduc numai primele ore ale dimineții.

Industriașul făcu o pauză. Cercetă atent întreaga scenă, privind florile ordonate frumos în jurul casei, apoi cargoboturile de la orizont care păreau nemișcate, iar la sfârșit oceanul.

— Uite ce e, pisoilor, spuse el în cele din urmă. Îmi *place* lumea modernă – chiar îmi place. Fără toată tehnologia asta care ne e la îndemână, viața ar fi mult mai grea. Afacerile mele nu ar avea succesul pe care îl au, eu nu aș fi la fel de eficient cum sunt și probabil că nu aș fi aici cu voi doi.

— De ce? întrebă artistul, în timp ce un delfin trecu înotând grațios pe lângă ei. În mod uluitor, se avântă apoi în sus, ieși din apă și se răsuci în aer de patru ori înainte de a se întoarce în ocean, împroșcând în jur din abundență.

Domnul Riley păru încântat.

— Sunt atât de fericit că am descoperit cum să devin un magnet pentru miracole, șopti ca pentru sine. Și abia aștept să îi învăț pe acești oameni buni cum să facă și ei la fel. Își continuă apoi discursul.

Inovațiile din tehnologia medicală mi-au salvat viața atunci când am fost bolnav, explică miliardarul. Oricum, tehnologia utilizată așa cum trebuie este un lucru fenomenal. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat sunt modalitățile stupide în care o aplică acum oamenii. Atâția oameni cu potențial de a fi extraordinari suferă de „sindromul atenției întrerupte”, deoarece și-au umplut viața profesională și

personală cu atât de multe dispozitive, cu factori perturbatori și cu vacarmul mediului cibernetic. Dacă vă place să câștigați, vă rog să îi imitați pe marii maeștri ai istoriei și să scoateți din programul zilnic complexitatea. Simplificați. Optimizați totul. *Deveniți puriști*. Mai puțin chiar înseamnă mai mult. Concentrați-vă pe câteva proiecte de activitate, ca să le faceți uimitoare, nu vă împărțiți atenția la prea multe lucruri. Iar din punct de vedere social, să aveți mai puțini prieteni, dar să aprofundați relația cu ei, ca s-o faceți mai puternică. Acceptați mai puține invitații, specializați-vă pe câteva activități în timpul liber, studiați și stăpâniți un număr mai mic de cărți, nu răsfoiți prea multe. Concentrându-se intens doar pe ceea ce contează cel mai mult, iată cum ajung perfecționiștii la victorie. Simplificați. Simplificați. Și iar simplificați.

Nu vă mai gestionați timpul și începeți să vă gestionați atenția, adăugă miliardarul. Ei, ăsta da principiu pentru măreție și pentru societatea asta stimulată exagerat în care trăim.

— Prin ceea ce ne-ați învățat până acum, spuse artistul, înțeleg că a fi ocupat nu înseamnă a fi productiv. Am ajuns să realizez că, atunci când lucrez la o pictură nouă, cu cât mă apropii mai tare de arta extraordinară, cu atât o latură întunecată din mine dorește mai mult să mă distragă, ca să nu fac ceva ieșit din comun. Se întâmplă destul de des, acum că stau să mă gândesc. Mă apropii de o operă fantastică, după care brusc îmi întrerup rutina de lucru. Intru pe internet și navighez, pur și simplu. Dorm până târziu și mă uit la sezoane întregi din serialele mele preferate sau joc jocuri video cu prietenii mei virtuali nopți întregi. Uneori beau o groază de vin roșu ieftin.

— Cu cât te apropii mai mult de geniul din tine, cu atât te vei confrunta mai mult cu acest sabotaj al temerilor tale, observă ferm miliardarul. O să vă sperie gândul de a ieși din rândul majorității și de a fi nevoiți să faceți față însușirilor adiacente măiestriei, cum ar fi faptul că sunteți diferiți de cei mai mulți oameni, gelozia competitorilor și presiunea de a face următorul proiect și mai bun. Pe măsură ce vă ridicați către virtuozitate, veți deveni neliniștiți din cauza eșecului, amenințați de grija că nu sunteți destul de buni și nesiguri în privința deschiderii de noi drumuri. Așa că amigdala voastră – o masă cerebrală de materie cenușie de forma unei migdale, care detectează frica – se va pune în mișcare. Și veți începe să distrugeți productivitatea pe care ați realizat-o. Avem cu toții un sabotor subconștient care pândește în latura noastră cea mai slabă, știați? Vestea bună este că odată ce deveniți conștienți de această situație...

— Și odată ce devin conștient, pot să fac alegeri zilnice mai bune care îmi vor oferi rezultate zilnice mai bune, interveni artistul cu energia unui cățeluș care își vede stăpânul după o zi lungă petrecută singur.

— Exact, spuse miliardarul. Odată ce veți fi conștienți de acest fapt – și anume că, pe măsură ce vă apropiați de talentele voastre superioare și de măreția monumentală, latura speriată din voi își va ieși căpățâna urâtă și va încerca să vă strice capodoperele pe care le creați, ținându-vă ocupați cu toate distragerile și căile de evadare posibile pentru a evita finalizarea –, veți putea să gestionați acel comportament autodistructiv. Veți putea să vă detașați de el. Veți putea să îl lipsiți

de putere, urmărindu-i pur și simplu tentativele de a vă ataca măreția.

— O idee foarte profundă, adăugă și antreprenoarea. Asta explică foarte multe referitor la motivul pentru care îmi limitez productivitatea, performanța și influența în companie. Îmi stabilesc o țintă importantă. Îmi implic echipa. Ne stabilim rezultatele-cheie. Și apoi atenția îmi este distrasă. Spun „da" altei oportunități care aduce mai multă complexitate afacerii noastre. Îmi încarc zilele cu întâlniri inutile cu oameni cărora le place să se audă vorbind. Îmi verific obsesiv notificările și mă uit cu religiozitate la știrile de ultimă oră. În dimineața asta, mi-a devenit extrem de clar cum îmi sabotez eficacitatea. Este destul de evident că sunt dependentă de prostiile digitale despre care vorbiți. Am să fiu sinceră, nu am depășit momentul despărțirii de unii dintre foștii mei iubiți, deoarece este nespus de ușor să le urmăresc viața pe rețelele de socializare. Înțeleg acum că aș putea fi extrem de creativă în toate acele ore pe care le pierd în schimbul distracției online. Așa cum ați spus, domnule Riley, este o formă de evadare. Știți, se pare că nu pot să mă opresc din a face întruna cumpărături de pe dispozitivele mele. E pur și simplu prea ușor. Și mă face să mă simt fericită pentru câteva minute. Înțeleg de ce Steve Jobs nu a vrut să le dea copiilor lui tocmai lucrurile pe care le vindea lumii. A înțeles cât de dătătoare de dependență pot să fie, dacă nu sunt folosite cum trebuie. Și cum ne pot determina să fim mai puțin oameni și mai puțin *vii*.

Miliardarul ridică o mână. Un alt servitor veni în fugă din coliba de pe plajă pe terasa scăldată acum de soare. Purta o cămașă apretată de culoare albă, pantaloni până la genunchi de culoare gri și sandale negre din piele, îngrijite.

— Poftiți, domnule, spuse tânărul cu un accent franțuzesc, în timp ce înmâna mogulului un model miniatural al creierului uman.

Arăta exact așa:

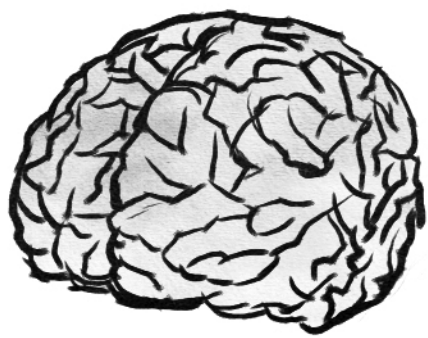

— *Merci beaucoup*, Pierre. Și acum haideți să cercetăm neuroștiința sabotajului de sine pentru ca voi, pisoilor, să îl puteți înțelege mai bine, și apoi să îl învingeți. Țineți minte, fiecare dintre noi are ceea ce Vrăjitorul numește un „creier străvechi". Acesta este alcătuit din sistemul limbic: un set de structuri ale creierului aflate de ambele părți ale talamusului, chiar sub creierul mare. Amigdala, despre care am vorbit acum câteva momente, face parte din el. Acest

creier simplu și cu funcții limitate a servit pentru a ne menține în siguranță în urmă cu mii de ani, într-o lume primitivă plină de amenințări neîntrerupte, precum foametea, temperaturile extreme, triburile dușmane și tigrii preistorici. El are doar un singur rol: să mențină o stare constantă în timp ce ne avertizează de pericole, ca să supraviețuim și să perpetuăm specia. Ați înțeles până aici? întrebă miliardarul politicos.

— Am înțeles. Antreprenoarea și artistul răspunseră amândoi la unison, în timp ce o menajeră le servea ceai proaspăt de lămâie cu bucăți de ghimbir în el.

— Excelent. Una dintre trăsăturile fascinante ale creierului nostru străvechi este înclinația lui către negativitate. Pentru a ne menține în siguranță, el este mult mai puțin interesat de ceea ce este pozitiv în mediul nostru și semnificativ mai preocupat să ne anunțe ce este rău.

Funcția implicită a acestui creier este să vâneze pericolele, continuă miliardarul vesel. Astfel încât, în trecut, când viața era mult mai brutală, să putem reacționa rapid și să rămânem în viață. Acest mecanism le-a fost extrem de folositor strămoșilor noștri. Dar în lumea de azi, cei mai mulți dintre noi nu ne confruntăm cu moartea zilnic. Realitatea este că o persoană obișnuită duce o viață mult mai bună decât duceau majoritatea membrilor familiilor regale cu doar câteva secole în urmă. Gândiți-vă, vă rog, la această binecuvântare.

Magnatul sorbi zgomotos din ceai.

Și cu toate acestea, din cauza acestei înclinații către negativitate integrate în creierul străvechi, căutăm în permanență breșe în securitatea noastră. Suntem într-un regim de funcționare hipervigilent, neliniștiți și încordați de cele mai multe ori, chiar și atunci când totul merge de minune. Fascinant, nu?

— Explică bine de ce gândim așa cum gândim, observă antreprenoarea, savurându-și și ea ceaiul. Înțeleg acum de ce mi se pare mereu că nu am făcut destul, deși am realizat mai mult decât toată lumea pe care o cunosc, continuă antreprenoarea. Am o afacere cu atât de mult succes, un venit solid și, înainte ca investitorii mei să devină lacomi, o viață chiar minunată. Și totuși, în ciuda a tot ce am, creierul meu pare să se concentreze mereu pe ceea ce îmi lipsește, pe acele zone în care nu am destul și pe faptul că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor în privința victoriilor. Mă înnebunește. Cu greu am puțină liniște sufletească. Dacă am vreodată.

Antreprenoarea își încrucișă brațele. Artistul îi trimise o bezea, în timp ce șuvițele lui se legănau în briza parfumată.

— Theodore Roosevelt a spus ceva ce cred că este important să auziți, le explică miliardarul.

— Ce a spus? întrebă antreprenoarea, cu brațele strânse ferm.

— „Comparațiile ne fură bucuria", răspunse miliardarul. Cineva va avea mereu mai multă avere, mai multă faimă și mai multe lucruri decât voi. Gândiți-vă la ideea mea dinainte despre detașare și despre cunoașterea înțelepciunii de a ști când destul e destul.

— Da. Îmi amintesc, spuse politicos antreprenoarea.

— Foamea aceasta din ce în ce mai mare pe care o aveți provine din sentimentele mai adânci de lipsă. Și foarte mult din ea își are originea în activitatea creierului străvechi. El cercetează mediul și activează înclinația spre negativitate, împiedicându-vă să vă bucurați de toate lucrurile bune pe care le aveți. În regulă, zise miliardarul. Să detaliem și mai mult. Pe măsură ce a trecut timpul, creierul nostru a evoluat. Și s-a dezvoltat cortexul prefrontal. Aceasta este partea creierului responsabilă cu gândirea superioară. Specialiștii în neuroștiințe îl consideră o bijuterie a rațiunii avansate. Vrăjitorul îl numește „Creierul măiestriei". Dar iată care e treaba: pe măsură ce am început să visăm la scară mai mare, să învățăm mai repede și să ne creștem nivelul de creativitate, productivitate și performanță, creierul străvechi și cel al măiestriei au intrat în conflict. Au pornit războiul. Creierul primitiv sesizează că ne dezvoltăm, știe că părăsim adăpostul sigur a ceea ce cunoaștem și își iese din fire, deoarece renunțăm la modul tradițional de existență. Simte amenințarea, chiar dacă amenințarea este esențială pentru ascensiunea noastră personală și pentru progresul profesional. Trebuie neapărat să ne aventurăm în acele locuri neexplorate, unde se găsesc posibilitățile de a ne cunoaște mai bine geniul primordial și de a deveni tot ceea ce trebuie să devenim. Faptul că știm că ne-au rămas de vizitat culmi mai înalte ale talentului și curajului ne umple inima cu un entuziasm imens. Această informație este una dintre marile comori care fac ca viața să merite trăită. Renumitul psiholog Abraham Maslow a afirmat cândva: „Dacă plănuiești să fii ceva mai puțin decât poți să fii, vei fi probabil nefericit în fiecare zi a vieții tale". Dar amigdala se ambalează atunci când ieșim din familiar și încercăm ceva nou. Nervul vag este stimulat și se eliberează cortizol, hormonul fricii. Astfel că începem să distrugem chiar intențiile și practicile pe care creierul măiestriei dorește în mod inteligent să le înfăptuim.

— Asta explică de ce atât de puțini oameni sunt extrem de creativi și productivi, observă artistul. Atunci când părăsim zona de confort, se activează creierul străvechi. Când ne sporim competența și ne creștem influența, se sperie de schimbare.

— Exact, aplaudă domnul Riley. Apoi este eliberat cortizolul, percepția ni se îngustează, respirația se întețește și ajungem la reacția „luptă sau fugi". De fapt, cele trei opțiuni pe care ți le dă frica sunt fugi, luptă sau încremenește.

— Gândirea noastră superioară vrea să creștem, să evoluăm, să facem o muncă de maestru, să ducem o viață mai bună și să inspirăm întreaga lume, continuă artistul. Dar între creierele noastre are loc o bătălie. Și creierul străvechi, inferior – mai primitiv – din noi toți vrea să ne stopeze evoluția.

— Exact, spuse miliardarul ciocnindu-și pumnul cu artistul.

— Și astfel, vorbind despre al doilea lucru asupra căruia se concentrează cei care fac istorie din modelul pe care ni-l arătați – eliberarea de distrageri –, din cauza acestei frici cu care ne confruntăm, acceptăm bucuroși cât mai multe diversiuni posibil pentru a ne face să ne simțim mai bine chiar și un minut? întrebă antreprenoarea.

— Adevărat, confirmă miliardarul. Și ca să scăpăm de disconfortul care

provine din faptul că ne cunoaștem mai bine geniul înnăscut.

— Ce informație importantă pentru mine! Artistul nu putea să își stăpânească entuziasmul. Tocmai ne-ați arătat de ce este cultura noastră atât de dependentă de distrageri. Și de ce majoritatea oamenilor nu își trăiesc măreția. Cred că de asta sunt oamenii creativi și productivi adevărații războinici ai societății noastre. Nu numai că trebuie să ne confruntăm cu insultele celor care ni se opun și cu săgețile criticilor care nu ne înțeleg arta, dar trebuie să avem și curajul de a depăși semnalele de alarmă ale creierului nostru străvechi, care ne roagă să nu tindem la propria genialitate.

— Ce exprimare poetică, prietene! exclamă miliardarul voios. Și se apucă din nou de dansul lui scurt. Menajera, care mătura veranda, nu făcu decât să scuture din cap.

Este nevoie de un curaj uriaș pentru a simți teroarea adevăratei dezvoltări personale și profesionale, și cu toate astea să continui, chiar și atunci când te simți de parcă ai muri, îi învățăt titanul. Dar numai așa devii legendă: mergând mai departe atunci când ți-e teamă. Voi, pisoilor, sunteți niște făuritori, creatori ai unor lucruri extraordinare. Și toți creatorii își învinge frica în permanență, zilnic, pentru a ajunge la un nivel mai înalt de competență, de influență și libertate umană. Iar răsplata fantastică pe care o veți primi atunci când vă veți exprima pe deplin punctele forte și talentele nu este numai produsul eforturilor eroice. Este însăși persoana care veți deveni, avansând prin focul temerilor și prin presiunea încercărilor în procesul către măiestrie. Aveți ocazia să aflați cine sunteți, să vă vedeți mai limpede abilitățile, încrederea în voi crește, aveți mult mai puțină nevoie de aprobarea mulțimii și începeți să trăiți o viață autentică, iar nu una artificială, fabricată de o lume care nu vrea să fiți liberi.

Miliardarul sorbi din sticla lui cu apă înainte de a continua să explice importanța eliberării din strânsoarea letală a distragerilor dispozitivelor electronice și diversiunilor digitale.

— Și în această privință faptul că sunteți membri ai Clubului 5 a.m. poate să facă minuni pentru voi, spuse el celor doi. Una dintre modalitățile prin care oamenii extraordinari ai lumii au evitat complexitatea a fost includerea unei perioade de liniște și seninătate în prima parte a zilei. Această frumoasă disciplină le-a oferit un timp absolut esențial în care să fie departe de stimularea excesivă, ca să se bucure de viața în sine, să-și realimenteze creativitatea, să-și dezvolte sinele suprem, să-și perceapă avantajele și să pună bazele virtuților în funcție de care își vor trăi apoi zilele. Mulți dintre oamenii care au alimentat progresul civilizației noastre au avut în comun obișnuința de a se trezi înainte de răsărit.

— Ați putea numi câțiva dintre acești oameni? îl întrebă antreprenoarea.

— John Grisham, celebrul romancier, de pildă, răspunse miliardarul. Alte personalități faimoase care se trezeau în zori au fost Wolfgang Amadeus Mozart, Georgia O'Keeffe, Frank Lloyd Wright și Ernest Hemingway, care a spus că dimineața devreme „nu e nimeni care să te deranjeze, e răcoare sau chiar frig, dar te apuci de treabă și te încălzești scriind".

— Beethoven se trezea în zori, spuse artistul.

— Toți oamenii extraordinari petrec mult timp singuri, replică miliardarul. Solitudinea – cea pe care o poți obține înainte să răsară soarele – este un multiplicator de forță al puterii, experienței și însăși umanității voastre. *Creșterea necesită izolare*. Vedeți voi, puteți să stați la serviciu cât e ziua de lungă, vorbind continuu la telefon despre o mie de lucruri inutile, sau puteți să schimbați lumea exploatându-vă talentul, rafinându-vă abilitățile și fiind o lumină a ascensiunii care să ne ridice pe toți. Dar nu puteți să le faceți pe amândouă. Eldar Shafir, psihologul de la Princeton, a folosit sintagma „lățime de bandă cognitivă" pentru a explica ideea conform căreia avem o capacitate mentală limitată când ne trezim dimineața. Și, în timp ce ne concentrăm atenția asupra a numeroși factori influenți – care variază de la știri, mesaje și platforme online până la familie, muncă, condiție fizică sau viață spirituală –, lăsăm fărâme de concentrare în fiecare dintre activitățile de care ne ocupăm. Este o idee extrem de importantă de luat în considerare. Nu e de mirare că, pe la prânz, celor mai mulți dintre noi le este greu să se mai concentreze la sarcini importante. Ne-am consumat lățimea de bandă. Sophie Leroy, profesor de administrarea afacerilor la Universitatea din Minnesota, numește atenția pe care o acordăm distracțiilor și altor stimuli „reziduu de atenție". Ea a constatat că oamenii sunt mult mai puțin productivi atunci când se întrerup în permanență, trecând de la o sarcină la alta pe parcursul zilei. Și asta deoarece își fragmentează atenția cu prea multe preocupări diferite. Soluția este exact cea pe care o sugerez: să lucrați doar la o singură activitate de mare importanță odată, în loc să efectuați mai multe sarcini în același timp – și să faceți asta într-un mediu liniștit. Albert Einstein a spus-o foarte bine atunci când a scris: „Numai cel care se dăruiește unei cauze cu toată puterea și din tot sufletul poate fi un adevărat maestru. Din acest motiv, măiestria necesită tot ceea ce are de dat o persoană". Acesta chiar este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale experților și ale celor care fac istorie. Ei nu își risipesc lățimea de bandă cognitivă. Nu își diluează talentele creatoare urmărind orice element strălucitor de diversiune și orice ocazie atractivă care le iese în cale. Nu, își exersează în schimb disciplina severă necesară pentru a face doar câteva lucruri, dar la nivelul absolut al formidabilului. Oamenii extraordinari înțeleg că este mult mai inteligent să creezi o singură operă de artă – o adevărată capodoperă – care să reziste generații întregi, în loc să creezi mii de proiecte care nu demonstrează geniu. Și vă rog să mai țineți minte că orele pe care le irosesc 95% dintre oameni, primii 5% le prețuiesc. Ora 5 dimineața este ora cu cele mai puține distrageri, cu cea mai înaltă splendoare umană și cea mai mare pace. Așadar, folosiți bine Ora Victoriei. Veți face salturi cuantice în productivitate, dar și în măiestria personală. Nu vreau să intru mai mult în domeniul neuroștiinței despre care v-am vorbit în dimineața asta, mai ales că v-am pregătit o surpriză uimitoare. Dar mai există un concept pentru azi pe care mi-ar plăcea să vi-l împărtășesc. Se numește „hipofrontalitate tranzitorie".

— Hipo ce? întrebă artistul râzând.

Miliardarul se apropie de un palmier semeț, cu un trunchi gros care îi dezvăluia vârsta colosală. Sub el se afla o masă de lemn albită de soare, cu un picior cu baza rotundă și foarte mare. În lemn fusese cioplită meticulos o schemă.

Ai fi fost foarte impresionat – și fascinat – dacă ai fi văzut-o.

Magnatul își drese vocea și luă o gură de ceai de lămâie. După câteva secunde, începu să facă gargară. Da, gargară.

— Atunci când vă treziți devreme și sunteți cu totul singuri, departe de factori de stimulare excesivă și de zgomot, atenția nu vă este fragmentată de tehnologie, întâlniri și alte forțe care pot să limiteze productivitatea maximă, reflectă miliardarul. Și astfel cortexul prefrontal, acea parte a creierului responsabilă cu gândirea rațională, dar și cu grijile pe care ni le facem permanent, se închide efectiv pentru scurt timp. Minunată informație, nu? Aceasta este partea „tranzitorie" din hipofrontalitatea tranzitorie. Are loc temporar. Încetezi să mai analizezi, să reflectezi și să te gândești prea mult, stresat. Iei o pauză de la încercarea de a înțelege totul și de la a te mai îngrijora în privința unor lucruri care nu se vor întâmpla probabil niciodată. Undele cerebrale trec, de fapt, din starea beta, cum sunt de obicei, în alfa și uneori chiar în starea teta. Liniștea solitudinii și nemișcarea zorilor declanșează și producția de neurotransmițători precum dopamina, combustibilul inspirației, care le servește atât de bine celor care produc foarte mult, și serotonina, minunatul drog al plăcerii din creier. Intrați în mod automat și natural în ceea ce am denumit mai devreme „Starea de Flux".

— Aceasta este starea mentală de vârf pe care o au toți oamenii excepționali, precum violoniștii de marcă, sportivii fantastici, maeștrii bucătari de elită, oamenii de știință geniali, antreprenorii care clădesc imperii și liderii legendari, atunci când realizează cele mai bune opere.

SECRETUL GENIULUI MATINAL

HIPOFRONTALITATEA TRANZITORIE

Când beneficiați de darul liniștii matinale și stați departe de ocupațiile obișnuite, se activează capacitatea înnăscută a *fiecărui* creier uman de a accesa genialitatea pură. Vestea bună pentru voi, pisoilor, este că, urmând pașii potriviți, puteți să intrați în această stare a performanței extraordinare, făcând-o să apară cu o predictibilitate absolută.

— Hipofrontalitate tranzitorie. O schemă foarte utilă, declară antreprenoarea punându-și telefonul într-un buzunar de la pantalonii scurți.

— Întreaga lume s-ar transforma dacă oamenii ar cunoaște aceste informații, rosti artistul.

— Ar trebui să îi învețe toate acestea și pe copii la școală, sugeră

antreprenoarea.

— Foarte adevărat, fu de acord miliardarul. Dar, încă o dată, trebuie să vă spun al cui este meritul pentru filosofia pe care v-o împărtășesc și pentru metodele de transformare pe care vi le voi arăta imediat, ca să puteți *pune în practică* aceste informații eficiente: Vrăjitorul. El a fost cel mai bun profesor al meu. Și fără umbră de îndoială, cea mai bună ființă umană pe care o cunosc. Ingeniozitatea fără integritate nu mi se pare prea impresionantă. Realizările neobișnuite lipsite de o compasiune deosebită sunt inutile. Și, da, dacă fiecare persoană de pe planetă ar fi instruită în acest sens și ar avea apoi dăruirea de a aplica aceste lucruri, întreaga lume ar progresa. Deoarece fiecare dintre noi am stăpâni și am da viață capacității latente de a obține rezultate extraordinare. Și de a deveni oameni absolut formidabili.

Al treilea lucru aflat în centrul atenției celor care fac istorie: exersarea măiestriei personale

Miliardarul îi conduse pe cei doi elevi ai lui de pe terasa luxoasă, care oferea o priveliște încântătoare a oceanului, până în fața casei. Pe alee strălucea un SUV negru, scăldat în razele soarelui de dimineață.

— Unde mergem, întrebă femeia.

— Păi, v-am promis amândurora, la acea întâlnire dramatică pe care am avut-o la conferință, că veți înota cu delfinii, dacă veniți să-mi faceți o vizită în Mauritius. Așa că mă țin de cuvânt. Mergem în partea de vest a insulei, într-un sat micuț de pe malul mării, numit Flic-en-Flac. Ne așteaptă acolo doi tipi tineri și minunați. Se pricep să găsească locurile unde se află delfinii. Pregătiți-vă să fiți uimiți de ceea ce veți trăi, prieteni. Va fi ceva de neuitat pentru voi.

În scurt timp, SUV-ul vira printre orășelele fermecătoare care înconjurau complexul industriașului și intră pe o autostradă perfect întreținută. Miliardarul stătea în față, lângă șofer, și îl întreba despre copii, despre lucrurile care îl interesau în ultimul timp și despre aspirațiile lui de viitor. Din când în când, pe parcursul călătoriei, domnul Riley îi adresa câte o întrebare bine gândită, după care se lăsa pe spate și asculta cu atenție. Se vedea că este un om de mare profunzime. Cu o inimă uriașă.

Când vehiculul încetini în fața unui port încântător, înconjurat de o plajă nisipoasă, câteva căsuțe albe, un restaurant pescăresc pitoresc și multe bărci vechi ancorate la mal, un cocoș își cânta mândru imnul de dimineață. Pe cerul de un albastru magnific, se desfășura miraculoasa priveliște a unui curcubeu dublu.

Doi pescari tineri îl întâmpinară cu îmbrățișări pe miliardar. Grupul porni pe vastul Ocean Indian, căutând un grup de delfini cu care să înoate și să se joace. Dintr-o boxă ieftină, fixată grosolan cu bandă adezivă gri pe o parte a bărcii, răsuna melodia *Strength of a Woman* („Puterea unei femei") a cântărețului jamaican Shaggy. Stropii împrăștiați de barca cu motor în timp ce lovea valurile scăldau fețele miliardarului, antreprenoarei și artistului, făcându-i să chicotească asemenea unor copii ce dansează în bălțoace după ploaie.

După câteva încercări, delfinii fură zăriți înotând zglobii într-un mic golf

înconjurat de stânci înalte, de genul celor pe care le poți vedea de-a lungul autostrăzii Coastei Pacificului din California. Felul în care se bucurau aceste creaturi în timp ce alunecau pe valurile oceanului te-ar fi făcut să crezi că se aflau cu miile în golfuleț. Nu erau însă decât vreo unsprezece.

Miliardarul își puse o mască pentru scufundări și se aruncă în apă de pe o platformă din spatele bărcii cu motor.

— Haideți, pisoilor, spuse el entuziasmat. Să mergem.

Antreprenoarea sări după el, cu ochii plini de viață și inima bătându-i cu o exaltare pe care nu o mai avusese din tinerețe. Prin tub, respirația ei se auzea superficială și iute: *hâââș*, *hâââș*.

Artistul îi urmă, plesnind apa cu burta în spatele bărcii.

Îndrumați de unul dintre tinerii pescari, care purta pantaloni scurți pentru surfing, cu un imprimeu tropical colorat, și încălțări de cauciuc, cei trei aventurieri se zbenguiră cu delfinii în timp ce aceștia înotau ușor, chiar sub suprafața apei. Atunci când delfinii coborau, la fel făceau și cei trei tovarăși euforici. Atunci când se răsuceau, la fel făceau și membrii Clubului 5 a.m. Atunci când flirtau unul cu altul, la fel făceau și antreprenoarea cu artistul.

Experiența dură în jur de 15 minute. Dar fu miraculoasă.

— A fost incredibil, spuse artistul cu efuziune, ieșind din apă și chinuindu-se să urce în barcă de pe platforma mică de lângă motor.

— Una dintre cele mai uimitoare experiențe din viața mea, se extazie antreprenoarea, sărutându-l cu pasiune.

Miliardarul ieși și el la suprafață. Izbucni în râs.

— Doamne, ce mai distracție!

După ce se întoarseră în port, cursul de mentorat se reluă pe plajă, lângă o grămadă de pietre pe care localnicii o foloseau ca să prăjească peștele. Curcubeul dublu rămase întins pe cerul nemărginit.

Miliardarul ridică o mână către cer. De nicăieri, apărură dintr-odată patru porumbei albi. Apoi trecu pe lângă ei un grup de fluturi roz și gălbui.

— Bun, anunță magnatul. După ce tuși sec de câteva ori, o tuse ce părea că vine tot de nicăieri, începu să indice zona de pe schema pe care o parcursese în dimineața aceea. Pe ea era scris „exersarea măiestriei personale”.

— La ce se referă? întrebă artistul, cu șuvițele picurând și cu brațele lui groase tatuate în jurul antreprenoarei ca să o încălzească. Femeia tremura.

— Cum să vă instruiți cele mai bune părți, veni răspunsul direct. Vă mai amintiți de crezul războinicului spartan despre care a vorbit Vrăjitorul la conferință? „Transpiră mai mult la antrenament, sângerează mai puțin la război.” Calitatea exercițiului de dimineață determină calibrul performanței zilnice. Bătăliile se câștigă în lumina antrenamentului intens, atunci când nu se uită nimeni. Victoriile au loc înainte ca războinicii să intre pe câmpul de luptă. Triumful îi aparține celui care se pregătește cel mai mult. Este evident că, dacă vreți să fiți cei mai buni din lume în afaceri, în artă, la șah, ca designeri, mecanici sau manageri, trebuie să petreceți lungi perioade de timp pregătindu-vă, pentru a

vă spori competența. Mai exact, un performer trebuie să investească cel puțin 2 ore și 44 de minute în perfecționarea zilnică a abilității pe care și-a ales-o, timp de 10 ani, așa cum ne-a învățat eminentul psiholog Anders Ericsson, de la Universitatea de Stat din Florida, prin intermediul cercetărilor sale revoluționare. Este timpul de exercițiu minim necesar pentru ca *primele* semne de genialitate să apară în orice domeniu. Și cu toate acestea, atât de puțini dintre noi se gândesc la importanța de a petrece o perioadă de timp care echivalează cu 10.000 de ore de pregătire *pentru a deveni ființe umane mai bune.* De aceea atât de puțini dintre noi dezleagă acel cod care, odată descifrat, ne eliberează sinele suveran precum și înțelepciunea, creativitatea, curajul, iubirea și pacea interioară care vin odată cu el. Numai atunci când ne perfecționăm, ni se perfecționează și viața, mă înțelegeți? Ceea ce vă sugerez este că trebuie să exersați zilnic înaintarea către măiestria personală, la fel cum trebuie să vă dedicați oricărei alte abilități la care căutați să deveniți remarcabili. Întăriți-vă, blindați-vă și cultivați-vă dimensiunile fundamentale ale vieții interioare și, credeți-mă, veți avea o viață de 100 de ori mai bună. Tot ceea ce faceți în lumea din afară este o consecință incontestabilă a ceea ce se întâmplă înlăuntrul vostru. Acolo trebuie să vă faceți adevărata pregătire, dimineața. Apoi veți ieși în lume în fiecare zi gândind, simțind și producând la un nivel care vă va face de neînvins. Vă sunteți datori cu acest dar.

— N-am crezut niciodată prea mult în auto-perfecționare înainte de conferința Vrăjitorului, afirmă fără ezitare antreprenoarea. Nu mi s-a părut niciodată adevărată.

— Dar ai încercat-o vreodată? Adică să o practici serios o perioadă îndelungată? întrebă cu fermitate miliardarul. Încă un porumbel zbură pe deasupra lor. Și când magnatul își aruncă privirea în sus către soare, norii părură să se împrăștie.

— Nu prea, recunoscu antreprenoarea. Până acum. Până când nu m-am alăturat Clubului 5 a.m.

— În regulă. Bine. Să continuăm, așadar. Iată care este secretul, spuse miliardarul. În timpul Orei Victoriei, de la 5 la 6 dimineața, concentrați-vă pe îmbunătățirea a ceea ce Vrăjitorul numește *Cele 4 Imperii Interioare*. Va fi cea mai inteligentă și uneori cea mai dificilă treabă pe care o veți face în viață. Să lucrați intens cu voi înșivă. Să vă cultivați cele patru zone centrale interioare pe care vi le voi arăta imediat. Nu va fi ușor, și trebuie să subliniez asta. Dar va merita cu vârf și îndesat.

— De ce? întrebă antreprenoarea. Nu mai tremura din cauza apei reci a Oceanului Indian. Dar artistul o ținea încă în brațe. Șuvițele lui picurau și acum. Și cocoșul rebel continua să cânte.

— Deoarece imperiile interioare trebuie să se dezvolte până la nivelul excepționalului înainte să le vedeți pe cele exterioare. Și norocul urmează mereu curajului. O idee remarcabilă, pisoilor: influența voastră în lume reflectă gloria, noblețea, vitalitatea și luminozitatea pe care le-ați obținut înlăuntrul vostru. Foarte puțini oameni, în această perioadă de superficialitate și în care ființele umane se comportă ca niște mașinării artificiale, își aduc aminte de acest adevăr esențial al

vieții. Ceea ce se găsește la exterior reflectă întotdeauna ceea ce se află la interior. Creativitatea, productivitatea, prosperitatea, performanța și impactul vostru asupra planetei sunt întotdeauna o expresie sublimă a ceea ce se petrece în voi. De exemplu, dacă vă lipsește încrederea în capacitatea de a vă realiza ambițiile, nu veți face niciodată ceea ce trebuie pentru a le înfăptui. Dacă nu considerați că meritați bunăstare, nu veți face ceea ce este necesar pentru obținerea ei. Și dacă dorința de a vă valorifica geniul este slabă, pasiunea pentru a vă pregăti este redusă și puterea de a optimiza este scăzută, este clar că nu vă veți lua niciodată zborul către atmosfera rarefiată a măiestriei totale. Și nici nu veți domina în domeniul vostru. Ceea ce se găsește la exterior arată întotdeauna ce este la interior. Și pentru a construi un imperiu în viața exterioară, trebuie să îl construiți mai întâi pe cel dinăuntru, sublinie miliardarul.

Începu să soarbă dintr-o sticlă cu un lichid verde, pe care i-o dăduse unul dintre pescari atunci când sărise din barca cu motor. Dacă te uitai foarte atent la textul imprimat pe sticlă, puteai citi cuvintele lui Mahatma Gandhi: „Singurii diavoli din lume sunt cei care ne aleargă prin inimă. Acolo ar trebui purtată lupta".

— Pe măsură ce vă creșteți puterea înnăscută dinăuntru, veți începe să vedeți efectiv realitatea alternativă, plină de oportunități minunate și posibilități magnifice. Veți juca într-un univers al minunilor pe care cei mai mulți oameni nici măcar nu îl pot percepe. Deoarece ochii lor sunt orbiți de îndoială, neîncredere și frică. Măreția este un joc pentru cunoscători, afirmă miliardarul în timp ce desena pe nisip încă o schemă. Arăta astfel:

— Bine, hai să detaliem această schemă pentru ca voi, pisoilor, să beneficiați de o *conștientizare* extrem de mare și deosebit de clară cu privire la aspectele vieții interioare pe care trebuie să le îmbunătățiți în timpul Orei Victoriei. În curând, vă voi învăța o rutină matinală completă, când vă voi preda Formula 20/20/20.

Deocamdată, e de ajuns să știți că există patru imperii interioare pe care trebuie să le educați, să le cultivați și să le parcurgeți în mod repetat înainte să răsară soarele: Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul. Aceste patru domenii personale formează fundația puterii primordiale care se găsește în interiorul fiecărei ființe umane aflate acum în viață. Cei mai mulți dintre noi au abandonat și nu au dat crezare acestei forțe formidabile atunci când și-au petrecut zilele urmărind lucruri din afara noastră. Dar cu toții purtăm în noi această capacitate profundă și strălucită. Și cel mai bun moment pentru a vă optimiza cele patru imperii interioare este de la 5 la 6 dimineața. Este cel mai special moment al zilei. Stăpâniți-vă dimineața și vă veți face viața mai bună! îi încurajă magnatul.

— A, o întrebare: Și dacă vreau să fac asta doar cinci zile pe săptămână și să iau pauză în weekend? Cât de strictă este Metoda 5 a.m.? întrebă antreprenoarea. Pe lângă ei trecu agale un câine bătrân, iar de la restaurantul pescăresc se auzea piesa „Occhi" a legendei muzicii italiene Zucchero. Probabil că scena ți s-ar fi părut destul de ciudată. Dar exact așa arăta.

— Este viața ta. Fă ce ți se potrivește și ce simți tu că e bine. Eu vă transmit informația pe care mi-a împărtășit-o Vrăjitorul. Asta mi-a permis să fac avere. Și m-a ajutat să găsesc sentimentul desăvârșit al bucuriei zilnice și pacea nesfârșită. Toate acestea mi-au oferit într-adevăr libertate personală. Aplicați-le conform cu valorile, aspirațiile și stilul vostru de viață. Dar fiți conștienți totodată că o *dăruire parțială aduce rezultate parțiale*, îi informă miliardarul întorcându-se să prindă o muscă în pumn.

— Ați putea, vă rog, să ne explicați mai amănunțit *Cele 4 Imperii Interioare*? îi ceru antreprenoarea. Partea asta pe care ne-o predați acum mă va ajuta într-adevăr să devin mult mai puternică în lupta cu investitorii aceia și să îmi recapăt și mai mult speranța, fericirea și încrederea. Nu v-am spus asta, dar în ultimele zile de când v-am cunoscut, am aplicat foarte mult din cele ce ne-ați împărtășit cu atâta generozitate. După cum sunt sigură că ați văzut, la început eram foarte sceptică în privința filosofiei Vrăjitorului. Să știți că de fapt nici nu am vrut să mă duc la seminar. Dar cel puțin am fost deschisă la învățăturile lui – și la ale dumneavoastră. Disperat de deschisă. Iubesc viața, să știți. Și acum am de gând să trăiesc mult.

— Bine, spuse artistul luând o scoică în formă de inimă și punând-o tandru în mâna femeii. Îi închise degetele în jurul ei. Și îi apăsă mâna pe pieptul lui.

— Observ deja câteva îmbunătățiri semnificative, continuă antreprenoarea. Acum, că mă trezesc la 5 dimineața, mă simt mai concentrată, mai puțin stresată, mai sigură și mult mai energică. Am o perspectivă mai largă asupra tuturor aspectelor din viața mea. Devin mai recunoscătoare pentru toate aspectele pozitive din lumea mea, mult mai puțin îngrijorată din cauza atacului asupra companiei mele și mult mai entuziasmată în privința viitorului meu. Iată cum stă treaba: investitorii aceia sunt niște ticăloși. Și nu sunt încă pregătită să mă ocup de ei. Voi fi însă. Dar frica pe care am simțit-o din cauza întregii povești și sentimentul întunecat al lipsei de speranță legat de tot, ei bine, acestea s-au estompat.

— Marfă, spuse miliardarul folosind limbajul vechi al hipsterilor dintr-o

generație trecută. Își schimbă apoi tricoul pe plajă. SUV-ul se întorsese și șoferul parcase chiar în fața restaurantului cu specific pescăresc. Și ești înțeleaptă, adăugă miliardarul. Toate aceste informații sunt neprețuite. Dar – după cum constați – ceea ce te va face o ființă umană eroică, un lider care inspiră în afaceri și o persoană care să entuziasmeze majoritatea omenirii este exersarea neîntreruptă și aplicarea zilnică a acestor lucruri. Te felicit pentru că ai lăsat în urmă trecutul. Nu îți sugerează nimeni să te comporți iresponsabil și să nu rezolvi problema cu care te confrunți la firmă. *Dar trecutul este un loc din care să înveți, nu o casă în care să trăiești*.

Cei trei prieteni se urcară în vehiculul care aștepta și acesta porni înapoi către domeniul eclecticei lor gazde.

— Hai să vorbim, așadar, mai mult despre acest model de învățare, deoarece este crucial pentru succesul și fericirea voastră, comentă miliardarul în timp ce SUV-ul se deplasa lin. Mulți guru vorbesc despre gândire. Ei arată importanța instalării unei psihologii a posibilităților, ca să folosim expresia psihologului de la Harvard, Ellen Langer. Vă îndrumă să aveți în fiecare zi gânduri optimiste. Acești profesori vă spun că gândirea formează realitatea și că, îmbunătățindu-vă gândirea, vă îmbunătățiți viața. Optimizarea gândirii este cu siguranță o mișcare esențială către măiestria personală, care va conduce apoi către o realitate exterioară fabuloasă.

Dar, continuă miliardarul – și este *incredibil* de important ca voi doi să înțelegeți asta, deoarece majoritatea oamenilor nu înțeleg: Vrăjitorul m-a învățat că îmbunătățirea Gândirii – primul dintre cele patru imperii interioare – reprezintă doar 25% din ecuația măiestriei personale.

— Serios? întrebă artistul. Eu am crezut mereu că gândirea determină totul. Că nu mai e mare lucru în afară de asta. Toată povestea aceea cu „schimbă-ți gândirea și îți vei schimba viața” și „atitudinea ta determină atitudinea lucrurilor față de tine”.

— Iată care-i situația, spuse miliardarul. Este fără îndoială adevărat că cele mai adânci convingeri ale voastre vă determină comportamentul zilnic. Știți că și eu cred asta. Și știți că sunt de acord că modul în care percepeți lumea influențează modul în care acționați în lume. Cu toate acestea, o Gândire excelent dezvoltată, fără o Inimă magnific purificată, reprezintă un triumf lipsit de valoare. Nu veți obține niciodată suveranitatea deplină și nu vă veți exprima niciodată în mod evident geniul, dacă lucrați doar în privința Gândirii, rosti elocvent industriașul.

— Cred că vă înțeleg, remarcă artistul cu un rânjet mare cât Kilimanjaro. Charles Bukowski a spus: „Nu mai ține morțiș să îți limpezești mintea... Limpezește-ți în schimb inima”.

— Avea dreptate, fu de acord miliardarul relaxându-se și mai mult pe scaunul luxos de piele al SUV-ului.

— Ajutați-mă să înțeleg ce este mai exact Inima? ceru antreprenoarea. Se uita la un grup de școlari care alergau pe un teren de joacă cu o veselie nestăvilită. Gândurile îi alunecară spre copilăria ei.

— Inima este viața voastră afectivă. Chiar dacă aveți convingerile solide și ideile distinse ale unei Gândiri formidabile, nu veți câștiga, dacă aveți inima plină de furie, tristețe, dezamăgire, resentimente și frică. Gândiți-vă numai: Cum poți să realizezi o muncă uimitoare și să obții rezultate surprinzătoare dacă sentimentele toxice te trag în jos? Se pare că în prezent toată lumea vorbește despre crearea unei Gândiri sănătoase și invincibile. Auziți asta peste tot. Dar nu vorbește nimeni despre Inimă – sau Sănătate sau Suflet. *Toate* aceste *patru* imperii interioare trebuie intens șlefuite, prin exersare matinală, pentru a cunoaște puterea ce inspiră respect și stă ascunsă în voi. Numai când vă veți dezvolta și veți aprofunda relația cu această autoritate naturală ce există în inima voastră, vă veți putea ridica pentru a ajunge în compania virtuozilor. Și într-a zeilor. Pe măsură ce vă veți înălța cele patru imperii interioare, veți începe să obțineți succesul în lumea exterioară la un nivel pe care nu ați crezut că îl puteți atinge. Și mult mai elegant decât v-ați imaginat vreodată. Este ca și când v-ați dezvolta capacități de magician. Începeți să sporiți puterea celorlalți prin simpla voastră prezență. Un șuvoi de miracole improbabile, dar pe care vă puteți baza în permanență, va umple ceasurile voastre obișnuite. Și o veselie prolifică, născută din realizările strălucite și din faptul că sunteți în serviciul lumii întregi, vă va cuprinde, ca o recompensă din partea vieții pentru modul admirabil în care v-ați comportat.

Domnul Riley se uită pe geamul mașinii. Apoi își continuă discursul.

— Foarte mulți dintre noi știu, din punct de vedere mintal, ce ar trebui să facă, dar nu se întâmplă niciodată nimic extraordinar, deoarece viața afectivă rămâne un dezastru. Stăm blocați în trecut. Nu am iertat ceea ce nu am putut ierta. Ne-am reprimat toate acele emoții dăunătoare provenite din ceea ce ne-a făcut rău. Sigmund Freud scria că „emoțiile neexprimate nu mor niciodată. Ele sunt îngropate de vii și ies mai târziu la iveală, într-un mod mai urât”. Și ne mai mirăm de ce nu funcționează încercările noastre de a gândi pozitiv! Ceea ce vă spun explică de ce numeroasele cărți de autoperfecționare nu duc la o transformare de durată. Și de ce atât de puține conferințe au un efect semnificativ de durată. Intențiile noastre intelectuale sunt bune. Chiar ne dorim să devenim producători mai geniali și oameni mai buni. Dar înțelegem informația numai la nivel mental. Apoi ne sabotăm aspirațiile mărețe cu ceea ce a mai rămas din inima noastră frântă. Astfel încât nimic nu se schimbă. Astfel încât nimic nu sporește. Astfel încât nimic nu se *transformă*. Dacă vreți să aveți o creștere exponențială și o performanță de neegalat, trebuie să vă configurați o Gândire de maestru și în același timp să vă reparați, să vă reconstruiți și să vă consolidați o Inimă de învingător. Astfel încât să eliminați toate emoțiile întunecate și toxice din trecut. Să vă eliberați de ele, să vă curățați și să vă purificați. Pentru totdeauna. Și astfel inima voastră, întărită de încercările vieții, se va redeschide în toată gloria ei nobilă.

— Uimitoare idei! recunoscu antreprenoarea. Dar cum să fac mai exact acest lucru în timpul Orei Victoriei de la 5 la 6?

— Veți învăța cum să puneți în aplicare Metoda 5 dimineața în viitorul apropiat, răspunse miliardarul. Voi doi, pisoilor, deveniți destul de deschiși și de puternici pentru a îmbrățișa în curând *Formula 20/20/20*. Și, după cum v-am

sugerat de când ne petrecem timpul împreună, viața voastră nu va mai fi niciodată la fel odată ce o veți cunoaște și o veți aplica. *Formula 20/20/20* schimbă total jocul. Deocamdată, vă rog doar să înțelegeți că o Gândire minunată și o Inimă amărâtă reprezintă un motiv foarte important pentru care oamenii ajung să nu mai încerce să ajungă măreți.

A, adăugă miliardarul. Ar trebui să mai menționez că, privitor la lucrul cu Inima voastră, nu este vorba doar despre eliminarea emoțiilor negative care s-au acumulat din frustrările, dezamăgirile și greutățile vieții. Este vorba și despre amplificarea celor sănătoase. De aceea dintr-un segment al rutinei voastre matinale trebuie să facă parte și un exercițiu de recunoștință. Pentru a vă hrăni sentimentul uimirii și pentru a vă alimenta rezervele de exuberanță.

— Îmi place, spuse artistul. Profunde lucruri ne dezvăluiți. Revoluționare, recunosc, sublinie el.

— Da. Categoric. Așa m-a învățat Vrăjitorul să lucrez serios cu Inima mea în fiecare dimineață, în timpul Orei Victoriei. Dar iată care-i treaba: chiar dacă vă perfecționați Inima și vă dezvoltați Gândirea înainte să se arate primele raze de soare, înseamnă că efectuați doar 50% din activitatea de măiestrie personală necesară pentru a vă materializa imperiile interioare, care vor genera imperiile exterioare ale celor mai înalte dorințe ale voastre. După Gândire și Inimă, trebuie să vă fortificați Sănătatea în fiecare dimineață.

— Un cuvânt nou pentru mine, rosti antreprenoarea. Sănătate. Îmi place.

— Ei bine, asta se referă la dimensiunea fizică, explică miliardarul în timp ce SUV-ul trecu pe lângă una dintre numeroasele plantații de ceai din Mauritius. Unul dintre elementele principale ale ascensiunii voastre la statutul legendar este longevitatea. Iată un sfat scurt, dacă vreți să conduceți în domeniul vostru și să aveți o creștere continuă a excelenței: *nu muriți*. Nu veți deveni niciodată titani ai industriei și persoane emblematice care fac istorie dacă sunteți morți.

Atât antreprenoarea, cât și artistul zâmbiră în timp ce miliardarul, la auzul propriilor cuvinte, începu să bată tare din palme, aparent la fel de fericit ca veverițele care se joacă în pădure.

— Dar vorbesc serios. Se întâmplă lucruri frumoase odată ce vă dedicați serios să obțineți o formă fizică excelentă și insistați să păcăliți bătrânețea. Imaginați-vă numai cum ar fi să trăiți câteva decenii în plus – și să rămâneți extraordinar de sănătoși în același timp. Înseamnă alte câteva decenii în care să vă rafinați măiestria, să deveniți lideri cu și mai multă influență, să produceți o operă de o măiestrie desăvârșită, să vă sporiți prosperitatea și să clădiți o moștenire luminoasă care va îmbogăți întreaga omenire. Oamenii de succes legendari și marii lideri înțeleg că nu poți să te ridici pur și simplu la nivel de măiestrie fără să îți exploatezi – și apoi să îți consolidezi – vitalitatea. Fiecare zi este spectaculos mai bună cu puțin exercițiu fizic. Trebuie să subliniez asta, deoarece este un lucru esențial pentru o viață trăită minunat: *fiecare zi este pur și simplu spectaculos mai bună cu puțin exercițiu fizic.* Și puține lucruri vă dau o senzație atât de plăcută ca o formă fizică extraordinară. Ceea ce vă spun este că Sănătatea se referă la configurarea stării voastre fizice, astfel încât creierul să opereze la cel mai înalt

nivel cognitiv, energia să se declanșeze, stresul să dispară și bucuria să crească. Pentru afacerea mea a însemnat o adevărată minune să fiu foarte sănătos și să capăt o formă fizică excelentă, știați?

Miliardarul se opri. Își împreună mâinile, așa cum este obiceiul în India, acolo unde oamenii spun „Namaste", ceea ce în sanscrită înseamnă: „Mă plec în fața divinității din tine".

— Și asta mă aduce la Suflet, doamnă și domnule. Am aflat că absolut fiecare dintre noi are un spirit imaculat și un suflet fără pată care se găsesc chiar în centrul ființei noastre. Cei mai mulți oameni din lume nu sunt interesați de șoaptele sufletului și de necesitățile lui. Ca specie, am neglijat această latură a noastră care este cea mai înțeleaptă, minunată și eternă. Majoritatea oamenilor, programați de societate, nu sunt interesați decât să obțină bunurile care le vor mări popularitatea, câștigând validare și valoare socială din selfie-urile pe care le fac și având rezultate populare care să le dea legitimitate. Însă activitatea adevăraților lideri nobili constă în hrănirea spiritului – zilnic.

— Dar spuneți-mi, domnule Riley, atunci când vă referiți la Suflet, despre ce vorbiți mai exact? întrebă antreprenoarea, făcând clar progrese ca elevă a învățăturilor Vrăjitorului. Părea, de asemenea, mai prezentă, mai puternică și mai liberă de când o cunoscuse artistul.

— Mda – nici mie nu mi-e clar, frate, adăugă artistul cu sinceritate în glas, rezemat în scaunul lui în timp ce șoferul conducea automobilul pe aleea șerpuită a casei magnatului.

Mai mulți fluturi zburară pe lângă ei. Curcubeul dublu rămăsese țintuit pe cer. Miliardarul se uită lung la el, preocupat de același gând.

— Nu există frumusețe rafinată fără o ciudățenie a proporțiilor, observă miliardarul făcându-le cu mâna grădinarilor lui și scoțând limba la o broască. Poetul englez Christopher Marlowe a spus asta. Și, frate, spunea un mare adevăr. Oricum, ca să vă ajut să înțelegeți al patrulea imperiu interior, vă rog să îmi permiteți să rezum toate aceste învățături spunând că, de vreme ce Gândirea se referă la psihologie, Inima la afectivitate și Sănătatea la fiziologie, atunci Sufletul se referă la spiritualitate. Atât. Nu e nimic mistic, pe bune. Nimic religios. Nimic voodoo sau ciudat.

— Explicați-ne mai pe larg, îl presă antreprenoarea. Îmi reorganizați mintea cu ideile astea.

— Ei bine totul este opera Vrăjitorului, nu a mea, vă rog mult să nu uitați asta. Oricum, eu vă încurajez să deveniți niște spiritualiști devotați. Și pentru ca termenul să nu vă sperie – și să vă facă să nu mai fiți receptivi la aceste învățături –, tot ce vreau să spun este să petreceți mai mult timp în liniștea începutului dimineții, ca să vă întoarceți la curajul, convingerea și compasiunea din voi. Tot ceea ce vă încurajez să faceți este să vă avântați cu îngerii naturii voastre superioare și să dansați cu zeii celor mai prețioase talente un pic înainte de răsărit, ca un tribut adus pentru ceea ce este cel mai înțelept și mai sincer în voi. Numai atunci veți începe să cunoașteți – și să înțelegeți – ținuturile Shangri-la ale măreției și Nirvanele luminii care se găsesc în sinele vostru suveran. Sufletul înseamnă să vă

amintiți cine sunteți cu adevărat. Înțelepții, sfinții și clarvăzătorii istoriei se trezeau cu toții în zori, pentru a-și făuri legături și mai puternice cu eroul pe care îl avem cu toții în centrul ființei noastre. Nesiguranța, lipsa, egoismul și nefericirea sunt vlăstarele fricii. Iar aceste caracteristici sunt deprinse. Nu fac parte cu siguranță din starea naturală a omului. După ce ne naștem, începem să ne îndepărtăm de puterea spirituală și cădem din ce în ce mai mult în ceea ce vrea lumea aceasta stricată să fim. Devenim mai interesați să obținem, să strângem și să ne comparăm, în loc să creăm, să ajutăm și să ne aventurăm. Ființele umane spiritualizate lucrează pentru a-și înălța Sufletul în ceasurile senine dinainte de răsărit, la adăpostul solitudinii, liniștii și nemișcării. Printr-o contemplare plină de speranță a sinelui tău cel mai bun, fără erori în caracter. Printr-o meditație minunată la modul în care vrei să te prezinți în ziua ce urmează. Analizând atent cât de trecătoare este viața și cât de bruscă este moartea. Și prin reflecții ample la talentele pe care încerci să le materializezi, astfel încât să lași lumea într-o stare mai bună decât ai găsit-o la naștere. Acestea sunt câteva dintre modalitățile prin care puteți să vă îmbunătățiți Sufletul.

Da, continuă miliardarul, vulnerabilitatea discursului său sincer arătându-se și mai puternică acum în glasul blând. Voi doi aveți la bază un erou curajos, plin de iubire și extrem de puternic. Știu că majorității oamenilor această idee le pare nebunească. Dar nu spun decât adevărul. Dedicându-vă un anumit timp pentru Suflet în timpul Orei Victoriei, vă veți conștientiza mai bine această latură magnifică și vă veți îmbunătăți relația cu ea. Astfel încât să serviți consecvent societatea, în loc să satisfaceți dorințele egoului vostru inferior.

— Și conștientizându-ne zilnic mai bine Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul, vom face alegeri zilnice mai bune care vor garanta rezultate mai bune, nu? rosti antreprenoarea, recitând *Formula Succesului în 3 Pași* pe care o descoperise într-o sesiune de mentorat anterioară.

— Întocmai, aplaudă miliardarul. Exact, adăugă el, dând aprobator din cap. Și vă rog să rămâneți mereu fideli față de ceea ce este cel mai important într-o viață trăită minunat, îi imploră miliardarul. Nu vă lăsați seduși de superficialitatea care sufocă spiritul uman și ne face să ne despărțim de ceea ce este mai bun în noi.

Scoase un portofel subțire dintr-un buzunar din față și citi cuvintele lui Tolstoi de pe o bucată de hârtie zdrențuită, care fusese împăturită într-o husă. Iată ce l-ați fi auzit spunând cu vocea sa răgușită, dar plină de demnitate, dacă ați fi fost în acel SUV cu ei: „O viață retrasă, liniștită, în pustietatea noastră de la țară, cu putința de a face bine oamenilor, ceea ce nu este un lucru ușor, căci nu sunt deprinși cu așa ceva; apoi aveam munca, o muncă ce îmi părea folositoare. Iar ca distracții, natura, lectura, muzica, dragostea față de aproapele tău... Așa vedeam eu fericirea”********.

******** Lev Tolstoi, *Nuvele*, „Fericirea în căsnicie”, traducere de Florin Molnar, Editura Adevărul Holding, București, 2012, p. 212. (n.tr.)

Cei trei tovarăși stăteau acum în fața casei mogulului. Într-un lămâi era cocoțată o bufniță. Scoase un țipăt puternic când îl văzu pe miliardar. El îi răspunse făcându-i simplu cu mâna:

— Mă bucur să te văd, amice, spuse miliardarul. De ce ți-a luat așa de mult să vii acasă?

Al patrulea lucru aflat în centrul atenției celor care fac istorie: acumularea zilelor

— Nu uitați că fiecare dintre zilele voastre prețioase reprezintă viața voastră prețioasă în miniatură, observă miliardarul. Așa cum vă trăiți fiecare zi, la fel vă făuriți și viața. Suntem cu toții atât de concentrați să ne înfăptuim viitorul, încât ignorăm valoarea extrem de importantă a unei singure zile. *Și cu toate acestea, ceea ce facem astăzi ne creează viitorul*. Este ca barca aceea cu pânze de acolo, explică domnul Riley, arătând spre o ambarcațiune aflată în depărtare.

Câteva manevre de navigație, aparent irelevante și minuscule, dacă sunt făcute consecvent pe parcursul unei călătorii îndelungate, decid dacă ajungeți în minunata Brazilie sau în fantastica Japonie. Tot ceea ce trebuie să faceți pentru a vă asigura în mare o viață cu un succes enorm și plină de însemnătate este să Fiți Stăpâni pe Zi. Faceți acele schimbări și îmbunătățiri în proporție de 1% în timpul celor 24 de ore pe care le primiți zilnic, și aceste zile se vor transforma în săptămâni, iar săptămânile în luni, iar lunile se vor transforma în ani. Vrăjitorul a numit aceste optimizări personale și profesionale zilnice „microvictorii". Faptul că dezvoltați ceva într-o zi cu numai 1%, fie că este rutina matinală, un tipar de gândire, o abilitate în afaceri și chiar o relație personală, vă conferă o creștere de cel puțin 30% – *da, 30%* – după o lună de când ați început. Nu abandonați programul și, în doar un an, lucrul asupra căruia v-ați concentrat s-a îmbunătățit cu cel puțin 365%. Ideea principală pe care o afirm aici este să vă concentrați obsesiv pe crearea unor zile extraordinare, și ele se vor aduna rezultând o viață minunată.

— Îmbunătățirile zilnice mărunte, aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate incredibile, întări antreprenoarea, amintindu-și de una dintre frazele învățate în această aventură magică.

— Da, declară vesel miliardarul, întinzându-se și atingându-și degetele de la picioare, șoptind: „Viața este bună și trebuie să le ajut pe aceste două ființe minunate să devină extraordinare, înainte să fie prea târziu".

— Iată care este adevărata idee de bază, continuă miliardarul. Producătorii de elită și eroii de zi cu zi înțeleg că ceea ce faci zilnic contează mult mai mult decât ceea ce faci din când în când. Consecvența este într-adevăr un ingredient-cheie al măiestriei. *Și caracterul regulat este o necesitate, dacă sunteți hotărâți să faceți istorie.*

În acel moment, atenția antreprenoarei fu atrasă de ecranul aprins al telefonului. Următoarele cuvinte apărură ca niște stropi de sânge, făcând-o să tremure și lăsând-o în stare de șoc:

Ucigașul se apropie.

— Iubito, ce e, întrebă artistul, dezvăluind și mai mult din intimitatea din ce în ce mai mare a relației lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă miliardarul văzând chipul alb ca varul al antreprenoarei.

— E... ăăă... e... păi.... e, bolborosi ea.

Căzu în genunchi, într-un rond cu flori aproape de locul în care șoferul parcase SUV-ul. Aproape la fel de repede se ridică la loc.

— Este o altă amenințare cu moartea. Îmi spun că cineva vine să mă ucidă. Tot investitorii. Mă presează să părăsesc firma. Știți ce, băieți? spuse antreprenoarea, luând o postură care denota o mare încredere și o puternică sfidare. Nu plec. Am clădit această companie. Îmi place ce fac. Aș face orice pentru echipa mea. Produsele noastre sunt incredibile. Și este superdistractiv să dezvolt afacerea. Sunt gata să mă lupt cu ei. Să-i dăm drumul! Să văd de ce sunt în stare!

— Mă ocup de asta, murmură miliardarul, repetând ce spusese atunci când aflase prima oară despre situație. Tu doar rămâi atentă la învățăturile pe care le dobândești și cu totul prezentă în această ocazie specială de a fi membru al Clubului 5 a.m. Distrează-te în continuare cu mine, aici, în Mauritius. Continuă această mică poveste de dragoste cu prietenul meu tatuat de aici, zâmbi miliardarul. Și fii din ce în ce mai conștientă de puterea ta naturală, ca lider, performer și ființă umană. Sunt foarte fericit să văd că progresezi. Deja pari mai curajoasă, mai relaxată și mult mai liniștită. Bravo ție!

— Pe măsură ce trec zilele, îmi e tot mai ușor să mă trezesc la ora 5, spuse antreprenoarea, simțindu-se consolată și părând să se fi calmat. Ideile pe care ni le împărtășiți sunt valoroase. Mă dezvolt mult. Abia aștept să intrăm în detalii despre cum să ne facem o obișnuință din asta și să învăț *Formula 20/20/20*, ca să știu exact cum să procedez în timpul Orei Victoriei. Am practicat puțină yoga și m-am plimbat pe întuneric pe plajă, înainte să răsară soarele, dar mi-ar plăcea un pic de ajutor în privința unui ritual mai exact, chiar dacă filosofia de până acum a fost remarcabil de utilă.

— Metodele precise vor urma în curând. În acest moment, nu vreau decât să știți că acel concept despre care v-am vorbit se numește *Fundația Zi cu Zi*. Indiscutabil că victoria este inițiată chiar de la început. Fiți stăpâni pe dimineața voastră și calitatea zilei va crește exponențial, fapt care, la rândul lui, va îmbunătăți exponențial calitatea vieții. Veți fi mult mai energici, mai productivi, mai încrezători, mai excelenți, mai fericiți și mai senini, chiar și în cele mai dificile zile, atunci când le organizați chiar din start. Bun, acum duceți-vă și să aveți o zi uimitoare împreună. Îmi plac cuvintele poetului John Keats, care a scris: „Aproape că îmi doresc să fim fluturi și să nu trăim decât trei zile de vară – aș putea umple aceste trei zile cu tine cu mai multă bucurie decât ar putea să aibă în ei 50 de ani obișnuiți". Foarte tare, nu?

— Absolut, rosti artistul așezându-și trei șuvițe, bătându-se pe pântec și legându-și apoi șireturile unei ghete militărești de culoare neagră. Cu totul de acord.

— Și la ce oră ar trebui să ne întâlnim mâine, pisoi grozavi? întrebă miliardarul, cu o privire care confirma că era destul de sigur de răspuns.

— La ora 5 dimineața, răspunseră cu entuziasm, la unison, antreprenoarea și artistul.

CAPITOLUL 11

Navigând pe valurile vieții

„Cele mai bune și mai frumoase lucruri de pe lume nu pot fi văzute și nici măcar auzite, însă trebuie simțite cu inima.” – **Helen Keller**

Antreprenoarea învățase să vâslească în copilărie. Îi plăcuse senzația apei sărate pe fața ei de copil și sentimentul de libertate pe care îl aducea spiritului ei faptul că se afla în largul mării. Se întreba de ce nu mai vâslise. În acea clipă, se întrebă de ce renunțase la atât de multe preocupări care îi aduseseră o asemenea armonie. Și aprecie faptul că, în acest moment important, într-o mică barcă ce aluneca pe nesfârșitul Ocean Indian, se simțea cu adevărat deschisă. Și extrem de plină de viață.

Cultura noastră măsoară succesul după câți bani avem, după câte realizări înfăptuim și după câtă influență exercităm. Și totuși, gândi antreprenoarea, deși atât Vrăjitorul cât și domnul Riley sunt de acord că aceste victorii sunt importante, m-au încurajat să reflectez la cât de bine îmi trăiesc viața conform unui alt set de valori. Conform legăturii cu puterea mea naturală, conform familiarității cu autenticitatea mea, conform vitalității fizice și măsurii bucuriei mele. Pare un mod mult mai bun de a privi succesul. Să fiu atât realizată în lume, cât și liniștită în sine.

Timpul petrecut la conferința Vrăjitorului și zilele minunate de pe insula aceasta neatinsă, cu oameni care își făceau încă timp să spună „bună dimineața”, să le zâmbească străinilor și să dea dovadă de o căldură sinceră, continuau să o inspire și să determine transformări mici și mari în modul în care înțelegea adevărata natură a unei vieți productive, prospere și împlinite.

Antreprenoarea observase că seamănă din ce în ce mai puțin cu o mașină și din ce în ce mai mult cu o ființă umană. Nu își mai verifica obsesiv dispozitivele tehnologice. Nu își mai amintea de când nu se mai simțise atât de creativă, atât de deschisă în fața minunilor extraordinare ale vieții. Nu mai fusese niciodată atât de conștientă de binecuvântările pe care le aduce fiecare zi pe Pământ. Și nu se mai simțise niciodată atât de recunoscătoare sau cel puțin nu putea să își aducă aminte. Da, extrem de recunoscătoare, pentru *tot* ce trăise. Și-a dat seama că momentele grele din viață o întăriseră și o făcuseră mai intuitivă, mai interesantă și mai înțeleaptă. O viață fascinantă și plină de strălucire este marcată de multe cicatrici, a început ea să înțeleagă.

Și-a promis că va exploata provocarea cu care se confrunta legată de investitorii ei pentru a-și crește curajul. Tentativa partenerilor de preluare nu va face decât să îi crească dăruirea de a-și apăra eroismul natural pe care aflase că îl

avem cu toții în noi, în esența noastră, sub straturile de frică, nesiguranță și limitare, pe care le adunăm pe măsură ce înaintăm în viață. Comportamentele partenerilor ei necinstiți nu vor servi decât pentru a o face o persoană mai curajoasă, mai bună și mai decentă. Adesea, un exemplu prost ne învață mai mult despre cine vrem să devenim decât ar putea s-o facă vreodată unul bun. Și în lumea aceasta acaparată de atâtea ființe umane înrăite care au pierdut accesul la ceea ce sunt cu adevărat, ea a jurat să își trăiască zilele rămase ca un model de excelență, reziliență și bunătate maximă.

În timp ce antreprenoarea și artistul își conduceau mica ambarcațiune de lemn pe apele limpezi ca cristalul, pe lângă recife ce s-ar fi putut dovedi fatale dacă le-ar fi lovit și mai departe de plaja pe care miliardarul le dăduse învățăturile matinale, antreprenoarea zări pământul îndepărtat, unde domnul Riley sugerase ca ea și noua ei dragoste să meargă la un picnic.

Simțea o afecțiune din ce în ce mai mare pentru bărbatul masiv care stătea lângă ea. Deși proveneau din lumi total diferite, atracția dintre ei era indiscutabilă. Era ca și cum s-ar fi ciocnit două galaxii. Și chiar dacă aveau moduri diferite de acțiune, compatibilitatea lor nu se compara cu nimic din ceea ce simțise înainte. Mama ei îi spusese odată că, dacă ești destul de norocos să te îndrăgostești fie și numai de două sau de trei ori în viață, să faci ca fiecare dintre aceste povești de dragoste să conteze cu adevărat.

Capacitățile artistice ale tovarășului ei o intrigau. O atrăgea dorința lui de a fi extraordinar în condițiile stabilite de el. Latura lui dură pe care o dezvăluia din când în când o provoca. O amuza simțul umorului al acestui bărbat. Era mișcată de compasiunea lui palpabilă. Și se topea sub ochii lui negri.

— A fost o idee bună, spuse artistul, în timp ce antreprenoarea potrivi poziția pânzei și direcționă cu pricepere barca pe lângă niște geamanduri puse acolo de un pescar matinal. Să venim aici, departe de toate. Aveam nevoie de o pauză de la învățat. Îmi plac toate informațiile. Primim atât de multe de la domnul Riley, e o comoară. Dar am capul plin. Nu vreau să mă mai gândesc o vreme. Nu vreau decât să mă distrez și să mă bucur de viață. E ceva special să fiu aici, cu tine.

— Mulțumesc, îl răsplăti simplu antreprenoarea în timp ce părul i se unduia jucăuș în vânt, iar ochii ei luminoși rămaseră ațintiți la apa din fața ei.

Nu am mai văzut-o atât de fericită de când ne-am cunoscut la conferință, se gândi artistul. Își puse un braț în jurul taliei ei. Ea nu se retrase, rămânând relaxată în timp ce ambarcațiunea pictată în culori vii se aventura mai departe pe ocean.

După o vreme, mica insulă către care se îndreptau deveni mai clară.

— Echipa miliardarului ne-a aprovizionat pentru un picnic strașnic, remarcă antreprenoarea. Ce-ar fi să coborâm ancora în zona aceea puțin adâncă de acolo și să luăm prânzul pe partea cu nisip alb a plajei?

Insula părea pustie, în afară de pescărușii bine hrăniți care se avântau pe deasupra lor, unii dintre ei cu pești vii atârnând din ciocurile subțiri și galbene. Și de o țestoasă uriașă care se plimba agale pe țărmul jilav, de parcă era regatul ei.

— Grozav, răspunse artistul. Îmi place ideea, adăugă el scoțându-și dezinvolt

tricoul și împroșcând totul în jur în timp ce plonja în apă.

Masa delicioasă pe care o luară cei doi era formată din creveți picanți la grătar și salată proaspătă de mango, alături de o bucată uriașă de brânză pecorino adusă cu avionul în acea dimineață din Italia. Pentru desert li se dăduse pepene roșu, ananas și kiwi.

În timp ce savurau mâncarea și se relaxau în acel sanctuar al unei izolări liniștite, antreprenoarea povesti despre năzuința ei de a crea una dintre cele mai extraordinare companii din lume. Vorbi despre dorința de a crea un adevărat imperiu și apoi de a se retrage poate în stil mare în zona rustică a insulei Ibiza. Îi destăinui, de asemenea, mai mult despre copilăria ei plină de suferință, începând cu îngrozitorul divorț al părinților și terminând cu trauma profundă legată de moartea violentă a iubitului ei tată. Îi dădu și detalii suplimentare despre seria de relații eșuate care o făcuseră să își concentreze cea mai mare parte a timpului asupra muncii și despre singurătatea pe care o simțea atunci când nu se ocupa de creșterea afacerii.

— Acelea nu au fost relații eșuate, reflectă artistul molfăind vesel o bucată de pepene. Te-au făcut ceea ce ești, nu? Iar mie îmi place foarte mult ceea ce ești. De fapt, spuse sincer artistul, *iubesc* ceea ce ești.

Se aplecă și o sărută.

— De ce ți-a luat atâta timp să spui asta? întrebă ea.

— Nu știu. De mult timp nu mai am prea multă încredere în mine, mărturisi artistul. Dar după ce l-am ascultat pe Vrăjitor la seminar, te-am cunoscut pe tine și am simțit vibrația uimitoare dintre noi, apoi am mers în această aventură cu totul nebunească, dar incredibilă... Nu știu. Mă face să cred mai mult în mine din nou. Toate acestea mă ajută să am iar încredere în viață, cred. Este minunat să mă deschid iar în fața cuiva. Astăzi ar trebui să pictez mai târziu. Va ieși ceva special. Pur și simplu știu.

— Da, ar trebui, îl încurajă antreprenoarea. Și eu simt asta. Vei fi un pictor cu un succes extraordinar și cu adevărat legendar.

După o pauză îndelungată, adăugă:

— Apropo, și eu te iubesc.

Romantismul acestui moment împărtășit de cei doi noi membri ai Clubului 5 a.m. a fost spulberat rapid de sunetul zgomotos al muzicii hip-hop. Pe apă se vedea o siluetă care se mișca incredibil de repede: mergea când în zigzag, când gonea în linie dreaptă. În curând, își dădură seama cine era acest intrus zgomotos și nepoftit: Stone Riley, călare pe un scuter acvatic modificat și purtând un joben pe care și-l prinsese sub bărbie. Da, un joben. Și dacă te-ai fi uitat cu atenție, ai fi văzut pe el un craniu și două oase încrucișate – de genul celor care se află pe steagurile piraților.

În scurt timp, ajunse pe plaja virgină, la cei doi îndrăgostiți. În scurt timp, mânca și el creveți și salată de mango și înfuleca bucăți mari din desertul cu fructe proaspete. Și în scurt timp, se ținea de mâini cu antreprenoarea și artistul.

Bărbatul era un adevărat excentric. Și cel mai mare erou. Antreprenoarea și

artistul se uitară unul la altul în timp ce miliardarul făcu ce știa el mai bine. Clătinară din cap, bătură din palme și râseră fără griji.

— Fraților, strigă miliardarul de acoperi volumul asurzitor al muzicii, în timp ce scuterul lui acvatic se legăna în apa puțin adâncă, mi-a fost dor de voi. Sper că nu vă deranjează că am apărut și eu, neinvitat, la picnicul vostru, le zise cu gura plină. Fără să mai aștepte un răspuns, dădu mai tare volumul și cântă și el versurile. Marfă piesă, nu? întrebă el cu toată energia unei centrale electrice.

— Mda, răspunse instinctiv artistul. Categoric, adică, se corectă el.

Cei trei tovarăși petrecură restul acelei după-amieze de neuitat înotând, cântând, dansând și stând de vorbă. În seara aceea, miliardarul găzdui o cină magnifică pe plajă, care era luminată de torțe tiki, felinare crem și de ceea ce păreau să fie mii de lumânări.

O masă lungă de lemn, acoperită cu cea mai bună față de masă, era încărcată de farfurii cu mâncare preparată excelent. Vrăjitorul apăru și el la masă, povestind cu miliardarul tot felul de întâmplări, în timp ce alți câțiva prieteni ai domnului Riley apărură și ei mai târziu pentru a cânta la bongo, a se ospăta la masa fantastică și a bea un vin bun. Chiar și servitorii, extrem de profesioniști și excepțional de ospitalieri, au fost încurajați să se alăture acestei mese festive. Totul era suprarealist. Și special.

Pentru o clipă, antreprenoarea se gândi la cât de prețioasă era acea seară și își aduse aminte de un citat pe care tatăl ei îl pusese pe frigiderul din bucătărie. Era din Dale Carnegie, autorul unor volume de self-help, și iată ce spunea: „Unul dintre lucrurile cele mai tragice pe care le știu despre firea umană este că avem cu toții tendința să amânăm să trăim. Visăm la o grădină vrăjită de trandafiri, aflată undeva la orizont – în loc să ne bucurăm de trandafirii care înfloresc la fereastra noastră astăzi”********.

******** Dale Carnegie, *Lasă grijile, începe să trăiești*, traducere de Adriana Ciorbaru, Editura Curtea Veche, București, 2000, p. 25. (n.tr.)

Antreprenoarea zâmbi în sinea ei. Își dădu seama că nu va mai amâna să-și trăiască din plin viața. Nu numai că se îndrăgostise de un bărbat bun. Începea să simtă o dorință exagerată pentru viața în sine.

———

La ora 5 în dimineața următoare, sunetul unui elicopter străpunse liniștea prezentă doar la această oră din zi. Antreprenoarea și artistul așteptau pe plajă, așa cum îi promiseseră miliardarului. Se țineau strâns de mână. Și așteptau următoarea lecție pe care le spusese că le-o va împărtăși. Dar miliardarul era de negăsit.

Un asistent, care purta o cămașă impecabilă de culoarea cerului, bermude călcate de culoarea unei roșii coapte și sandale roșii din piele în picioare, veni în fugă dinspre casa titanului industriei.

— *Bonjour*, spuse el extrem de manierat. Domnul Riley a cerut să vă însoțesc la heliport. Are un cadou minunat pentru amândoi. Dar va trebui să vă grăbiți. Vă rog. Avem un orar strict.

Cei trei merseră foarte repede pe plajă, apoi pe o potecă amenajată ce urca

printre copacii luxurianți, pe lângă o grădină de zarzavat cu indicatoare de lemn pe care erau inscripționate citatele unor lideri celebri, dar și unul care spunea: „Cei care calcă straturile vor fi făcuți compost”, și în sfârșit ajunseră pe o pajiște imensă și îngrijită. În centrul ei stătea un elicopter lucios, cu rotoarele huruind în strălucirea zorilor.

În aparatul de zbor se vedea un singur pilot. Purta ochelari de aviator, o șapcă de baseball cu cozorocul plat, de culoare neagră, și o uniformă complet neagră. Când pasagerii fură conduși înăuntru, pilotul rămase tăcut, și notând ceva pe ceea ce părea a fi o listă detaliată de verificare, atașată de o planșetă uzată cu clamă, cu expresia: „Treziți-vă și ridicați-vă din pat, ca să scăpați de suferința mediocrității”, scrisă în partea de sus, cu roșu. Sub această expresie se vedea un emoticon cu o față zâmbitoare.

— Bună dimineața, îi spuse antreprenoarea cu entuziasm pilotului. Unde este domnul Riley?

Pilotul ajustă un disc selector Reglă un buton. Apoi mai făcu un semn pe pagina cu lista de verificări.

— Noroc și zbor în siguranță! le ură asistentul reglându-le centurile de siguranță și punând pe capetele oaspeților săi de rang VIP niște căști cu un microfon atașat.

— Unde naiba mergem? întrebă artistul, revenind la atitudinea lui agresivă.

Niciun răspuns. Ușa se închise cu un bufnet. Apoi se încuie cu un clic.

Zgomotul motorului se înteți și elicea își acceleră rotațiile. Făcea *vâj*, *vâj*, *vâj*. Pilotul, aflat se pare într-un fel de transă imperturbabilă și cu siguranță nu prea prietenos, împinse manșa. Elicopterul începu să se ridice deasupra terenului cu iarbă. Dintr-odată aparatul de zbor se aplecă tare spre stânga. Coborî apoi vijelios către pământ, aflat iar în cădere liberă, înainte să se înalțe din nou cu o smucitură.

— Un dezastru total, strigă artistul. Pilotul ăsta e incompetent. Nu-mi place de el.

— Respiră. Totul va fi bine, încercă să îl convingă antreprenoarea. Părea relaxată, sigură și deținând în întregime controlul. Pregătirea ei de dimineață funcționa. Îl trase pe artist mai aproape de ea. Sunt aici. Vom fi în siguranță. Totul se va sfârși cu bine.

În scurt timp, elicoperul era sus în aer și se mișca ferm, eficient și grațios. Pilotul tăcut se jucă la cadrane și își făcu de lucru cu comenzile, indiferent la faptul că avea doi pasageri.

— Am mai văzut ceasul acela, observă artistul studiind ceasul mare de pe încheietura subțire a pilotului.

— E același pe care îl avea Stone la prezentarea Vrăjitorului. Ce nebunie! rosti el cu o voce tremurată. Pictorul transpira ca un urs polar pe caniculă.

— Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună! veni vocea cântată din partea din față a elicopterului. Salutare, pisoilor. *Bonzour*. Vă bucurați că sunteți membri ai Clubului 5 a.m. în această dimineață? îi întrebă el pe un ton răgușit. Ah, ce-o să vă mai placă surpriza care vă așteaptă astăzi. Altă țară pentru

altă lecție despre rutina matinală a liderilor legendari, a geniilor creatoare și a oamenilor extraordinari ai lumii.

Pilotul își întoarse capul cu totul și își scoase ochelarii cu o mișcare bruscă și precisă. Apoi scoase un râgâit enorm.

Era miliardarul!

— Salut, oameni buni. Nu am vrut să vă sperii pe voi, două ființe omenești minunate. Am licență de pilot de elicopter, știați? spuse sincer domnul Riley, aproape scuzându-se.

— Sigur, remarcă artistul, agățat încă de antreprenoare ca un cartofor care ține în mână ultimul lui jeton.

— Am obținut-o cu ani în urmă, continuă miliardarul. Elicopterele sunt nemaipomenite. Dar cu toate inițiativele mele de afaceri din prezent, nu mai am timp să pilotez așa cum făceam înainte. Îmi pare rău pentru decolarea dificilă. Cred că mai am nevoie de exercițiu.

— Unde mergem deci? întrebă antreprenoarea relaxându-se în scaunul ei din piele fină.

— Agra, fu unicul răspuns al miliardarului.

— Ce înseamnă asta? rosti artistul. Ce e Agra?

— Vă duc înapoi la aeroport, spuse miliardarul. Trebuie să ne menținem în mișcare. În aventura aceasta unică în viață în care ne aflăm.

— Plecăm din Mauritius? întrebă antreprenoarea cu dezamăgire, în timp ce brățările i se legănară și se loviră unele de altele.

— Cum rămâne cu tot ce mai aveți să ne spuneți? întrebă artistul. Încă nu am învățat *Formula 20/20/20* despre care spuneți că ne va transforma viața. Ne-ați zis că este în esență fundația Metodei 5 dimineața. Am tot așteptat să o învăț, susținu artistul, dând din nou cu pumnul în palmă. Și îmi place foarte, foarte mult Mauritius. Nu eram pregătit să plec.

— Și mie, fu de acord antreprenoarea. Am crezut că ne-ați promis că veți detalia tacticile cu privire la ceea ce avem de făcut după ce ne trezim la 5 dimineața. Iar la conferința Vrăjitorului ați promis că ne veți da și sfaturi practice pentru productivitate, ca să îmi cresc afacerea, și câteva tehnici esențiale ca să îmi creez averea. În schimb, eu și iubitul meu am avut parte de un picnic împreună. La care ați mai și venit neinvitat, cu muzica aia asurzitoare și cu scuterul ăla acvatic modificat.

Pentru o clipă, nu mai scoase nimeni o vorbă. Apoi, încet, toată lumea din elicopter începu să chicotească.

— Relaxați-vă, băieți, strigă miliardarul. Casa mea e și casa voastră. Puteți să vă întoarceți în Mauritius oricând vreți. Voi trimite același șofer și același avion și mă voi asigura că simțiți aceeași afecțiune din partea mea și a echipei mele extraordinare. Nu vă faceți griji. Mă bucur să ajut. Mereu.

Și mai reglă ceva pe bord înainte să continue.

— Am un avion care ne așteaptă chiar acum pe pistă. Voi, porumbeilor, ați fost niște elevi *nemaipomeniți*. De clasa întâi, indiscutabil. Ați îmbrățișat cu

entuziasm învățăturile Vrăjitorului. Așa că am vrut să vă ofer astăzi un cadou extraordinar.

— Un cadou? întrebă artistul. Va trebui să mă întorc cât de curând în atelierul meu de acasă. După toate astea trebuie să îmi reorganizez activitatea și să îmi îndrept viața.

— Și eu va trebui să ajung la firmă în curând, spuse antreprenoarea. Câteva linii fine care arătau îngrijorare se întoarseră pe fruntea ei, în timp ce pronunța aceste cuvinte, deși erau mult mai puține decât atunci când se alăturase Clubului 5 a.m.

— Ei bine, nu încă, băieți. Nu încă, vă rog, insistă miliardarul. Mergem la Agra.

— Habar nu am unde este, recunoscu antreprenoarea.

— Agra este în India, explică miliardarul. Vă duc să vedeți una dintre cele șapte minuni ale lumii. Și să vă pregătesc pentru a învăța despre următoarea parte a Metodei 5 dimineața. Tot ce ați învățat până acum a fost o pregătire pentru ceea ce urmează. Fiți gata, fraților. Acum suntem gata să intrăm în detalii de nivel *avansat*, care să vă ajute să puneți în mișcare o productivitate crescută, o performanță maximă, un leadership legendar și o viață impozantă care entuziasmează lumea. Fiți gata să primiți cele mai practice informații pe care le-ați putea afla vreodată despre rutina matinală a celor care clădesc lumi și fac istorie. Ce e mai bun de-abia acum urmează.

Miliardarul aterizează ca un expert lângă un avion privat imaculat ale cărui turbine erau pornite. Spre deosebire de prima, această aeronavă era în întregime neagră. Dar asemenea celei care îi dusese pe cei doi elevi în Mauritius avea și ea inscripționat pe coadă C5AM. Tot într-o nuanță de portocaliu ca mandarina.

— Hai să mergem în incredibila Indie! exclamă miliardarul plin de energie.

— Să mergem atunci! răspunseră antreprenoarea și artistul.

Una dintre experiențele cele mai prețioase ale escapadei lor extraordinare cu Stone Riley, excentricul magnat, era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 12

Clubul 5 a.m. descoperă protocolul stabilirii obișnuințelor

„Am urât fiecare minut de antrenament. Dar mi-am spus: «Nu renunța. Suferă acum și trăiește-ți restul vieții ca un campion».” – **Muhammad Ali**

Lecția din această dimineață era programată să fie despre modul în care cei mai productivi lideri și oameni de acțiune de pe glob își stabilesc obișnuințele care îi fac superstaruri. Și trăiesc o viață fascinantă, aventuroasă, cu un scop. Ca răspuns la solicitarea domnului Riley, atât antreprenoarea, cât și artistul au aranjat să își prelungească perioada petrecută departe de casă. Au înțeles valoarea profundă a pregătirii care li se propusese. Și au știut că cea mai bună mișcare a lor era să o accepte în întregime.

— Salutare, pisoilor, strigă miliardarul, alergând să își întâmpine tovarășii în timp ce soarele Indiei urca timid în zarea aridă și electrizantă totodată.

Era exact ora 5 dimineața.

Magnatul purta o cămașă neagră cu guler tunică, în stil Nehru********, pantaloni până la genunchi și sandale negre. Avea un zâmbet larg. Era încă îmbujorat la față de soarele de pe insulă. Iar astăzi purta un turban.

******** Jawaharlal Nehru (1889-1964) a fost un om de stat indian și prim-ministru al țării în perioada 15 august 1947 – 27 mai 1964. A fost primul premier al Indiei de când aceasta a devenit stat independent. (n.ed.)

— În dimineața asta am să vă spun care sunt ideile Vrăjitorului despre cum să vă formați regimul specific unei performanțe de vârf, care vă va ajuta să vă activați măreția în afaceri și în viață. După cum v-am mărturisit într-o lecție anterioară, ceea ce îi face pe cei mai buni să fie cei mai buni nu sunt calitățile lor genetice, ci obișnuințele. Nu dimensiunea talentului lor, ci o mare tărie de caracter. Lecția de azi vă va arăta ce spun știința și cercetarea că trebuie să facem, pentru a lăsa în urmă comportamentele care ne slăbesc și le configura pe cele care ne vor servi.

— Ce e tăria de caracter? întrebă antreprenoarea, atentă la fiecare cuvânt rostit de miliardar. Astăzi avea părul prins în coadă și pantofi simpli în picioare.

— Este un termen popularizat de specialista în psihologie socială Angela Duckworth, care a studiat liderii de elită din domeniile afacerilor, educației, militar și al sportului. A descoperit că ceea ce îi face pe indivizii cu rezultate bune și cel mai mare succes să fie atât de extraordinari nu este talentul lor înnăscut, ci nivelul de angajament, disciplină, reziliență și perseverență. „Tăria de caracter” este cuvântul folosit de ea pentru a descrie aceste trăsături.

— Grozav, frate, spuse artistul. Asta mă motivează să nu renunț la pictură atunci când mă lovesc de zidul îndoielii de sine. Sau atunci când devin frustrat fiindcă nu văd niciun progres. Sau atunci când mă sperii că cei din domeniul meu vor râde, fiindcă produc o artă nouă și originală, nu una copiată și inspirată.

— Bine, răspunse miliardarul scărpinându-și abdomenul musculos. Albert Einstein scria că „spiritele extraordinare au întâmpinat mereu o opoziție violentă din partea minților mediocre. Mintea mediocră este incapabilă să îl înțeleagă pe omul care refuză să se plece orbește în fața prejudecăților convenționale și alege în schimb să își exprime curajos și sincer opiniile".

— Îmi place asta, rosti artistul exuberant, afișând o expresie ce lăsa să se vadă că este din ce în ce mai mândru pentru încrederea pe care o avea în viziunea personală, atunci când venea vorba de arta lui.

— Oricum, hai să ne întoarcem la ce am stabilit și să insistăm asupra celor mai inteligente și mai puternice modalități de a stabili obișnuințe trainice, spre deosebire de cele care dispar după câteva săptămâni în care încercăm să le facem să persiste. Evident, cursul de mentorat din această dimineață este absolut esențial, chiar dacă voi, băieți, vă treziți acum zilnic la 5 dimineața, deoarece vrem ca această disciplină să devină o rutină pentru toată viața. A, și o dimensiune esențială a formării obișnuințelor excelente presupune să învățați cum își creează profesioniștii un control de sine remarcabil și dezlănțuie o putere de voință stratosferică. Așa că ar trebui să începem de aici.

Cei trei tovarăși stăteau în fața Taj Mahalului. Erau singuri. Stăteau în fața acestei construcții sublime și o priveau neclintiți, mărturie autentică a răsplății măiestriei arhitecturale și inginerești.

— Îmi place atât de mult India, declară miliardarul. Una dintre cele mai mari națiuni de pe Pământ. Și locul acesta, ei bine, are un motiv întemeiat să fie una dintre cele șapte minuni ale lumii. E atât de frumos încât îți taie respirația, nu?

— Adevărat, recunoscu antreprenoarea sorbind din cafeaua foarte fierbinte.

Miliardarul ținea o sticlă mare cu apă în mâna stângă. Pe ea era imprimat un text, așa cum aveau de obicei sticlele lui, pe care îl citi bucuros celor doi elevi ai săi:

> *Eroul nu devine extraordinar în perioadele de tihnă. Ființele ilustre și nobile din lumea noastră devin puternice, curajoase și morale atunci când rămân de neclintit să înfrunte în fața furtunilor necazurilor, dificultăților și îndoielii. În momentul în care îți înfrunți cele mai adânci slăbiciuni, primești șansa să îți făurești cea mai mare putere. Putere adevărată, care nu vine dintr-o viață ușoară, ci dintr-una încărcată de efort intens, disciplină devotată și care reclamă acțiune în direcția a ceea ce sinele tău suveran știe că este corect. Să continui atunci când tânjești să te oprești. Să avansezi atunci când dorești să renunți. Să mergi mai departe în clipa în care ești înclinat să renunți înseamnă să îți revendici statutul de membru printre marii războinici și distinsele personaje care au condus omenirea către un loc mai bun grație invincibilității pe care și-au câștigat-o.*

— Uau! Se miră artistul. Un mare poet a scris asta?

— Nu, menționă miliardarul. Aceste cuvinte îmi aparțin.

Domnul Riley ridică o mână în aer – și știi ce s-a întâmplat.

Din ceața zorilor apăru o asistentă îmbrăcată impecabil și foarte atrăgătoare.

— Suntem cu toții foarte bucuroși că v-ați întors în India, domnule. Ne-a fost dor de dumneavoastră, rosti ea. Poftiți ce ați cerut.

Miliardarul se înclină ușor și îi zâmbi prietenos asistentei.

Titanului îi fu înmânat un șal de pashmina spectaculos împodobit pe care acesta îl întinse în lumina dimineții. După cum știți, pashmina este un tip de lână din Caşmir. Cuvântul în sine se traduce prin „aur moale" în limba caşmiră. Și dacă l-ai fi văzut, ai fi fost de acord că așa arată.

Țesătura avea niște cusături mărunte și, când cei doi elevi își concentrară atenția mai mult asupra ei, văzură cusut pe șal *Crezul 5-3-1 al Războinicului Voinței*. Sub acest titlu se aflau o serie de afirmații care explicau ce înseamnă „5-3-1". Era ceva cu totul unic.

Iată ce spuneau cusăturile de mână bogat ornamentate:

Cele 5 adevăruri științifice aflate la baza obișnuințelor excelente

***Adevărul nr. 1**: Voința excepțională nu este un punct forte înnăscut, ci o abilitate dezvoltată prin exercițiu neîncetat. Trezitul în zori este un antrenament perfect pentru autocontrol.*

***Adevărul nr. 2**: Disciplina personală este ca un mușchi. Cu cât îl întinzi mai tare, cu atât devine mai puternic. Prin urmare, samuraii autoreglării își creează intenționat condiții grele pentru a-și consolida puterea naturală.*

***Adevărul nr. 3**: La fel ca alți mușchi, voința slăbește atunci când obosește. Prin urmare, recuperarea este absolut necesară pentru exprimarea măiestriei. Și pentru a gestiona oboseala decizională.*

***Adevărul nr. 4**: Formarea oricărei obișnuințe minunate urmează un tipar distinct alcătuit din patru părți, pentru automatizarea rutinei. Urmați-l explicit ca să aveți rezultate durabile.*

***Adevărul nr. 5**: Creșterea autocontrolului într-un sector al vieții înalță autocontrolul în toate celelalte. De aceea intrarea în Clubul 5 a.m. este o obișnuință care schimbă jocul și va schimba tot ceea ce mai faceți.*

Cele 3 valori ale celor care își formează obișnuințe eroice:

***Valoarea nr. 1**: Victoria cere consecvență și persistență.*

***Valoarea nr. 2**: A duce la bun sfârșit ceea ce ai început determină dimensiunea respectului de sine generat.*

***Valoarea nr. 3**: Așa cum acționezi în particular, la fel o vei face și în public.*

Prima teorie a spartanilor autodisciplinei

Făcând întotdeauna ce este greu, dar important, atunci când este cel mai incomod, așa se nasc războinicii.

Miliardarul închise ochii și repetă cuvintele:

— Nu îmi doresc o viață ușoară, fiindcă într-o astfel de viață nu îmi sporesc

puterile. Dă-mi o viață plină de provocări: una care să dea la iveală ce este mai bun în mine. Fiindcă numai așa se formează o voință de fier. Și un caracter invincibil.

Acest șal este cadoul meu pentru voi, continuă industriașul. Vă rog să studiați cele cinci adevăruri științifice și cele trei valori împreună cu teoria generală unică, căci ele alcătuiesc *Crezul 5-3-1 al Războinicului Voinței*. Vă va servi nemaipomenit, când veți codifica obișnuințe ce persistă.

În câteva momente, o ricșă cu motor veni în grabă dintr-o parcare goală aflată la distanță. Din ea ieși un tânăr fermecător, îmbrăcat elegant cu o jachetă de tip Nehru, pantaloni călcați la dungă și pantofi cafenii bine lustruiți.

— *Namaste*, Arjun, spuse miliardarul unindu-și palmele.

— Salut, șefule, fu răspunsul cald al asistentului. Deși cuvintele erau neprotocolare, felul în care le rostise demonstra un mare respect pentru angajatorul său.

— Voi doi cunoașteți povestea Taj Mahalului? întrebă miliardarul în timp ce asistentul stătea deoparte, părând gata să ofere orice ajutor solicitat de domnul Riley.

— Spuneți-ne-o, vă rugăm, ceru antreprenoarea. Avea cu ea un carnețel și un pix simplu negru – fără dispozitive electronice. Toate discursurile de la început ale miliardarului despre folosirea greșită a tehnologiei care duce la distrugerea creativității și la reducere extremă a productivității avură un impact major asupra ei. Astăzi purta o brățară masivă pe care erau gravate cuvintele: „Visurile nu se îndeplinesc în timp ce dormi”.

— Sigur, strașnică poveste! se extazie miliardarul, revenind la limbajul lui de surfer din California. Ca și voi doi, porumbeilor, împăratul mogul Shah Jahan, care a fost creierul acestei minuni, era foarte îndrăgostit. Ca simbol al devotamentului și adorației față de soția lui, Mumtaz, după moartea ei, în 1631, a început construcția unui monument așa cum nu se mai văzuse în lume. Unul atât de senzațional în extravaganța lui, atât de incredibil de plin de inspirație și excepțional din punctul de vedere al structurii, încât toți cei care îl privesc, văzându-i splendoarea, să înțeleagă profunzimea afecțiunii acestui bărbat.

— Simt ceva în inimă când mă uit la el, murmură artistul, uitându-se fix la fațada din marmură care strălucea în fața sa. Miji ochii când razele zorilor îi loviră privirea. Părea să fie într-o formă fizică mai bună, mai calm, mai încrezător și mai echilibrat decât îl văzuse înainte antreprenoarea.

— Și eu, fu de acord miliardarul cu un sentiment de melancolie în voce. Să vezi Taj Mahalul nu este doar o excursie a intelectului. Este și o reînviere a spiritului. O face chiar și pe cea mai amorțită persoană să devină conștientă de ceea ce noi, ca ființe umane, suntem capabile să producem. Dar, ca să continui, imediat ce maharajahul și-a stabilit îndrăzneața intenție, muncitorii au început procesul prin care au transpus viziunea lui măreață într-o realitate concretă. Deoarece, așa cum știți amândoi, ambiția fără acțiune practică este o iluzie ridicolă. Voi doi cunoașteți acum mai bine ideea conform căreia orice este legendar necesită un mare volum de sârguință, artă și persistență. Măiestria nu este

ceva ce apare dintr-odată. Chiar este un proces neîntrerupt ce poate să necesite ani întregi de meșteșug atent, practică, sacrificiu și suferință, înainte ca proiectul terminat să ajungă la nivelul la care să impresioneze lumea.

Acesta este încă un ACU – un Avantaj Competitiv Uriaș, continuă domnul Riley. Să rămâi loial idealului tău nobil nu numai în săptămânile care urmează elaborării visului, ci și pe parcursul unor luni lungi, și poate chiar al unor ani îndelungați, în deșertul arid al aplicării creative, cât trebuie să faci față respingerii, epuizării, pietrelor aruncate de semeni invidioși, scepticismului celor dragi, atenției distrase de alte ocazii atractive și găsirii drumului prin iarna singuratică a îndoielii de sine. Asta este ceea ce îi diferențiază pe concurenții fără succes de învingătorii legendari. Oricine poate să fie extraordinar timp de un minut. Sportul figurilor este să susțină o performanță de nivel genial timp de o viață întreagă. Și asta necesită o tărie de caracter neobișnuită și o răbdare rară în aceste vremuri superficiale. De genul celei pe care majoritatea societății nu a reușit, din păcate, să și-o formeze. Mă înțelegeți?

Miliardarul era însuflețit, plin de energie și total surescitat. Își ridică un braț și făcu semnul universal al victoriei cu două degete. Părea să recurgă la acest lucru doar pentru a-și proteja inspirația. Și pentru a izola focul care se aprinsese în inima lui.

— Cu multe decenii în urmă, Albert E.N. Gray le-a transmis un mesaj reprezentanților de vânzări din domeniul asigurărilor. L-a numit *Numitorul Comun al Succesului* și rezuma ceea ce autorul descoperise, în peste 30 de ani de studiu, că este cel mai mare secret al succesului în afaceri, familie, sănătate, în viața financiară și spirituală.

— Care este? întrebă antreprenoarea cu un interes arzător, în timp ce sorbea din cafeaua acum călduță.

— Păi, începu miliardarul, din câte îmi amintesc din broșura care s-a făcut după discurs și s-a distribuit apoi profesioniștilor de marcă din vânzări, el spunea: „Am fost crescut cu marea convingere că secretul succesului este munca grea, dar am văzut atâția oameni muncind din greu fără să reușească, încât am ajuns să fiu convins că nu munca grea este adevăratul secret".

— Atunci care este? îl rugă artistul nerăbdător.

— Frate, ajung și acolo, răspunse vesel magnatul. Așadar, Albert Gray a spus că „numitorul comun al succesului este atât de important, atât de puternic..."

— Și care este? interveni antreprenoarea, la fel de incapabilă să aștepte răspunsul.

— Gray a explicat că „numitorul comun al succesului – secretul succesului fiecărui individ care a avut succes vreodată – stă în faptul că *și-a format obișnuința de a face lucruri pe care rataților nu le place să le facă*".

— Simplu. Și profund, observă artistul trecându-și mâna peste o șuviță de păr. Și el sorbi niște cafea rece acum.

— Producătorii de vârf își fac o obișnuință din a desfășura activități cu o valoare înaltă pe care cei mediocri nu au chef să le facă – chiar și atunci când nici

ei nu au chef să le facă, mai zise miliardarul. Exersând comportamentul dorit în mod repetat, își măresc stăpânirea de sine și disciplina personală. Astfel noua rutină devine automată.

Artistul dădu aprobator din cap și își mângâie barbișonul. Se gândea la arta lui.

Chiar m-am limitat din cauza nesiguranței, se gândi el, încă o dată. Îmi fac atâtea griji legate de ceea ce vor spune ceilalți despre opera mea, încât nu creez destul. Și domnul Riley are dreptate. Nu am suficientă răbdare și nu îmi consolidez autocontrolul pe care îl aduce realizarea lucrurilor dificile, dar valoroase. Într-un fel, fac ce vreau și când vreau. În unele zile am energie, iar altele dorm toată ziua. Câteodată sunt leneș. În unele zile muncesc din greu. Sunt ca un dop de plută care plutește pe apă, fără o direcție constantă. Fără o organizare adevărată. Fără o disciplină adevărată. Uneori, joc jocuri video ore întregi. Și am obiceiul să mă grăbesc să creez picturi care se vând repede, atunci când am nevoie de bani, în loc să o iau mai ușor și să îmi concentrez întreaga pricepere pe opera care îmi va defini dimensiunea competenței. Și îmi va revoluționa domeniul prin genialitatea ei.

— Deci, explică miliardarul, revenind la povestea despre construirea Taj Mahalului, timp de 22 de ani – nu 22 de zile și nici de 22 de luni –, 22 de *ani*, mai bine de 20.000 de muncitori au trudit sub soarele arzător al Indiei. Cu fiecare bloc de marmură cărat de la distanțe imense, de peste o mie de elefanți, armata de meșteri a ridicat încet-încet structura pe care o vedeți. S-au confruntat cu obstacole de ordin arhitectural, cu condiții meteorologice extreme și tragedii neașteptate pe parcurs. Au rămas, însă, concentrați, curajoși și neobosiți, de o dăruire incredibilă față de tot ce era necesar în vederea înfăptuirii visului minunat al împăratului.

— Cu adevărat incredibil, să știți, spuse artistul studiind monumentul. Un fluture trecu pe lângă el. Câteva picături de ploaie îi picară pe față. Și, mă credeți sau nu, dar alți porumbei se avântară în sus, pe deasupra capului miliardarului.

— Ce e cu toți porumbeii, curcubeiele și fluturii care par să vă înconjoare tot timpul? îl întrebă antreprenoarea aranjându-și tricoul de pe ea. Avea pe el un citat din Oscar Wilde care părea potrivit noii înțelegeri a lucrurilor pe care o descoperise femeia de afaceri: „Fii tu însuți. Toți ceilalți au fost copiați deja”.

— Cu toții avem magia în noi. Majoritatea nu știm cum să o folosim, fu răspunsul scurt și misterios al magnatului. Revenind, deci, la Taj Mahal, mausoleul a fost terminat după două decenii, spuse el în șoaptă. Și omenirii i s-a dăruit una dintre cele mai mari opere de cutezanță poetică pe care a primit-o vreodată.

— Sunt mai mult decât impresionată, mărturisi antreprenoarea. Mulțumesc mult că ne-ați adus aici, la Agra. Sunt foarte recunoscătoare.

— Împăratul trebuie să fi ținut foarte mult la soția lui, reflectă artistul, mărturisindu-și revelația profundă față de minunata evidență. Se uită apoi atent la antreprenoare. Strălucirea ei depășea cu mult frumusețea obișnuită a starletelor, modelelor și femeilor foarte elegante. Farmecul ei era mai liniștit și mai profund, un farmec din acela care face răsăriturile să fie speciale și razele de lună încântătoare. Se gândi că magnetismul acestei femei vine din ceva mai profund

decât un simplu chip atrăgător. Era un farmec născut din strădanie, o atracție ce emana din suferință, o vibrație emisă de un intelect formidabil și o drăgălășenie provenită din hotărârea ei fermă de a deveni o persoană cu putere, înțelepciune și iubire adevărată.

— Taj Mahalul este o metaforă foarte directă la care voi, pisoilor, să vă gândiți în legătură cu angajamentul față de o obișnuință nouă, indiferent de greutățile ce ar putea să apară. Și să rămâneți credincioși idealurilor nu numai în perioadele de tihnă, ci mai ales atunci când totul devine îngrozitor de dificil. De aceea este extrem de importantă lecția din dimineața aceasta. Ceea ce sunteți pe cale să învățați vă va ajuta să *aplicați* foarte mult din filosofiile pe care vi le-am împărtășit până acum. Vrăjitorul a elaborat cu grijă modelul pe care sunt pe cale să vi-l dezvălui, de-a lungul unui număr foarte mare de ani în care a lucrat cu oameni de afaceri, oameni cu rezultate extraordinare și oameni care transformă lucrurile, așa ca mine. Sesiunea de azi nu se referă numai la motivul pentru care ar trebui să adoptați ritualul de a vă trezi înainte de răsărit. Se referă mai mult la modul în care puteți să o faceți. Ca regim pentru toată viața, explică industriașul frecându-și lobul urechii, ca un copil cu imaginație care atinge o lampă magică.

— Extraordinar! spuse artistul. Am nevoie de asta. De modalitățile practice prin care să mă asigur că mă voi trezi la 5 dimineața și după ce se încheie această aventură.

— Grozav, spuse miliardarul. Hai să mergem atunci!

Doi agenți de pază solizi îi conduseră apoi pe miliardar, pe antreprenoare și pe artist printr-o intrare privată în complex, rezervată de obicei șefilor de stat, membrilor familiilor regale și altor lideri de talie mondială. Când ajunseră în interiorul monumentului, întunecat și liniștit, miliardarul își începu discursul.

— Aceasta este o perioadă fascinantă, captivantă, ambiguă și interesantă din istoria lumii. Pentru cei care se arată ca niște victime în fiecare dimineață și în fiecare zi, viitorul va fi foarte greu, periculos și înspăimântător, deoarece nu vor ști ce i-a lovit. Și vor fi complet neprotejați, astfel că nu vor putea face față transformărilor din mediu, economice și sociale. Cu toate acestea, pentru minoritatea dedicată, care a deprins o rutină matinală imbatabilă pentru a-și apăra talentele, și-a cultivat o moderație personală eroică și și-a dezvoltat un caracter puternic grație antrenării riguroase a autodisciplinei, vremurile care vor veni vor fi fenomenal de bogate, armonioase și extrem de productive. Cei care s-au înarmat împotriva turbulențelor care vor veni, stabilindu-și un ritual matinal de excepție și detaliat cu atenție, se vor afla de fapt în poziția de a profita de întreaga harababură și de a o transforma într-o oportunitate uriașă. Și de a transforma confuzia într-un sentiment suprem de claritate, geniu și calm care le va permite să câștige.

Miliardarul își frecă turbanul și apoi, dintr-un motiv rămas necunoscut celor doi elevi ai săi, începu să vorbească în șoaptă.

— Prima informație pe care am să v-o ofer aici este aceea că și creierul vostru este construit în vederea expansiunii. Da, sunt de acord că cei care sunt blocați în viața profesională și personală și cei care funcționează după mentalitatea lui „nu

pot", în locul unei psihologii a posibilităților, vor afirma că nu au cum să facă îmbunătățirile de care au nevoie prin configurarea unor obișnuințe extraordinare, de exemplu prin a aceea de a fi membri ai Clubului 5 a.m. Se vor lupta până la moarte pentru a demonstra „realitatea" motivului pentru care le este imposibil să își accelereze creativitatea, productivitatea, prosperitatea, performanța și influența. Vor încerca fără rezerve să vă facă să credeți raționamentul lor, care stipulează că nu pot să își construiască o carieră uimitoare și să-și creeze o viață privată splendidă. Au renunțat de atâta timp la puterea lor de a face schimbări, încât au ajuns să creadă că lipsa lor de putere reprezintă adevărul. Neglijați-vă puterea suficient timp și veți ajunge să credeți că nu aveți deloc. Dar realitatea circumstanțelor lor este o poveste cu totul diferită. Adevărul este că asemenea oameni – oameni buni, cu intenții bune, plini de talent – au permis atât de des forțelor sinelui lor suveran să devină corupte, încât au căzut într-o stare de pasivitate acută. Da, majoritatea oamenilor sunt pasivi, nu constructori activi ai ambițiilor interioare. Apoi, și-au fabricat inconștient o serie de scuze cu privire la motivul pentru care nu pot să se arate drept lideri în activitatea lor și creatori capabili ai propriei vieți, pentru că îi sperie nespus să părăsească siguranța stării lor de blocaj și să facă exact îmbunătățirile care i-ar duce către glorie.

Miliardarul se opri să-și tragă sufletul. O rază de soare aurie se ivi în Taj Mahal. Apoi continuă.

— Știința ne confirmă acum că creierul își poate continua creșterea pe parcursul vieții. Acest fenomen minunat se numește neuroplasticitate. Și dovedește faptul că creierul uman, la fel ca voința personală, seamănă mai mult cu un mușchi decât se credea înainte. Este plastic, într-un fel. Forțați-l și se va extinde. Flexați-l și se va întinde – și deveniți mai puternici, deoarece folosirea lui este cea mai înaltă expresie a celor mai strălucite talente. Așadar trebuie să vă asigurați că îl exersați cu fermitate pentru a face ca obișnuințele noi, cum e aceea de a vă trezi devreme, să devină noua voastră normalitate. *Neuronii care trimit impulsuri nervoase împreună se leagă între ei*, știați? Pe măsură ce repetați rutina pe care doriți să o adăugați stilului vostru de viață, ea devine mai ușoară și mai familiară. Este un punct de vedere important asupra căruia să meditați. Și apoi să îl urmați.

— Nu am știut niciodată că avem capacitatea de a ne crește creierul, remarcă antreprenoarea cu entuziasm. Și cred că ceea ce spuneți este că, cu cât exersăm mai mult o obișnuință nouă, cu atât creierul va lucra mai mult cu noi și va evolua, pentru a o face să devină parte din ceea ce suntem. Nu?

— Mda, răspunse miliardarul. Îi plăcea să observe că cele două ființe umane al căror mentor era se perfecționau datorită a ceea ce le comunica el. Adevărații lideri simt mereu o mare bucurie atunci când scot la lumină talentele celorlalți. Remarcabilă idee, continuă el, pipăind cu un deget peretele acestei minuni a lumii. Nu ai creierul pe care îl vrei, ai creierul pe care ți l-ai câștigat. Sau, cu alte cuvinte, nu trebuie să ai creierul pe care ți-l dorești, ai creierul pe care îl meriți – în funcție de cum l-ai folosit. Petreceți-vă zilele cu atenția distrasă de dispozitivele voastre, priponiți în fața televizorului și preocupați de lucruri stupide, iar creierul vostru va deveni nevolnic și moleșit, fiindcă nu l-ați tratat cum trebuie. Se va atrofia exact

cum se întâmplă și cu alți mușchi. Și asta va duce la performanțe cognitive mai slabe, la o învățare mai înceată și la o putere de procesare mai lentă. Competiția vă va distruge și nu vă veți atinge țintele. Pe de altă parte, atunci când vă folosiți inteligent creierul, extinzându-i limitele și conducându-l ca un titan, el se va extinde și își va spori conexiunile, ducând la câștiguri importante în productivitate, performanță și influență. A fost studiat creierul șoferilor de taxi din Londra și s-a descoperit că zona responsabilă cu gândirea spațială, hipocâmpul, este semnificativ mai mare în comparație cu cea a creierului oamenilor obișnuiți. Ghiciți de ce?

— Datorită complexității sistemului de străzi din Londra, răspunse sigur de el artistul.

— Ai ghicit, aplaudă miliardarul. Prin urmare, exact așa cum îți dezvolți bicepșii la sală ridicând greutăți sau făcând flotări, taximetriștii din Londra și-au încordat hipocampul în timpul șofatului zilnic. Și, după cum am spus, ținând seama de faptul că creierul seamănă cu un mușchi mai mult decât credeau înainte specialiștii în neuroanatomie, acea parte a lui a devenit mai puternică. Vedeți cât de puternice suntem noi, ființele omenești? Este un exemplu superb al neuroplasticității de care dispunem cu toții. Creierul poate fi întărit, modelat și optimizat, dacă vrem. Atunci când o să ajungeți acasă, studiați atât acest fenomen, cât și procesul extraordinar al neurogenezei care descrie capacitatea naturală a creierului de a da naștere la noi neuroni. Neuroștiința în curs de dezvoltare, care explică faptul că măiestria este disponibilă fiecărei persoane aflate în viață, indiferent unde trăiește, ce vârstă are, ce face sau cât de greu i-a fost trecutul, este extraordinar de interesantă, se entuziasmă magnatul.

Oricum, spuse el, deocamdată nu vreau decât să știți că creierul dă dovadă de maleabilitate și muscularitate. Și ceea ce îi face pe indivizii extraordinari să fie extraordinari este faptul că înțeleg într-adevăr că dificultățile zilnice sunt prețul succesului trainic. Și că acel creier care generează o disciplină militărească se construiește prin mari eforturi. Este un mit că marii oameni de acțiune ai omenirii au avut o viață ușoară!

Miliardarul băgă mâna în buzunar, scoase un plic sigilat și îl înmână antreprenoarei.

— Te rog să-l deschizi și să ne citești, cu cât mai multă convingere și pasiune, o instrui magnatul cu amabilitate.

Înăuntru, pe o bucată de hârtie bună frumos împăturită, femeia de afaceri găsi următoarele cuvinte ale ilustrului filosof Friedrich Nietzsche:

> *Să nu vorbiți de înzestrare, de talente înnăscute! Putem numi oameni mari de tot felul care erau puțin înzestrați. Dar ei au dobândit măreție, au devenit „genii” (cum se spune), în lipsa unor calități despre care nu-i place să vorbească nimănui dintre cei ce sunt conștienți de ele: ei au cu toții seriozitatea aceea de meșteșugar iscusit care învață mai întâi să facă perfect părțile, până ce îndrăznește să realizeze un mare întreg; pentru aceasta ei și-au acordat timp, fiindcă aveau mai mare plăcere să facă bine un lucru mic și neînsemnat decât să obțină un efect printr-un tot orbitor********.*

******** Friedrich Nietzsche, *Opere complete*, vol. 3, „Omenesc, prea omenesc”, I și II, traducere

de Simion Dănilă, Editura Hestia, Timișoara, 2000, p. 106. (n.tr.)

— Dă pagina, te rog, ceru miliardarul în timp ce ochii îi străluceau în lumina care pătrundea în mausoleu.

Antreprenoarea dădu glas unui al doilea citat care fusese scris cu grijă, probabil cu un stilou cu cerneală indigo. Cuvintele erau ale filosofului stoic Epictet. Imaginează-ți aceste cuvinte pătrunzând în partea cea mai adâncă și mai imaculată a sufletului tău:

> *Taurul nu devine pe neașteptate puternic, nici omul – nobil, ci trebuie să se fi antrenat în condiții de iarnă, să fie pregătit și să nu se repeadă la voia-ntâmplării la cele care nici măcar nu i se potrivesc*********.

********* Epictet, *Diatribe*, traducere de Andreea Ștefan, Editura Seneca, București, 2018, Cartea I, cap. 2, p. 21. (n.tr.)

— Maeștrii, geniile și eroii civilizației au avut cu toții o viață grea, explică mai pe larg miliardarul. S-au pregătit cu tenacitate. Au „jucat în ciuda durerii", ca să împrumut o expresie pe care o folosesc în prezent mulți sportivi celebri. Și-au forțat din răsputeri potențialul. Au fost ambițioși, constanți și încrâncenați, atunci când a fost vorba de valorificarea completă a potențialului lor cel mai mare. Rădăcina latină a cuvântului „pasiune" înseamnă a „suferi". Acești oameni au suferit pentru viziunile, idealurile și aspirațiile lor. Au suferit pentru sporirea abilităților lor și s-au sacrificat pentru a-și realiza potențialul. Au îndurat un chin enorm cât și-au dezvoltat meșteșugul și au renunțat la tentații în favoarea succesului. Și trebuie să vă spun, acești performeri iluștri au suferit și ei pentru binele lumii. Dacă jucați la scară mică, să știți că lumea va involua. Deoarece planeta sărăcește fără măreția voastră.

Dintr-odată, miliardarul căzu în genunchi. Se întinse pe podea și închise ochii, cu mâinile împreunate deasupra inimii. Și începu să sforăie. Zgomotos.

— Ce naiba faci acuma, frate? întrebă artistul, părând atât derutat, cât și amuzat.

— Disconfort voluntar, veni răspunsul rapid. Alte sforăieli. Vreau ursulețul! strigă el. Și pijamalele mele.

Stone Riley începu apoi să își sugă degetul.

— E ireal, râse antreprenoarea, distrată evident de noua ispravă a acestui industriaș nonconformist.

Se putea vedea că miliardarul zâmbea impresionat aparent atât de abilitățile sale comice, cât și de capacitatea lui neobișnuită de a sublinia o idee care trebuia învățată.

Rămas pe podea, spuse:

— Unica și cea mai bună metodă de a vă consolida voința este să vă puneți voluntar în condiții inconfortabile. Vrăjitorul le numește „Scenarii de Întărire". Când eram mult mai tânăr și capacitatea de a mă controla să fac ce trebuie, atunci când nu aveam chef, era mult mai slabă, cedam tare ușor în fața dorințelor mele neînsemnate. Mușchii autodisciplinei erau foarte firavi, deoarece nu îi exersam. Vrăjitorul a știut că trebuie să devin mult mai puternic pentru a-mi putea stabili

rutina de la ora 5 dimineața, astfel încât să o pot păstra de-a lungul întregii cariere. Prin urmare, m-a pus să intru intenționat în situații grele. Și a mers ca prin farmec.

— Ce fel de situații? întrebă artistul.

— Dormeam pe podea o dată pe săptămână.

— Vorbiți serios? întrebă antreprenoarea. Pe bune?

— Bineînțeles, confirmă miliardarul. Și am început să fac dușuri reci în fiecare dimineață. Posteam de două ori pe săptămână, așa cum au făcut mulți dintre oamenii realizați ai lumii, pentru a-și valorifica și a-și exploata radical puterea primordială. Este remarcabil cât timp am economisit în perioada postului, când nu mâncam. Și este uimitor cât de limpede îmi era gândirea și câtă energie aveam. A, și cât am stat în apartamentul din Zürich, pentru a-mi dezvolta rezistența și perseverența, făceam „antrenament pe iarnă grea", despre care tocmai ați citit, adică alergam prin zăpadă îmbrăcat doar cu un tricou și cu o pereche de pantaloni scurți, menționă magnatul, aruncând o privire spre antreprenoare.

Miliardarul se ridică.

— Este exact ce v-am tot sugerat de când am ajuns la Taj Mahal: aveți capacitatea unui autocontrol formidabil. Știința confirmă acest lucru. Adevăratul secret este să vă forțați creierul să dezvolte căi neurale noi și mușchiul voinței să se încordeze și să se întindă, lucrând intenționat cu aceste resurse naturale cât mai intens posibil. Astfel poate să devină oricine atât de puternic, curajos și invincibil, încât, indiferent de obstacolele cu care se confruntă și de dificultățile prin care trece, să-și continue misiunea de a-și atinge scopurile glorioase. De ce credeți că pușcașii marini și membrii Serviciului Special Aerian – adevărați războinici ai voinței – participă intenționat la asemenea scenarii cu potențialul de a le înfrânge spiritul? Toate acele marșuri lungi prin ploaie, cu rucsaci grei în spate. Târându-se printr-o mâzgă groasă la miezul-nopții. Consumând mâncare crudă și locuind în condiții spartane. Înfruntându-și temerile prin participarea la teste precum ar fi să sară în ocean de pe stânci, cu spatele, legați la ochi sau să îndure exerciții ce presupun cădere psihică, pentru a se deprinde să se ridice deasupra lucrurilor care îi limitează cel mai mult. Uite ce e, pisoilor, curajul – și capacitatea de a face lucruri dificile care sunt necesare pentru a vă exprima pe deplin măreția – nu sunt binecuvântări divine. Nu. Nici pe departe. Sunt o practică voluntară. Duritatea – și o voință de fier – necesită muncă. Așa că vă sfătuiesc să începeți să vă sufocați demonii, să vă ucideți dragonii și să vă îmbrățișați monștrii, făcând mai multe lucruri care vă solicită. Este una dintre cele mai sigure căi către realizări măiestre și o viață personală de care veți fi foarte mândri la sfârșit. Știți, asta mă face să mă gândesc la dramaturgul irlandez George Bernard Shaw. Doamne, ce barbă grozavă avea tipul, spuse pe neașteptate miliardarul. Ați văzut-o vreodată? continuă el.

— Nu, răspunse artistul.

— Ar trebui s-o vezi, e marfă, remarcă mogulul.

Apoi, pocni din degete de opt ori. După asta, o voce necunoscută bubui de undeva din mausoleu, strigând: „Omul rezonabil se adaptează la lume – cel nerezonabil insistă în încercarea de a face lumea să se adapteze la el. Prin urmare,

întregul progres depinde de omul nerezonabil".

Vocea tăcu.

— George Bernard Shaw a scris asta în minunata lui piesă *Om și supraom*, o dramă în patru acte pe care a creat-o în 1903. Tot ceea ce încerc să spun este că, atunci când vine vorba să vă împliniți înzestrările, talentele, ambițiile admirabile și instinctul de a schimba lumea așa cum considerați că este mai bine, să nu fiți niciodată rezonabili cu voi.

Miliardarul se opri. Apoi, făcu un lucru pe care cei doi elevi ai lui nu-l mai văzuseră la nimeni altcineva. Sărută partea aflată între degetul mare și cel arătător de la mâna stângă.

— Apropo, trebuie să te iubești pe tine însuți ca să poți înălța lumea, mormăi el cu un zâmbet, înainte de a-și continua mentoratul.

— Plin de inspirație ce a spus George Bernard Shaw, recunoscu artistul.

— Cercetările dovedesc că una dintre realizările esențiale ale unei vieți legendare este să vă antrenați voința să crească la maximum, continuă miliardarul. Exploratorul galez Henry Morton Stanley a observat că autocontrolul este mai indispensabil decât praful de pușcă.

— Categoric plin de inspirație, repetă antreprenoarea.

— Iată care-i treaba, spuse miliardarul. Există mitul că sportivii celebri, artiștii legendari și oamenii politici respectați au avut mai multă voință înnăscută decât noi, restul. Nu e decât o mare minciună. Ce este adevărat, declară el, e că acești oameni excepționali au început ca oameni obișnuiți. Și prin exersare neîntreruptă și instrucție constantă pentru a-și configura obișnuințe zilnice excelente, puterea lor de a se controla în fața poftelor și tentațiilor a devenit mai puternică și cultura a ajuns să-i perceapă ca pe niște supraoameni.

— Îmbunătățirile mărunte, zilnice, aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate uimitoare, comentă artistul, recitând bucuros prețiosul tatuaj mental pe care îl adoptase în această călătorie nemaipomenită.

Se întinse și o apucă de mână pe antreprenoare.

— Exact, confirmă miliardarul. Ceea ce ochiului omenesc îi par a fi optimizări invizibile și infinitezimale în ceea ce privește voința, dacă le faci zilnic o perioadă îndelungată de timp, te vor transforma într-un Michelangelo, un da Vinci, un Chopin, o Coco Chanel, un Roger Bannister, un Pelé, un Marc Aureliu sau un Copernic. Toate adevăratele genii au început ca oameni obișnuiți. Dar au exersat atât de mult și atât de des pentru a-și consolida tăria, încât au s-au arătat formidabili ca de la sine. Iată un alt tatuaj mental pe care l-am învățat de la Vrăjitor: *Performerii legendari exersează de atâta timp să fie spectaculoși, că nu își mai aduc aminte cum să se comporte nespectaculos*.

— Deci, de unde începem din punct de vedere practic? întrebă antreprenoarea. Fiindcă amândoi ne dorim mai multă autodisciplină și să avem obișnuințe excelente care să dureze o viață întreagă. Mai ales să ne trezim la ora 5 dimineața.

— Urmați-mă, le spuse magnatul.

Domnul Riley îi conduse pe un coridor, pe lângă o serie de încăperi slab luminate, până ajunseră într-o cameră mică. Într-un colț se afla o tablă. Miliardarul luă o bucată de cretă și începu să deseneze această diagramă:

— Acest model simplu se bazează pe ultimele studii despre cum se formează obișnuințele, începu el. Punctul vostru de pornire este să vă creați un anumit factor declanșator. Pentru a integra în programul de dimineață ritualul trezirii matinale, acesta ar putea fi ceva simplu, cum ar fi să aveți lângă pat un ceas deșteptător de modă veche, care să sune la ora 5 fix. Când ajungem la Roma, vă voi explica de ce nu ar trebui să aveți niciun aparat de ultimă tehnologie în dormitor.

— La Roma? exclamară antreprenoarea și artistul în același timp.

Miliardarul îi ignoră.

— Odată ce vă stabiliți factorul declanșator sub forma ceasului deșteptător, următorul pas – după cum puteți vedea din schema mea – este să desfășurați rutina pe care vreți să o /inscripționați.

— Deci, ne dăm pur și simplu jos din pat, nu? întrebă antreprenoarea.

— Da, spuse miliardarul. Pare evident, dar săriți imediat din pat, înainte ca mintea rațională – cortexul prefrontal – să vă poată oferi o grămadă de scuze ca să mai dormiți. În acest moment aparte în care vă ridicați din pat, vă creați circuitul neural pentru trezirea matinală în creier, prin puterea neuroplasticității. Și țineți minte: căile neurale care trimit impulsuri împreună se leagă de-a lungul timpului unele de altele într-o rețea neurală puternică. Exact în clipa în care vă confruntați cu alegerea de a rămâne la orizontală sau de a vă ridica și a începe minunat ziua, aveți șansa să vă întăriți voința. Este incomod la început, știu.

— Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc și minunată la sfârșit, îl întrerupse artistul, accentuând încă unul dintre tatuajele mentale ale Vrăjitorului.

— Da, fu de acord miliardarul. Următorul pas al tiparului alcătuit din patru părți pentru a introduce un ritual nou este să vă asigurați că v-ați stabilit o

recompensă. Recompensa este ceea ce vă impulsionează și vă determină să realizați noua obișnuință. Folosiți mereu puterea recompenselor pentru progresul triumfului vostru. Hai să presupunem că faceți ce știți că este corect, în loc să urmați ceea ce este ușor, și săriți repede din pat – imediat ce pornește alarma. Vă voi explica exact ce să faceți în Ora Victoriei de la 5 la 6, atunci când vă voi arăta *Formula 20/20/20*.

— Omule, o să ne-o arăți vreodată? îl întrerupse din nou artistul. Nu era nepoliticos. Dacă te-ai fi aflat în acea cameră cu cei trei, ai fi simțit că vorbise așa doar pentru că era foarte interesat de Metoda 5 dimineața. Atât.

— *Formula 20/20/20* este subiectul sesiunii de coaching de mâine-dimineață, spuse miliardarul cu cea mai mare bunăvoință. Deocamdată să rămânem concentrați pe cel de-al treilea pas. Trebuie să vă stabiliți o recompensă. Cercetătorii eminenți ai voinței ne spun că asta este esențial pentru a crea comportamente care persistă. Recompensa pentru că v-ați trezit odată cu soarele ar putea fi o bucată mai măricică de ciocolată neagră la prânz ca desert. Ar putea fi un pui de somn în aceeași zi, un alt ritual preferat al celor mai mari minți creatoare ale planetei. Ar putea fi să vă răsfățați cu cartea pe care vă doreați să o cumpărați pentru biblioteca voastră. Vă veți da și singuri seama ce preferați.

— Am înțeles, spuse antreprenoarea. Era sigură acum că toate aceste informații îi vor schimba radical jocul în afaceri și îi vor revoluționa Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul – conducând-o spre o viață excelentă.

— Bine. Asta ne aduce la ultimul punct al schemei, spuse miliardarul atingând cuvântul „repetiție” de pe tablă cu bucata de cretă, încăperea din Taj Mahal.

Modalitatea de a vă anihila impulsurile cele mai slabe ale sinelui inferior și de a vă elibera de pofte și tentații care blochează ce e mai bun în voi este repetarea neîncetată a comportamentului nou pe care munciți din greu să îl stabiliți. Cuvântul care îmi vine în minte este *ferm*. Fiți fermi în angajamentul de a rămâne membri pe viață ai Clubului 5 a.m. Fiți complet devotați și nu folosiți scuze când respectați această promisiune făcută vouă înșivă, care vă transformă viața. De fiecare dată când o respectați, aprofundați relația cu sinele suprem. De fiecare dată când vă treziți în zori, vă purificați caracterul, vă consolidați voința și vă intensificați focul din suflet. Cred că ceea ce încerc să vă ajut pe voi, doi oameni minunați, să apreciați este faptul că adevărata măsură a măreției nu se arată în exterior, în fața unui public, ci în lumina blândă a dimineții, în timpul exercițiului solitar. Deveniți invincibili prin ceea ce faceți atunci când nu vă privește nimeni.

— Am citit destul de mult despre echipele sportive campioane, spuse antreprenoarea. Asta m-a ajutat să creez echipe minunate în compania mea. Și dacă am învățat un lucru, atunci acela a fost că ceea ce a dus echipa câștigătoare la victorie nu a fost atât felul în care au jucat oamenii în ultimele secunde ale unei dispute finale, ci mai degrabă cât de disciplinați au fost la antrenament.

— Exact, fu de acord miliardarul. Mișcările *geniale* din ultimele secunde ale meciului de campionat au fost *automate*: rezultatul unor ore neobosite de repetiție a acelor mișcări splendide la antrenamente.

Grozav punct de vedere, se gândi artistul.

— Vreau să vă mai vorbesc de un model de învățare în această dimineață înainte să vă dau drumul, pisoilor, unul care vă va convinge că stabilirea unei obișnuințe urmează un proces de 66 de zile. Totuși, înainte de asta, vreau să vă împărtășesc alte idei practice și rapide referitor la autodisciplină.

— Grozav, replică artistul. Lecția de astăzi a fost importantă pentru mine. Știu că mă va ajuta să învinge procrastinarea și sunt sigur că îmi va îmbunătăți calitatea artei. Iar în reglarea condiției fizice am făcut deja progrese.

— A făcut, fu de acord antreprenoarea, făcând cu ochiul.

— Ei bine, țineți minte că voința slăbește atunci când obosește. Oamenii de știință numesc această stare „epuizarea egoului". Vedeți voi, vă treziți în fiecare dimineață cu bateria autocontrolului încărcată. De asta vreau eu să faceți activitățile care sunt cele mai importante pentru ascensiunea imperiilor interioare în momentul în care capacitatea voastră este cea mai mare: la 5 dimineața. Iată care e chestia: pe măsură ce trece ziua, vă duceți la întâlniri, vă verificați mesajele și efectuați diverse sarcini, capacitatea de autoreglare scade – și la fel scade și capacitatea de a face față tentațiilor și de a vă gestiona impulsurile nepotrivite. Faptul că mușchii disciplinei umane ostenesc din cauza oboselii decizionale explică de ce atâția oameni cu un succes enorm ajung să facă lucruri prostești care le distruge cariera. Cedează în fața îndemnului care le provoacă prăbușirea, deoarece cât e ziua de lungă iau decizii importante. Până seara nu le mai rămâne suficientă voință pentru a-și controla tentațiile.

— Fascinant! adăugă antreprenoarea. Asta explică multe.

— Secretul îl constituie, așadar, odihna și recuperarea mușchiului autocontrolului, explică miliardarul. Nu îi dați voie niciodată să obosească prea tare. Voința este într-adevăr cea mai slabă atunci când sunteți cei mai obosiți. Acesta este un lucru de care trebuie să fiți foarte conștienți. Luăm cele mai proaste decizii și facem cele mai proaste alegeri când suntem istoviți. Punct. V-am planificat, pentru mai târziu, o sesiune de mentorat eficientă despre cum își protejează atuurile neprețuite cei mai buni oameni din lume – cum ar fi voința –, prin intermediul artei pierdute a regenerării personale.

Domnul Riley începu să tușească. O tuse seacă, îngrijorătoare. Nu una lipsită de importanță.

— Ah, adăugă el, adunându-și gândurile. Vă rog să fiți conștienți că cercetările sprijină ideea conform căreia ordinea exterioară sporește disciplina. De aceea Steve Jobs a avut grijă ca sediul NeXT să fie mobilat minimalist și zugrăvit doar în alb cât a fost el acolo. Dezordinea vă scade autocontrolul și vă șterpelește din lungimea de bandă cognitivă.

— Poate de aceea atâtea așa-zise genii poartă aceeași uniformă în fiecare zi, comentă artistul. Vor să mențină ordinea și organizarea în viața lor. Și înțeleg că în fiecare dimineață ne trezim atât cu o cantitate limitată de voință, cât și cu o concentrare mentală limitată. Prin urmare, în loc să risipească aceste daruri de preț, făcând mai multe alegeri fără importanță, cum ar fi cu ce să se îmbrace și ce să mănânce, își automatizează cât mai multe lucruri posibil, astfel încât să își poată concentra cele mai înalte puteri pe câteva activități importante. Înțeleg

acum și mai bine cum devin oamenii de geniu și mai geniali. Dacă tot ce aș face în fiecare zi ar fi să mă ocup de arta mea și doar de câteva alte lucruri, nu aș suferi de pe urma „oboselii decizionale", cum îi spuneți. Și asta ar însemna că nu aș mai irosi atâta timp seara, și nu aș mai face atâtea alegeri proaste la sfârșitul zilei, cum ar fi să mă uit la seriale de televiziune prostești, să mănânc prea multă mâncare nesănătoasă și să beau prea multă tequila.

— Așa, declară miliardarul. E clar că voi, pisoilor, știți că „orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc și minunată la sfârșit". Ar trebui ca această idee să fi ajuns departe și să se fi instalat ca o convingere implicită în Gândirea voastră. Haideți acum să analizăm acest tatuaj mental remarcabil al Vrăjitorului într-o schemă care explică cele trei faze prin care trece stabilirea fiecărei obișnuințe, astfel încât să aveți și mai multă forță pentru a vă asigura regimul trezirii în zori. O să vă placă în mod cert ceea ce sunteți pe cale să învățați. Promiteți-mi că dați volumul mai tare cât ascultați ceea ce o să vă spun? Și cu asta vom încheia dimineața.

— Promitem, spuseră în cor antreprenoarea și artistul.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă miliardarul ridicând degetul mic.

— Da, răspunse antreprenoarea, prinzând cu degetul ei mic degetul mentorului.

— Da, fu de acord artistul, procedând la fel.

— Minunat, se entuziasmă magnatul.

Unul dintre agenții de pază care îi conduseseră pe cei trei tovarăși în clădire intră și scoase un grafic dintr-un rucsac. Îl lumină cu lanterna, ca să vadă toată lumea ce era tipărit pe el. Schema de învățat deveni vizibilă și arăta astfel:

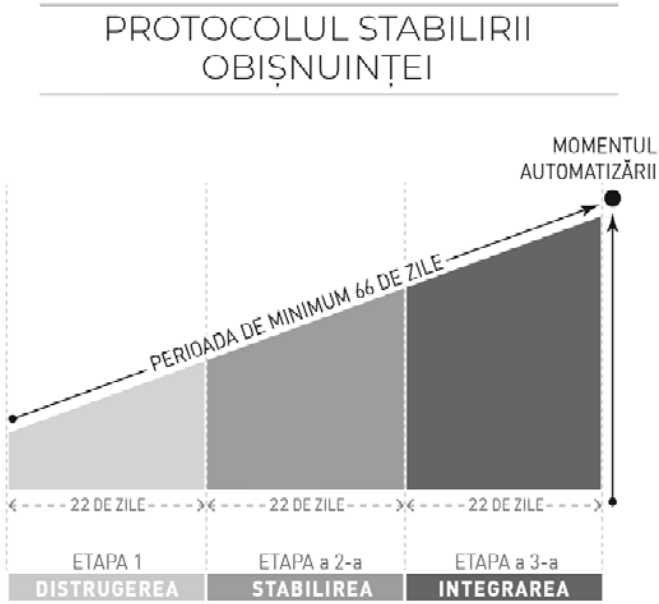

— În timpul adoptării oricărei obișnuințe noi veți trece printr-o perioadă inițială de distrugere, spuse domnul Riley indicând prima fază a diagramei. Perseverați și veți trece cu siguranță la a doua etapă a procesului, în care se formează căi neurale și începe adevărata stabilire. Aceasta este partea de mijloc, plină de confuzie. În sfârșit, dacă persistați în practica de a face din orice rutină nouă un mod de a fi normal, veți ajunge la etapa finală – și minunată: integrarea. Întregul exercițiu ia aproximativ 66 de zile, potrivit datelor din cercetările întreprinse la Colegiul Universității din Londra. În învățăturile sale, Vrăjitorul numește acest adevăr remarcabil *Perioada de minimum 66 de zile*. 66 de zile de exercițiu pentru însușirea unei obișnuințe noi. Așa că nu renunțați după câteva zile sau după câteva săptămâni și nici chiar după două luni. *Cum are legătură cu dobândirea calității de membru al Clubului 5 a.m., respectați-vă promisiunea pe care v-ați făcut-o cel puțin 66 de zile. Orice s-ar întâmpla.* Faceți acest lucru și restul vieții voastre va fi exponențial mai bun. Vă promit asta din inimă, le spuse miliardarul.

Vedeți voi, orice schimbare este grea la început. De asta Vrăjitorul a numit prima etapă „distrugerea". Dacă nu ar fi dificilă la început, nu ar fi o schimbare reală. Trebuie să fie grea, deoarece vă rescrieți tiparele mentale din trecut și distrugeți vechile modalități de operare. Și reconfigurați vechile programe ale inimii și emoțiilor. Știți de ce folosește naveta spațială mai mult combustibil în cele 60 de secunde de la decolare decât cât orbitează în jurul Pământului?

— Trebuie să învingă forța puternică a gravitației după ce decolează, evident, răspunse încrezător artistul.

— Exact, afirmă miliardarul. Este nevoie de o cantitate mare de combustibil pentru a învinge forța inițială și pentru a atinge viteza de învingere a atracției gravitaționale. Dar odată ce reușește, intervine impulsul și naveta înaintează de la sine. Prima fază în crearea oricărei obișnuințe noi – Etapa Distrugerii – este exact

la fel. Trebuie să vă învingeți obiceiurile imprimate adânc, ritualurile dominante și stările de performanță tradiționale. Trebuie să vă ridicați deasupra propriei forțe gravitaționale, până apare viteza de învingere a atracției gravitaționale. Este foarte dificil la început. N-am să vă mint: amândoi v-ați descurcat foarte bine cu trezitul la 5 în diminețile în care ați fost cu mine. Dar vă veți lovi de un zid în aceste prime 22 de zile, cât vă aflați în prima fază. Nu e nimic în neregulă – face parte din procesul stabilirii obișnuinței prin care trebuie să treacă oricine caută să atingă productivitatea de vârf și o viață mai bogată. Pentru majoritatea oamenilor pregătiți să se trezească înaintea zorilor, fiecare zi din această fază este o dificultate. Vor să renunțe. Se plâng că trezitul devreme chiar nu li se potrivește. Că nu sunt făcuți pentru această rutină și că efectiv nu merită suferința. Sfatul meu este simplu: *Continuați cu orice preț. Persistența este punctul de început al măiestriei*. Lucrurile care par să fie cele mai grele sunt și cele mai valoroase. Nu uitați că realizarea unor lucruri dificile care sunt foarte importante a fost modul în care au dobândit putere oamenii cu cele mai bune rezultate și marii eroi ai civilizației noastre. Vă rog să țineți minte și această regulă: atunci când vă aflați în fața unei opțiuni, alegeți-o întotdeauna pe cea care vă solicită cel mai mult, vă sporește dezvoltarea și vă face să vă demonstrați înzestrările, talentele și potențialul personal. Așadar, atunci când vreți să renunțați, perseverați. Veți ajunge în curând la următoarea etapă. Și înțelegeți că gândurile negative, emoțiile care vă fac irascibili și dorințele puternice de a ceda sunt o parte firească a procesului configurării oricărui regim nou. Primele 22 de zile trebuie să dea senzația unei ușoare forme de tortură.

— Deoarece în prima etapă este vorba doar despre distrugerea obișnuințelor vechi de a fi, pentru a putea fi instalate unele noi, nu? întrebă antreprenoarea.

— Așa este, confirmă miliardarul. Și doar pentru că nu ați putut să faceți ceva mai înainte, nu înseamnă că nu puteți să faceți acum, adăugă el dând din cap încurajator. Trebuie să repet ce am mai spus, ca să vă fixați ideea: dacă nu a fost grea la început, nu va fi o schimbare reală și valoroasă. Societatea ne-a programat să credem că se întâmplă ceva rău dacă ne e greu la început. Că ar trebui să ne oprim din ceea ce facem. Și să ne întoarcem la siguranța fostei noastre normalități. Dacă vom opera conform acestei idei, vom avea zero dezvoltare și evoluție către un statut legendar. Zero!

— Foarte adevărat, fu de acord antreprenoarea. Toată lumea pe care o cunosc repetă în fiecare zi lucruri familiare. Bine. Poate nu toată lumea, dar fără îndoială majoritatea oamenilor. Aceleași gânduri, aceleași comportamente și aceleași mișcări.

— Adevărul nu este că nu se pot schimba, spuse domnul Riley. Doar că nu și-au luat niciodată angajamentul de a fi mai buni și de a persevera în acest proces destul de mult pentru ca neurobiologia lor, dar și psihologia, emoțiile și spiritualitatea să facă minunile pe care le fac în mod natural. Să știți că *tot* ce vi se pare ușor acum vi s-a părut greu cândva.

Miliardarul îi ceru lanterna agentului de pază și o îndreptă către partea schemei de învățare legată de a doua etapă a transformării în rutină.

— Mulțumesc, Krishna, adăugă el. Iată: orice schimbare este plină de confuzie la mijloc. Etapa a doua se numește „stabilire", deoarece este ca și cum ați trece printr-un fel de renovare interioară. Trebuie dărâmate fostele fundații pentru a putea fi ridicate unele mai bune. Această etapă vă va face să vă simțiți derutați, stresați și frustrați. Veți vrea și mai mult să renunțați și să revocați decizia de a vă alătura Clubului 5 a.m., considerând-o îngrozitoare. Veți tânji să vă întoarceți pe partea cealaltă, să rămâneți în patul cald și să numărați iar oile. Fiți însă conștienți și aveți încredere că totul este bine. *Foarte* bine, de fapt. Și deși nu puteți vedea, avansați și mai mult în dobândirea deprinderii de a vă însuși pentru tot restul vieții rutina trezitului devreme. Lucrurile sunt pe cale să devină mai ușoare. Cu adevărat. Doar că treceți prin a doua etapă a procedurii. Și *vi se pare* plină de confuzie. Și că arată haotic. Realitatea este că vă dezvoltați minunat. Și vă apropiați de un grad de performanță cu totul nou. „În orice dezordine există o ordine ascunsă", a spus celebrul psiholog Carl Jung.

Așadar, atunci când vă configurați această rutină matinală neprețuită, structura creierului vostru este dată peste cap din cauza căilor neurale noi create. Întregul vostru sistem este efectiv restructurat. Vă aflați sincer pe un teritoriu extrem de nefamiliar. Înmuguriți. Explorați locuri noi. Cuceriți noi teritorii ale potențialului propriu și accesați un caracter unic superior al optimizării umane. Nivelul cortizolului, hormonul fricii, a crescut acum, așa că vă veți simți speriați o mare parte din timp. Tot ceea ce se întâmplă în creierul vostru consumă rezerve uriașe de energie. Vă veți simți, așadar, epuizați adesea în a doua etapă a stabilirii obișnuinței. Înțelepții, clarvăzătorii și filosofii din vechime au numit o asemenea transformare personală „noaptea întunecată a sufletului". Ceea ce a fost cândva o omidă se transformă haotic – dar aproape magic – în fluture. Misticii au scris despre schimbarea profundă și adevărată ca fiind o călătorie care presupune o serie de morți mărunte. Vechea ta persoană trebuie să moară pentru a putea renaște o persoană mai bună. Vrăjitorul spune că, pentru „a ajunge la măreție, trebuie să suferi o anihilare a slăbiciunii". Dramatice cuvinte, sunt de acord. Dar este adevărat ce spune gurul. În etapa a doua, s-ar putea să simțiți uneori că totul se destramă. Dar de fapt totul se reunește – chiar mai bine. Deseori, percepția voastră omenească nu este realitatea, după cum ați aflat. Este doar modul în care vedeți lumea printr-o lentilă. Adevărul este că iluzia siguranței este mereu mult mai letală decât ascensiunea către măiestria personală. Rămâneți în etapa a doua a procesului încă 22 de zile. Și fiți conștienți că vine o răsplată *enigmatică*.

— Îmi place tot ce ați spus, interveni artistul. Voi stabili acest ritual al trezitului devreme pentru tot restul vieții, chiar dacă încercarea mă ucide, își promise el.

Miliardarul deveni tăcut.

— Am trecut de foarte multe ori prin acest proces de năpârlire și transformare. De fiecare dată când urmăresc o obișnuință nouă, o abilitate mai bună sau chiar o convingere fundamentală mai evoluată, pătrund în acest ciclu al morții și renașterii. Și trebuie să vă spun că seamănă într-adevăr cu sfârșitul. Veți fi speriați uneori, foarte obosiți o vreme și derutați de ceea ce vă va spune vocea întunecată a

sinelui vostru. Câteodată vă veți simți chiar în pragul nebuniei. De aceea fac atât de puțini oameni treaba asta. Și de aceea atât de puțini ajung în stratosfera performanței epice și au un impact asupra culturii la nivel global. Este un sport numai pentru eroii supremi. Necesită un curaj enorm, convingere nemăsurată și o tărie de caracter neobișnuită. Aveți toate acestea în voi. Nu vă trebuie decât hotărârea de a le aplica. După cum am spus, prin exercițiu și răbdare, totul va deveni mai ușor. Și în cele din urmă automat.

Așa, pisoilor, rosti miliardarul bătând din palme ca un antrenor de fotbal care încurajează jucătorii. Știu că înțelegeți asta de minune. Așa că hai să mergem mai departe. Perseverați în procesul stabilirii de obișnuințe noi, depășind distrugerea tiparelor vechi, ce are loc în etapa întâi. Continuați apoi cu formarea circuitelor noi din creier, care are loc prin intermediul neuroplasticității, și cu fabricarea de căi mai bune în esența voastră emoțională în etapa a doua. Faceți acest lucru și veți ajunge mai mult ca sigur în etapa a treia, ultima parte a ascensiunii voastre: „integrarea". Țineți minte: orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc și *minunată* la sfârșit.

Miliardarul se opri, zâmbi blând și apoi își atinse degetele de la picioare. Își sărută iar pielea dintre degete. Apoi continuă.

— Etapa finală este momentul în care totul se leagă, explică el, și aveți ocazia să resimțiți beneficiile dăruirii fantastice față de statutul de membru al Clubului 5 a.m. Vă apropiați de sfârșitul perioadei de aproximativ 66 de zile necesare unui creier uman – și unei ființe umane – pentru a-și forma o rutină. Așa că acum este momentul succesului. Ați trecut de distrugerea inițială, ați reușit să treceți de pericolul și haosul fazei de mijloc și ați ieșit de partea cealaltă mai puternici, mai pricepuți și cunoscându-vă mai bine natura supremă și invincibilă. Sunteți acum versiunea următoare a sinelui vostru suprem, capabili să acceptați provocarea unui joc mai însemnat, să influențați mai mulți oameni prin puterea glorioasă a exemplului vostru și să fiți mai utili în lume, deoarece sunteți mult mai stăpâni pe eroismul vostru primordial. Toată munca intensă, tot sacrificiul și toată suferința, consecvența scrupuloasă și tot curajul strălucit se leagă în această etapă, atunci când obișnuința nouă la care ați lucrat se integrează la nivel psihologic, emoțional, fizic și spiritual. Și devine noua voastră normalitate.

— Normalitate? întrebă artistul. Viața devine ușoară?

Miliardarul se aruncă dintr-odată pe podeaua de marmură a mausoleului și începu să facă iar flotări. Semăna într-un fel cu un boxer care se antrenează pentru un meci important.

— Ce naiba faceți acum? îl întrebă antreprenoarea amuzată.

E mai nebun decât mi-am imaginat vreodată, se gândi ea. Dar îmi place de el.

— Scopul primordial al vieții este dezvoltarea: să depuneți continuu eforturi pentru a vă materializa cât mai mult din potențial. Flotările mele zilnice nu numai că mă mențin într-o stare de optimizare continuă în vederea atingerii unui nivel formidabil, dar sunt și o modalitate extraordinară de a continua să mă simt tânăr, fericit și însuflețit. Plictiseala ucide spiritul uman.

Industriașul se ridică.

— Pentru jucătorul de top, vârful unui munte reprezintă doar poalele următorului. Stabilirea unei obișnuințe noi, extraordinare aduce minunata ocazie de a da startul următoarei obișnuințe. Fac o mie de flotări pe zi, să știți. Grozav exercițiu. Unul dintre cele mai bune. Atât de simplu. Mă menține zvelt și ca sculptat. E bun pentru trunchi, dar îmi pune la treabă și fesierii, spuse miliardarul cu o expresie încurcată.

Însă cele o mie de flotări pe zi sunt totodată un ritual care să îmi reamintească să merg mai departe. Să mă dezvolt în continuare. Să îmi înalț mai departe Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul și să îmi intensific ascensiunea către ce am mai bun. Sincer, nu mă tem să ratez. Face parte din învățarea zborului. Sunt doar îngrozit de stagnare.

— Am înțeles, spuse antreprenoarea, scriind frenetic în carnețelul ei.

Miliardarul își mută apoi arătătorul pe schemă și îl opri în zona unde scria „punctul automatizării".

— Faptul interesant este că, odată ce ajungeți în punctul automatizării, nu mai aveți nevoie de voință pentru a vă trezi la 5 dimineața. Introducerea noului regim în sistemul de operare uman este completă. Devine o a doua natură să vă treziți înainte de răsărit. Și este ușor. Iată adevăratul dar din partea excelenței și devotamentului vostru pe parcursul celor aproximativ 66 de zile: *voința pe care o folosiți pentru a pune bazele obișnuinței de a vă trezi devreme este liberă acum pentru a fi folosită la adoptarea unui alt comportament formidabil*, astfel încât aveți șansa să deveniți mai productivi, mai prosperi, mai veseli și mai plini de succes. Acesta este secretul ascuns al sportivilor profesioniști, de exemplu. Nu este vorba despre faptul că au mai multă autodisciplină decât o persoană obișnuită. Doar că și-au valorificat controlul impulsurilor timp de 66 de zile, până când și-au stabilit rutinele câștigătoare. După aceea, și-au redirecționat voința către alt lucru care le-ar îmbunătăți competența. Un alt obicei care îi va ajuta să conducă în domeniul lor și să obțină victoria. Așa joacă profesioniștii: stabilindu-și obișnuințe una după alta. Cu timpul, comportamentele lor câștigătoare devin automate. Sistematizate. Instituționalizate. Nu mai este nevoie de absolut niciun efort pentru a le pune în practică odată ce au fost programate. Și aceste superstaruri și-au exersat atât de des obișnuințele victorioase, încât au ajuns în punctul în care au uitat cum ar fi să *nu* le mai practice.

— Au ajuns într-un punct în care le-a fost mai ușor să le practice decât să nu le practice, nu? comentă antreprenoarea.

— Întru totul corect, răspunse miliardarul.

Artistul era entuziasmat.

— Atât de valoros pentru mine personal și pentru munca mea ca lider. Și, ca să înțeleg complet acest proces, fiecare dintre cele trei etape – Distrugere, Stabilire și Integrare – durează cam 22 de zile, nu?

— Da. În jurul celei de a 66-a zile, se fixează ca rutină automată. Acesta este Punctul Automatizării, deoarece în cazul obișnuințelor durează aproximativ 9 săptămâni pentru a fi implementate. Continuați să vă treziți la 5 dimineața și după o săptămână. Nu renunțați atunci când totul devine confuz, la mijlocul procesului.

Rămâneți inflexibili pe parcursul întregului exercițiu, pe parcursul tuturor dificultăților și provocărilor lui, exact așa cum a făcut Shah Jahan atunci când el și muncitorii lui construiau Taj Mahalul, pentru a-l face una dintre minunile lumii. Extraordinarul necesită răbdare. Și genialitatea necesită timp. Rămâneți fideli devotamentului de a aloca o oră pentru voi înșivă atunci când răsare soarele și majoritatea oamenilor dorm, ca să vă dezvoltați cele Patru Imperii Interioare, ce vă vor pregăti să le realizați pe toate cele exterioare, pe care inimile voastre mari tânjesc să le facă să devină realitate. Nu neglijați chemarea de a vă desfășura talentele complete, de a vă amplifica punctele forte spectaculoase, de a vă multiplica fericirea și de a descoperi în voi un paradis al liniștii, pe care nu îl va putea tulbura niciun eveniment exterior. Așa deveniți, dragi prieteni, invincibili, indestructibili și adevărați maeștri în domeniul vostru. Și o minune a lumii în același timp, în felul vostru unic.

— Îmi place, zâmbi fericită antreprenoarea. Bravo. Totalmente util. Asta explică de ce atât de puțini oameni au obișnuințele necesare pentru a obține măiestria. Pur și simplu nu perseverează în angajamentul inițial destul de mult încât să-l facă să funcționeze. Ar putea. Dar nu o fac.

— Mda, murmură miliardarul. De aceea sunt atât de vital de importante informația și educația, învățarea și dezvoltarea. Cei mai mulți pur și simplu nu cunosc acest model care să le schimbe viața și ideile practice pe care vi le-am dezvăluit legate de el. Și pentru că nu îl cunosc, nu pot să îl aplice. Iar cunoștințele nevalorificate lasă și potențialul nevalorificat. Suntem cu toții creați pentru triumf, indiferent cum alegem să îl definim. Din păcate, majoritatea oamenilor nu au fost niciodată educați în filosofia și metodologia pe care mi le-a predat Vrăjitorul. Adică, în învățăturile pe care acum vi le ofer vouă. Voi nu trebuie decât să vă asigurați că spuneți cât mai multor persoane despre opera Vrăjitorului. Vă rog! În acest fel putem să îi ajutăm pe oameni să iasă din întunericul apatiei, al mediocrității și frustrării și să își găsească puterea înnăscută de a face lucruri uimitoare în restul vieții. Doamne, trebuie să facem lumea asta un loc mai bun, mai sănătos, mai sigur și mai plin de iubire.

—Neapărat! răspunseră în cor antreprenoarea și artistul.

Femeia se opri apoi pentru a-și da seama de natura de neuitat a scenei pe care o trăia. Se afla lângă un bărbat de care se îndrăgostise pe neașteptate, într-o aventură bizară, frumoasă și uimitoare. Se afla în interiorul uneia dintre cele șapte minuni ale lumii, localizată în India, o țară pe care își dorise mereu să o viziteze, pentru priveliștile care îți tăiau respirația, pentru plăcerile exotice și pentru oamenii extraordinar de speciali ai țării.

Se opri ca să se gândească ce se mai întâmplase în lumea ei obișnuită. Manipulări, hoție, lipsă de loialitate și trădare. Și în momentul acela râse. Nu era un râs forțat, pe care atât de mulți dintre noi îl aud la întâlnirile de afaceri, acolo unde oamenii de calitate poartă cu o teamă tăcută măști sociale, în efortul de a se adapta, de a părea puternici și imperturbabili. Nu, era bucuria palpabilă a unei ființe care tocmai descoperise unele dintre comorile adevărate ale unei vieți trăite înțelept.

În acea clipă, antreprenoarea își dădu seama cât de binecuvântată era.

Încercarea de preluare se va soluționa de la sine, deoarece viața are mereu un mod de a rezolva lucrurile așa cum e mai bine. Învățase, bineînțeles, să nu își reprime sentimentele firești de furie, dezamăgire și uneori tristețe, care se trezeau din când în când în ea atunci când se gândea la situație. Toate astea nu însemnau decât că era o ființă umană, și reală și chiar curajoasă, nu slabă. Și totuși, înțelegea acum că existau lucruri mai importante decât averea, aprecierile și celebritatea. Și că mulți oameni bogați, financiar vorbind, erau de fapt extrem de săraci.

Nimic nu este la fel de valoros ca fericirea mea. Nimic nu este la fel de neprețuit ca liniștea mea sufletească, se gândi femeia de afaceri.

Găsise iubirea. Avea încă o sănătate excelentă. Avea atât de multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare: doi ochi cu care să vadă splendorile acestei lumi minunate, două picioare cu care să o exploreze, mâncare pe masă în fiecare seară, într-un moment în care miliarde de oameni au burta goală. Și un acoperiș deasupra capului care o adăpostea generos. Avea cărți pline de înțelepciune în bibliotecă, o muncă ce îi hrănea creativitatea și, după cum spunea atât de des miliardarul, ocazia să obțină măiestria absolută nu numai în beneficiul ei, ci și în serviciul societății.

Și astfel, în interiorul mausoleului maiestuos care electrizase inspirația atâtor vizitatori de pe tot pământul și în vreme ce soarele se ridica pe cerul vast al Indiei, antreprenoarea simți în inima ei că trebuie să facă ceva ce avem nevoie să facem mai mult cu toții.

Și iertă.

Renunță la ostilitatea față de investitorii ei. Se eliberă de resentimentele față de cei care o denigrau. Și renunț la absolut toate dezamăgirile ei apăsătoare. Viața este prea scurtă ca să iei lucrurile prea în serios. La sfârșitul vieții, ceea ce va conta cel mai mult pentru ea nu va fi dacă acei investitori au avut dreptul de proprietate asupra firmei, ci ce a ajuns ea ca ființă umană. Și care era calitatea activității desfășurate. Și câți oameni a ajutat. Și cât de mult a râs. Și cât de bine a trăit.

Miliardarul avea dreptate: fiecare ființă umană face tot ce poate mai bine în funcție de nivelul de conștientizare la care se află în prezent și în funcție de gradul puterii adevărate pe care o poate controla. Și dacă investitorii ei ar fi știut cum este mai bine, ar fi acționat mai bine. Acești oameni i-au pricinuit durere și suferință pentru că, la un nivel adânc și subconștient, ei suferă. Și pentru că se chinuie. Cei care le fac rău altora se detestă în secret pe ei înșiși. Da, felul acesta de a privi lucrurile nu este chiar așa de comun în civilizația noastră. Dar poate din această cauză lumea noastră este plină de războaie, de pericol și atâta ură. Poate că, se gândi ea, acești bandiți corporatiști o învață ceva. Sunt trimiși de esența superioară a vieții pentru a o face să ajungă pe muchie de cuțit, adică într-o asemenea situație de descurajare și disperare încât să fie nevoită să se schimbe. Și să învețe să zboare. Poate că toate lucrurile prin care a trecut au fost, după cum i-a învățat miliardarul, o pregătire prețioasă pentru ceea ce trebuia să devină, astfel încât să își împlinească potențialul celor mai strălucite înzestrări ale ei și să își îndeplinească promisiunea destinului său cel mai înalt, ca să aducă beneficii

umanității. Și poate că, atunci când ne confruntăm cu pierderea a tot ce avem, ajungem să ne cunoaștem sinele suprem.

Acest mentor ciudat, excentric și cât se poate de sincer din fața ei, domnul Stone Riley, își deschidea inima, explicând cum disciplina zilnică pentru a se alătura Clubului 5 a.m., simplă, dar nu ușoară la început, putea și chiar transforma productivitatea, prosperitatea și starea de bine a oricărei persoane care aplica metoda. Își respectase fiecare dintre elevatele promisiuni solemne pe care le făcuse la prima lor întâlnire bizară, la conferința fascinantă a Vrăjitorului. Demonstrase că este un titan, nu numai al industriei, ci și al integrității. Și al decenței.

Avem nevoie de mai mulți ca el, gândi ea. Femei și bărbați care să fie lideri adevărați. Oameni care nu influențează prin puterea unui titlu măreț și prin amenințarea unei poziții înalte, ci prin intermediul puterii caracterului lor, prin noblețea competenței lor, prin compasiunea din inima lor și prin dăruirea neobișnuită de a-i lăsa pe toți cei pe care îi întâlnesc într-o stare mai bună decât atunci când i-au găsit. Lideri conduși mai puțin de obsesiile egoiste ale egoului și mai mult de ordinele altruiste ale înțelepciunii superioare.

Antreprenoarea își aminti de cuvintele poetei Maya Angelou: „Dorința mea este ca tu să continui. Să continui să fii ceea ce ești, să uimești o lume rea cu actele tale de bunătate”.

În acea clipă, antreprenoarei îi veniră în minte și sfaturile Maicii Tereza: „Dacă toată lumea și-ar face curat în prag, întreaga lume ar fi curată”.

Și astfel, în acea dimineață foarte specială, în interiorul unuia dintre monumentele splendide ale lumii, nu numai că a iertat, dar a făcut un pact cu ea însăși. Înțelegând, ca niciodată înainte, că optimizarea sinelui este cea mai bună cale de a îmbunătăți starea societății și că dezvoltarea geniului interior e cea mai rapidă cale de a-și înnobila relațiile cu tot ceea ce se află în afară, antreprenoarea făcu o înțelegere. Își promise nu numai să nu se mai gândească vreodată să își ia viața, dar își făgădui ca în fiecare zi, pentru tot restul zilelor sale, să se trezească la 5 dimineața și să își ofere darul acelei Ore a Victoriei, liberă de toate distragerile fără însemnătate, suprastimulări neimportante și complicații inutile. Pentru a putea să continue. Să continue să își regleze Gândirea, să își purifice Inima, să își fortifice Sănătatea și să își înalțe Sufletul.

Va cere asta de la ea însăși, indiferent de scuzele și motivele pe care le vor găsi latura mai slabă și speriată a personalității sale. Deoarece merita să își vadă măreția. Și pentru că spera să fie unul dintre eroii pe care îi așteptăm cu toții.

— Oricum, strigă miliardarul, nepotrivit de tare. Trei strategii finale și extrem de practice pentru a vă ajuta să vă fixați obișnuințe noi. Am petrecut mult timp cu acest subiect, deoarece este absolut important pentru succesul vostru. Vă voi arăta repede trei tehnici despre care cercetările confirmă că vor ajuta rutina de dimineață a Clubului 5 a.m. să persiste. Apoi plecăm de aici.

Scoase lanterna și lumină tavanul camerei. Apărură următoarele tatuaje mentale:

1. Pentru ca o obișnuință să dureze, nu ți-o stabili niciodată singur.

2. Profesorul învață cel mai mult.

3. Atunci când vrei cel mai mult să renunți, este momentul în care trebuie să mergi mai departe.

Miliardarul zâmbi din nou.

— Instrucțiuni destul de simple, nu? Profund de simple, pentru că sunt pur și simplu profunde. Prima idee vă va reaminti că ritualurile au cele mai mari efecte atunci când sunt efectuate în grup. De aceea este atât de eficient să fiți membri ai Clubului 5 a.m. Nu vă stabiliți singuri rutina matinală. Suntem implicați cu toții. Și dorința mea sinceră este ca atunci când voi, pisoilor, veți merge acasă, să aduceți în club cât mai mulți oameni posibil: oameni care sunt gata să se trezească de dimineață, pentru a face o muncă formidabilă și a-și făuri o viață fenomenală. Grupurile de sprijin s-au dovedit de mult a fi o modalitate de a face îmbunătățiri trainice. Vă rog, așadar, să valorificați acest concept în mod genial.

Miliardarul tuși. Apoi își frecă pieptul. Se prefăcu că nu a observat nimeni. Și merse mai departe cu discuția.

— A doua idee vă va reaminti să îi învățați efectiv pe ceilalți filosofia și metodologia pe care le-ați învățat de la mine. Pe măsură ce faceți acest lucru, propria înțelegere a materialului se va aprofunda. În multe feluri, faptul că îi veți instrui și pe alții în tot ceea ce v-am învățat eu va fi un dar pe care vi-l faceți singuri.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, observă antreprenoarea.

— Este purul adevăr, îi informă miliardarul. Și ultima afirmație pe care o vedeți pe tavan este cea mai importantă. Țineți minte că persistența este necesară tuturor formelor de măiestrie. În momentul în care simțiți că nu puteți merge mai departe se află o ocazie uriașă de a vă făuri o voință superioară. Atunci când simțiți că nu mai puteți să continuați, mai înaintați puțin. Mușchiul autodisciplinei va crește considerabil. Și respectul de sine va crește mult. Puține lucruri sunt la fel de esențiale precum creșterea aprecierii de sine, pentru productivitatea exponențială, pentru conducerea în domeniul vostru și pentru crearea unei vieți pe care să o adorați.

În mod uimitor și fără niciun indiciu cu privire la ce avea să urmeze, miliardarul se răsuci și rămase în poziția stând în cap. Cu ochii închiși, recită o frază din scriitorul și filosoful Gerald Sykes, care spunea așa:

— „Orice realizare serioasă necesită, în mod necesar, ani întregi de ucenicie umilă și înstrăinarea de cea mai mare parte a societății".

Voi, două ființe umane uimitoare, meritați să vă materializați sinele superior și să înfăptuiți realizări epice, spuse miliardarul revenind cu picioarele pe pământ. Nu trădați puterile care dorm în voi, rămânând până târziu într-un pat moale care vă menține sedați. Oamenii extraordinari ai lumii au ajuns astfel nu pentru că au trândăvit încântați sub pătură, ci pentru că au avut ambiții sublime pe care au

început apoi să le *realizeze*, chiar dacă majoritatea celor din jur îi numeau nebuni. Formidabilul necesită timp și dăruire, sacrificiu și răbdare – la fel cum ne arată Taj Mahalul. Iar eroismul nu apare niciodată într-un singur anotimp. Întipăriți-vă obișnuința trezitului la 5 dimineața. Mențineți procesul pe termen nedefinit și mergeți mai departe atunci când vreți cel mai mult să vă opriți. Veți ajunge legendari dacă faceți asta. Și vă veți hotărî soarta din perspectiva omului care merită să influențeze întreaga lume.

Stone Riley se ridică. Îi îmbrățișă pe cei doi elevi. Și dispăru pe un coridor din marmură.

CAPITOLUL 13

Clubul 5 a.m. învață *Formula 20/20/20*

„Dimineața devreme, atunci când, în lenea ta, nu ai tragere de inimă să te ridici din pat, gândește-te la următorul lucru: «Mă ridic pentru a face munca unei ființe umane»".
– **Marc Aureliu**, împărat roman

Am Roma în sânge. Energia ei îmi curge prin vene. Și magia ei unică îmi pune din nou ordine în spirit, se gândi miliardarul în timp ce avionul său rula pe pista de aterizare a aeroportului privat din oraș. În boxele avionului vibra cântecul „Magnolia" al formației italiene Negrita, în timp ce magnatul își legăna umerii săi musculoși în ritmul muzicii.

Mă inspiră atât de mult mândria aprigă, pasiunile fantastice și inimile glorioase ale romanilor, își spuse el. Felul în care cade lumina peste Trinità dei Monti, biserica ce se înalță la capătul Treptelor Spaniole, mă însuflețește de fiecare dată și îmi aduce adesea lacrimi în ochi. Mâncarea aleasă, inclusiv mozzarella di bufala********, cacio e pepe********, spaghetti amatriciana și carbonara, alături de friptura de abbacchio********, îmi stimulează dorința de a-mi spori plăcerea în viață la maximum. Iar arhitectura migălos lucrată a acestui oraș ca un muzeu în aer liber, unde îmi place să mă plimb prin ploaie, se adresează atât războinicului, cât și poetului din mine, reflectă magnatul în timp ce avionul se apropia de poartă.

******** Mozzarella de bivoliță. (n.tr.)

******** Spaghetti cu brânză Pecorino Romano și piper negru. (n.tr.)

******** Carne de miel neînțărcat. (n.tr.)

Miliardarul își petrecuse mulți dintre cei mai buni ani ai vieții sale fantastice, deși departe de a fi perfectă, la Roma, unde locuise într-un apartament din centrul istoric de pe via Vittoria. Orașul Zürich și celelalte case pe care le avea erau locuri în care se ducea preponderent ca să lucreze la proiecte și să își administreze interesele comerciale globale. Dar Roma, ei bine, Roma era ca să-și alimenteze sentimentul uimirii. Și să își hrănească apetitul pentru bucurie.

Două dintre lucrurile preferate în viață erau să inspire parfumul gardeniilor primăvara și să facă plimbări lungi pe lângă templul care împodobește lacul din parcul numit Villa Borghese. Să se trezească la ora 5 dimineața, înainte ca traficul aglomerat al Romei să îi poată înăbuși măreția, și să meargă cu bicicleta pe lângă fântâna Trevi, prin cartierul Monti și pe lângă Colosseum, ajungând la final în piața Navona, doar ca să stea și să studieze minunăția bisericii din această piață solemnă – toate astea îi reaminteau de magia pe care o aduce numai începutul dimineții. Mult mai mult decât averea, asemenea experiențe îl făceau să se simtă

prosper. Și viu.

Ar trebui să știi că marea iubire a vieții lui era din Roma. Miliardarul o întâlnise într-o librărie englezească în apropiere de Via dei Condotti, strada fantastică pe care casele de modă emblematice ale Italiei își au reprezentanțele. Deși se apropia de 40 de ani, titanul era încă burlac atunci când s-au întâlnit prima dată: puțin cam playboy și renumit pentru gustul său în privința plăcerilor lumești fine. Își mai amintea și acum cartea pe care îl ajutase să o găsească: *Pescărușul Jonathan Livingstone*********, de Richard Bach, acel roman extraordinar de influent despre un pescăruș care știa că a fost făcut să zboare mai sus decât stolul și care s-a îmbarcat într-o călătorie de neuitat pentru a face real acel sentiment lăuntric.

********* În original, *Jonathan Livingston Seagull*, Editura Humanitas, București, 2014. (n.tr.)

Vanessa a găsit repede un exemplar, a fost extrem de politicoasă, dar frustrant de distantă, și a trecut apoi să ajute alt client.

Miliardarul a trebuit să viziteze un an de zile librăria aceea înghesuită, cu cărțile aranjate pe rafturi de lemn aliniate pe pereții vechi, pentru ca această tânără să fie de acord să ia cina cu el. Insistența miliardarului a fost alimentată de genul ei de frumusețe, care nu sărea în ochi, de inteligența ei ascuțită, de stilul personal boem și de râsul ei stângaci, care îl făcea să se simtă la fel de fericit ca o familie de albine într-un borcan uriaș cu miere.

S-au căsătorit în Monopoli, un oraș încântător situat la malul mării, în regiunea Puglia, aflată în sudul Italiei.

Ce zi specială a fost, se gândi magnatul melancolic. Muzica răsuna în piața principală, iar noi toți dansam într-un abandon total, sub strălucirea palidă a lunii pline. Brânza burata, proaspătă de la fermă, pastele orecchiette făcute de bunica bucătarului. Oamenii din oraș care s-au alăturat petrecerii vesele, demonstrându-și nemărginita ospitalitate italiană, aducând sticle de Negroamaro făcut în casă și vin Primitivo ca daruri de nuntă. Întreaga experiență îl mișca și acum considerabil.

Relația miliardarului cu Vanessa a fost senzațională și volatilă în același timp, la fel ca multe povești de iubire epice. Câteodată (des, de fapt), legăturile romantice intense scot la iveală suferințe adânc înrădăcinate. Față de acea persoană specială, ne simțim în sfârșit în siguranță să ne dăm jos armura socială și să ne arătăm adevăratul sine. Și astfel, acea persoană are ocazia să ne vadă în deplinătatea strălucirii, pasiunii și luminii noastre. Însă asta face să se întrezărească clar latura întunecată pe care o avem cu toții, latura care se dezvoltă din cauza suferințelor avute în viață.

În *Profetul*, Kahlil Gibran a scris: „Când Iubirea vă face semn, urmați-i îndemnul, / Chiar dacă drumurile-i sunt grele și prăpăstioase / Și când aripile-i vă cuprind, supuneți-vă ei, / Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni, / Iar când vă vorbește, dați-i crezare, / Chiar dacă vocea-i ar putea să vă sfarme visurile, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustiește grădinile... / Toate acestea vi le va da iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteți cunoaște tainele inimii, și astfel să deveniți o parte din inima Vieții”*********. Cu toate acestea, în ciuda naturii turbulente a căsniciei lor, miliardarul și soția lui ca sculptată în piatră au reușit s-o facă să meargă câteva decenii.

******** Traducere de Radu Cârneci, Editura Orion, București, 1991, pp. 8-9. (n.tr.)

Deși murise subit cu mulți ani înainte, el nu s-a recăsătorit niciodată. Nu și-a mai dat voie să se îndrăgostească, preferând să își dezvolte imperiul din domeniul afacerilor, să își extindă acțiunile filantropice și să se bucure singur de viața cu adevărat frumoasă pe care și-o câștigase.

Mogulul își luă portofelul și scoase cu grijă o fotografie îndoită a Vanessei. Se uită fix la ea, fascinat de imagine. Apoi începu din nou să tușească. Puternic.

— Sunteți bine, șefule? întrebă unul dintre piloții din cabină.

Miliardarul rămase tăcut, uitându-se la fotografie.

Antreprenoarea și artistul zburaseră la Roma cu câteva zile mai devreme și fuseseră vrăjiți de priveliștile, splendoarea și raritățile Cetății Eterne. Ținându-se de mână, absorbind energia și frumusețea Romei, au traversat străzile pavate cu piatră, pe care merseseră mai înainte marii constructori și nobilii împărați.

Astăzi era ziua pe care o așteptaseră mult timp. În dimineața aceasta aveau să învețe *Formula 20/20/20* care se afla în centrul Metodei 5 a.m. Cei doi elevi vor învăța, în detaliu, ce să facă mai exact în timpul Orei Victoriei, acea fereastră oportună care durează între 5 și 6 dimineața, pentru a se bucura mereu de zile extraordinare.

Astăzi aveau să descopere, până în cele mai mici detalii, cum să își folosească bine diminețile, ca să aibă o existență formidabilă.

După cum le ceruse miliardarul, cei doi așteptau în picioare în capătul de sus al Treptelor Spaniole. Era 5 dimineața fix. Dacă ai sta pe platforma de sub obeliscul care se află chiar acolo și te-ai uita în jos la treptele de sub el, ai vedea locul exact în care s-au întâlnit în acea dimineață mentorul și cei doi elevi ai lui.

Primele raze ale soarelui Romei au sărutat Trinità dei Monti în timp ce îndrăgostiții priveau acest oraș cu o asemenea cultură. Romanii din vechime erau remarcabili pentru viziunea lor grandioasă, pentru dimensiunile clădirilor lor și pentru capacitatea nepământeană de a construi monumente care trădau realitatea inginerească. Cei doi puteau să vadă Bazilica Sf. Petru și mormântul împăratului Augustus, precum și cele șapte coline, esențiale pentru protejarea imperiului ce pornise de la un sătuc aflat pe malurile Tibrului și crescuse până la ceea ce astăzi ar putea include 40 de țări ce se întind în Europa, Asia și Africa. Aerul era parfumat cu un amestec de miresme florale și miros de fum, de parcă undeva departe s-ar fi făcut un foc.

— *Buongiorno!******* exclamă o voce în mijlocul acelei liniști. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună! strigă miliardarul cu entuziasmul specific soldaților romani după ce au obținut o victorie crucială.

******** „Bună ziua”, în limba italiană în original. (n.tr.)

Domnul Riley păși în primele revărsări ale cascadei de lumină, cu un zâmbet de om atins de miracolul vieții. Pentru această sesiune de coaching foarte importantă, alesese niște ochelari de soare italieni eleganți. Purta, de asemenea, un hanorac italian peste un tricou negru cu inițialele SPQR imprimate pe el, pantaloni de trening negri și pantofi de alergat portocalii.

— *Tutto bene?*********, întrebă el vesel.

********* „Este totul în regulă”, în limba italiană în original. (n.tr.)

— Suntem bine, spuse antreprenoarea bucuroasă, înțelegând câteva cuvinte în italiană.

— Foarte bine, spuse artistul.

— Zi importantă, pisoilor. În lecția pe care am să v-o predau astăzi eu, mentorul vostru mare mâncător de brânză și paste tonarelli, este vorba doar despre *Formula 20/20/20*. Am ajuns în sfârșit aici. Suntem pregătiți în fine să reglăm rutina matinală, astfel încât să vă materializați amândoi perspectiva geniului și să duceți o viață de o bucurie fără margini. O să vă placă foarte mult ceea ce sunteți pe cale să ascultați. Viața voastră nu va mai fi niciodată la fel, declară ilustrul industriaș.

În timp ce soarele urca încet pe cer, pe dosul mânii stângi a miliardarului se putea vedea pentru prima oară un tatuaj. Era alcătuit din cifre. Scria simplu: „20/20/20”.

Razele de lumină se adunară deasupra capului său, lăsând impresia unei aureole. Scena era de-a dreptul eterică. Ai fi fost impresionat.

— E nou? întrebă artistul, arătând o curiozitate clară. Nu l-am observat până acum.

— Mda, răspunse magnatul. Am pus pe cineva din Trastevere să mi-l facă azi-noapte. Grozav, nu? zise miliardarul, părând la fel de inocent ca un nou-născut.

— Într-un fel, rosti artistul dând drumul unui căscat enorm și sorbind apoi dintr-un pahar de cafea luat la pachet. Bună cafea aici, în Italia, adăugă el.

— Ei bine, tatuajul este temporar, recunoscu miliardarul. Mi l-am făcut fiindcă astăzi este ziua *Formulei 20/20/20*. Este într-adevăr una dintre cele mai importante zile din toată perioada de pregătire pe care am făcut-o împreună. Mă simt binecuvântat să fiu aici cu voi. Încep să mă simt ca într-o familie acum. Și este incredibil de special să mă întorc la Roma. Nu am mai venit aici după ce a murit soția mea, Vanessa. Mă durea prea tare să fiu aici fără ea, mărturisi el, înainte să își întoarcă privirea.

Apoi, Stone Riley băgă mâna într-un buzunar al pantalonilor de trening și scoase un iadeș*********.

********* Iadeș – Os, în formă de furcă, de la pieptul păsărilor, format din oasele claviculelor sudate în partea inferioară. (n.ed.)

Arăta așa, ca să știi și voi:

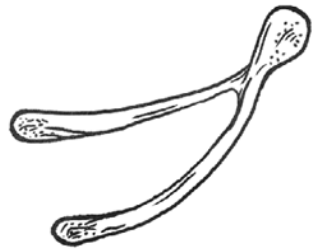

Miliardarul îi rugă pe cei doi oaspeți ai lui să își pună câte o dorință, înainte de a-i instrui să tragă de el, ca să aibă noroc.

— L-am adus la sesiunea din dimineața asta nu numai ca să creez o atmosferă și mai minunată pentru voi, pisoilor, continuă miliardarul, ci și fiindcă vreau să țineți minte amândoi că, un iadeș fără coloană vertebrală nu o să vă ducă prea departe, explică el.

— Ceva de genul „un angajament parțial dă rezultate parțiale" despre care am învățat mai înainte? întrebă artistul.

— Și de genul „merge să spui habar n-am doar până te apuci de treabă", întări antreprenoarea făcând o întindere de yoga sub soarele ce se ridica la orizont.

— Cam așa ceva, răspunse miliardarul. Știu că vă doriți amândoi să duceți o viață productivă, excelentă, fericită și plină de sens. Singura obișnuință – dintre toate cele posibile – care vă va garanta că această ambiție măreață se va îndeplini este aceea de a fi membri ai Clubului 5 a.m. Este singurul și cel mai bun obicei pe care l-am găsit și care transpune în realitatea de zi cu zi intențiile de a trăi glorios. Da, visurile și dorințele nu sunt altceva decât iadeșuri. Faptul că vă treziți înainte de răsărit este coloana vertebrală în ceea ce privește realizarea lor.

Puterea de a vă trezi devreme provine, de fapt, din aplicarea zilnică a *Formulei 20/20/20*, continuă mogulul. Acum vă aflați la numai câteva secunde distanță de momentul în care veți face cunoștință cu această rutină matinală extraordinar de remarcabilă.

— Chiar era timpul! spuse artistul punându-și ochelarii de soare cu lentile verzi, pentru a-și proteja ochii de lumina care începea să scalde spațiile goale din preajma Treptelor Spaniole și mai jos, piața pavată cu pietre, cu o fântână celebră în prim-plan, construită în jurul sculpturii lui Bernini care înfățișează o corabie veche.

— Dați-mi o îmbrățișare înainte să ne apucăm de treabă, oameni buni! răsună cu afecțiune vocea miliardarului, îmbrățișându-i pe cei doi. Bine ați venit în draga mea Romă! adăugă el, în timp ce piesa „Come un pittore" a formației Modà începu să se audă de la fereastra deschisă a unui apartament din apropiere. O draperie atârna afară, jucând în adierea ușoară a vântului.

— Așa. Hai să îi dăm drumul. Să știți că propria voastră creativitate, productivitate, prosperitate, performanță și utilitate în lume, dar și calitatea vieții voastre private nu se vor transforma prin simpla trezire la 5 dimineața. Nu numai trezitul devreme face acest regim atât de eficient. Ceea ce face ca Clubul 5 a.m. să schimbe într-atât de mult jocul este ceea ce realizați în cele 60 de minute după ce

vă treziți. Nu uitați: Ora Victoriei vă oferă una dintre ocaziile cele mai mari din viață. După cum știți, felul în care vă începeți ziua influențează substanțial felul în care se va desfășura ea. Unii oameni se trezesc devreme, dar distrug calitatea dimineții uitându-se la știri, navigând pe internet, explorând rețelele sociale și verificându-și mesajele. Sunt sigur că înțelegeți amândoi că un asemenea comportament vine din nevoia obținerii unei plăceri rapide printr-un aflux de dopamină: o evadare din ceea ce este cu adevărat important. Acest mod de conduită îi face pe cei mai mulți oameni să rateze realizarea acelor lucruri care le-ar permite să valorifice liniștea acestui moment special și să îi ajute să își sporească la maximum măreția, astfel încât să aibă în permanență zile extraordinare.

— Așa cum ne creăm fiecare zi, ne făurim și viața, nu? afirmă artistul, întărind o informație esențială pe care o învățase pe plaja complexului de la ocean al miliardarului. Asta este *Fundația Acumulării Zilelor*. Reprezintă unul dintre cele 4 lucruri asupra cărora cei care fac istorie își concentrează atenția și pe care ni le-ați explicat. Mai țin minte și acum schema aceea.

— Corect! îl aplaudă miliardarul. Și trebuie să spun că a-ți începe ziua inteligent, sănătos și liniștit nu se referă doar la optimizarea succesului public și privat. Se referă și la protejarea lui.

Pe neașteptate, un bărbat îmbrăcat ca un gladiator care mâna o trăsură trasă de cai trecu prin piața cunoscută sub numele de Piazza di Spagnia și strigă:

— *Buongiorno*, domnule Riley, și apoi merse mai departe.

— *A dopo*********, răspunse miliardarul suficient de tare ca să fie auzit de bărbat. Marfă costumul, nu? le spuse el elevilor lui.

********* „Pe mai târziu”, în limba italiană în original. (n.tr.)

Miliardarul își frecă tatuajul fals și privi spre Colosseum.

— Bărbatul pe care tocmai l-am văzut îmi aduce aminte de *auriga*, un tip de sclav din Roma antică, care îi transporta pe liderii romani importanți și era ales pentru loialitatea sa. Iată ce este interesant aici: o altă treabă importantă a unui auriga era să stea în spatele generalului cunoscut sub numele de *dux* și să îi șoptească la ureche cuvintele „Memento, homo”, în timp ce îi punea pe cap coroana de lauri.

— Ce înseamnă? întrebă antreprenoarea. Astăzi se îmbrăcase cu niște blugi prespălați, un tricou roșu-aprins cu anchior și pantofi de alergat albi. Părul îl avea prins în coadă de cal, așa cum îi plăcea ei. Își pusese și brățările la mâini. Și radia indiscutabil un optimism plin de speranță.

— „Memento homo” înseamnă în latină „ține minte, ești doar un om”, răspunse miliardarul. Auriga făcea asta pentru a ține în frâu aroganța liderului și pentru a-l ajuta să se opună inevitabilei invitații la egoism pe care o aduce orice mare succes. Ritualul reprezenta o disciplină profundă prin care se asigurau că generalul rămânea concentrat în mod obsesiv pe adevărata sa misiune, aceea de a se îmbunătăți pe sine și imperiul pe care îl conducea, fără să își distrugă realizările cu distracția și excesul care fac dinastiile să se prăbușească.

— Știți ce? spuse artistul. Am văzut câteva genii artistice distrugându-și imperiul creator și buna reputație, deoarece nu și-au gestionat cum trebuie succesul. Așa că înțeleg ce spuneți.

— Păi da, zise antreprenoarea. Categoric, vreau să spun, se corectă ea repede ținându-și de mână noul iubit. Am văzut atâtea companii lansate rapid pierzându-și cota de piață, pentru că s-au atașat prea tare de formula lor câștigătoare. Și-au pierdut energia. Au luat amploare și au devenit arogante. Au crezut că, dacă s-au făcut cozi lungi pentru produsele lor excelente, se vor face mereu – chiar și fără să își revizuiască produsele, să îmbunătățească serviciile pentru clienți și să se asigure că fiecare angajat continuă să crească performanța leadershipului. Așa că și eu înțeleg ce spuneți, domnule Riley.

— Grozav, fu unicul răspuns. Pe măsură ce aplicați *Formula 20/20/20*, nu uitați să îmbunătățiți modul de desfășurare în fiecare dimineață. Rămâneți dornici. Mențineți un punct de vedere deschis. Deoarece *nimic nu duce la eșec cum o face succesul*. Odată ce vedeți cât de mult vă transformă acest obicei, va fi ușor să începeți să vă mișcați la întâmplare și chiar să neglijați câțiva pași din cadrul procesului.

Miliardarul atinse una dintre trepte cu degetul arătător. Închise ochii și declamă încet următoarele: Este momentul să nu mai fugiți de sinele vostru superior și să acceptați calitatea de membri în noul ordin al posibilităților, curajului și înțelegerii chemării adresate vieții voastre pentru a inspira umanitatea.

Traversă apoi platforma de piatră de deasupra Treptelor Spaniole și făcu semnul victoriei. Apoi făcu din mână în direcția unui bărbat care stătea pe scaun și încălzea castane în Piazza di Spagnia, chiar unde începea Via dei Condotti. Bărbatul purta o cămașă gri, șifonată peste tot pe piept, pantaloni bleumarin și pantofi de alergat galbeni.

Văzând semnul, bărbatul se ridică imediat și o luă la fugă prin piață, urcând treptele – câte trei deodată – până în capăt, unde se afla miliardarul. Își ridică cămașa boțită, dezvăluind o vestă antiglonț, și scoase de sub ea o bucată de hârtie plastifiată.

— Poftim, Grande. Mă bucur să vă văd iar la Roma, șefule. Bărbatul vorbea cu un accent italian pronunțat și o voce aspră ca șmirghelul.

— *Grazie mille! Molto gentile*********, Adriano! spuse miliardarul sărutându-și palma înainte să întindă mâna pentru o strângere de mână. Adriano face parte din echipa mea de pază, spuse domnul Riley în timp ce studia pagina care îi fusese adusă. Este unul dintre cei mai buni oameni ai mei. A crescut în orașul Alba din regiunea Piemont a acestei națiuni excepționale. Vă place *tartufo*, pisoilor?

********* „Mii de mulţumiri! Foarte amabil”, în limba italiană în original. (n.tr.)

— Ce e? întrebă artistul, părând puțin nedumerit de scena la care tocmai asistase.

— Trufe, dragilor! se entuziasmă miliardarul. Doamne Dumnezeule, au un gust incredibil. Pe pastele tagliolini, cu unt topit pe deasupra. Sau chiar rase peste ouă prăjite moi. Oh, Doamne, sunt hrana împăraților. Și ochii miliardarului se făcură mari cât stepa când își imagină felul de mâncare pe care îl descria. Din colțul drept

al gurii se scurgea un firicel de salivă. Da, un firicel de salivă. Mai mult decât ciudat, nu?

Adriano, care rămăsese pe poziție, îi înmână discret o batistă. Se uită la antreprenoare și la artist cu o privire care părea să spună: „Știu că e ciudat, dar și noi îl iubim".

Apoi toți cei patru oameni cocoțați în acel loc atât de încântător că te copleșea începură să râdă. Împreună.

— O dimineață minunată! șefule, spuse Adriano, pregătindu-se să plece. Ne întâlnim la Testaccio în seara asta. Mulțumesc mult că m-ați invitat să luăm masa împreună diseară. Mâncăm *cacio e pepe*, ca de obicei?

— *Si*********, confirmă miliardarul. *A presto*********. Trufele albe provin din Alba, explică miliardarul. Câini dresați speciali le găsesc după miros. Sau porci. Poate că o să vă iau cu mine la căutat de trufe într-o zi. Vă promit că va fi de neuitat. Oricum, hai să analizăm schema asta fantastică. Vrăjitorul a analizat efectiv Ora Victoriei și *Formula 20/20/20* pentru noi. Acum nu mai există întrebări despre cum să vă desfășurați rutina matinală. Nu mai e loc de scuze. Vi se explică totul. Jucați-vă rolul și veți fi stăpâni pe ziua voastră. Să amâni înseamnă să te urăști, știați?

*********„Da", în limba italiană în original. (n.tr.)

********* „Pe curând", în limba italiană în original. (n.tr.)

— Serios? întrebă artistul.

— Bineînțeles. Dacă v-ați iubi cu adevărat, ați abandona toate sentimentele care vă spun că nu sunteți destul de buni încât să fiți extraordinari și ați renunța la orice formă de sclavie față de propriile slăbiciuni. Nu v-ați mai concentra atenția pe deficiențe și v-ați sărbători toate calitățile uimitoare. Gândiți-vă numai: nu există în prezent nicio persoană pe planetă care să aibă acel set unic de înzestrări pe care le aveți voi. De fapt, nu a mai existat o persoană identică cu voi în toată istoria lumii. Și nici nu va exista. Da, atât de speciali sunteți. Este un adevăr incontestabil. Așa că îmbrățișați forța deplină a talentului vostru generos, a punctelor forte strălucite și a puterilor uimitoare. Lăsați în urmă obișnuința distructivă de a vă încălca angajamentele pe care le luați față de voi înșivă. Unul dintre motivele pentru care foarte mulți dintre noi nu ne iubim este acela că nu reușim să ne ținem promisiunile pe care ni le facem nouă. Faptul că nu urmăm până la capăt ceea ce spunem că vom face ne distruge sentimentul de valoare personală și ne distruge stima de sine. Dacă veți continua să vă comportați astfel, inconștientul din voi va începe să creadă că nu valorați nimic. Și amintiți-vă de fenomenul psihologic cunoscut sub numele de „Previziune autoîmplinită", despre care v-am vorbit mai înainte. Acționăm mereu în concordanță cu felul în care ne percepem. Și astfel, gândirea noastră dă naștere rezultatelor pe care le obținem. Cu cât ne prețuim mai puțin, pe noi și puterile noastre, cu atât avem acces la mai puțină putere, mai zise el.

Miliardarul se uită la un grup de fluturi care zburâ pe lângă ei, înainte să continue.

— Pur și simplu așa funcționează totul. Așa că sfatul meu este să nu mai

amânați lucrurile, să vă încordați mușchii voinței despre care am discutat în Taj Mahal și să faceți din restul vieții voastre un exercițiu de îndrăzneală, o mărturie a productivității extraordinare și o rară expresie a frumuseții imaculate. Cinstiți ceea ce sunteți în întregime, exprimându-vă geniul, în loc să vă disprețuiți, negându-vă caracterul special. Tergiversarea lucrurilor este un act de ură de sine, repetă miliardarul. Așa că puneți totul în joc pentru a vă stabili *Formula 20/20/20* ca modalitate fundamentală de a vă gestiona dimineața.

Miliardarul prezentă schema antreprenoarei și artistului.

Arăta astfel:

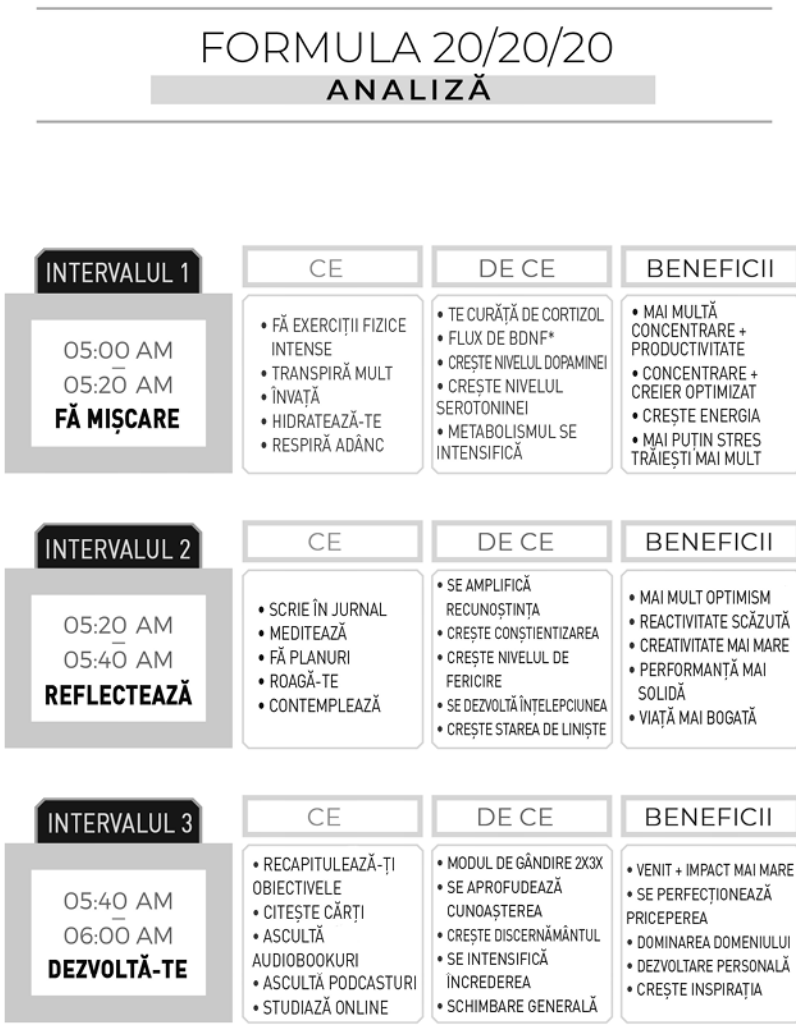

******** Brain-Derived Neurotrophic Factor – factorul neurotrofic derivat din creier. (n.tr.)

— După cum puteți vedea din această schemă, sunt trei intervale de timp a câte 20 de minute fiecare pe care să vi le stabiliți și să exersați apoi până la perfecțiune. Primul interval de 20 de minute al *Formulei 20/20/20* este destinat *Mișcării.* Cu alte cuvinte, calitatea zilei se va schimba în întregime dacă faceți câteva exerciții extenuante la prima oră a dimineții. Al doilea interval vă îndeamnă să *Reflectați* timp de 20 de minute. Acest segment este menit să vă ajute să intrați din nou în legătură cu puterea înnăscută, să vă intensificați conștientizarea de sine, să vă eliberați de stres, să vă alimentați fericirea și să vă restabiliți pacea interioară, într-o epocă a suprastimulării acute și a activității excesive. Și veți încheia cele 60 de minute ale Orei Victoriei dedicate consolidării personale prin 20 de minute axate pe asigurarea *Dezvoltării*, fie că asta înseamnă să investiți timp în lectura unei cărți, care vă va îmbunătăți cunoașterea cu privire la cum poți avea cea mai bună viață, sau a unui articol care vă va cizela abilitățile profesionale sau

în ascultarea unei părți dintr-un audiobook despre cum obțin experții rezultate neobișnuite sau să vă uitați la un videoclip educativ, care vă va arăta cum să vă îmbunătățiți relațiile, cum să vă creșteți veniturile sau cum să aprofundați spiritualitatea. După cum știți, pisoilor, liderul care învață cel mai mult învinge.

Unul dintre cele mai utile lucruri pe care le-am învățat de la Vrăjitor a fost acela că este de *cea mai mare* importanță să îmi încep dimineața cu un antrenament serios, aproape imediat ce am sărit din pat. Îmi amintesc și acum cuvintele – și au fost ferme: „Trebuie să îți începi ziua cu un exercițiu intens. Asta nu se negociază. Altfel *Formula 20/20/20* nu va funcționa. Și îți voi retrage statutul de membru al Clubului 5 a.m.

Pe deasupra miliardarului zburară trei porumbei. El îi privi cu un zâmbet larg. Îi trimise o bezea unuia dintre ei. Și își continuă apoi discursul despre rutina matinală a celor care fac istorie.

— Un lucru care schimbă total jocul este să vă antrenați riguros în fiecare dimineață. Faptul că vă mișcați la scurt timp după ce vă ridicați din pat va produce o alchimie în creier – pe baza neurobiologiei sale – care nu numai că vă va trezi complet, ci vă va stimula concentrarea și energia, vă va amplifica autodisciplina și vă veți începe ziua realmente entuziasmați. Acum, ca să fiu extrem de practic pentru voi doi, voi spune că antrenamentul ar putea însemna să faceți o sesiune pe bicicleta fixă, să executați o serie de sărituri cu forfecare și *burpee*, să săriți coarda, așa cum le place boxerilor profesioniști, sau să faceți sprinturi. Nu sunt sigur ce merge mai bine în cazul vostru. Însă adevăratul secret este să vă asigurați că transpirați.

— De ce? întrebă artistul care își lua acum notițe ample în jurnal.

— Din motivele pe care le veți vedea în schemă. După cum știți acum, cortizolul este hormonul fricii. Este produs în învelișul superior al glandelor suprarenale și apoi eliberat în sânge. Cortizolul este una dintre substanțele principale care oprește dezvoltarea geniului și distruge oportunitatea implicită de a face istorie. Datele științifice confirmă că dimineața nivelul de cortizol este cel mai ridicat.

— Fascinantă informație, remarcă antreprenoarea executând o altă întindere sub soarele Romei.

— Da, este. Așa că exercițiul fizic făcut de la 5 la 5.20 – doar 20 de minute – o să scadă semnificativ cortizolul și o vă pregătească, prin urmare, pentru o performanță de vârf. Un mod fantastic de a începe dimineața, nu? Știința a mai arătat că există o legătură vitală între condiția fizică și capacitatea cognitivă. Transpirația după un antrenament eficient eliberează BDNF – factorul neurotrofic derivat din creier –, care stimulează acest organ pentru o zi plină de victorii.

— Uau! spuse antreprenoarea, care lua și ea notițe într-un ritm alert.

— S-a demonstrat că BDNF repară celulele creierului distruse de stres și accelerează formarea conexiunilor neurale, astfel încât să gândiți mai bine și să procesați mai rapid, explică miliardarul. Un alt Avantaj Competitiv Uriaș, cu siguranță. A, și stimulează neurogeneza, astfel încât vi se vor dezvolta noi celule în creier. Fie și numai pentru acest lucru, cât de mult valorează pentru voi?

— De două ori uau! strigă artistul, aproape grosolan și fără urmă de stăpânire de sine.

— Afacerea mea va fi de neînvins, iar eu voi deveni invincibilă, când voi pune în aplicare toate ideile astea pe care ni le împărtășiți atât de generos, spuse antreprenoarea. Imitând ceea ce văzuse că făcea domnul Riley atunci când ceilalți erau amabili cu el, se plecă și ea ușor pentru a-și arăta aprecierea.

— Categoric, fu de acord miliardarul. Exersând intens în primul interval de 20 de minute, veți produce și dopamină, despre care știți bine că reprezintă neurotransmițătorul motivației, și veți crește nivelul de serotonină, minunata substanță chimică ce controlează fericirea. Asta înseamnă că la 5.20, în timp ce competitorii voștri numără oi în vis, voi sunteți deja plini de energie pentru a prelua conducerea în domeniul vostru, pentru a obține rezultate excelente și pentru a face ca ziua ce începe să fie valoroasă.

— Ați putea să fiți mai exact referitor la ceea ce faceți ca să fiți sigur că vă ridicați din pat odată cu soarele? îi ceru antreprenoarea. Adică, ați putea să intrați un pic în detaliu referitor la ce trebuie să facem ca să ne ridicăm efectiv din pat când pornește alarma? Sper că nu este o întrebare prostească. E ceva prea simplu?

— Este o întrebare extraordinară, spuse artistul mângâind-o pe spate pe prietena sa.

— Este o întrebare fabuloasă! exclamă magnatul. Și sigur, după cum am sugerat, cumpărați un ceas deșteptător de modă veche – asta folosesc eu. După cum am spus la Agra, nu e de dorit să dormiți cu niciun gadget în dormitor. Voi explica în curând de ce. Când aveți ceasul deșteptător, dați-l înainte cu 30 de minute. Apoi puneți alarma la 5.30.

— Serios? zise artistul. Pare ciudat.

— Știu, recunoscu miliardarul. Dar funcționează *de minune*. Vă păcăliți să credeți că vă treziți mai târziu, dar vă treziți de fapt la 5 fix. Tactica aceasta funcționează pur și simplu. Așa că puneți-o în aplicare. Apoi, și asta sună banal, dar este un alt secret-cheie, imediat ce pornește alarma, săriți din pat înainte ca sinele mai slab să găsească o groază de motive ca să mai stați în pat. Înainte ca mintea rațională să poată inventa motive să mai rămâneți sub pătură. Nu trebuie decât să treceți prin cele 66 de zile ale procesului de stabilire a obișnuinței pentru ca trezitul la ora 5 să ajungă în Punctul automatizării. Și va fi mai ușor să vă treziți devreme decât să dormiți până târziu. Atunci când m-am alăturat Clubului 5 a.m., am dormit în hainele pentru antrenament.

Domnul Riley păru un pic jenat. Apoi mai trecură pe lângă ei câțiva porumbei și fluturi. O fărâmă de curcubeu se putea vedea revărsându-se pe Treptele Spaniole.

— Faceți mișto de mine, nu? zise artistul răsucindu-și o șuviță. Chiar ați dormit în trening?

— Da, declară miliardarul. Iar pantofii de alergat erau puși lângă pat. Am făcut tot ce a fost nevoie ca să mă feresc de strânsoarea mortală pe care scuzele obișnuite puteau să o exercite asupra mea.

Antreprenoarea dădu aprobator din cap. Arăta mai puternică și mai fericită cu fiecare zi ce trecea.

— Oricum, dați-mi voie să insist pe ideea exercițiului la prima oră a dimineții. Antrenându-vă intens, veți stimula farmacia naturală a măiestriei care vă va face să vă simțiți fundamental diferiți față de cum vă simțeați când v-ați trezit. Felul în care vă simțiți atunci când vă treziți nu este și cel în care vă veți simți peste 20 de minute, la 5.20, după ce derulați această strategie prin care susțineți mecanismele neurobiologice și vă pregătiți corpul de luptă. Vă rog să țineți minte asta! Bineînțeles că mișcarea extenuantă vă transformă cu timpul și psihicul. Chiar dacă de obicei nu sunteți o persoană matinală și sunteți morocănoși la începutul zilei, vă veți schimba – v-am spus chestia cu „neuronii care trimit impulsuri nervoase împreună se leagă între ei". Veți simți toată încrederea de care are nevoie un lider fără titlu. Veți avea capacitatea de concentrare necesară pentru a continua să lucrați la o sarcină timp de ore întregi și astfel să realizați o muncă genială. Și vă veți simți mult mai calmi. Vedeți voi, creșterea nivelului de noradrenalină pe care o produce această activitate matinală intensă nu numai că vă îmbunătățește atenția, dar vă face să vă simțiți mai senini în mod semnificativ. Și alte cercetări dovedesc că exercițiul fizic reglează amigdala din sistemul limbic, creierul primitiv despre care am discutat mai înainte, astfel încât răspunsurile voastre la stimuli – fie că e vorba de un proiect greu, un client dificil, un șofer nepoliticos sau un bebeluș care plânge, să fie elegante, în loc să fie isterice.

— Beneficii nemaipomenite, remarcă antreprenoarea. Aveți dreptate, domnule Riley. N-aș putea spune cât de prețios este să am în arsenalul meu toate aceste arme de productivitate în masă.

— Exact, spuse miliardarul îmbrățișând-o pe antreprenoare. Vă iubesc pe amândoi, adăugă el. O să-mi fie dor de voi.

În acel moment, optimismul obișnuit al mentorului se transformă într-un fel de tristețe necunoscută.

— Timpul petrecut împreună se apropie de sfârșit. Poate că ne vom mai întâlni. Sper din toată inima. Dar nu știu…

Glasul i se stinse treptat și își întoarse iar privirea în sus către biserica albă care se ridica în spatele locului în care se întâlniseră, omagiu glorios al celor mai strălucite exemple de arhitectură vizionară. Miliardarul băgă mâna într-un buzunar al pantalonilor lui negri de trening și scoase o pastilă, dându-i drumul în gură ca un copil care mănâncă o bombonică.

— Oricum, după cum vedeți și din schemă, continuă el, cu hârtia în mână, antrenamentul la prima oră a dimineții vă intensifică metabolismul și alimentează motorul din organism care arde grăsimile, astfel încât ardeți mai eficient excesul de grăsime și slăbiți mai rapid. O altă victorie prețioasă, nu? A, și în timp ce vă optimizați condiția fizică, vă pregătiți să rămâneți sănătoși toată viața. „Antrenează-te mai tare. Trăiește mai mult" este un motto inteligent după care îmi clădesc imperiile. Știți acum că unul dintre secretele pentru a deveni o legendă este longevitatea. Nu muriți. Nu puteți să fiți stăpâni pe jocul vostru și să schimbați lumea dacă sunteți oale și ulcele într-un cimitir, rosti plin de energie

titanul industriei.

Ideea principală pe care încerc să v-o ofer referitor la această primă parte a protocolului matinal – perfecționat, nu superficial – este aceasta, în esență: viața va părea și va funcționa de o sută de ori mai bine atunci când sunteți în cea mai bună formă fizică în care ați fost vreodată. Exercițiul extenuant, ca primă activitate după ce vă treziți odată cu soarele, vă schimbă realmente viața. Punct. Faceți așadar tot ce este necesar pentru a vă întipări această obișnuință. Orice este necesar, pisoilor.

— Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Riley? întrebă politicos antreprenoarea.

— Dă-i drumul, spuse miliardarul.

— Și dacă vreau să exersez mai mult de 20 de minute?

— E perfect în regulă, remarcă miliardarul. Această rutină matinală nu este săpată în piatră cum sunt cuvintele pe obeliscul de acolo, adăugă el indicând monumentul așezat pe o platformă micuță, chiar deasupra Treptelor Spaniole. Luați toate lucrurile pe care vi le împărtășesc și însușiți-vi-le. Personalizați-le astfel încât să se potrivească preferințelor voastre și croiți-le pe măsura vieții voastre.

Miliardarul luă o gură din aerul proaspăt al Romei – același aer pe care îl respiraseră în urmă cu o mie de ani împărații, gladiatorii, politicienii și meșteșugarii. Imaginează-ți numai cum ar fi să respiri aerul acela. Și să stai acolo cu acești trei membri fascinanți ai Clubului 5 a.m.

— Asta mă aduce la al doilea interval de 20 de minute al *Formulei 20/20/20*, prin care trebuie să treceți în timpul Orei Victoriei. Timpul dintre 5.20 și 5.40 este cel în care „reflectați”.

— Ce anume vreți să spuneți prin „reflectați”? întrebă artistul, ilustrându-și nou-găsita încredere de a fi un elev foarte bun. Își mângâie barbișonul în timp ce rostea întrebarea. Brațul i se odihnea pe umărul antreprenoarei.

— După cum v-am sugerat în decursul timpului petrecut împreună, o abilitate principală a oamenilor excepționali este să își gestioneze bine dimineața. Un factor-cheie determinant al eminenței în afaceri și al măreției personale este să vă folosiți în mod expert prima parte a zilei. Iar un element al unei rutine matinale inteligent detaliate este o perioadă de pace adâncă. Un pic de liniște și singurătate pentru voi, înainte să înceapă să se complice lucrurile, înainte ca familia să aibă nevoie de energia voastră și înainte ca toate celelalte responsabilități pe care le aveți să preia controlul. *Seninătatea este noul lux al societății noastre*. Așadar, în acest segment al Orei Victoriei, bucurați-vă de puțină liniște. Gândiți-vă cum trăiți și cine sperați să deveniți. Gândiți-vă și concentrați-vă pe valorile față de care vreți să fiți credincioși în orele ce urmează. Și cum doriți să vă comportați. Gândiți-vă ce trebuie să se întâmple pentru ca aceasta să fie o zi extraordinară în clădirea unei vieți legendare.

— Acest interval va fi foarte important pentru mine, remarcă antreprenoarea în timp ce brățările ei zăngăneau, lovindu-se unele de altele. Una dintre ele era strălucitoare și nouă. Avea gravat pe ea cuvintele: „Toate aceste dimineți în care

m-am trezit devreme mă vor face într-o bună zi o persoană emblematică”.

— Sunt de acord cu tine, rosti miliardarul. Veți rămâne pentru tot restul zilei cu ceea ce Vrăjitorul numește „rămășițe de înțelepciune”, dacă reflectați la ceea ce este cel mai important într-o viață trăită frumos. De exemplu, dacă vă gândiți în liniște cât de important este să faci o muncă care să reprezinte măiestria sau vă amintiți de angajamentul de a trata oamenii politicos și cu respect, veți reîntări poziția acestor virtuți în conștiință. Și astfel, pe măsură ce restul zilei se derulează, rămășițele reconectării cu această înțelepciune rămân în centrul atenției, umplând fiecare moment și călăuzindu-vă fiecare alegere.

Un alt fluture trecu repede pe lângă ei. Încă trei îl urmară imediat, aproape poetic. Miliardarul hotărî să aprofundeze această explicație despre reflecție, dar mai întâi înghiți încă o pastilă. Își duse o mână la inimă și se uită la priveliștea senzațională a Romei. Nicăieri nu mai cade lumina ca aici, se gândi el. Are să-mi fie dor de Roma mea.

Miliardarul se uită în jos la corabia albă sculptată de Pietro Bernini, apoi aruncă o privire la florăria aflată și ea în piața de dedesubt.

— Din multe puncte de vedere, reflecția reprezintă sursa transformării, deoarece, odată ce știi mai bine, poți indiscutabil să faci mai bine. În timpul acestei perioade de 20 de minute a Orei Victoriei, tot ce trebuie să faceți este să deveniți senini, să stați în liniște și să intrați în nemișcare. Va fi un dar nemaipomenit, în această epocă a atenției împrăștiate, a grijilor și mediului zgomotos.

— Da, va fi un dar uriaș pe care să mi-l fac mie și afacerii mele, recunoscu antreprenoarea. Îmi dau seama că am irosit atât de mult din timpul meu făcând și reacționând și atât de puțin deliberând și plănuind. Ați vorbit despre cum au valorificat perioadele de izolare oamenii extraordinari. Am citit că multe genii faimoase aveau obiceiul să rămână în solitudine ore în șir, cu doar un teanc de hârtie și un stilou alături, pentru a prinde ideile care urmau să se întrevadă pe ecranul imaginației lor.

— Da, comentă miliardarul. Un portal extrem de important către succesul celebrității este să vă dezvoltați o imaginație extraordinară. Unul dintre lucrurile care fac atât de speciale atracțiile istorice de aici, din Roma, este însăși dimensiunea construcțiilor. Ce viziune și încredere trebuie să fi avut romanii care le-au creat! Și ce pricepere să transforme ideile în realitate! Ceea ce vreau să spun este că fiecare dintre edificiile senzaționale din Cetatea Eternă este produsul imaginației unei ființe umane, folosită așa cum trebuie. Așa că da, ar trebui să folosiți intervalul pentru reflecție și ca să inventați, să vizualizați și să visați. „Peste douăzeci de ani”, spune un citat al lui Mark Twain, cred, „vei fi mult mai dezamăgit de lucrurile pe care nu le-ai făcut decât de cele pe care le-ai făcut. Așa că aruncați parâmele. Navigați departe de portul sigur. Prindeți alizeele în pânze. Explorați. Visați. Descoperiți”.

— Toți marii artiști visează la un viitor despre care puțini cred că este posibil, afirmă cu înțelepciune artistul.

— Da, dădu aprobator din cap miliardarul. O altă tactică pe care puteți să o

folosiți în acest moment este să alcătuiți ceea ce Vrăjitorul numește o *Schiță pre-performanță*. Este pur și simplu o declarație scrisă pentru ziua ideală care urmează. Cercetătorii confirmă că strategiile prin care te angajezi dinainte funcționează de minune pentru a-ți crește concentrarea și disciplina de a rezolva sarcinile. Veți avea un scenariu clar și detaliat pentru ziua care urmează, ca să se desfășoare așa cum vreți. Bineînțeles că nimic nu este perfect în viață și în afaceri. Totuși, asta nu înseamnă că nu ar trebui să facem tot posibilul pentru a încerca. Oamenii cu adevărat eroici ai lumii au fost cu toții perfecționiști. Au fost oameni care încercau să *maximizeze*, obsedați să fie remarcabili în tot ceea ce făceau. Așa că rezervați-vă cel puțin 10 minute pentru a vă așterne pe hârtie ziua perfectă.

Mogulul cercetă din nou cu privirea florăria. Își ridică degetul arătător către cerul Romei. O tânără fulminant de atrăgătoare, cu pometi înalți, ochelari de baga, o bluză gri de pânză și pantaloni la modă se ridică, ținând în mână o servietă metalică. Urcă apoi foarte repede scările, ca un ghepard care fuge după pradă.

— Salutare, Vienna, spuse miliardarul când fata ajunse lângă ei.

— Salve, domnule Riley, rosti respectuos tânăra. Suntem încântați că v-ați întors la Roma. V-am adus lucrurile, domnule.

Asistenta introduse un cod și servieta se deschise. Înăuntru se aflau trei jurnale lucrate luxos, legate în cea mai suplă piele italienească. Miliardarul înmânã unul antreprenoarei și unul artistului. Îl ridică pe ultimul, îl ținu strâns la inimă și îl linse. Da, a lins efectiv jurnalul.

— Când vom fi pe podgoriile fantastice din Africa de Sud, vă voi explica de ce tocmai mi-am trecut limba peste jurnal, se entuziasmă miliardarul, din ce în ce mai secretos.

— Africa de Sud? întrebă artistul cu voce tare. Când mergem?

— Podgorii fantastice? întrebă antreprenoarea.

Miliardarul îi ignoră pe amândoi.

— Te-ai descurcat bine, Vienna, îi spuse miliardarul asistentei sale. Foarte bine. *Ci vediamo dopo*********, adăugă el, în timp ce fata coborî treptele străvechi și se urcă pe un scuter negru, care o aștepta, îndepărtându-se în goană.

********* „Ne vedem după aceea”, în limba italiană în original. (n.tr.)

Când antreprenoarea și artistul își deschiseră jurnalele, văzură o schemă detaliată cu atenție pe prima pagină.

— O altă diagramă pe care să o învățăm? întrebă artistul pe un ton recunoscător.

— *Si*, le indică miliardarul.

— Frate, îmi plac schemele astea, spuse artistul. Niște instrumente de predare neprețuite pentru a face niște concepte ambigue incredibil de clare.

— Și super-relevante, adăugă antreprenoarea. Claritatea duce la măiestrie, nu?

— Adevărat, afirmă industriașul. Cu plăcere, pisoilor. Dar Vrăjitorul este cel care a investit decenii din bogata sa viață pentru a crea aceste scheme ce explică filosofia și metodologia Clubului 5 a.m. Arată simplu, fiindcă i-a luat o întreagă viață profesională să le conceapă. E nevoie de ani întregi de atenție extremă și

izolare plină de pasiune pentru a dezbrăca o operă de complexități și să ajungi la simplitatea care stă la baza adevăratului geniu. Este ca atunci când un amator se uită la o capodoperă. Arată simplu, întrucât nu înțelege priceperea maestrului care a dat la o parte tot ceea ce nu era necesar. Înlăturarea a ceea ce nu este esențial necesită ani de dăruire. Și decenii de devotament. Amprenta unui maestru este aceea de a face lucrurile să pară simple în ochii unui necunoscător.

Iată cum arăta schema de învățare din jurnalul de piele luxos, pentru a înțelege mai clar ce au văzut cei trei tovarăși în acea dimineață însorită de la Roma:

OBIȘNUINȚA JURNALULUI
ANALIZĂ
SPOREȘTE CLARITATEA ȘI CONȘTIENTIZAREA
ACTIVEAZĂ RECUNOȘTINȚA INTENȚIONATĂ
CONSOLIDEAZĂ ÎNVĂȚAREA ZILNICĂ
ÎNREGISTREAZĂ UNDE CÂȘTIGI
PROCESEAZĂ EMOȚIILE SĂRACE ÎN ENERGIE PENTRU A LE ELIBERA, NU A LE REPRIMA
OFERĂ UN LOC ÎN CARE SĂ LUCREZI ATUNCI CÂND EȘTI CONFUZ
PERMITE PLANIFICAREA ȘI STABILIREA DE OBIECTIVE ASTFEL ÎNCÂT SE ÎMBUNĂTĂȚEȘTE EXECUȚIA
CAPTEAZĂ CELE MAI BUNE EXPERIENȚE DIN VIAȚA TA
ÎȚI PERMITE SĂ TRĂIEȘTI DIN NOU MOMENTELE PLINE DE BUCURIE
ÎȚI STIMULEAZĂ CREATIVITATEA CARE, TRANSPUSĂ ÎN PRODUCTIVITATE, DUCE LA MĂIESTRIE

— Dați-mi voie să vă explic rostul acestor daruri pe care ni le-a adus asistenta mea, se entuziasmă miliardarul. În timpul perioadei pentru „reflecție” al *Formulei 20/20/20*, o altă mișcare absolut câștigătoare este să scrieți într-un jurnal. Așa că am pus să vi le facă un meșter italian, pisoilor. Sper să facă minuni pentru voi.

Magnatul privi în jos pe Via dei Condotti. Măturătorii munceau din greu. Pe stradă se plimbau turiști, făcându-și selfie-uri și cumpărând mărunțișuri.

— Vrăjitorului îi place să-și petreacă timpul cu mine aici, la Roma. Dacă avem noroc, îl vedem mai târziu în dimineața asta. Știu că s-a dus să alerge în zori pe lângă râul Prati. Ah, apropo, a folosit sintagma „Jurnal zilnic” pentru scrierea în

jurnal timp de cel puțin câteva minute, între 5:20 și 5:40. Secretul este să scrieți pur și simplu. Nu vă gândiți prea mult. Notați-vă angajamentele pentru orele ce urmează, înregistrați-vă ambițiile prețioase și activați-vă recunoștința, enumerând ce este bun în viața voastră în acest moment. Vă rog să folosiți jurnalul și ca loc pentru a procesa orice frustrări, dezamăgiri și resentimente din inima voastră, ca să renunțați la ele. Este miraculos cum vă veți elibera de emoțiile toxice din sistem atunci când vă așterneți pe hârtie suferințele reprimate, deblocând creativitatea maximă, vitalitatea superioară și performanța de neegalat.

— O modalitate super de a-mi proteja și consolida Inima, nu? spuse antreprenoarea.

— Ura! aplaudă miliardarul, care puse apoi un deget pe schema de învățare de pe prima pagină a jurnalului.

Iată o parte din răsplata pe care o primiți atunci când investiți 10 minute sau poate pe toate cele 20 de minute ale intervalului numărul 2 din Ora Victoriei în scrierea în jurnalul zilnic. Și repet, cu scopul de a sublinia asta, vă sugerez să nu notați numai elementele pozitive ale vieții curente, ci și acele aspecte ale experienței care vă provoacă disconfort și suferință. Întrucât cea mai rapidă cale de a scăpa de emoțiile dificile este să aveți înțelepciunea și curajul să le abordați direct. Să le simțiți pentru a vă vindeca de ele. Să le dați un nume pentru a le face să dispară. Să dați o formă scrisă energiei întunecate a poverilor vieții, pentru a vă debarasa de ele. Lucrurile pe care vi le dezvălui sunt idei revoluționare. Pentru că odată ce vă recăpătați puterea blocată de straturi întregi de emoții toxice și de cuvinte din trecut, Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul își vor lua exponențial avântul. Și atunci când cele patru imperii interioare se înalță grație autopurificării la care ați muncit, sinele suprem începe să preia comanda. Asta duce apoi la crearea imperiilor externe pe care sperați amândoi să le vedeți crescând. Încerc să vă explic următorul fapt: sentimentele dificile pe care nu puteți să le înlăturați într-un mod sănătos sunt reprimate, ceea ce creează stres, productivitate scăzută și chiar boală.

— Grozavă schemă, recunoscu artistul. Spuneți, de fapt, că dacă nu mă confrunt cu sentimentele inconfortabile, ele se tot adună și se blochează până la punctul în care pot să mă îmbolnăvesc?

— Da, ceea ce ai spus este cam ceea ce vreau să sugerez, confirmă domnul Riley. Emoțiile toxice de care nu mai scapi se așază peste înzestrările tale, peste talente și înțelepciunea superioară. Este unul dintre motivele principale pentru care majoritatea oamenilor de pe planetă au uitat că sunt niște eroi. Atunci când evităm să simțim, pierdem legătura cu sinele nostru cel mai puternic și uităm adevărurile vieții: că fiecare dintre noi poate să realizeze lucruri uimitoare, să producă opere uluitoare, să radieze de sănătate, să cunoască iubirea adevărată, să trăiască o viață magică și să fie util celor mulți. Rostesc un adevăr aici. Dar cei mai mulți dintre noi avem atât de multă frică, suferință, furie și tristețe care se acumulează peste sinele nostru real, încât nu percepem oportunitățile care se află chiar în fața noastră. Toată acea energie întunecată ne oprește să le vedem. Și ne blochează accesul la genialitatea firească. Oamenii extraordinari ai istoriei au avut

acest acces. Astăzi, majoritatea oamenilor l-au pierdut.

— O viață magică? spuse antreprenoarea. Vorbiți întruna despre magie. Pare un pic exagerat. Un pic cam hippy.

— Da, o viață magică, răspunse miliardarul amabil, dar ferm. Vă voi explica cum să accesați magia care este disponibilă tuturor, atunci când ajungem în Africa de Sud. Odată ce veți învăța ceea ce am să vă predau acolo, la podgorie, va crește substanțial capacitatea voastră de a avea mai mulți bani, o sănătate mai bună, o bucurie mai mare și o pace interioară mai adâncă. Dar nu pot deocamdată să vă spun nimic despre cum să trăiți cu magia. Nu îmi este permis, comentă misterios miliardarul.

Trebuie să simțiți rana ca să vindeci suferința, continuă miliardarul cu precizie. Am îndurat multă suferință în viața mea. Înfrângeri în afaceri, pierderi personale, eșecuri fizice. Și acum trec printr-o situație care îmi întristează inima. Atitudinea plină de viață a miliardarului începu dintr-odată să se piardă. Pentru o clipă, păru mai bătrân. Se aplecă de spate. Și respirația îi deveni greoaie. Dar apoi își reveni.

Oricum, vestea bună, spuse el plin de energie ridicând ambele brațe în aerul Romei, este că nu port prea multe dintre durerile trecute în acest moment minunat al prezentului și nici în viitorul fantastic. Am folosit exercițiul Jurnalului zilnic în timpul perioadei de „reflecție" a *Formulei 20/20/20*, pentru a le depăși și pentru a mă elibera de toate. Numai această pricepere reprezintă unul dintre motivele pentru care sunt atât de plin de uimire, recunoștință și pace interioară în cea mai mare parte a timpului. Și pentru care am reușit să obțin atât de multe. Faptul că trăiesc în trecut fură multă energie celor mai mulți oameni, știați? Este o explicație foarte înțeleaptă a motivului pentru care majoritatea oamenilor sunt atât de neproductivi. Vrăjitorul este singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată care a făcut legătura între performanța slabă și tulburarea emoțională. Gândiți-vă însă, este întru totul adevărat. Așa că imaginați-vă ce va însemna pentru realizarea voastră și pentru succesul afacerii voastre faptul că vă completați Jurnalul zilnic, în fiecare dimineață, mai ales când vă croiți un drum pentru a trece prin ceva anume. Miliardarul vorbi cu o empatie palpabilă, punând un braț zvelt în jurul antreprenoarei și pe celălalt peste umărul iubitului ei. Și pentru arta ta, adăugă el, întorcându-se către artist.

— Este atât de obositor să porți cu tine o suferință din trecut, fu de acord artistul. Pe toți ne înfrânge viața, și câteodată aproape ne devastează.

Miliardarul își continuă discursul.

— Vă încurajez totodată să găsiți cel puțin câteva momente în decursul celui de-al doilea interval, între 5.20 și 5.40, pentru a medita. Vrăjitorul m-a învățat cum să fac și mi-a îmbunătățit enorm concentrarea, încrederea, performanța și calmul, în timp ce coordonam un portofoliu de afaceri sofisticat. *Iar performerii calmi au cele mai bune rezultate*. Meditația nu este o găselniță, așa că depășiți-vă prejudecățile pe care le-ați putea avea în privința acestei abilități, dați-i drumul și fixați acest obicei. Este pur și simplu una dintre cele mai bune metode din lume pentru a vă întări concentrarea, pentru a vă păstra puterea naturală și pentru a vă

proteja pacea interioară. Există multe cercetări științifice care confirmă cât de important este un ritual regulat de meditație, prin urmare, chiar dacă vreți să respingeți metoda, datele spun că ea funcționează – fenomenal – pentru optimizarea ființei umane. Cercetările recente dovedesc că meditația regulată ajută la scăderea nivelului de cortizol, reducând stresul. Este și o modalitate eficientă de dezvoltare a relației cu voi înșivă. Trebuie să vă faceți mai mult timp pentru *voi*. Pentru a comunica și a vă cunoaște mai bine natura superioară. Pentru a intra din nou în legătură cu latura voastră cea mai bună, acea parte care înțelege că imposibilul este în principal ceea ce nu s-a încercat și care vă cunoaște rezervele ascunse de strălucire, curaj și iubire. Acea latură a voastră care vede încă măreția din ceilalți oameni, chiar și atunci când nu se comportă așa cum trebuie, și care este un model al optimismului în lume, chiar și atunci când nu vi se răspunde cu aceleași valori. Da, intrați în fiecare dimineață în acest sanctuar al liniștii și nemișcării de 20 de minute și *amintiți-vă ce sunteți cu adevărat*. Adevărul vorbește în solitudinea primei lumini a zilei. Luați apoi cu voi această informație uimitoare, pe parcursul orelor rămase din darul pe care îl numim zi.

Miliardarul se aruncă la pământ. Și făcu rapid o serie de flotări. Apoi urmă un plank. Cunoști de-acum foarte bine obiceiurile bizare ale acestui magnat excentric.

— Trebuie să ajung la al treilea interval al *Formulei 20/20/20*, ca să putem încheia sesiunea de mentorat de astăzi. Am stabilite pentru mai târziu o serie de întâlniri, după care merg la o cină minunată cu Adriano, cu Vrăjitorul și cu alți câțiva prieteni vechi, spuse voios miliardarul.

— Sigur, zise artistul. Nicio grijă.

— Bineînțeles, spuse antreprenoarea. Am auzit de un restaurant în apropiere de Campo di Fiori care face niște paste carbonara minunate. Îl încercăm diseară.

— Delicios, recunoscu miliardarul, mai degrabă cu entuziasmul unui copil de cinci ani decât al unui senior al comerțului. Continuă apoi discuția despre rutina matinală a celor care construiesc imperii, a celor cu rezultate extraordinare și a salvatorilor civilizației noastre.

Dintr-odată, miliardarul se prinse cu mâna de abdomen, tresărind de durere.

— Sunteți bine, domnule Riley? întrebă antreprenoarea repezindu-se către mentorul ei.

— Absolut, răspunse el, prefăcându-se că totul este bine. Să mergem mai departe. Sunt dedicat în întregime ideii de a mă asigura că învățați tot ce am învățat și eu despre Clubul 5 a.m. înainte să vă las. Aveți grijă însă, vă rog, să împărtășiți învățăturile Vrăjitorului cât mai multor oameni. Veți îmbunătăți astfel lumea. S-ar putea ca eu să nu mai pot, spuse el în timp ce vocea i se stinse.

Așa, continuă industriașul. Să mergem mai departe. Al treilea interval al *Formulei 20/20/20* este menit să vă ajute să vă „dezvoltați" zilnic. Amintiți-vă de *Modul de gândire 2x3x*: pentru a vă dubla venitul și impactul, a tripla investițiile în două zone principale: măiestria personală și competența profesională. Așa că între 5.40 și 6, segmentul final al Orei Victoriei, este perioada în care aprofundați baza cunoașterii, vă creșteți perspicacitatea, vă îmbunătățiți competența și învățați mai mult decât cei care vă fac concurență.

— Leonardo da Vinci a spus: „Nu există stăpânire, mai mică sau mai mare, decât cea a propriului sine”, zise artistul.

— Te iubesc și mai mult astăzi, spuse antreprenoarea.

— Ei bine, eu te ador din ce în ce mai mult în fiecare zi, răspunse el cu un zâmbet larg.

— O, frate, remarcă miliardarul. Am nimerit la un festival al iubirii. Chiar aici pe Treptele Spaniole.

Închise ochii și spuse aceste cuvinte ale filosofului stoic Seneca, om politic roman:

— „Ia-ți în fiecare zi un sprijin împotriva sărăciei, un sprijin împotriva morții și, deopotrivă, împotriva celorlalte năpaste; iar din tot ce vei fi parcurs, alege un singur lucru pe care să-l mistui în ziua aceea”********.

******** Seneca, *Epistole către Lucilius,* traducere de Ioana Costa, Editura Polirom, Iași, 2007, Cartea I, 2, p. 39. (n.tr.)

Miliardarul deschise ochii și afirmă simplu: Leadershipul exterior începe în interior. În timpul intervalului final, de la 5.40 la 6, al *Formulei 20/20/20*, lucrați pentru a deveni mai valoroși, atât pentru domeniul vostru, cât și pentru societate, adăugă el. Vedeți voi, nu beneficiați de succes și influență numai datorită lucrurilor pe care vi le doriți. Le atrageți în viața voastră *pe baza a ceea ce sunteți* – ca persoană și ca producător. Dorința în sine fără dezvoltare personală este ca și cum ai visa să ai o grădină splendidă, dar nu sădești nicio sămânță. *Devenim magneții unei excelente recompense prin creșterea propriei valori*. Eu mi-am creat succesul pornind de la ideea aceasta. Pe măsură ce m-am perfecționat, capacitatea mea de a îmbunătăți viața mai multor oameni s-a îmbunătățit și ea prin intermediul calității ridicate a serviciului făcut. Cu cât deveneam mai informat, cu atât eram mai valoros în domeniile în care îmi desfășuram afacerile, ceea ce mi-a crescut venitul și influența. Iată un concept străin în epoca de azi: citiți o carte. Studiați viața celor mai extraordinari oameni din trecut, mistuindu-le autobiografia în timpul intervalului „Dezvoltare”. Învățați despre cele mai noi descoperiri din psihologie. Devorați opere despre inovații și comunicare, despre productivitate și leadership, despre prosperitate și istorie. Și uitați-vă la documentare despre cum fac experții ceea ce fac și despre cum au devenit ceea ce sunt. Ascultați audiobookuri despre măiestrie personală, creativitate și dezvoltarea afacerilor. Una dintre trăsăturile pe care le avem eu și toți prietenii mei miliardari este aceea că ne place indiscutabil să învățăm. Ne dezvoltăm înzestrările și talentele în permanență – și le valorificăm. Investim mereu pentru a ne dezvolta noi înșine și profesionalismul nostru. Suntem cu toții foarte pasionați să citim, să ne perfecționăm și să ne hrănim curiozitatea fără limite. Pentru noi distracția înseamnă să mergem împreună la o conferință. Ne ducem la una, cel puțin la una, la fiecare trei luni, ca să rămânem plini de inspirație, excelenți și întru totul interesați. Nu petrecem mult timp cu distracțiile inutile, pentru că suntem mult prea atrași de educație.

Viața este foarte echitabilă, să știți, spuse mogulul, cu un aer foarte filosofic și părând mult mai puternic. Veți primi de la ea ceea ce îi oferiți. Avem aici o lege

esențială a firii. Așadar oferiți mult mai mult devenind mult mai buni.

Așa. Acum o aveți, concluzionă domnul Riley cu exuberanță. O rutină matinală minunat proiectată și perfect organizată pentru o viață personală și profesională formidabilă. Îmbrățișați-o total, aplicați-o zilnic sau cel puțin cinci zile pe săptămână, iar productivitatea, prosperitatea, bucuria și seninătatea voastră se vor accelera puternic, împreună cu valorile pe care puteți să le oferiți lumii.

— Ce urmează? întrebă artistul.

— Acum îi vom vizita pe cei morți, veni răspunsul miliardarului.

CAPITOLUL 14

Clubul 5 a.m. înțelege caracterul esențial al somnului

„Nu-ți poți închipui cât de mult jinduiesc după odihnă... mă chinuie ca foamea și setea. De șase zile întregi, de când mi-am terminat lucrul, mintea mea este un vârtej rapid, neschimbător și neîncetat, un torent de gânduri care nu duc nicăieri, rotindu-se amețitor și fără oprire...” – **H.G. WELLS**********

********** *Opere alese*, vol. II, traducere de Mihu Dragomir și C. Vonghizas, Editura Tineretului, București, 1963, „Când se va trezi cel care doarme”, p. 201. (n.tr.)

Soarele Romei se ridică și mai sus, pe când cei trei tovarăși rămaseseră cu privirea pierdută peste acoperișuri și spre Vatican. Străzile erau acum zgomotoase. Cetatea Eternă se trezise la viață.

Încă o dată, mâna gigantului se ridică în aer. Încă o dată, se văzu un asistent care apăru de nicăieri. De data aceasta, un bărbat care părea să aibă puțin peste 40 de ani traversă în fugă piața, se opri în centrul ei și scoase un dispozitiv în care vorbi repede și tare. Într-un minut, trei femei cu eșarfe pe cap – cam așa cum ai vedea în filmele acelea italienești din anii 1950 – își făcură apariția pe trei scutere Vespa strălucitoare, de culoare roșie. Le parcară la baza Treptelor Spaniole, chiar lângă sculptura corabiei, înainte să dispară pe Via delle Carrozze.

— Să plecăm, oameni buni! exclamă miliardarul. E momentul să mergem cu scuterele.

— Dar ce înseamnă asta, să-i vizităm pe cei morți? întrebă antreprenoarea, cu ridurile de pe frunte vizibile bine acum și cu brațele încrucișate.

— Aveți încredere în mine. Urcați-vă pe scuter. Și urmați-mă, îi instrui miliardarul.

Cei trei tovarăși își croiră drum pe străzile străvechi ale Romei. Chiar și cea mai banală biserică sau cel mai comun obelisc îi lăsa într-o stare de admirație visătoare. Lumina soarelui era acum orbitoare, iar locuitorii Romei și turiștii umpleau bulevardele. Orașul părea nespus de viu. Într-una dintre piețele prin care trecură, o cântăreață de operă remarcabilă, cu un bărbat alături care aduna banii, impresiona inimile spectatorilor cântând de parcă ziua de mâine n-ar mai fi existat. În timp ce miliardarul, antreprenoarea și artistul își continuară plimbarea pe străzile Romei, văzură altă priveliște fantastică: piramida funerară a lui Cestius, construită între anii 18 și 12 î.Hr.

O piramidă în stil egiptean în inima Cetății Eterne. Incredibil, se gândi artistul încercând să își mențină ochii la drum.

În curând, trecură de zidurile cetății. Miliardarul conducea în continuare

coloana. Antreprenoarea observă abia acum, deși dimineața începuse de mult, că pe spatele tricoului său se aflau cuvintele înțelepte ale lui Benjamin Franklin, unul dintre părinții fondatori ai Statelor Unite: „Cine se scoală de dimineață departe ajunge", iar pe spatele căștii era imprimat: „Trezește-te primul. Mori ultimul".

Omul acesta este o minune, își zise ea. Unic. Antreprenoarea știa că această aventură senzațională se va apropia în curând de sfârșit. Dar spera că domnul Riley va rămâne în viața ei. Ajunsese nu numai să îl admire. Simțea că are nevoie de el.

Merseră cu scuterele o vreme, apoi miliardarul le spuse că ar trebui să se oprească pe o stradă lăturalnică misterios de pustie. După ce parcară scuterele, fără să scoată o vorbă, le făcu semn elevilor săi să îl urmeze, pe lângă bustul de piatră al generalului Iulius Cezar, coborând o serie de trepte într-un tunel întunecat și prăfuit.

— Unde naiba suntem? întrebă artistul. I se formaseră broboane de sudoare pe pielea delicată de sub ochi. Imaginează-ți că te-ai fi aflat acolo, cu acești oameni. Și închipuie-ți numai cum arăta artistul în acest moment.

— Suntem în catacombe, îi anunță miliardarul. Aici își îngropau morții locuitorii Romei antice. Toate aceste pasaje subterane sunt locuri de înhumare – cimitire – care datează din secolul al II-lea și până în secolul al V-lea.

— Și de ce suntem aici? întrebă antreprenoarea.

— V-am adus în cripta aceasta pentru a demonstra o idee, afirmă miliardarul pe tonul lui de obicei cald.

În acea clipă, se auzi un zgomot de pași ce veneau de la capătul tunelului. Artistul aruncă o privire către antreprenoare, cu ochii larg deschiși.

Miliardarul nu rosti niciun cuvânt. Se putea auzi cum se apropiau pașii. Și cum deveneau mai apăsați.

— Nu-mi place asta, comentă antreprenoarea.

Pașii continuară în timp ce lumina începătoșată a unei lumânări lovi peretele ruinat al catacombelor. Întregul loc deveni apoi tăcut.

Ieși încet la iveală o siluetă stingheră, cu o lumânare lungă în mână și o glugă trasă peste cap, de genul celor purtate de călugări. Nu schimbară niciun cuvânt. Totul era extrem de misterios. Intrusul se opri în fața celor trei prieteni. Apoi își dădu jos gluga.

Chipul descoperit era unul familiar. Un chip care apăruse pe stadioanele de pe tot globul. Și unul care inspirase multe milioane de oameni să realizeze lucruri uimitoare, să își îndeplinească visurile epice și să ducă o viață legendară.

Era Vrăjitorul.

— Doamne, m-ați speriat! spuse artistul care transpira încă abundent.

— Îmi pare rău. Stone mi-a spus să vin aici. M-am rătăcit un pic, se scuză Vrăjitorul. Extraordinar loc, catacombele astea! Un pic cam înfiorător însă, adăugă el, părând sănătos, fericit și relaxat.

— Salutare, amice, izbucni miliardarul îmbrățișându-și sfătuitorul și cel mai bun prieten. Îți mulțumesc că ai venit.

— Sigur, răspunse Vrăjitorul. Ei bine, dă-mi voie să trec direct la ideile pe care ai vrut să le împărtășesc celor doi. Știi că eu vin întotdeauna să joc, adăugă el, aplecându-se și bătând palma cu el, așa cum îi vezi pe jucătorii de baschet că fac după ce reușesc o aruncare liberă.

— Domnul Riley mi-a cerut să vă spun care sunt părerile mele referitoare la importanța somnului profund, ca element al creativități trainice a elitelor, a productivității de vârf și a performanței foarte înalte. Și mi-a spus că vrea să o facem aici, deoarece nu numai că locuitorii acestei cripte se află într-un somn liniștit nesfârșit, dar știința confirmă că una dintre modalitățile principalele în care ne cauzăm prematur moartea este să nu dormim destul.

— Serios? întrebă antreprenoarea, strângându-și iar brațele. Lumina de la lumânare dezvălui pe deget un inel de logodnă simplu, din argint.

— Nu! Nu se poate! se extazie miliardarul, cu o bucurie ce îi emana din vocea aspră. Făcu rapid o mișcare de dans curioasă, pe care nu o mai făcuse până atunci.

— Ba da, răspunseră împreună antreprenoarea și artistul.

— Și sunteți invitați amândoi la nunta noastră. Va fi mică, dar specială, adăugă artistul.

— Sunteți bine-veniți să faceți ceremonia pe plaja mea din Mauritius, se oferi miliardarul. Ce naiba, am să vă cinstesc pe amândoi, pisoilor, având grijă de toate cheltuielile. Pentru voi, pentru familiile voastre și pentru toți prietenii voștri. Voi avea grijă de tot. Măcar atât să fac pentru voi, noii membri ai Clubului 5 a.m. Ați avut încredere într-un bătrân cu înfățișare de nebun. Ați venit în această odisee nebunească. Ați fost deschiși la toate învățăturile. Ați muncit. Voi doi sunteți eroii mei.

Miliardarul tuși fără să se mai poată abține. Poate că era din cauza prafului din catacombă. Își puse apoi trei degete pe piept, chiar în dreptul inimii. Și tuși iar.

— Sunteți bine? întrebă antreprenoarea, desfăcându-și brațele și atingându-l pe unul dintre umerii musculoși.

— Da.

— Deci, spuse Vrăjitorul, dați-mi voie să vă ofer câteva informații legate de motivul pentru care nu numai organizarea primei ore din zi este critică pentru excelența în leadership și pentru o productivitate exponențială, *ci și managementul ultimei ore a serii*, dacă intenționați cu adevărat serios să aveți rezultate superioare.

Ținea lumânarea mai jos de față și efectul creat era aproape mistic.

— Ceea ce duce la performanța de nivel genial este un echilibru delicat între stăpânirea rutinei matinale și optimizarea ritualului de seară. Nu veți putea să organizați *Formula 20/20/20* pe care v-a arătat-o Stone în această dimineață dacă nu dormiți cum trebuie.

— Eu sufăr aproape constant de lipsă de somn, recunoscu antreprenoarea. Uneori mi-e greu să funcționez realmente. Memoria nu îmi merge bine. Și mă simt epuizată.

— Mda, fu de acord artistul. Somnul meu e vraiște. Mă trezesc de câteva ori pe noapte. Dar de când sunt în călătoria asta, dorm în fiecare noapte.

— Mă bucur să aud asta. Deoarece traversăm o criză aprigă de somn la nivel global, rosti Vrăjitorul, dând glas acelui limbaj dramatic pentru care devenise cunoscut la nivel internațional. Internetul și rețelele de socializare, precum și preocuparea la scară largă față de dispozitivele pe care le avem o alimentează în cea mai mare parte. Cercetările confirmă că lumina albastră emisă de toată aparatura noastră reduce cantitatea de melatonină din organism. Melatonina este substanța chimică ce îți informează organismul că trebuie să doarmă. Nu există nicio îndoială că verificarea dispozitivelor electronice cât e ziua de lungă dăunează funcției cognitive, după cum ați învățat. Și evident că, dacă te afli în fața ecranului înainte de culcare, acest lucru provoacă disfuncții ale somnului. Aș putea să merg mai departe și să vă explic că lumina dispozitivelor electronice activează acei fotoreceptori numiți „celule ganglionare retiniene intrinsec fotosenzitive", care limitează producția de melatonină și afectează negativ ritmul circadian, ceea ce dăunează somnului – dar ați înțeles ideea.

— Da, confirmă antreprenoarea. Chiar am înțeles. Îmi voi schimba rutina dinaintea somnului, astfel încât să mă trezesc la 5 dimineața simțindu-mă mai bine și plină de energie. Promit să fac asta, prin urmare mă voi odihni bine și astfel voi putea să aplic perfect *Formula 20/20/20*.

— Cel puțin 66 de zile, până când devine o obișnuință automată, interveni artistul. Și pentru tot restul vieții mele, încât să devină mai ușor să aplic Metoda 5 dimineața decât să stau în pat și să dorm.

— Atunci când nu dormi destul, reluă Vrăjitorul, nu numai că este extrem de dificil să te trezești devreme, dar o mulțime de alte lucruri extrem de dăunătoare îți slăbesc productivitatea, îți scad performanța și îți reduc în același timp fericirea, erodându-ți sănătatea.

— Mai spuneți-ne, îi ceru antreprenoarea.

— Da, spune-le, îl încurajă miliardarul, stând acum pe vine. Poziția aceasta este foarte bună pentru zona inferioară a spatelui, dar și pentru digestie, adăugă el în mod curios.

— Ei bine, atunci când dormiți – și secretul constă nu numai în cantitatea somnului, ci și în calitatea *fazelor* lui –, neuronii voștri scad cu 60%, când lichidul cefalorahidian curăță creierul. S-a descoperit, de asemenea, că sistemul limfatic, despre care se credea înainte că se găsește numai în corp, se află și în craniu. Toate acestea înseamnă că noi, ca ființe umane, ne-am format prin evoluție un proces eficient care ne curăță în esență creierul, pentru a rămâne într-o stare optimă de funcționare. Acest mecanism de curățare nu se declanșează decât în timpul somnului.

— Incredibil de interesant, observă antreprenoarea.

— Spune-le despre HGH, îl rugă miliardarul.

— Sigur, spuse Vrăjitorul. HGH, hormonul de creștere, este produs în glanda hipofiză din creier și este esențial pentru sănătatea țesuturilor din organism, pentru un metabolism puternic și pentru o viață îndelungată. Un nivel crescut de HGH mărește buna dispoziție, capacitatea cognitivă, nivelul de energie și masa musculară, reducându-vă în același timp apetitul prin reglarea leptinei și grelinei.

Iată ideea principală: deși HGH este eliberat prin exercițiu fizic, ceea ce reprezintă o parte din motivul pentru care intervalul numărul unu al *Formulei 20/20/20* este atât de important, 75% din producția de HGH se realizează în timp ce dormi! Și iată care este adevăratul secret: pentru a maximiza procesul prin care creierul este curățat așa cum trebuie și HGH este produs excelent, ca să mărească creativitatea, productivitatea, vitalitatea și longevitatea, aveți nevoie de cinci cicluri complete de somn a câte 90 de minute. Asta confirmă studiile științifice în prezent. Înseamnă șapte ore și jumătate de somn în fiecare noapte. Ar trebui să știți că nu numai lipsa de somn ucide. S-a demonstrat și că somnul în plus, de nouă ore sau mai mult, scurtează viața.

— Aveți o schemă pentru noi care să explice toate acestea și să avem cunoștințe clare, nu vagi și nesatisfăcătoare? întrebă artistul.

— Bună treabă, Stone. I-ai învățat *Formula Succesului în 3 Pași*, îl aplaudă Vrăjitorul.

Miliardarul, aflat încă aproape de podeaua murdară a criptei, dădu din cap. Apoi râgâi.

— Da, am o schemă pentru voi, confirmă Vrăjitorul. Mi-am analizat propria rutină de seară care m-a ajutat să am un somn excelent în toți acești ani.

Vrăjitorul scoase apoi o lanternă pe care o ținuse ascunsă în mantie. Îi deșurubă partea de deasupra și dezvălui un compartiment secret în tub. Scoase din el două suluri subțiri și dădu câte unul antreprenoarei și artistului.

Pe fiecare sul apărea următoarea diagramă:

RITUALUL DINAINTEA SOMNULUI AL PRODUCĂTORILOR EMBLEMATICI

ANALIZĂ

07:00 PM 08:00 PM	• Ultima masă a zilei • Toate dispozitivele oprite • Izolare de suprastimulare
08:00 PM 09:00 PM	• Momentul pentru conversații cu cei dragi • A doua perioadă de meditație (opțională) • Timp pentru lectură/audiobookuri/ ascultat podcasturi • Sesiune regulată de preocupări recreative • Baie periodică cu sare amară
09:00 PM 10:00 PM	• Pregătirea pentru somn într-un dormitor răcoros, întunecat, lipsit de aparatură • Organizarea echipamentului pentru exerciții din intervalul nr. 1 • Exercițiul recunoștinței de seară

— Nu știu cum să vă mulțumesc, spuse antreprenoarea. Amândurora, indică ea, uitându-se la miliardar, care făcea acum abdomene la lumina lumânării în timp ce șoptea: „Un mare noroc și o înțelepciune hotărâtoare îmi vor ieși în cale. Sunt mereu un lider, niciodată o victimă. Un leu, nu o oaie. Îmi iubesc viața și o fac și mai bună în fiecare zi. Și cu cât ajut mai mulți oameni, cu atât sunt mai fericit”.

— Sunt la fel de recunoscător ca iubita mea, comentă artistul. Întinse mâna către ea și îi mângâie cu dragoste părul.

— Dacă lumea ar ști și ar aplica filosofia și metodologia Clubului 5 a.m., fiecare ființă umană aflată în viață s-ar transforma, întări antreprenoarea. Și înțeleg acum că trezitul odată cu soarele nu înseamnă numai să te descurci cu mai puțin somn. Este vorba mai mult despre vechea zicală „ne culcăm devreme ca să ne sculăm devreme”.

— Și pe măsură ce fiecare dintre noi își îndeplinește obligația de a-și

revoluționa viața, fiecare relație din viața noastră – de la cea pe care o avem cu meseria și până la legăturile pe care le avem unii cu alții – se va îmbunătăți odată cu noi, spuse artistul.

— Seamănă cu vorbele lui Mahatma Gandhi: „Fii schimbarea pe care dorești să o vezi în lume", adăugă antreprenoarea trecându-și degetele peste noul ei inel, cu chipul strălucind în lumina slabă a lumânării. Am citit un pic despre viața lui înainte să mă culc aseară.

— Cu tot respectul datorat, spuse Vrăjitorul înțelegător, cuvintele reale ale lui Mahatma Gandhi au fost modificate de-a lungul anilor până au devenit un slogan care se potrivește unei culturi ce trece printr-un deficit de atenție colectiv.

— Ceea ce a spus de fapt, îl întrerupse miliardarul, a fost că „dacă am putea să ne schimbăm pe noi înșine, tendințele lumii s-ar schimba și ele. Pe măsură ce un om își schimbă propria fire, la fel se schimbă și atitudinea lumii față de el. Nu trebuie să așteptăm și să vedem ce fac ceilalți".

— Grozavă treabă, Stone, remarcă Vrăjitorul, zâmbind. Dar îmi place ideea ta în general, îi spuse cu bunătate antreprenoarei. Și ai, bineînțeles, dreptate. Ceea ce vă cer amândurora este să împărtășiți cât mai multe dintre principiile și schemele mentale cât mai multor oameni. Fiindcă, da, dacă fiecare lider din afaceri, lucrător comercial, om de știință, artist, arhitect, persoană influentă din politică, sportiv, profesor, mamă, pompier, tată, șofer de taxi, fiică și fiu și-ar stabili doar rutina matinală și ritualul de seară pe care vi le-am împărtășit vouă, *am avea o lume cu totul nouă*. Mult mai puțină tristețe, mojicie, mediocritate și ură. Și mult mai multă creativitate, frumusețe, pace și iubire.

Iar eu trebuie să plec acum, îi anunță Vrăjitorul. Ne vedem în seara asta la cină, Stone. Avem în meniu *cacio e pepe*, nu?

— Bineînțeles, răspunse miliardarul ridicându-se. Începu să tușească iar și pentru o clipă păru să se clatine. Mâna stângă îi tremura. Un picior îi era nesigur.

Vrăjitorul întoarse repede privirea.

— Trebuie să plec, a fost tot ce a spus înainte să dispară în întunericul catacombei.

Cei trei rămași ieșiră și ei din criptă, înapoi pe scări și în lumina orbitoare a soarelui Romei.

Miliardarul porni scuterul și făcu semn cu mâna oaspeților săi să îl urmeze. Se aventurară într-un labirint de străzi înguste, trecând pe lângă un apeduct antic și înapoi între zidurile cetății. În curând își croiră drum pe străzile aglomerate ale centrului istoric și mergeau pe Via dei Condotti.

După ce-și parcară scuterele, antreprenoarea și artistul îl urmară pe miliardar pe Treptele Spaniole.

— Ei bine, declară el. Asta ne aduce înapoi unde am început azi-dimineață sesiunea de mentorat de la ora 5. Înainte să vă dau drumul pe ziua de azi, mai am o schemă grozavă pentru voi, pisoilor. Vrăjitorul mi-a arătat-o atunci când eram mult mai tânăr și s-a dovedit a fi neprețuită. Știu că va lega învățăturile din această dimineață cu o fundă foarte frumoasă.

Miliardarul bătu din palme cu un zgomot. De la distanță se auzi un bâzâit zgomotos, ce venea dinspre Villa Borghese. Sunetul deveni curând mai puternic. Și mai apropiat.

Un obiect plană deasupra antreprenoarei și artistului. Turiștii care stăteau pe Treptele Spaniole, bând espresso și mâncând *gelato*, priviră spre cer, încercând să își dea seama ce se petrece. Ți-ar fi plăcut să fii acolo, în acel moment extraordinar.

— *Mamma mia*, strigă o bătrână cu o rochie înflorată și vaporoasă. Cu un braț ținea la piept un copil și cu celălalt un buchet de lalele minunat colorate.

— Este o dronă, țipă un adolescent care purta o șapcă de baseball, o jachetă de blugi care avea cusut pe spate: „Îndoiala nu este o opțiune” și blugi rupți cu niște găuri uriașe la genunchi. Era desculț, nu se știe din ce motiv.

Miliardarul începu să piloteze cu pricepere micul aparat de zbor, făcându-l să aterizeze precis, la fel de calm ca suprafața unui lac într-o după-amiază fierbinte de vară. Le făcu cu ochiul celor doi elevi ai săi.

— Mă pricep încă, zâmbi el fericit.

Drona căra o cutie de lemn care, care conținea o bucată subțire de sticlă cu schema de învățat pe ea.

Iată cum arăta diagrama de pe sticlă:

	INTERVALE ORARE	ACTIVITATE	NOTIȚE
ZONA FĂRĂ TEHNOLOGIE	4:45 AM	• Momentul optim pentru trezire • Igienă personală	• Perioada dinainte de decolare. • Lasă-ți echipamentul de sport lângă pat de cu seară. • Hidratează-te deoarece acest lucru alimentează mitocondriile din celule să elibereze ATP, ceea ce îți crește energia.
	5:00 AM - 5:20 AM	• Exercițiu intens • Trebuie să transpiri (eliberează BDNF) • Hidratează-te în continuare • Podcasturi/Audio/Video/ Muzică	• Intervalul nr. 1: Mișcare • Te face să treci de la oboseală la energie maximă până la 5.20. • Exercițiul lungește telomerii. • Activează mecanismele neurobiologice ale măreției.
	5:20 AM - 5:40 AM	• Meditează • Roagă-te • Scrie în jurnal • Exercițiul de recunoștință • Scrie scenariul schiței pentru performanță	• Intervalul nr. 2: Reflecție • Meditația reduce îmbătrânirea și o încetinește • Planificarea și ordonarea cresc concentrarea și productivitatea
	5:40 AM - 6:00 AM	• Citește • Audiobook-uri • Podcast-uri • Videoclipuri instructive + motivaționale	• Intervalul nr. 3: Dezvoltare • Modalitatea de gândire 2x3x • Stimulează speranța + profesia • Dezvoltă inspirația • Te face invincibil în domeniul tău de activitate
	6:00 AM - 8:00 AM	• Legături cu familia • Preocupări personale • Fără media de socializare • Fără știri • Fără verificarea mesajelor	• Crește starea de bine • Crește tonusul matinal • Aduce bucurie și calm
	8:00 AM - 1:00 PM	• Regula 90/90/1 • Metoda 60/10 • Muncă formidabilă	• Ciclurile gemene ale performanței de elită • Protocolul TBTF • Propriul Menlo Park
	1:00 PM - 5:00 PM	• Muncă de valoare mai scăzută • Întâlniri • Organizare • Mic dejun (opțional: Dividendul 16/8)	• Sarcini administrative neimportante • Muncă ce necesită mai puțină creativitate • Planificare • Hidratare suplimentară
	5:00 PM - 6:00 PM	• Tu în trafic • 2WW • 2MP • Relaxare + Perioada de tranziție	• Susține jocul prin intermediul învățării • Timp personal pentru refacere • Soare/aer curat/reenergizare
ZONA FĂRĂ TEHNOLOGIE	6:00 PM - 7:30 PM	• Fără dispozitive digitale • Masa în familie • O gamă de preocupări plăcute • Plimbări în natură cu cei dragi	• Conexiuni sociale • Aventură • Serviciu pentru comunitate
	7:30 PM - 9:30 PM	• Lectură • Sesiunea de seară pentru a scrie în jurnal • Pregătirea pentru a te trezi devreme • Fără ecrane/Fără tehnologie • A doua sesiune de meditație optimă înainte de somn	• Ritualuri de seară înaintea somnului • Baie fierbinte cu sare amară • Cameră întunecată • Temperatură scăzută
	9:30 PM	• Somn adânc	• Producție de HGH • Refacerea și regenerarea creierului, corpului și spiritului.

— M-am gândit că voi, băieți, veți găsi valoros acest plan de joc detaliat pas cu pas pentru o zi extraordinară. Bineînțeles că este doar o posibilitate. Veți observa că regimul de seară este diferit de cel al Vrăjitorului. Ca de obicei, felul în care aplicați aceste tactici pe care vi le-am împărtășit depinde numai de voi. Este viața voastră – trăiți-o așa cum vreți. Și totuși, această schemă m-a ajutat enorm, deoarece a luat multe dintre elementele remarcabile ale *Formulei 20/20/20* pe care v-am arătat-o în dimineața aceasta împreună cu aspecte-cheie ale unui proces formidabil înaintea somnului și le-a încorporat într-o hartă a zilei extrem de specifică, pe care o poate aplica oricine – și chiar vreau să spun că oricine – pentru a avea mereu zile minunate. Este ca rețeta unui fel de mâncare: urmezi pașii și veți obține rezultatele.

— Și zilele minunate se adună într-o spirală ascendentă care duce către săptămâni minunate, care se transformă la rândul lor în luni minunate, afirmă artistul, închizându-și jurnalul.

— Și lunile minunate devin trimestre minunate, iar trimestrele minunate duc la niște ani și niște decenii minunate și până la urmă... adăugă antreprenoarea, închizându-și jurnalul.

— La o viață minunată, spuseră într-un glas toți trei.

— Zi după zi. Pas cu pas, se făurește o existență epică, zise miliardarul, cu ochelarii lui moderni, de genul celor pe care îi poartă locuitorii cunoscători ai Romei, în stilul lor autentic, ce pară să spună: „Nu mă străduiesc prea tare să arăt așa fenomenal de bine". Alți pescărași dădură din aripi și scoaseră acele sunete enervante, pe care se pare că le place să le scoată.

Miliardarul era evident un suflet peste măsură de iubitor. Bogat nu doar în privința banilor, ci și cu o inimă plină de avuție. Dar detesta pescărușii și felul în care puseseră stăpânire pe multe acoperișuri din inima Romei, în ultimii ani.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu creaturile astea cu pene, medită el, afișând o iritare ce nu-i era proprie. Oricum, știți acum de ce v-am adus la Treptele Spaniole. Este realmente un sport *pas cu pas* să generezi o productivitate explozivă, cea mai bună stare de sănătate, o prosperitate excepțională, o bucurie permanentă și o pace interioară fără margini. Îmbunătățirile mici, zilnice și aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate uimitoare. Victoriile zilnice minuscule și optimizările infime sunt calea cea mai sigură către o viață de care veți fi foarte mândri la sfârșit. Este realmente unul dintre locurile mele preferate din lume. Am vrut ca voi doi să fiți cu mine nu numai pentru a vă învăța procesul revoluționar al *Formulei 20/20/20*, ci și pentru a vă sublinia adevărul conform căruia o viață remarcabilă este într-adevăr o spirală ce urcă spre vârful scării succesului și importanței. Și pe măsură ce întreprindeți această călătorie pas cu pas, pentru a vă trăi pe deplin măreția superioară, o magie și o frumusețe la fel de evidente precum cele la care sunteți martori aici vă vor umple zilele și vor deveni din ce în ce mai multe odată cu trecerea anilor. Puteți fi siguri de asta.

După ce analiză cu grijă schema de învățare, antreprenoarea întrebă cu voce tare:

— Ce este *Regula 90/90/1*? Dar *Metoda 60/10*? Și nu înțeleg câteva dintre celelalte notițe.

— Și ce înseamnă 2WW și 2MP din schemă? întrebă artistul.

— Veți învăța în curând, răspunse miliardarul, creând suspans. Ar trebui să știți amândoi că am lăsat cele mai bune – *și cele mai prețioase* – învățături pentru sfârșitul perioadei noastre împreună.

Miliardarul îi îmbrățișă apoi pe antreprenoare și pe artist, mai strâns decât înainte. Puteau să vadă că lacrimile îi umpleau încet ochii. Niște lacrimi enorme.

— Vă iubesc pe amândoi. *Ci vediamo*********.

********* „Ne vedem curând", în limba italiană în original. (n.tr.)

Și apoi dispăru.

CAPITOLUL 15

Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață

„Dacă ați ști de câtă muncă a fost nevoie, nu ați mai spune că a fost vorba de geniu.”–
Michelangelo

— São Paulo este atât de deosebit, nu-i așa? spuse miliardarul în timp ce mașina banală, ieftină, condusă de un șofer într-o cămașă cu mânecă scurtă se tot oprea și pornea în traficul aglomerat din acest oraș cu multe milioane de locuitori. La fel ca în Mauritius, stătea pe scaunul din dreapta șoferului.

Cei trei tovarăși tocmai aterizaseră și acum se îndreptau către un hotel mic și elegant din centrul acestei capitale financiare a Americii Latine.

— Este un oraș mare, zise artistul, făcând din nou o remarcă de o evidență izbitoare.

— Suntem foarte recunoscători că ne-ați adus cu avionul în Brazilia pentru nuntă, se entuziasmă antreprenoarea.

— Îți mulțumim, frate, adăugă artistul.

— Și-a dorit foarte tare ca ceremonia să aibă loc în complexul dumneavoastră de pe malul oceanului, spuse antreprenoarea, arătând către logodnicul ei, cu o privire caldă.

— Da, afirmă artistul cu bucurie. Locul acela era un paradis.

— Și, ca să fiu sinceră, și eu mi-am dorit. Dar am vrut să cinstesc memoria tatălui meu, care era brazilian, spuse antreprenoarea.

— Dar o soție fericită înseamnă o viață fericită, confirmă artistul cu un zâmbet larg.

Apoi cită cuvintele lui A.A. Milne din *Ursulețul Winnie the Pooh*: „Dacă ajungi la 100 de ani, eu vreau să trăiesc 100 de ani fără o zi, pentru a nu fi nevoit să trăiesc fără tine”.

Antreprenoarea se așeză astfel încât să poată fi mai aproape de artist pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce treceau pe lângă catedrale magnifice în stil neogotic, pe bulevarde mari cu blocuri-turn impunătoare, pe o magistrală care etala impresionantul Theatro Municipal al orașului și traversară strada pe care se afla marele parc Ibirapuera.

Cuvintele spuse de artist îl făcură pe miliardar să se gândească la soția lui. Încă se mai gândea la ea în fiecare zi. Și nu-și reaminti în mod deosebit de excursiile luxoase în locuri exotice. Și nici de mesele rafinate la cele mai bune restaurante din lume. Gândurile îi alunecară către momentele cele mai simple și aparent cele mai obișnuite petrecute în compania ei. Cum au împărțit o pizza ieftină, dar excelentă, stropită cu ulei de măsline. Cum stăteau să citească în

liniște, în fața unui foc aprins. Plimbări în natură, seri la film și drumuri la supermarket. Cum dansau în dormitor pe o muzică ce le reamintea cât de mult se adorau unul pe celălalt. Și lucruri precum răbdarea cu care l-a învățat italiana, cum pufnea pe nas atunci când râdea foarte tare și cât de devotată îi era singurului lor copil. *Cele mai rafinate comori ale vieții se găsesc în cele mai simple momente ale ei*, reflectă miliardarul. Acele întâmplări zilnice pe care majoritatea nu le prețuim. Decât atunci când le pierdem.

Ridicându-și mâna pentru a-și afișa mândru inelul de logodnă, artistul continuă să își exprime profunzimea dragostei în vreme ce mașina mergea mai departe.

— O iubesc tare mult, omule, îi spuse el domnului Riley. Este lumina ochilor mei. Arta mea era tot ce conta înainte. Nu simțeam prea mult nevoia să am pe cineva lângă mine, să știți. Cred că n-am știut niciodată ce este iubirea adevărată. Acum nu pot să îmi imaginez cum ar fi să trăiesc fără ea.

Antreprenoarea se gândi cât de binecuvântată era. În perioada care trecuse de când participase la evenimentul Vrăjitorului, Gândirea, Inima, Sănătatea și Sufletul i-au fost schimbate și îmbunătățite. Radical. Și irevocabil.

Se elibera de convingerile limitative care i se formaseră în copilăria ei tumultuoasă și lăsa în urmă atât emoțiile toxice ale traumelor trecutului, cât și situația actuală dificilă cu investitorii. Miliardarul avea dreptate, își dădu ea seama. Fiecare dintre noi face tot ce poate în funcție de nivelul de conștientizare, maturitate și siguranță personală la care se află. Oamenii care le fac rău altora suferă, de fapt, în sufletul lor. Se poartă cât de bine știu ei să se poarte. Dacă ar fi fost capabili să se comporte cu mai multă stăpânire, generozitate și omenie, ar face-o. Această idee profundă a semănat și mai mult semințele iertării în sufletul femeii. Atunci când l-a auzit prima dată pe Vrăjitor vorbind la seminar, a fost cinică și sceptică vizavi de multe învățăminte. Își schimbase mult vederile de atunci, iar acum îmbrățișa tot ce avusese norocul să învețe, cu toată inima. Era o evoluție plină de inspirație.

Trecuseră trei săptămâni de la vizita la Roma. În acest timp, antreprenoarea alerga 20 de minute la ora 5 în fiecare dimineață și făcea un antrenament serios cu greutăți. După asta, la 5.20 folosea seninătatea celui de-al doilea interval pentru a reflecta în liniște, pentru a scrie în jurnalul ei liste cu lucrurile pentru care era recunoscătoare și pentru a medita. În sfârșit, la 5.40 asculta un audiobook despre un nonconformist din afaceri sau citea ceva pe tema productivității, lucrului în echipă și leadershipului. Totodată, se dezvățase, deși nu fusese ușor, de dependența de gadgeturi care fusese atât colacul ei de salvare cât și prilejul de a nu munci cât mai bine posibil. Și o modalitate de distragere a atenției pentru a nu fi pe deplin prezentă în viață. În aceste zile fantastice petrecute departe de birou, avusese cel mai bun randament din carieră, valorificând fenomenul hipofrontalității tranzitorii despre care o învățase miliardarul, ca să obțină rezultate la nivel de genialitate, pe care nu îl mai avusese până atunci. Și își recăpătase sentimentul de bine lăuntric pe care îl pierduse.

Tot ce practica îi aducea recompense enorme. Părea că totul în viața ei

funcționează iar. Era într-o formă fizică mai bună decât fusese de ani buni, mai fericită și mai liniștită decât fusese vreodată, dar și mai productivă – în perioadele în care nu era cu artistul și se ocupa de afaceri – decât își imaginase că poate să fie.

Totul datorită Clubului 5 a.m., despre care își dădea seama din ce în ce mai bine că îi permitea să își protejeze talentele naturale într-o lume comercială încărcată de zgomot, stres și invitații neîncetate la distragerea atenției. Ora Victoriei îi asigura o perioadă de timp izolată, la începutul zilei, pentru a-și clădi cele patru imperii interioare, astfel încât să le construiască și pe cele exterioare.

Cu ajutorul speranței, încrederii și capacității de iertare pe care abia le descoperise, făcuse progrese minunate chiar și în negocierea unei soluții cu investitorii. Era încântată că, în scurt timp, această încercare oribilă va rămâne în urmă.

Și că se va căsători în curând. Își dorise mereu pe cineva special cu care să împartă bucuriile și succesele. Și își dorise mereu să echilibreze dorința de a face avere cu visul de a avea o familie. Genul de familie căreia îi dusese lipsa în copilărie.

Exact când se pregătea să răspundă la reflecțiile artistului legate de dimensiunea iubirii sale, răsună un foc de armă.

Sticla parbrizului se sparse, și arăta ca o pânză de păianjen. Doi bărbați lați în umeri, cu măști de schi și mitraliere pe umăr îi făcură un semn agresiv șoferului să descuie portierele. Atunci când încercă să accelereze și să scape de pericol, un alt glonț străpunse sticla, zgâriind urechea șoferului și făcându-l să sângereze.

— Deschide ușa, îi spuse cu un calm uimitor domnul Riley. Mă ocup eu de asta, zise el apăsând un buton roșu, plasat strategic sub torpedou.

Ușile de descuiară cu un clic.

Vorbind sacadat, unul dintre ucigași strigă:

— Toată lumea afară din mașină. Acum! Sau muriți!

În timp ce ocupanții mașinii îi urmau ordinele, celălalt ucigaș o apucă pe antreprenoare de ceafă.

— Ți-am spus să părăsești firma. Ți-am spus că te vom ucide. Ți-am spus că asta are să se întâmple, zise el.

Dintr-odată un SUV lung, de felul celor în care călătoresc liderii militari în zonele de război, veni gonind la locul acțiunii.

Încă patru oameni, doi bărbați și două femei, cu veste antiglonț și pistoale se apropiară în viteză pe motociclete.

Sosise echipa de gardă a miliardarului.

Pe stradă se declanșă lupta, se scoaseră cuțitele și se traseră mai multe focuri de armă. Miliardarul fu îndepărtat cu o repeziciune uluitoare. Părea și acum imperturbabil, și spuse cu simplitate, ca un general care conducea o misiune militară:

— Salvați-mi pasagerii. Sunt membri ai familiei mele.

Pe deasupra plana un elicopter. Da, un elicopter. Avea scris pe o parte „5AC”

cu litere mari de culoare roșie, peste vopseaua albă.

Echipa de securitate a magnatului l-a dezarmat repede pe cel mai mare dintre cei doi ucigași, cel care o amenințase pe antreprenoare, și au dus-o în siguranță în SUV-ul care aștepta. Dar artistul, ei bine, dispăruse, din păcate.

— Trebuie să îl găsesc, țipă femeia către personalul din vehiculul blindat. Trebuie să-mi găsesc soțul, adăugă ea, într-o stare evidentă de șoc din cauza întâmplării.

— Stați aici, îi ordonă unul dintre agenții de securitate, ținând-o ferm de braț.

Dar antreprenoarea, demonstrând tărie mentală, o formă fizică bună, reziliență emoțională și curaj spiritual, datorită noii ei rutine matinale, se eliberă de gardianul voinic, izbi cu piciorul în ușa care fusese lăsată ușor întredeschisă și o luă la fugă. Ca o atletă de elită, sprintă cu ușurință pe autostrada pe care se circula cu viteză, pe patru benzi. Claxoanele urlau și câțiva brazilieni pătimași strigară în portugheză, preocupați de binele ei. Dar ea continuă să alerge, la fel de repede ca o gazelă.

Intră într-o cafenea. Nici urmă de bărbatul ei. Apoi într-un restaurant. Goni apoi de-a lungul unei străzi renumite pentru localurile care serveau fripturi. Artistul nu se vedea pe nicăieri.

Apoi antreprenoarea îi zări carnețelul, cel în care își luase toate notițele la lecțiile cu Vrăjitorul și miliardarul. Același carnețel pe care îl văzuse ținându-l strâns în mână când se întâlniră prima dată, aparent întâmplător, în sala de conferințe – atunci când se afla într-o perioadă întunecată din viața ei. Iar el, ca un înger, a făcut-o să se simtă mai în siguranță, mai calmă și mai fericită prin simpla lui prezență plină de iubire.

Ce s-a întâmplat în continuare e tragic. Când antreprenoarea a încetinit pasul și a cotit pe un bulevard îngust, a văzut sânge. Nu o baltă de sânge, ci stropi și pete de sânge proaspăt.

— O, Doamne. O, Doamne. Te rog, nu! țipă ea.

Continuă înnebunită să se țină după urmă, trecând de câteva mașini parcate, o mamă cu un bebeluș într-un căruț și o serie de case elegante.

— Te rog, nu-l lăsa să moară, se rugă femeia de afaceri. Te rog, Doamne.

— Sunt aici. Aici, răsună o voce pițigăiată.

Antreprenoarea țâșni în direcția chemărilor artistului. Apropiindu-se, îl zări pe ucigaș ținând un revolver la tâmpla logodnicului ei. Asasinul își dăduse jos masca de schi. Se vedea că este tânăr. Și arăta extrem de speriat.

— Uite ce e, spuse antreprenoarea, dând dovadă de curaj și mergând încet spre cei doi bărbați. Uite ce e, repetă ea. Știu că nu vrei să îi faci rău. Știu că nu vrei să îți petreci restul vieții într-o celulă la închisoare. Dă-mi arma și poți să pleci. N-am să spun niciun cuvânt nimănui despre tine. Numai dă-mi arma.

Ucigașul era împietrit. Rămăsese fără glas. Și tremura. Îndepărtă încet arma de la tâmpla artistului. Și o îndreptă spre pieptul antreprenoarei.

— Relaxează-te, îl imploră ea pe un ton ferm, dar plin de empatie. Continuă să meargă spre logodnicul ei și spre răpitor.

— Am să te omor, strigă răufăcătorul. Stai pe loc.

Antreprenoarea făcu ușor câte un pas, uitându-se fix în ochii ucigașului. Acum avea un zâmbet blând pe față. Până acolo mergea curajul ei recent câștigat. Și tot până acolo mergea și încrederea care crescuse considerabil.

După o pauză îndelungată, criminalul se ridică. Se uită la antreprenoare cu ceea ce părea a fi o combinație de respect uriaș și neîncredere viscerală. Apoi se îndepărtă în grabă.

— Iubitule, ești bine? Antreprenoarea îl îmbrățișă tandru pe artist.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, deși transpira încontinuu, îi răspunse:

— Așa m-am născut, iubito. Așa m-am născut. Mmm. Tocmai mi-ai salvat viața, știi?

— Știu, spuse ea. N-am făcut-o fiindcă urmează să ne căsătorim, să știi. Nu te-am salvat pentru că te iubesc.

— Cum? întrebă artistul. Atunci de ce ai făcut ceea ce tocmai ai făcut? Adică a fost *incredibil* ce ai reușit să faci. Ca un adevărat gangster.

— Am făcut-o datorită clubului.

— Ce tot vorbești acolo? întrebă artistul.

— Am făcut ce am făcut datorită puterilor pe care mi le-am dezvoltat ca membru al Clubului 5 a.m. Așa am putut să fac ceea ce tocmai am făcut. Chiar funcționează totul. În întregime. Tot ce am învățat în Mauritius. În India. La Roma. Și principalul motiv pentru care ți-am salvat viața nu este acela că vei fi soțul meu în curând și vom avea niște copii minunați și apoi nepoți și o grămadă de câini și pisici și poate chiar și canari în casă, izbucni ea. Nu. Te-am salvat pentru că și tu faci parte din club. Și domnul Riley a spus că trebuie să ne susținem unii pe alții. Și să avem grijă unii de alții.

— Vorbești serios? întrebă artistul cu voce tare. Nu era mulțumit de ceea ce auzise.

— Sigur că nu! Glumesc, iubitule, râse antreprenoarea. Te ador. Mi-aș da viața pentru tine oricând. Acum hai să mergem să îl găsim pe domnul Riley. Să ne asigurăm că e bine.

———

În următoarea zi, după ce și-au revenit de pe urma experienței dramatice, se întâlniră în apartamentul miliardarului la hotelul elegant. Arăta zvelt, concentrat și foarte fericit.

— Ce mai petrecere ieri, pisoilor, afirmă el într-un fel care sugera că ceea ce înduraseră nu a fost mai mult decât o plimbare vioaie printr-un parc plin de flori.

— A fost o întâmplare brutală, răspunse artistul. Vorbiți despre o traumă – a fost traumatizant.

— Tu, prietena mea, ai fost o adevărată eroină ieri, se entuziasmă miliardarul cu mândrie, concentrându-și atenția pe antreprenoare. Ești un miracol pe două picioare, domnișoară.

— Mulțumesc, spuse ea, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul și

asigurându-se că artistul e bine.

— Te-am văzut cum ai alergat. Ți-am observat calmul. Ți-am remarcat concentrarea sub presiune extremă. Și nivelul de performanță supraomenesc.

— Zeița asta de aici mi-a salvat viața, recunoscu artistul plin de entuziasm.

— Voi doi, porumbeilor, abia începeți să prindeți gustul beneficiilor pe care le are faptul că v-ați alăturat Clubului 5 a.m. Imaginați-vă numai cum veți fi după ce aplicați *Cele minimum 66 de zile*. Și apoi după șase luni în care practicați rutina matinală formidabilă pe care ați descoperit-o acum. Gândiți-vă cum vă veți valorifica potențialul, cum vă veți optimiza performanța și cum veți fi utili lumii noastre peste un an. Țineți minte mereu că cei mai mari lideri au fost lideri care au slujit. Cu cât vă concentrați mai puțin asupra propriei persoane și cu cât vă axați mai mult pe înălțarea celorlalți, cu atât va crește și identitatea voastră de *adevărați* creatori de imperii. Și veți deveni una dintre persoanele care fac istorie.

— Am înțeles, confirmă antreprenoarea sorbind dintr-o sticlă cu apă, ca să fie sigură că este bine hidratată pentru a-și menține cea mai bună energie.

— Vreau să te răsplătesc pentru eroismul pe care l-ai arătat ieri, se oferi miliardarul. Am câteva vești care cred că te vor face să iubești și mai mult viața.

— Spuneți-mi, vă rog, zise antreprenoarea. Deși nu am realmente nevoie de nimic, să știți. Am făcut ce am făcut din dragoste. Pur și simplu.

— Păi... sunteți gata? întrebă magnatul.

— Da. Gata.

— Ei bine, în dimineața aceasta i-am pus pe oamenii mei să cumpere toate acțiunile pe care le dețineau investitorii aceia meschini. Să zicem doar că le-am făcut o ofertă pe care nu au putut să o refuze. Iar echipa mea de avocați i-a pus să semneze un acord prin care promit că nu se vor mai apropia niciodată de compania ta și prin care nu li se permite să se apropie de tine... sau de bărbatul care îți va fi soț peste câteva ore. Marfă, nu? rosti miliardarul dansând step pe podeaua apartamentului. Da, chiar a dansat step prin toată camera. Apoi a început să dea din mâini ca un nebun și să se legene cu pasiune pe muzica închipuită. La final – fii atent – a început să dea din fund. Da, ilustrul industriaș care avea peste un miliard de dolari a început să dea din fund într-un apartament de hotel.

Este cea mai ciudată ființă umană pe care am cunoscut-o vreodată, una la un milion, se gândi antreprenoarea. Dar cu adevărat minunată. Și destul de aproape de a fi fantastică.

Atât antreprenoarea, cât și artistul se uitară unul la celălalt, apoi începură să chicotească. I se alăturară la dans cât de bine se pricepeau. Domnul Riley putea uneori să facă spectacol, așa modest cum era. Apoi îl îmbrățișară pe omul acesta care le devenise un mentor magnific, un sprijin exuberant și un prieten sincer.

Antreprenoarea îi mulțumi din inimă excentricului magnat pentru generozitatea cu care îi rezolvase situația dificilă. Această escapadă spectaculoasă căpăta un aer aproape mistic. Totul devenea mai bun. Totul se desfășura chiar mai bine decât și-ar fi imaginat ea vreodată. Și acum iată că scăpase chiar de încercarea care o adusese în cel mai dificil punct al vieții.

În acel moment, își dădu seama că, de cealaltă parte a oricărei tragedii, se află un triumf. Și dincolo de necazuri există o punte către trainica victorie, dacă avem ochi să o vedem.

— Oricum, spuse miliardarul, sesiunea de astăzi va fi una scurtă. Șeful meu de personal se ocupă de toate detaliile nunții voastre chiar în acest moment. Veți avea crinii Casablanca pe care i-ați cerut, muzica pe care ați sugerat-o amândoi și fiecare detaliu va fi excepțional organizat. Așa lucrez eu și echipa mea. A, toți invitații au fost aduși cu avioanele mele. Toată lumea este aici. Și toată lumea este plină de încântare. Mai ales eu.

Titanul tuși din nou puternic. Și apoi încă de două ori. Brațul începu din nou să îi tremure în timp ce se așeza pe un scaun de lemn cu aspect modern, acoperit cu un petec de piele albă, genul de mobilier pe care îl fac meșterii din Suedia și Danemarca. Pentru prima oară, în ochi i se vedeau irizații de teamă.

— Am să înving monstrul acesta, își șopti el. Te pui cu cine nu trebuie.

Își scoase portofelul, scoase din el fotografia uzată a soției lui, moartă de atâta timp, o lipi de piept în dreptul inimii și se concentră pe ideile esențiale ale discursului din dimineața aceasta.

— Acum că știți cea mai mare parte din ceea ce trebuie să știți despre Metoda 5 a.m., vreau să vă învăț zece tactici care vă vor spori avântul atât în viața profesională, cât și în cea privată. Sunt zece gesturi pentru eroismul zilnic. *Formula 20/20/20* vă va ajuta să vă folosiți inteligent diminețile. Aceste zece rutine suplimentare vor completa protocolul, astfel încât restul zilei să se desfășoare glorios. Fixați-vi-le și veți deveni invincibili. Și veți trăi însemnata spirală ascendentă a succesului, pe care urcă fiecare element important din viața voastră pe măsură ce orele trec.

Ca de obicei, o mână se ridică apoi în aer. Din biblioteca apartamentului țâșni un asistent, chinuindu-se să care ceea ce părea a fi o operă de artă mare, înrămată. Miliardarul sări și se grăbi să își ajute asistentul.

Pe partea din față a tricoului alb pe care îl purta tânărul asistent în formă și nedrept de chipeș erau imprimate aceste cuvinte: „Toți visează să fie legende până când vine momentul să facă treaba pe care o fac legendele”.

— Acesta este unul dintre cadourile mele de nuntă pentru voi. Miliardarul arătă spre portretul minunat al lui Thomas Edison, marele inventator. Peste chipul lui Edison, se aflau cuvintele inventatorului scrise cu litere colțuroase și moderne: „Cele mai bune idei vin în timpul solitudinii. Cele mai proaste vin în timpul agitației”.

L-am pus pe unul dintre artiștii mei preferați care locuiește la Berlin să facă asta pentru voi. A făcut multe dintre operele de artă din apartamentul meu din Zürich. Acum nu prea mai pictează. Aceasta este o favoare specială. Ați putea să ieșiți la pensie, pisoilor, dacă l-ați vinde, credeți-mă. Întoarceți-l, vă rog, le ceru miliardarul politicos, așezându-se la loc pe scaunul elegant și cercetând cu privirea apartamentul luxos cu vedere spre zgârie-norii din São Paulo. Multe dintre blocurile-turn aveau heliporturi deasupra, pentru ca figurile importante ale industriei care lucrau în ele să se poată deplasa de acolo-colo fără să fie nevoite să

piardă ore prețioase din productivitate – și din viață – stând în traficul din São Paulo. Deoarece, după cum știi, orele pe care le pierd majoritatea oamenilor, cei cu adevărat epici le exploatează.

Pe spatele operei de artă perfect înrămate era o hartă cu acest titlu: *Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață*.

Miliardarul continuă să le vorbească.

— Thomas Edison este un exemplu rar în istorie în ceea ce privește realizările creative prodigioase, deoarece a înregistrat 1.093 de brevete în timpul vieții și ne-a dat totul, de la bec până la camera de filmat, iar în 1901, o baterie care a fost folosită mai târziu pentru mașinile electrice. Nu a fost numai un inventator. A fost și un fondator colosal de companii.

Mda, continuă miliardarul. Viața lui merită fără discuție studiată și apoi analizată în jurnalul vostru, ca să o cunoașteți și să o înțelegeți mai bine. Edison a spus odată: „Să fii ocupat nu înseamnă mereu că muncești realmente. Obiectul oricărei munci este să produci sau să înfăptuiești ceva".

Iar când veți analiza în detaliu formula de succes a inventatorului, vă rog să aprofundați studiul capacității lui de concentrare. Edison a mai remarcat: „Faci ceva cât e ziua de lungă, nu? Toată lumea face ceva. Dacă te trezești la 7 și te culci la 11, ai 16 ore bune, iar în cazul celor mai mulți oameni e sigur că fac ceva tot timpul. Singurul necaz este că fac ceva în privința a foarte multe lucruri, în timp ce eu fac ceva doar în privința unuia singur. Dacă ar lua timpul în cauză și l-ar folosi într-o singură direcție, în vederea atingerii unui singur obiectiv, ar reuși".

— E un punct de vedere, observă artistul care era îmbrăcat tot în negru în dimineața aceasta și purta obișnuitele lui ghete miliare. Își răsese barbișonul caracteristic.

Revenim la ideea pe care ne-ați spus-o în Mauritius referitoare la faptul că ne trezim cu o lățime de bandă cognitivă limitată și că fiecare distragere care ne fură atenția ne scade șansele să realizăm o muncă de excepție. Deoarece atenția rămâne îndreptată asupra fiecărei diversiuni pe care o permitem la serviciu și în viață. Și dacă nu avem mare grijă, vom sfârși prin a fi bolnavi de demența digitală la care făcea referire ultima schemă pe care ne-ați dat-o la Roma. Înțeleg această informație foarte bine astăzi. După ce o să mă întorc acasă, la mine în atelier, o să-mi organizez cu siguranță mediul în așa fel încât să fie lipsit de orice zgomot. Fără niciun dispozitiv. Am de gând să fac o detoxifiere tehnologică în stil mare. Fără rețele de socializare și fără navigat pe internet cel puțin câteva săptămâni, ca să îmi recapăt concentrarea. Înțeleg că odată ce mă aflu într-un spațiu perfect liniștit, ar trebui să mă concentrez la câte un proiect pe rând, nu să îmi risipesc puterea creatoare și energia fizică în mai multe. Asta înțeleg eu din cuvintele lui Edison. Să nu îmi risipesc geniul pentru a fi bunicel la multe lucruri, când am posibilitatea să fiu legendar lucrând intens la un singur lucru.

— Îmi dau seama că fie și o singură întrerupere, atunci când mă gândesc la un produs nou și bun sau la următoarea mea investiție în vederea extinderii, ar putea să mă coste multe milioane de dolari sau și mai mult, zise entuziasmată antreprenoarea.

— Ceea ce tocmai ați spus este extrem de important dacă voi, pisoilor, intenționați serios să vă valorificați talentele și să vă exprimați la maximum măreția înnăscută, afirmă miliardarul cu un zâmbet voios. Edison urca dealul ca să ajungă în laboratorul lui din Menlo Park și lucra ore întregi și uneori zile întregi cu echipa la invenția care se afla în centrul atenției lor. Tipul ăsta grozav era un băiat pe cinste.

Miliardarul indică apoi harta de pe spatele picturii.

— Știu că trebuie să plecați ca să vă pregătiți de ceremonie. Fiți buni și luați acest cadou cu voi. Dar mai întâi citiți ce scrie pe spate, ca să începeți procesul de configurare a acestor zece tactici ce vă vor accelera progresul în Clubul 5 a.m. și vă vor scoate la rampă înzestrările, talentele și puterile. Principala mișcare pentru a conduce în domeniul vostru de activitate și pentru a vă îmbunătăți viața personală este să vă treziți în zori și să aplicați *Formula 20/20/20*. Aceste 10 obișnuințe sunt factorii voștri amplificatori. Ele vor garanta că treceți de la rezultate liniare la recompense pe măsură.

Sub schema *Celor 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață*, antreprenoarea și artistul citiră următoarea listă de strategii cu explicații precise despre ceea ce

înseamnă. Și despre cum trebuiau să fie aplicate.

Tactica nr. 1: Sfera Etanșă a Concentrării Absolute (SECA)

Informații: Dependența față de distragere înseamnă moartea producției creative. Atracția față de gadgeturile digitale care vă întrerup mereu vă costă o avere, din punct de vedere financiar, cognitiv, fizic și spiritual. Pentru a avea un venit și un impact la un nivel pe care numai puțini oameni îl au în prezent, trebuie să vă administrați ziua așa cum o fac foarte puțini oameni de acțiune în ziua de azi. Sfera Etanșă a Concentrării Absolute este un șanț metaforic pe care îl construiți în jurul atuurilor voastre de geniu, nu doar pentru a le păstra puternice, dar și pentru a le face să crească. Principalele cinci atuuri pe care și le apără toți superproducătorii sunt concentrarea mentală, energia fizică, voința personală, talentul original și timpul zilnic. Sfera voastră este înconjurată de o membrană poroasă, astfel încât să puteți decide ce informație, ce oameni și ce activități vă pot intra pe orbită. Orice este negativ, toxic și impur e blocat la poartă. În esență, acest mod de a exista în lume reprezintă sistemul vostru blindat de apărare împotriva oricărui stimul care v-ar deprecia măreția.

Implementare: Strategia Sferei Etanșe a Concentrării Absolute vă păstrează atât concentrarea, cât și inteligența înnăscută, oferindu-vă perioade îndelungate de timp la adăpost de fascinații ordinare și de orice influențe care vă diminuează inspirația și vă fac să nu mai jucați la nivel expert. În fiecare dimineață, intrați în această sferă invizibilă inventată, complet lipsită de mesajele superficiale ale altor oameni, de informații nedorite, de știri false, reclame, videoclipuri caraghioase, vorbărie fără importanță și alte tipuri de capcane cibernetice care vă vor distruge această viață cu potențial monumental. O parte din acest construct filosofic este propriul vostru Menlo Park, locul unde – la fel ca Thomas Edison – sunteți pierduți pentru lume și în care mergeți să creați capodoperele ce vă vor ridica până la nivelul la care veți ajunge să dominați în domeniul vostru și la nivelul eminenței globale. Adevăratul secret aici este solitudinea o perioadă din zi, într-un mediu pozitiv care vă umple de creativitate, energie, fericire și de sentimentul că munca pe care o faceți este în scopul progresului omenirii. Spațiul pe care îl ocupați modelează rezultatele pe care le produceți. Acest concept poate – și ar trebui – aplicat și dincolo de rutina profesională. Astfel încât timpul personal să fie lipsit de negativism, de vampiri energetici și preocupări care nu fac bine sufletului. Lucrați, bineînțeles, la acest zid de armuri ridicat în jurul celor cinci atuuri de geniu pentru a avea o viață socială minunată. Și nu deveniți pustnici. Utilizarea SECA în viață înseamnă să vă trăiți zilele într-un univers alternativ creat de voi cu bucurie. Țineți minte, sfera are o membrană poroasă, așa că puteți alege cu grijă atât cui îi dați voie să pătrundă în realitatea voastră privată, cât și ce elemente ale frumuseții, minunilor și păcii admiteți. Ideile de aplicare exacte includ printre altele să vă vindeți televizorul, să evitați știrile pentru tot restul zilelor, să nu intrați în mall-urile zgomotoase unde cumpărați lucruri de care nu aveți nevoie, să rupeți prieteniile cu oamenii care vă secătuiesc de energie pe platformele de socializare, să opriți toate notificările atunci când vă aflați în SECA și să ștergeți aplicațiile cu

anunțuri permanente.

Tactica nr. 2: Regula 90/90/1

Informații: Veți căpăta un Avantaj Competitiv Uriaș dacă desfășurați în fiecare zi, cu o consecvență absolută, o muncă adevărată, nu una artificială. Productivitatea la nivel de expert este rară. Și piața plătește cel mai mult pentru ceea ce este rar. Cei cu rezultate legendare își concentrează toată atenția și efortul pe un singur proiect principal odată, pentru a-și utiliza la maximum capacitatea cognitivă și energia prețioasă în vederea lansării unor produse extraordinare, care să revoluționeze domeniul de activitate. Pentru a lucra astfel, trebuie să stabiliți o obișnuință zilnică de valorificare a celor mai bune ore de activitate profesională, încât să oferiți cele mai bune rezultate. Atunci când veniți la muncă, nu este momentul să faceți cumpărături online, să bârfiți sau să vă verificați mesajele. Este momentul să faceți spectacol. Să fiți superproducători.

Implementare: În următoarele 90 de zile, programați-vă să folosiți primele 90 de minute din ziua de lucru pentru o activitate care, atunci când va fi formidabil realizată, vă va face lideri în domeniul vostru. Această perioadă de 90 de minute trebuie să fie lipsită în totalitate de orice zgomot și întreruperi. Puneți-vă toate gadgeturile într-o geantă pe care scrieți „pentru perioada 90/90/1". Apoi, duceți geanta într-o altă cameră. Faptul că vă stabiliți limite clare care vă blochează accesul la tentații este o posibilă tactică de a le diminua.

Tactica nr. 3: Metoda 60/10

Informații: Cercetările confirmă faptul că cei mai buni performeri nu muncesc în mod liniar, nu muncesc mai intens și mai mult timp în speranța că vor ajunge la rezultate mai solide și mai bune. În schimb, creatorii de elită fac ceea ce fac fiindcă înțeleg puterea fluctuațiilor. Ei își organizează ciclurile de lucru astfel încât să alterneze izbucnirile de concentrare adâncă și o intensitate aprigă a performanței cu perioade de odihnă adevărată și recuperare completă. Cu alte cuvinte, lucrează echilibrat și rotesc perioadele axate pe rezultate uimitoare cu cele pentru realimentarea atuurilor geniale, ca să nu le epuizeze. Înarmați cu informații care concluzionează că ființele umane depun cea mai extraordinară muncă atunci când sunt odihnite și relaxate, nu epuizate și stresate, adevărații profesioniști dedicați glorificării geniului lor acționează într-un ritm regulat, mai degrabă ca alergătorii de mare viteză decât ca maratoniștii.

Implementarea: După ce ați derulat segmentul 90/90/1 din ziua de lucru, folosiți un cronometru și munciți cât mai bine timp de 60 de minute neîntrerupte, stând jos sau în picioare, în liniște, în Sfera Etanșă a Concentrării Absolute. Obișnuiți-vă să nu vă mișcați. Doar concentrați-vă. Și dați cele mai bune rezultate posibil. După ce se termină sprintul productivității de 60 de minute, reîncărcați-vă bateriile timp de 10 minute. Ca idei pentru acest ciclu de recuperare puteți să faceți o plimbare rapidă în aer liber, să citiți o carte care vă va face să progresați în domeniul leadershipului sau al măiestriei personale, să meditați, vizualizați sau să ascultați o

muzică energizantă la căști, așa cum fac mulți sportivi campioni înainte să intre pe terenul de joc, pentru ca creierul să treacă de la reflecția și grija emisferei stângi la creativitatea și fluiditatea emisferei drepte. După 10 minute minunate de regenerare, reveniți și treceți la următorul segment de muncă de 60 de minute, plini de inspirație, excelență și ingeniozitate. Efectuați apoi următorul ciclu 60/10.

Tactica nr. 4: Conceptul celor 5 Ținte Zilnice

Informații: Studiile arată că cei mai eficienți lideri din afaceri se află în punctul maxim al productivității în zilele în care, chiar dacă s-au confruntat cu câteva piedici serioase, s-au concentrat asupra progresului înregistrat. Procedând astfel, s-au imunizat împotriva tendinței negative de autosabotaj a creierului. Unul dintre secretele extraordinare ale performanței remarcabile este, așadar, să vă obișnuiți atenția să obțină victorii consecvente de 1% și realizări mărunte pe parcursul fiecărei ore a zilei de lucru. Realizările mărunte, făcute zilnic, atunci când sunt obținute consecvent în timp, duc într-adevăr la rezultate uimitoare. Reflectând în mod intenționat la domeniile în care faceți progrese, vă veți imuniza ambiția, vă veți proteja încrederea și veți învinge amăgirea periculoasă a fricii, astfel încât să realizați fapte uimitoare.

Implementarea: În al doilea interval al Orei Victoriei, stabiliți cinci ținte mici pe care vreți să le atingeți în ziua care urmează, ca să aveți sentimentul că v-ați petrecut-o așa cum trebuie. Acesta, ca multe dintre cele învățate, este tot un exercițiu: cu cât îl practicați mai des, cu atât va deveni mai ușoară obișnuința și cu atât va deveni mai puternică abilitatea voastră de a-l practica. Așadar perseverați. După numai 30 de zile, veți fi obținut 150 de victorii valoroase. Iar după un an, chiar și această singură strategie va fi responsabilă pentru atingerea a 1.825 de ținte cu valoare înaltă, garantând că următoarele 12 luni sunt cele mai productive 12 luni pe care le-ați avut vreodată.

Tactica nr. 5: Antrenamentul pentru redobândirea forței

Informații: Ați descoperit acum datele minunate de ordin neurologic aflate în spatele exercițiului fizic zilnic. Faptul că vă mișcați în mod regulat vă sporește concentrarea, accelerează atât puterea de procesare a creierului, cât și capacitatea de învățare, vă crește energia, vă mărește optimismul, vă ajută să dormiți mai bine prin intermediul producției unei cantități mai mari de melatonină și susține longevitatea prin producția hormonului de creștere (HGH), pe lângă faptul că vă alungește telomerii. Telomerii împiedică destrămarea capetelor cromozomilor – sunt ca vârfurile de plastic aflate la capătul șireturilor. Îmbătrânirea ne scurtează telomerii, motiv pentru care sunt comparați câteodată cu o bombă cu ceas. Ideea remarcabilă aici este cunoașterea faptului că exercițiul fizic le încetinește scurtarea, ajutându-vă să rămâneți sănătoși mai mult timp. Ar trebui să fiți conștienți că s-a dovedit că meditația, o dietă bogată în alimente integrale, calitatea somnului și postul intermitent (pe care Vrăjitorul îl numește *Împărțirea 16/8* deoarece nu se mănâncă în timpul unei perioade de post negru de 16 ore, după care se mănâncă într-o perioadă de 8 ore) protejează telomerii împotriva

degenerării. Ținând seama de datele empirice care demonstrează puterea întru totul transformatoare a exercițiului fizic, de ce ați face doar un antrenament pe zi? De ce să nu folosiți acest instrument pentru a vă crește masiv vitalitatea nu numai pentru a trăi mai mult decât egalii voștri din domeniul de activitate, ci și pentru a păcăli bătrânețea, bucurându-vă de o viață extraordinar de fericită și productivă.

Implementarea: Pentru a executa exercițiul ARF, programați-vă un al doilea antrenament la sfârșitul zilei de lucru, astfel încât să vă redobândiți forța pentru o seară extraordinară. Veți învinge epuizarea pe care o resimt majoritatea oamenilor după muncă, vă veți reîncărca bateriile voinței în vederea îmbunătățirii alegerilor de seară și veți descoperi chiar că pofta de zahăr nocturnă se va reduce semnificativ. Una dintre cele mai frumoase activități pe care le-ați putea desfășura în cadrul acestei rutine este o plimbare de o oră în natură. Veți câștiga un alt interval de timp la adăpost de întreruperile digitale, ceea ce vă va permite să reflectați și să vă vină idei prețioase. Veți fi recompensați și cu beneficiile pe care o plimbare în cadrul naturii, cu soare și aer curat, le aduc Gândirii, Inimii, Sănătății și Sufletului. Naturalistul John Muir a exprimat minunat acest lucru atunci când a spus: „De fiecare dată când ne plimbăm în natură primim mai mult decât căutăm". Alte idei pentru ARF includ o plimbare de 60 de minute cu bicicleta, să înoate pe distanțe lungi sau participarea la un curs de yoga. Aplicând această rutină, veți arde și mai multe calorii și veți accelera ritmul metabolismului, reducând grăsimea din organism. ARF schimbă jocul.

Tactica nr. 6: Protocolul 2 Masaje (P2M)

Informații: Studiile au demonstrat că terapia prin masaj reprezintă o modalitate care aduce îmbunătățiri semnificative în ceea ce privește performanța creierului, a dispoziției, a capacității de a combate stresul și în starea generală de bine. Beneficiile unui masaj includ o scădere cu 31% a nivelului cortizolului (hormonul fricii), o creștere cu 31% a dopaminei (neurotransmițătorul motivației), o creștere cu 28% a serotoninei (neurotransmițătorul responsabil pentru reglarea anxietății și sporirea fericirii), reducerea tensiunii musculare, alinarea semnificativă a durerii din mușchii tensionați prin transmiterea de semnale antiinflamatoare către celulele musculare și creșterea semnalizării celulelor musculare de a produce mai multe mitocondrii. Secretul este să faceți un masaj serios al țesuturilor, nu doar un masaj de relaxare. Trebuie să doară un pic ca să funcționeze bine. Acest obicei minunat reduce și stresul care face telomerii să se degradeze, diminuând starea de sănătate și micșorând durata de viață.

Implementare: Pentru a aplica P2M, stabiliți în programul săptămânal să faceți două masaje de câte 90 de minute. Fiindcă lucrurile programate sunt lucruri care se fac. Și pentru că planurile vagi duc la performanță vagă. Și pentru că și cele mai mărunte acțiuni sunt cu adevărat mai bune decât cele mai nobile intenții. Experții își pun viziunea în mișcare prin dedicarea lor față de acțiune. S-ar putea să spuneți că sunteți oameni ocupați și că nu vă permiteți luxul de a face două masaje lungi

în fiecare săptămână. De fapt, ținând seama de beneficiile dovedite și fantastice ale acestui protocol pentru starea mentală, pentru cogniție, fericire, sănătate și longevitate, adevărul este că *nu puteți* să nu vă permiteți să nu vă stabiliți această obișnuință. Da, două masaje a câte 90 de minute pe săptămână vor costa o mulțime de bani. Moartea te va costa mai mult.

Tactica nr. 7: Universitatea din Trafic

Informații: Oamenii care fac naveta 60 de minute zilnic, către serviciu și înapoi, își petrec aproximativ 1.200 de zile din viață făcând acest lucru – dacă au o durată medie de viață. Asta înseamnă peste trei ani petrecuți în trafic, într-un autobuz sau într-un tren. Iar odată cu ascensiunea meganavetei, această perioadă de timp nu face decât să crească. Majoritatea oamenilor care stau bară la bară se infectează cu știri toxice, cu glume proaste la radio și alți stimuli negativi care ne erodează productivitatea și ne tulbură pacea interioară. Oamenii aflați în trenurile sau autobuzele de navetiști dorm adesea, visează cu ochii deschiși sau se joacă cu gadgeturile lor. Fiți diferiți.

Implementarea: Participarea la Universitatea din Trafic înseamnă utilizarea timpului de călătorie – fie că este către sau de la muncă, ori către sau de la cumpărături sau diverse alte sarcini de realizat – pentru a învăța, pentru a vă extinde competența profesională și cunoștințele. Printre ideile exacte care să vă ajute să faceți asta se află ascultarea unor audiobookuri sau a unor podcasturi folositoare. Adevărul este că fie și o singură idee pe care ați putea-o dobândi dintr-o carte sau dintr-un curs online ar putea să vă aducă milioane sau miliarde de dolari. Sau să vă amplifice exponențial creativitatea, productivitatea, vitalitatea și spiritualitatea. Pur și simplu, nu există un alt mijloc de investiție disponibil astăzi care să vă aducă un profit mai mare decât investiția în propria educație și dezvoltare.

Tactica nr. 8: Tehnica Echipei de Vis

Informații: Sportivii profesioniști își alcătuiesc o echipă completă care să le sprijine ascensiunea către statutul de cei mai buni din lume. În acest fel sunt liberi să își mobilizeze cele mai bune atuuri de geniu în ceea ce privește abilitățile și puterea pentru a domina în sportul lor. Michael Jordan nu și-a fost și medic, iar Muhammad Ali nu și-a fost și antrenor de box. Superproducătorii deleagă și automatizează toate activitățile, cu excepția celor aflate în zona lor de competență, ceea ce le permite să se concentreze doar pe un singur lucru și le asigură foarte mult timp liber.

Implementarea: Delegați sarcinile care nu numai că reprezintă o folosire necorespunzătoare a timpului vostru, dar vă micșorează și fericirea. Ideal ar fi să vă restructurați întreaga viață pentru a face numai lucruri la care vă pricepeți de minune și pe care vă place să le faceți. Cu o asemenea organizare, nu numai că veți mări performanța, deoarece ați dat prioritate doar câtorva lucruri, dar veți bucura și de mai multă libertate personală. Și de seninătate. De asemenea, pentru că aveți în Echipa de Vis oameni experți în ceea ce fac, ascensiunea la un statut

legendar va fi mai rapidă, fiind înconjurați de acești oameni extraordinari. Printre membrii echipei voastre ar putea fi un antrenor de fitness cu care lucrați periodic, un nutriționist, un maseur, un consilier pe probleme financiare, care să vă consolideze averea, un consilier pentru relații, care să vă ajute să mențineți legături puternice cu oamenii din viața voastră, și un consilier spiritual care să vă ajute să vă protejați perspectiva. Și pentru a trăi în baza adevărurilor eterne ale unei vieți magnifice.

Tactica nr. 9: Sistemul de Proiectare Săptămânală (SPS)

Informații: Știți acum că lucrurile care sunt programate sunt lucrurile care se fac. Proiectarea unei săptămâni în lipsa unui plan de acțiune detaliat pe cele 7 zile este ca și cum ai încerca să ajungi pe vârful Mont Blanc fără o strategie de cățărare sau să faci o excursie în inima pădurii fără busolă. Da, este extraordinar de important să fiți spontani și să lăsați loc miracolelor neașteptate. Și totuși, asta nu înseamnă că nu ar trebui să dați dovadă de responsabilitate personală și maturitate stabilindu-vă obiceiul de a plănui un scenariu săptămânal bine gândit și clar, care să vă amplifice energia, să vă organizeze opțiunile și să vă asigure echilibrul.

Implementarea: Rezervați-vă 30 de minute în fiecare duminică dimineața devreme pentru a crea „Schița pentru o Săptămână Frumoasă" și faceți un ritual din acest lucru. Începeți procesul scriind în jurnal o relatare despre cele mai bune momente din cele șapte zile pe care tocmai le-ați trăit. Consemnați apoi lecțiile învățate și îmbunătățirile obținute pentru a vă face următoarea săptămână și mai bună. Apoi, pe o bucată mare de hârtie împărțită pe zile și respectiv pe ore, de 5 la 11, notați-vă tot ce trebuie să faceți. Secretul este să enumerați nu numai întâlnirile de afaceri și proiectele de lucru. Desemnați perioade clare pentru Ora Victoriei, pentru sesiunile 90/90/1, ciclurile 60/10 și ARF, dar și un timp pentru cei dragi, intervale pentru portofoliul pasiunilor și perioade de timp pentru mici sarcini pe care le mai aveți de îndeplinit. Dacă faceți asta săptămânal, veți ajunge la o concentrare extraordinară în fiecare zi, vă veți lua un avânt minunat, vă veți spori semnificativ productivitatea și vă veți îmbunătăți considerabil echilibrul în viață.

Tactica nr. 10: 60 de Minute Elev

Informații: Cu cât știți mai multe, cu atât vă veți descurca mai bine. Liderii legendari au cu toții o curiozitate nețărmurită și un apetit nelimitat de a deveni cât mai buni posibil. Și educația constituie o imunizare reală împotriva distragerii. Producătorii de vârf învață toată viața. Fiți dintre cei puțini și formidabili care își redobândesc eroismul, își cultivă meseria și își materializează geniul întorcându-se la statutul de elev excepțional.

Implementarea: Timp de cel puțin 60 de minute pe zi, studiați așa cum ați făcut la școală. Faceți tot ce este nevoie pentru a vă ține angajamentul față de dezvoltarea continuă. Învățatul zilnic îți crește perspicacitatea, îți sporește înțelepciunea și aprinde o pasiune arzătoare care îți alimentează gloria. Veți gândi serios și veți deveni veritabile superstaruri. Tacticile specifice pentru cele 60 de minute includ

lectura, recitirea notițelor din jurnal, studiul unui program online, discuții cu un mentor și vizionarea de videoclipuri care formează abilități. Pe măsură ce vă valorificați cele mai extraordinare înzestrări și cele mai mari puteri, nu numai că veți deveni persoane mai importante, ci și indispensabile. Veți fi atât de extraordinari în ceea ce faceți, încât organizația și piața nu vor putea să funcționeze fără voi. Veți evolua pentru a deveni lideri excepțional de valoroși în domeniul vostru. Și veți putea să le oferiți o valoare remarcabilă celor din echipă, clienților și comunităților pe care sunteți binecuvântați să le serviți. Rezultatele vor fi recompense generoase care vă revin sub forma profitului, a eminenței și bucuriei sufletești, generate de faptul că sunteți persoane nobile care fac o muncă formidabilă și îndeplinesc un scop formidabil.

———

— Mai am un cadou cu care să vă onorez înainte să înceapă nunta! exclamă miliardarul. Este un vers pe care l-am memorat pentru Vanessa mea. Ținea în mână fotografia ei în timp ce spunea acestea. Făcusem o tradiție din a-i oferi 108 trandafiri roșii în fiecare zi a îndrăgostiților, niște ciocolată de calitate superioară și încă un lucru, la cina pe care o luam în restaurantul nostru preferat. După asta mă așezam în genunchi și îi recitam o poezie.

— Care era celălalt lucru? întrebă artistul.

Miliardarul păru un pic jenat. Privirea îi coborî în podea.

— Lenjerie, fu unicul răspuns și le făcu cu ochiul.

Se ridică apoi în picioare pe masa întinsă de stejar aflată pe o latură a uriașului apartament de hotel. Ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea, își acoperi ambii ochi cu mâinile. Apoi recită o poezie veche de Spencer Michael Free, cu o pasiune furtunoasă:

În astă lume contează atingerea umană,
Atingerea dintre-a ta mână și a mea,
Care semnifică mai mult pentru o inimă blajină
Decât sălașul, pâinea și chiar vinul pe care le-ai putea avea.
Căci nu mai ai nevoie de sălaș atunci când noaptea se sfârșește
Iar pâinea va dura numai o zi.
Ins-o atingere a mâinii și al vocii sunet
Vor continua să cânte-n suflet zi de zi.

— Cât e de frumos! spuse artistul, vizibil mișcat.

Domnului Riley îi devenea din ce în ce mai limpede că acest pictor boem, deși mai puțin rafinat, avea o inimă sensibilă. Și că, deși unui privitor necunoscător s-ar fi putut să-i pară că artistul era jumătatea mai pasivă a cuplului romantic, nu era de fapt așa. În realitate, profunzimea iubirii lui pentru antreprenoare anula nevoile imature ale egoului său. Bunătatea lui nu trebuia confundată cu slăbiciunea. Artistul era un bărbat puternic.

— Am scris și eu o poezie, adăugă artistul. Este pentru tine, iubita mea.

— Citește-mi-o, te rog! spuse femeia cu eleganță, aranjându-i gulerul.

— Bine, spuse artistul înghițind în sec. Se numește „Să nu ne luăm niciodată rămas-bun". Și sună așa:

Ne-am întâlnit din întâmplare și din prima privire,
Frumusețea ta m-a mișcat
Și puterea ta m-a calmat.
Ocazie neașteptată a vieții
Trimise de o inteligență știutoare
Ce ne-a cerut să ne jucăm rolul. Asumându-ne un risc.

Numai cei care îndrăznesc vor câștiga.
Numai cei care sunt dispuși să se confrunte cu refuzul își vor găsi salvarea.
Numai cei care își redobândesc puterea vor reînvia.
Nu am cunoscut niciodată dragostea adevărată.
Nu am crezut niciodată în curcubeie duble.
În plimbări romantice și în mâini înlănțuite la răsărit de soare.
Nu mi-am imaginat niciodată că acel prim sărut va duce la asta.

Atunci când vei cădea, eu te voi sprijini.
Dacă vei fi speriată, eu te voi ține în brațe.
Atunci când nu vei fi sigură, voi sta lângă tine.
Când te vei bucura de succes, voi ridica paharul în cinstea ta.
Și atunci când vei vrea să pleci, n-am să te las.

Mă gândesc la tine tot timpul.
Te simt adânc în ființa mea.
Nu sunt sigur ce am făcut ca să te merit.
Dar acum visul meu este să îmbătrânesc alături de tine.
Să nu ne luăm niciodată rămas-bun.

Artistul se lăsă în genunchi și îi sărută mâna celei care avea să îi fie mireasă în curând. Ea se îmbujoră puternic și fu profund impresionată. Se auzi apoi un plânset zgomotos.

Cei doi elevi îi dădură mentorului lor un șervețel să își șteargă ochii.

Capitolul 16

Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită

„Dacă te poți bucura de libertate, flori, cărți și lună, cum să nu fii pe deplin fericit?”******** – **Oscar Wilde**

******** Oscar Wilde, *De Profundis*, traducere de Irina Izverna, Editura Allfa, București, 1996, p. 68. (n.tr.)

Miliardarul stătea singur pe terasa spațioasă a căsuței private pe care o închiriase pe un domeniu viticol din Franschhoek, în Africa de Sud. În vreme ce își scria jurnalul zilnic, domnul Riley reflecta la fericirea extraordinară, la exuberanța neobișnuită și la frumusețea impresionantă a nunții antreprenoarei cu artistul, la São Paulo. Era limpede că erau făcuți unul pentru celălalt.

Universul lucrează pe căi interesante și foarte inteligente, se gândi el. Și dacă e să fie o uniune care să dureze, atunci aceasta este.

În timp ce magnatul își nota în jurnal, păsările își cântau trilurile lipsite de griji și grădinarii în uniforme albastre de lucru săpau pământul viei cu lopeți strălucitoare, sporovăind vioi cu un accent sud-african pronunțat. Lujerii de viță încâlciți, dar frumos aranjați pe araci de lemn exprimau un farmec pe care doar natura și-l permite, în vreme ce un fir mistic de ceață se strămuta încet din valea Franschhoek, urcând către munții din jur.

Un pic mai devreme, la ora 5 dimineața, miliardarul îi luase pe antreprenoare și pe artist într-o cursă cu bicicletele, care începuse pe podgorie, cotise apoi pe strada Daniel Hugo și ajunsese în sat, unde trecuse pe lângă grajduri pentru cai, câini leneși care se mișcau la fel de lent ca niște melci care au luat prozac și tufe de trandafiri ce se răsuciseră pe gărdulețele albe ridicate pe ambele părți ale drumului de pământ. Era într-adevăr un locșor aproape perfect pe care miliardarul îl alesese ca decor pentru penultima lor sesiune de mentorat.

Lecția pe care le-o prezentase miliardarul în timp ce pedalau împreună s-a axat pe importanța fundamentală a echilibrării performanței de elită în afaceri cu reînnoirea personală profundă pentru realizări excepționale continue. Titanul le-a explicat importanța alternării perioadelor de timp petrecute în lume urmărind succesul la cel mai înalt nivel cu perioadele de timp petrecute în sălbăticie pentru refacere – o simetrie necesară pentru a asigura o armonie solidă între victoriile din viața profesională și bogăția vieții. Și, pentru a se asigura că elevii săi joacă pe termen lung, având ca bază atuurile lor geniale, miliardarul le-a mai explicat că productivitatea uriașă în societate fără o inimă mare, un sentiment de bucurie autentic și o pace interioară trainică nu era cu nimic diferită de jocul unui hamster

care aleargă într-un cilindru. El crede că se mișcă, dar rămâne captiv într-o cușcă.

În timp ce razele zorilor se topeau în verdeața luxuriantă, mogulul pedala pe bicicleta lui roșie și strălucitoare, vorbea cu entuziasm și râdea jovial, optimist și sincer. Râsul acela de care ne dorim cu toții să avem parte mai mult în viață. A continuat să tușească mult. O dată chiar a scuipat sânge. Cu toate acestea, pentru că miliardarul părea plin de viață și neobișnuit de sănătos, antreprenoarea și artistul au foat doar ușor îngrijorați pentru starea de bine a generosului lor mentor. Poate că aceasta a fost greșeala lor. Dar proaspăt căsătoriți erau atât de absorbiți încât nu au petrecut prea mult timp ca să-și dea seama ce se petrece. Privind retrospectiv, și-ar fi dorit să o fi făcut.

Atunci când cei trei tovarăși făcură o pauză și lăsară jos bicicletele, Stone Riley le prezentă soților o altă schemă, pe care o scosese dintr-un rucsac albastru.

Arăta așa:

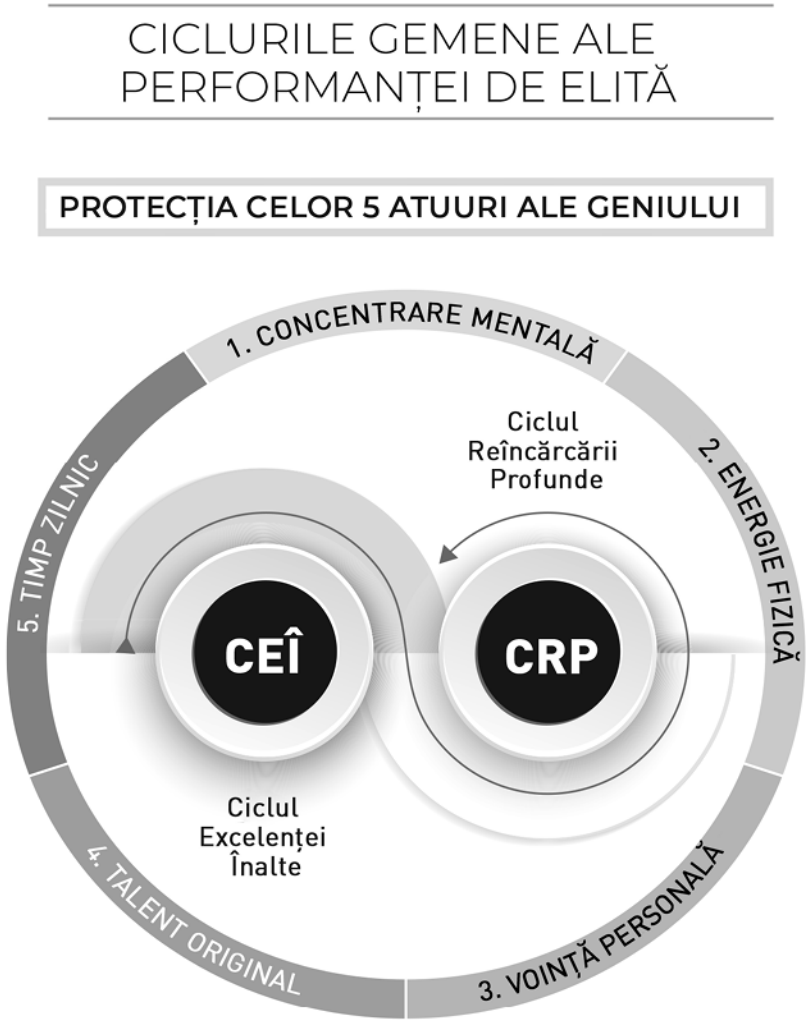

Miliardarul le arătă că „producția creatoare mai mult decât excelentă duce la o scădere evidentă a performanței în absența unei protecții corespunzătoare a atuurilor umane". Ceea ce a vrut să spună prin asta era că *a deveni legendar în domeniul tău de activitate presupune sustenabilitate*. Și să se asigure că se prezintă la nivel formidabil nu doar o lună și nici chiar un an întreg. Adevăratul sport al liderilor din comerț, al marilor maeștri din artă, al vizionarilor din domeniul științelor, al eroilor omenirii și al giganților din sport este să își păstreze jocul de top *pe tot parcursul vieții*.

— Longevitatea este într-adevăr cheia către statutul de legendă. Aceasta, le spuse el celor doi elevi recunoscători, este unul dintre principalele secrete ale ascensiunii către un nivel emblematic. Chiar trebuie să învățați cum să echilibrați munca intensă și genială cu odihna și recuperarea profundă, astfel încât să

rămâneți plini de energie și puternici pe parcursul unei cariere îndelungate. Dacă procedați astfel, nu vă veți epuiza înzestrările forțându-vă excesiv, așa cum își suprasolicită genunchii unii sportivi – ceea ce îi face să nu mai poată concura niciodată. Geniile cunosc și aplică acest principiu important.

În timp ce miliardarul sorbea din cafeaua neagră și dulce, le explică că ceea ce îi face excepționali pe oamenii extraordinari ai lumii este, în parte, punerea în practică a unui fenomen cunoscut sub denumirea de „supracompensare". Așa cum se rupe un mușchi atunci când îl forțezi peste limita capacității sale, după care *crește efectiv în pauza de recuperare*, cele cinci atuuri ale geniului cresc brusc din momentul în care le împingi serios dincolo de limitele lor obișnuite și le acorzi apoi o perioadă de regenerare. Domnul Riley arătă către schema de pe hârtie și spuse:

— Vedeți voi, pisoilor, secretul puțin cunoscut al succesului pe termen lung este un cuvânt simplu: fluctuație. L-am menționat la São Paulo, dar sunteți amândoi pregătiți să intrăm în detalii.

— Categoric suntem, declară antreprenoarea.

— Fiți atenți, spuse miliardarul. Atunci când oamenii de știință i-au studiat pe nemaipomeniții halterofili ruși, au descoperit că secretul din spatele invincibilității lor era raportul dintre muncă și odihnă.

— Ce înseamnă asta? întrebă artistul în timp ce tovarășii săi mergeau pe lângă biciclete pe poteca de la marginea unei vii minunate.

— Dezvoltarea are loc atunci când vă odihniți, răspunse fără ocolișuri miliardarul. Nu are deloc sens din punct de vedere logic, nu? continuă el. De fapt, această regulă a productivității este unul dintre adevărurile esențiale și, cu toate acestea, cel mai paradoxal pe care mi le-a dezvăluit Vrăjitorul atunci când îmi cream imperiile de nivel global. Gândirea convențională ne spune că, pentru a rezolva mai multe treburi, trebuie să muncim mai multe ore. Pentru a obține mai mult, trebuie să facem mai mult. Dar cercetări riguroase confirmă acum că acest gen de abordare liniară – „muncește mai mult pentru a produce mai bine" – este profund greșit. Nu este sustenabil. Nu duce decât la *burnout*. La epuizare. La pierderea inspirației și la reducerea dorinței personale arzătoare de a conduce în propriul domeniu și de a îmbunătăți lumea. Acest mod învechit de acțiune determină, de asemenea, o secătuire viscerală a înseși resurselor umane care, consumate inteligent, vă vor face stăpâni pe piața voastră.

— Ceea ce ne spuneți îmi aduce aminte de *Metoda 60/10*, remarcă fericit artistul. Era îmbrăcat în echipamentul de biciclist pe care li-l dăduse miliardarul. Și datorită actualei exersări zilnice a *Formulei 20/20/20* ca membru cu drepturi depline al Clubului 5 a.m., arăta semnificativ mai în formă, mai concentrat, mai plin de energie și mai încrezător în sine decât atunci când apăruse la conferința Vrăjitorului. Transformarea lui era chiar miraculoasă.

— Minunat punct de vedere, declară miliardarul. Și ai dreptate. Cu toate acestea, schema pe care sunt pe cale să v-o arăt reprezintă mult mai mult decât atât. Astăzi veți primi informații avansate despre cum să alternați perioadele de muncă și odihnă, pentru a genera o productivitate exponențială. Veți învăța și cum

să vă distrați de minune în timp ce faceți asta. În dimineața aceasta veți descoperi cum să munciți mai puțin, dar să produceți mai mult prin ceea ce sportivii profesioniști numesc „periodizare". După ce terminăm, veți înțelege foarte bine de ce este nevoie pentru a triumfa în domeniul vostru, trăind totodată *frumos* tot restul vieții.

Miliardarul indică partea din schemă intitulată Cele 5 Atuuri ale Geniului.

— După cum ați învățat acum, în fiecare dimineață vă treziți cu o baterie plină de energie creatoare. La fiecare răsărit, vă treziți cu o fântână plină de comori personale care, bine gestionate, vă vor face să învingeți forța scuzelor și să evitați tăișul ascuțit al limitelor din trecut, astfel încât marele erou configurat în sufletul vostru să iasă la lumina zilei. Și vă va permite să deveniți tot ceea ce sunteți meniți. Realizatorii unei activități spectaculoase, lideri fără titlu și ființe umane dedicate să trăiască cu cele mai minunate haruri ale vieții.

— Sunt convins în întregime! exclamă artistul.

— Și după cum știți, *Cele 5 Atuuri ale Geniului*, continuă domnul Riley uitându-se la schemă, sunt concentrarea mentală, energia fizică, voința personală, talentul original și timpul zilnic. Le repet ca să le țineți minte. Aceste atuuri principale se află la cel mai ridicat nivel dimineața devreme. De asta trebuie să vă începeți bine ziua și să vă realizați cele mai importante scopuri la cele mai de preț ore, în loc să irosiți această oportunitate prețioasă prostindu-vă cu tehnologia, uitându-vă la știri sau dormind prea mult.

— Am înțeles, confirmă antreprenoarea, luându-și cu ardoare notițe în jurnalul de piele pe care îl primise la Roma. O eșarfă plină de culoare, cu motive elegante, dădea părului ei prins în coadă un aspect dramatic în această dimineață.

— Iar ideea principală a lecției de astăzi este aceasta, spuse miliardarul, indicând către centrul modelului. Performanța de vârf chiar nu este un joc liniar. Succesul de elită seamănă mai mult cu bătăile inimii, mai degrabă cu un ritm, cu un puls. Dacă vreți să vă prezentați ca un mare maestru pe parcursul deceniilor, astfel încât să dominați la propriu domeniul pentru întreaga carieră și să duceți o viață pe care o adorați până la bătrânețe, trebuie să alternați neîndoielnic Ciclurile Excelenței Înalte, acele perioade de efort intens și fantastic, cu perioadele de recuperare semnificativă, Ciclurile Reîncărcării Profunde. Vă rog să studiați acest lucru, le ceru miliardarul, lovind ușor cu arătătorul în schema tipărită.

— Doar ca să îmi fie limpede, zise artistul inspirând aer proaspăt. CEÎ este Ciclul Excelenței Înalte și CRP este Ciclul Reîncărcării Profunde?

— Da, răspunse miliardarul.

Astăzi, pe tricoul lui negru avea scris cu litere albe: „Da, sunt într-o relație – cu mine însumi". Ciudățenia lui era magnifică.

— Prin urmare, principala voastră acțiune, dacă vreți o victorie de durată – atât profesională, cât și personală –, este să fluctuați, continuă magnatul. Pentru a roti perioadele de muncă formidabilă, plină de pasiune și concentrare obsesivă în cel mai înalt grad cu intervalele de timp stabilite pentru odihnă, relaxare, reîncărcarea bateriilor și distracție absolută. Chiar seamănă cu bătăile unei inimi

care pulsează.

— Îmi place foarte mult conceptul pe care ni-l predați cu atâta bunăvoință, remarcă antreprenoarea. Va fi încă un impuls pentru viața mea de afaceri și pentru lumea mea privată.

— Da, va fi, aprobă succint miliardarul. Dezvoltarea chiar are loc în faza de odihnă. Paradoxal. Nu? Am fost programați să credem că, dacă nu creăm și nu producem, pierdem timpul. Ne simțim vinovați dacă nu facem ceva. Dar iată cum stă treaba. Magnatul desfăcu o borsetă din material plastic pe care o avea prinsă în jurul taliei. Scoase două medalii care păreau a fi de aur și le puse în jurul gâtului antreprenoarei și artistului, așa cum s-ar face pentru premierea unui campion. Pe fiecare medalie erau gravate aceste cuvinte:

ECUAȚIA PERFORMANȚEI LEGENDARE:
PRESIUNE X REÎNCĂRCARE = DEZVOLTARE + DURABILITATE

— Marele jucător de tenis Billie Jean King a spus că presiunea este un privilegiu, le-a reamintit miliardarul celor doi elevi ai săi. Vedeți voi, presiunea și stresul nu sunt rele.

— Nu sunt? întrebă antreprenoarea.

— Nu. Sunt de fapt absolut *necesare* pentru extinderea capacității voastre, rosti miliardarul. Trebuie să vă utilizați la maximum talentele, continuă el. Chiar și atunci când nu vreți. Dincolo de zona voastră de confort. Numai atunci se vor dezvolta. Nu uitați niciodată: momentul în care chiar nu aveți chef să faceți ceva este cel mai bun moment să îl faceți. În parte, motivul este acela că, după cum știți acum, atunci când vă creșteți mușchiul voinței într-un domeniu important, autodisciplina în toate celelalte domenii crește odată cu voi. Ideea generală pe care încerc să v-o prezint este că presiunea și stresul sunt binecuvântări minunate pe care jucătorii de vârf le valorifică. Înzestrările nu ni se dezvoltă atunci când rămânem în zona noastră de siguranță. Nu. Provocați-vă și măriți-vă capacitățile depășind ceea ce vă este familiar. Mușchii se dezvoltă numai atunci când îi forțăm dincolo de limitele obișnuite. Și le acordăm apoi timp pentru a se realimenta și a se recupera.

Miliardarul cuprinse via cu privirea. Apoi adăugă:

— Îmi amintesc că am avut o discuție fascinantă cu un sportiv profesionist care a venit la una dintre petrecerile mele pentru strângere de fonduri în scop caritabil. Știți ce mi-a spus?

— Ce? întrebă artistul.

— Mă odihnesc pentru a permite antrenamentului să își facă efectul, rosti miliardarul. Un mod profund de a vedea lucrurile. Munca fără pauză îți epuizează măreția în timp.

— Hmm, mormăi antreprenoarea, ducându-și bicicleta până la un trunchi și sprijinind șaua de el.

— Dacă vreți să vă formați mușchi abdominali mai puternici, vă forțați

dincolo de limitele actuale, spuse miliardarul. Dacă puteți face o sută de abdomene, faceți două sute. Dacă porția voastră zilnică este de două sute, urcați până la trei sute. Asta face mușchiul să se rupă. Fiziologii sportivi numesc acest fenomen „microruptură". Dacă vreți totuși ca mușchiul să se dezvolte, nu puteți să exersați fără întrerupere, fiindcă vă veți răni. Trebuie să vă odihniți mușchii o zi sau două.

— Și în acest ciclu de recuperare are loc dezvoltarea efectivă, interveni artistul, fixându-și principiul pe care îl învăța.

— Întru totul corect! aplaudă miliardarul. Dezvoltarea are loc în faza de odihnă – nu în etapa de realizare efectivă. Pisoilor, mai țineți minte că la începutul activității noastre împreună, pe plaja mea din Mauritius, v-am spus că am crescut la o fermă cu mult timp înainte să mă mut în Malibu?

— Cred că da, zise antreprenoarea. Mi se pare că Mauritius a fost într-o altă viață.

— Ei bine, există o metaforă pe care am învățat-o la ferma noastră și care vă va ajuta să înțelegeți pe deplin *Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită*. Vorbiți cu orice fermier și are să vă spună despre „sezonul inactivității". Înainte de el, există o perioadă intensă în care terenul este cultivat, se seamînă recolta și se efectuează lucrări serioase. Apoi vine acel sezon al odihnei. Pare că nu se întâmplă nimic. Pare că timpul este irosit. Și cu toate acestea, iată partea frumoasă: recolta se dezvoltă, de fapt, în sezonul inactiv. Toate legumele și fructele care apar toamna nu sunt decât un rezultat final vizibil.

Miliardarul mai sorbi din cafea. Vărsă un pic pe tricou. Recipientul în care se afla cafeaua Java avea scris pe el: „Visează la scară mare. Pornește de jos. Începe acum".

Un fluture galben, dând din aripile lui fragile cu vinișoare roșii ca sângele, plană pe lângă ei. Trei vulturi își făcură cunoscută apariția cu autoritate deasupra lor.

— Doamne, ce îmi plac fluturii, spuse miliardarul melancolic. Și curcubeiele, stelele căzătoare, luna plină și apusurile minunate. De ce să mai trăiești dacă nu trăiești *din plin*?

La douăzeci și ceva de ani, eram ca un robot, recunoscu el. Mă luam prea în serios. Nu avem niciun minut de pierdut. Aveam ceva programat în fiecare oră. La fiecare călătorie cu mașina ascultam un audiobook. Toate zborurile erau legate de productivitate. Uite care e chestia... glasul îi pieri, iar privirea îi părea singuratică, melancolică și pierdută.

Am fost epuizat în cea mai mare parte a timpului. Vrăjitorul mi-a salvat viața. Chiar mi-a salvat-o. Și modelul pe care vi-l arăt în dimineața aceasta m-a ajutat enorm.

Miliardarul inspiră profund, apoi continuă.

— Atuurile mele de geniu s-au măcinat cu timpul. Creativitatea mea scârțâia, la fel și eficacitatea. Mi-am dat seama de atunci că sunt plătit de grupul meu de companii ca să gândesc. Să vin cu viziuni, idei de noi produse și inovații care vor

schimba direcția și vor oferi o valoare imensă tuturor clienților noștri de pe mapamond. Dar pe atunci nu înțelegeam asta. Vrăjitorul m-a ajutat enorm. M-a învățat despre *Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită* în prima noastră sesiune de coaching. Și a insistat necontenit să le pun imediat în practică și consecvent. Însă, Doamne, cât m-am împotrivit! Era pur și simplu împotriva firii mele să mă relaxez, să respir și să fac pauză. Acum înțeleg pe deplin că odihna este cea care permite măreției primordiale să se desfășoare.

Antreprenoarea dădu aprobator din cap, cu înțelegere.

— Dacă nu muncesc, mă simt extrem de vinovată. De parcă aș face ceva greșit.

— Grija de sine este esențială pentru iubirea de sine, remarcă miliardarul. Nu spun decât că înțeleg că echilibrul este cu mult mai important pentru performanța de talie mondială. Faptul că am muncit zi și noapte nu m-a făcut deloc mai eficient. Doar m-a obosit mai mult. Și m-a făcut mai morocănos. Așa că acum îmi fac timp să mă odihnesc, să am grijă de mine, să merg cu bicicleta, să citesc cărțile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le citesc, să mă bucur de un pahar de vin excelent, ca paharul de Pinotage minunat pe care l-am savurat aseară în fața focului în căsuța mea de aici, din vale. Ironic este că, pe măsură ce am aplicat acest fel de recuperare, creativitatea mea s-a amplificat, productivitatea a prins avânt și rezultatele mele au devenit brusc mai mari. Este foarte profund: muncesc mai puțin, mă distrez mai mult și totuși rezolv mult mai multe treburi.

Domnul Riley duse apoi mâna în rucsacul său albastru și scoase o bucată de material alb, care arăta de parcă fusese ruptă din pânza unei ambarcațiuni. În mod remarcabil – dacă te uitai cu atenție –, puteai să vezi pe ea o imagine a lui Albert Einstein într-o barcă cu pânze.

Imaginea arăta așa:

Mogulul își continuă discursul, în podgoria încântătoare.

— O, da, pisoi grozavi, pentru a conduce în domeniul vostru, pentru a vă îmbunătăți viața și pentru a fi o sursă de inspirație pentru întreaga lume, este

esențial să vă distrați. Toate ființele uimitoare și toate persoanele excepționale și productive au avut un lucru în comun, știați?

— Spuneți-ne, vă rugăm! îi ceru antreprenoarea în timp ce brățările ei scoaseră un clinchet. Verigheta nouă sclipea în lumina soarelui de dimineață.

Miliardarul trecu repede în poziția stând în mâini. Apoi, se bătu rapid cu pumnul în piept, murmurând aceste cuvinte pentru sine:

Această zi este neprețuită. Nici toți banii din lume nu o vor mai aduce înapoi. Așa că profit de ea, mă bucur de ea și o cinstesc. În această zi îmi umplu mintea cu visuri mari, ca să nu mai rămână loc și pentru îndoieli meschine. Înlocuiesc concepția care spune nu pot cu mentalitatea care spune pot. Și îmi aduc aminte că dezvoltarea cea mai considerabilă are loc la marginea extremă a celor mai înalte limite ale mele.

În această zi îmi voi aminti că, până în momentul în care misiunea mea nu devine o obsesie, înzestrările mele nu îmi vor aduce gloria. Și că, atâta timp cât dorința mea de a fi de folos nu îmi depășește nesiguranța, voi rata marea șansă de a face ca aceste ore prețioase să fie o modalitate de a ajuta.

În această zi îmi reafirm angajamentul de a evita noblețea prefăcută, rămânând sincer, smerit, cu picioarele pe acest pământ binecuvântat. Dacă negativiștii și prefăcuții aruncă cu pietre în mine, le răspund cu bunătate și iubire, în ciuda comportamentului lor negativ, chiar dacă nu merită. În cazul în care criticii râd de mine – așa cum au făcut mereu încă din copilărie –, voi lua pietrele cu care aruncă în mine și voi face din ele monumente ale măiestriei. Și dacă cineva va spune că sunt ciudat, așa cum se spune de obicei, voi zâmbi cu sentimentul evident, adânc înrădăcinat în inima mea, că numai inadaptații, nonconformiștii și excentricii schimbă lumea. *E într-adevăr cool să fii diferit. Și excentricitatea este la modă.*

Era o scenă de-a dreptul senzațională. Stone Riley, cu capul în jos, bătându-se în piept de parcă voia să își activeze inima și declamându-și poezia.

— Cuvintele au putere creatoare, să știți, declară el în timp ce se ridica și lua o gură mare de aer curat din Franschhoek. Rostiți cuvintele eroismului descătușat. Predicați ca o persoană pasionată care vede posibilități peste tot. Folosiți limbajul speranței, propozițiile puterii, expresiile leadershipului și pe cele ale iubirii nestăvilite. Eu îmi plănuiesc meticulos cuvintele. În fiecare dimineață.

Miliardarul se uită la lujeri.

— Oricum, adăugă el, tuturor marilor genii le-a plăcut să se joace. Au înțeles că distracția este o formă de recuperare. Cu toții au avut activități de relaxare care le-au reîncărcat bateriile golite. Lui Einstein i-a plăcut să navigheze. Lui Aristotel și lui Charles Dickens le-a plăcut foarte mult să se plimbe zilnic. Meryl Streep, vedeta de la Hollywood, obișnuia să împletească, Steve Wozniak juca polo, Bill Gates era un maestru la bridge, iar Sergey Brin lucra adesea la trapez. Timpul petrecut departe de muncă nu este unul irosit, întări magnatul. Este ceva obligatoriu. Oferă un spațiu de *incubare* chiar pentru ideile care vă vor aduce o avere. Așadar munciți mai puțin pentru a realiza mai mult. Cam despre asta este vorba în *Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită*.

— Înțeleg și mai bine valoarea *Metodei 60/10*, adăugă artistul. Asta înseamnă

că este în regulă să ne luăm câteva zile libere în fiecare săptămână.

— Nu numai că e în regulă, dar e și necesar pentru a vă proteja cele cinci atuuri ale geniului, chiar pe acelea pe care jucătorii de vârf le exploatează pentru a obține întâietatea în industria lor, astfel încât munca pe care o depun să reziste testului timpului. Pentru precizie și planificare, *luați-vă cel puțin două zile libere săptămânal*. Departe de tehnologie. „Zile fără dispozitive", așa le numește Vrăjitorul. Recuperare completă. Și o dată la fiecare trimestru, acordați-vă și mai mult timp. De decenii întregi, îmi iau libere în iunie, iulie și august, în fiecare an. Navighez, merg cu bicicleta, dorm, citesc, înot, mă relaxez cu prietenii, mă distrez cu fiica mea și trăiesc viața din plin. S-ar putea ca voi, pisoilor, să nu puteți să vă luați atâta timp liber. Dar trebuie să vă spun că în aceste cicluri de vacanță îmi vin cele mai bune idei și planuri și am cea mai bună inspirație. Mă întorc mereu la birou de o mie de ori mai inspirat, mai plin de pasiune și de viață.

Un alt fluture plană pe lângă ei. Podgoria părea să șoptească despre miracolele minunate ce aveau să vină. Deși soarele se afla acum în toată gloria lui strălucitoare, umbra subțire a lunii concura pentru atenție pe cerul vast al Africii. Îți tăia respirația.

Antreprenoarea își luă soțul de mână.

— Este magic, spuse ea.

— Ei bine, spuse domnul Riley ridicându-și bicicleta și pornind pe drumul ascuns pe care îl descoperise. Raiul pe Pământ nu este vreun loc mistic, spiritual la care să aspirăm. Nu este vreun tărâm rezervat doar sfinților, vizionarilor și înțelepților. Deloc. Am descoperit – și, Doamne, ce viață fascinantă și intensă am dus în toți acești ani – că Raiul pe Pământ este o stare pe care și-o poate crea oricine.

Miliardarul aprofunda acum semnificativ discuția și devenea chiar mai filosofic în privința acestei lecții particulare despre granițele dintre muncă și viață în vederea unei performanțe legendare trainice și a unei existențe mai fericite. Deoarece victoria în afaceri fără o inimă plină de fericire înseamnă că ai ratat ocazia.

— Eu mă simt foarte, foarte binecuvântat în viață, afirmă Stone Riley. Trăiesc în magie în cea mai mare parte a timpului.

— Magie? întrebă artistul, trăgând acum de două șuvițe și dezlegându-și pantofii de ciclism.

— Magie, confirmă miliardarul, părând senin și totuși încrezător, relaxat și totuși gânditor, jucăuș și totuși spiritual. Am învățat că succesul fără simțire reprezintă cea mai mare înfrângere.

Antreprenoarea și artistul stăteau jos unul lângă altul, pe pământul podgoriei.

Miliardarul continuă.

— Deși am fost mereu pasionat să îmi dezvolt companiile și să îmi extind interesele comerciale – în principal, pentru a vedea cât de departe pot să ajung și pentru a mă ajuta să îmi susțin activitatea filantropică –, sunt la fel de dornic să savurez magia unei vieți extraordinar de bine trăite. Victoria fără să te bucuri de

ea nu înseamnă nimic.

— Nu sunt sigură că vă înțeleg, recunoscu antreprenoarea în timp ce pe lângă ei trecu un camion care ducea un grup de muncitori, care zâmbeau charismatic.

— E o dimineață minunată! strigă unul.

— Îmi iubesc nespus munca! Iar casele, bunurile și mijloacele de distracție pe care le dețin îmi aduc multă plăcere. Dar nu am nevoie de ele. Am lucrurile și reputația mea publică de om de afaceri la nivel global. Dar nu mă identific cu ea. Nu sunt atașat de nimic din toate acestea. Chiar dacă îmbătrânesc, tot îmi plac foarte mult plăcerile acestei lumi, dar nu îmi sunt necesare pentru fericirea și pacea mea sufletească. Am ajuns să văd totul ca pe un mare joc, un fel de sport.

Stăpânesc lucruri, dar ele nu mă stăpânesc pe mine, continuă magnatul. Și, deși joc în lume, îmi place foarte mult și sălbăticia, nu numai metaforic, ci și la propriu – așa ca aici, văzând minunile naturale ale acestei văi fantastice din Franschhoek. Iar acesta este un exemplu pentru modul în care trăiesc conform modelului *Ciclurilor Gemene*. Îmi fac timp pentru a mă bucura pe deplin de viață.

Magia! repetă miliardarul, în timp ce păsările cântătoare păreau să ciripească mai tare, iar un roi și mai mare de fluturi apăru să le asculte conversația.

Doamne, viața este frumoasă. Nu vă lipsiți de minunățiile și caracterul ei incredibil. Vă e mereu la îndemână, indiferent prin ce ați trece. Vedeți voi, timpul pe care îl avem de trăit este luat cu împrumut. Și viața chiar trece repede. Voi doi, pisoilor, veți fi bătrâni înainte să vă dați seama și probabil vă veți petrece timpul cu o sută de nepoți, spuse el chicotind.

Oricum, vorbi în șoaptă domnul Riley, Utopia, Shangri-la, Nirvana și Raiul pe Pământ sunt nume pentru o stare de a fi, nu locuri de vizitat. Intrați în magia vieții și simțiți fericirea desăvârșită atunci când vă recăpătați puterea înnăscută care se ascunde în esența voastră. Și atunci când vă arătați recunoscători chiar și pentru cele mai mărunte binecuvântări zilnice. Veți deveni un magnet pentru miracole atunci când veți începe să fiți un fel de magician.

Miliardarul intră acum pe un teren destul de mistic și neobișnuit, se gândi antreprenoarea.

— Raiul pe Pământ, declamă industriașul. Viața mea este în general un flux constant de frumusețe, știați? Și am descoperit că asta are puține legături cu faptul că am bani mulți. Are o mai mare legătură cu faptul că am găsit împlinirea în cele mai mărunte lucruri. Cu felul în care m-a încălzit și m-a vrăjit focul aseară, de exemplu. Are legătură cu faptul că petrec mult timp în natură, fie pe podgorii ca aceasta, spuse el indicând cu arătătorul viile care împânzeau valea, fie făcând plimbări prin pădure, excursii pe munte sau în apropierea mării, fie rătăcind prin nisipurile vreunui deșert. Are legătură cu faptul că mă reconectez cu fiorul, uimirea și magia aflate la dispoziția oricărei ființe umane, vizitând frecvent galeriile de artă și lăsând energia și geniul creatorului să îmi pătrundă în Gândire, în Inimă, Sănătate și Suflet. Are legătură cu faptul că mănânc alimente proaspete și preparate cu simplitate, împreună cu oameni interesanți, reali, serioși, creatori și plini de compasiune, care te fac să te simți bine. Să pășești în magie se leagă mult și de faptul că îți iei rămas-bun de la trecut, acceptând pe deplin prezentul și

întorcându-te la imaginația, inocența, exuberanța și capacitatea de a iubi pe care le cunoșteai bine în copilărie. Adulții sunt doar niște copii stricați. Raiul pe Pământ va răsări în mod natural în inima voastră atunci când aveți înțelepciunea și curajul de a o deschide din nou. Așa cum făceați când erați mici.

— Picasso a spus odată: „Mi-au trebuit patru ani ca să pictez ca Rafael și o viață ca să pictez ca un copil", adăugă și artistul cu vioiciune. Sunt de acord că întoarcerea la inocență readuce magia în viața noastră.

Miliardarul se opri. Își sprijini bicicleta și le făcu semn cu mâna celor doi elevi ai săi să îl urmeze într-o zonă a podgoriei unde se afla un semn metalic pe care scria „Chenin Blanc", cu litere strălucitoare de culoare galbenă. Miliardarul căzu în genunchi.

Antreprenoarea și artistul îl priviră cum desena o schemă în solul plin de minerale al podgoriei.

Arăta exact așa:

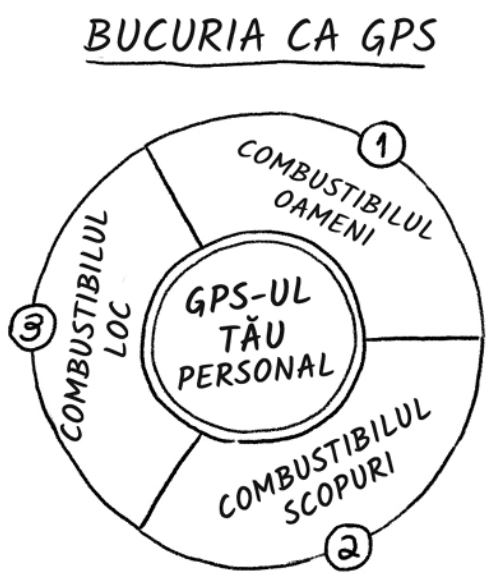

— Magia! reflectă miliardarul, tot în șoaptă, stând la fel de drept ca un soldat în front. Ochii îi erau închiși acum. Părul lui des flutura ușor în adierea blândă a vântului. Când își duse o mână la inimă, apărură și alți porumbei.

— Mai nou, îmi place mult când adie vântul. L-ați aprecia numai dacă nu ați mai avea parte de el. După cum spuneam, viața este plină de farmec. Se află chiar în fața voastră. Este la dispoziția oricui. Cu toții putem să devenim un fel de magicieni. Dar pentru a simți realitatea superioară despre care vorbesc – pentru a o găsi cu adevărat –, va trebui să vă îndepărtați mult de lume. Jucați în societatea de azi și reușiți în jocul pe care vi-l propune, dar îndepărtați-vă adesea de ea, astfel încât să nu vă stăpânească niciodată cu adevărat. Deoarece sportul pe care îl practică cei mai mulți oameni este doar o iluzie, un fel de vis cu ochii deschiși

căruia prea mulți oameni buni îi dedică cele mai grozave dimineți din cele mai frumoase zile ale lor, punând banii mai presus de lucrurile semnificative, profitul mai presus de oameni, popularitatea mai presus de integritate, faptul că sunt ocupați mai presus de familie și realizările mai presus de micile miracole ale prezentului.

Ochii miliardarului rămaseră închiși. Apoi își ridică ambele mâini către cer, așa cum îi plăcea lui să facă.

— Pătrundeți pe tărâmul magiei folosindu-vă bucuria pe post de GPS, spuse miliardarul, vorbind către diagrama pe care o desenase în țărână.

Pentru a cunoaște o fericire din ce în ce mai mare, aveți încredere în ceea ce vă face fericiți. Inima voastră știe unde trebuie să fiți. Este cu mult mai înțeleaptă decât capul. Și cu siguranță instinctul știe mult mai mult decât intelectul. Inteligența noastră este alcătuită din ceea ce ne-au învățat cei din jur. Este limitată. Este delimitată de logică și de ceea ce s-a mai făcut înainte. Sinele vostru suveran știe mai bine. El operează cu posibilitățile, nu cu caracterul practic. Este vizionar. Este *nelimitat*.

— Nu sunt sigură că vă înțeleg, afirmă antreprenoarea.

— Urmează-ți bucuria, o sfătui domnul Riley. Stai doar pe lângă acei oameni care îți alimentează bucuria. Întreprinde doar acele acțiuni care îți alimentează fericirea. Stai doar în acele locuri care te fac să te simți plină de viață. Uite care-i situația: știu că este greu să trăiți întocmai după această schemă, așa că vă rog să o priviți ca pe un ideal către care să vă îndreptați. La fel ca în cazul a tot ceea ce v-am mai învățat, este un proces, nu un eveniment. Va fi nevoie de timp. Dar totul începe cu faptul că sunteți *conștienți* de această schemă. Și cu faptul că apoi îi permiteți bucuriei să vă fie GPS.

Miliardarul o luă din loc pe lângă bicicletă și le făcu semn cu mâna celor doi oaspeți să îl urmeze.

— Ah, magia care trăiește în esența vieții. Îmi place foarte mult. Mă umple de mai multă seninătate și liniște decât ar putea să o facă vreodată un obiect material. Și aceasta este importanța echilibrării succesului cu simțirea.

Miliardarul își strânse tare brațele, de parcă îl încerca iarăși o durere puternică.

— Inima este întotdeauna mai înțeleaptă decât capul, spuse el încet. Știe unde trebuie să fiți. Urmați-o. Aveți încredere în ea. Veți găsi magia.

Apoi, dădu un semnal și, din spatele unei sperietori de ciori, se ivi un asistent care începu să alerge prin podgorie către angajatorul său. Miliardarului îi fu înmânată o cazma argintie și schimbară o îmbrățișare rapidă.

Omul se apucă să sape cu entuziasm. Atunci când metalul se lovi de metal, se auzi un clinchet. Domnul Riley îngenunche și se apucă să îndepărteze pământul de pe cutia de oțel care stătuse îngropată în pământ. În timp ce făcea asta, începu să cânte, așa cum fac cântăreții de muzică populară din Elveția și Austria. Era o adevărată privelițe să îl privești pe industriaș săpând. Și să auzi cum cânta.

Antreprenoarea și artistul erau vrăjiți.

Cutia a fost deschisă, cu mare grijă. Înăuntru erau 11 amulete magice, fiecare legată de câte o scrisoare. În acel moment, lumina soarelui ce strălucea deasupra miliardarului crea din nou efectul unei aureole.

— Fac parte din tot ceea ce este, murmură miliardarul pentru sine. Marea putere a universului se află în mine. Tot ceea ce îmi doresc, cu încredere reală, pozitivitate, speranță și convingere conștientă, este pe cale să se împlinească. Și dacă ceea ce sper nu se împlinește, este doar din cauză că mi se va întâmpla ceva și mai bun. Știu că această convingere este adevărată. Toți vrăjitorii știu că este adevărată.

Antreprenoarea și artistul se uitară unul la altul cu ochii larg deschiși.

— Ce faceți? îl întrebă artistul.

— Folosesc una dintre incantațiile mele, răspunse miliardarul.

Mai cântă un pic ca tirolezii la sfârșitul propoziției, apoi spuse:

— Nu poți să faci magie în viață, până când nu înveți artele luminoase ale unui adevărat magician.

Dintr-odată, cutia începu să se ridice și, pentru o clipă, pluti deasupra solului. Gura antreprenoarei și a artistului erau larg deschise, ca niște trandafiri primăvara.

Artistul era un pic tulburat.

— O iluzie optică pe care ați învățat-o de la cineva, nu?

— Poate că da. Poate că nu. Răspunsul miliardarului nu făcu decât să adâncească misterul. Fiecare dintre aceste amulete magice vă va ajuta să vă amintiți câte una dintre cele 11 maxime pe care le-am aplicat în aceste ultime decenii pentru a-mi spori averea și pentru a trăi o viață minunată. După cum am spus, zilele mele îmi aduc un flux constant de frumusețe, respect maxim și uimire neîntreruptă. Raiul pe Pământ, reiteră miliardarul. Și vreau ca și voi doi să trăiți la fel. Chestia grozavă e că oricine poate să își creeze acest gen de existență. Dar astăzi foarte puțini oameni știu cum să își facă una.

Și fiecare scrisoare va pune laolaltă unele dintre temele-cheie despre care v-am vorbit în această aventură senzațională, rezumând într-un fel lucrurile, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, adăugă magnatul.

Prima amuletă era o oglindă micuță. Iată ce spunea scrisoarea atașată ei.

Maxima nr. 1 a miliardarului

Pentru a crea magie în lume, puneți stăpânire pe magia dinăuntrul vostru.

Uitați-vă în oglindă. Relația cu voi înșivă anticipează relația cu lumea. Aduceți-vă aminte că aveți o dorință primordială de liniște și solitudine și că în liniște apare conștientizarea de sine. Matematicianul francez Blaise Pascal scria: „Toate problemele umanității izvorăsc din faptul că omul este incapabil să stea într-o încăpere singur și în tăcere”. Eliberați-vă de nevoia de complexitate și afundați-vă în nemișcarea pe care numai începutul dimineții poate să vi-o aducă, astfel încât să ajungeți să vă cunoașteți din nou. Căci fuga de solitudine este de fapt fuga de libertate.

Pentru a deveni magicieni în lume, astfel încât viața voastră să fie plină de

pasiune, belșug și multă pace, trebuie să vă simțiți din ce în ce mai bine stând nemișcați. Astfel încât să auziți șoaptele marelui geniu care doarme adânc în voi. În tihnă, vă veți aminti cine sunteți cu adevărat. Veți reintra în legătură cu sinele suprem, plin de creativitate, putere, invincibilitate și o iubire necondiționată. În acest sanctuar al liniștii, vi se va oferi ceva nespus de rar în epoca aceasta: timpul în care să *fiți*. Și cu cât faceți asta mai mult, cu atât veți înțelege mai bine cum funcționează viața. De asemenea, veți începe să faceți diferența între convingerile voastre care sunt simple constrângeri culturale și cele care sunt adevăruri. În tăcere, vă vor veni și cele idei revoluționare care vă vor transforma domeniul de activitate. Știu să sună ciudat, dar în mijlocul liniștii veți vizita realitatea paralelă în care și-au petrecut mult timp vizionari precum Nikola Tesla, Albert Einstein, Grace Hopper, Thomas Edison, John D. Rockefeller, Marie Curie, Andrew Carnegie, Sam Walton, Rosalind Franklin și Steve Jobs, împreună cu alte minți luminate. De ce credeți că oamenii de știință, inventatorii, industriașii și artiștii legendari și-au petrecut atât de mult timp în solitudine? V-am povestit că perioadele îndelungate petrecute în contemplare tăcută sunt unul dintre secretele minții avansate. La urma urmei, sunteți singura persoană cu care vă veți afla întreaga viață. De ce să nu vă întăriți relația cu sinele suprem, să vă cunoașteți pe deplin geniul și să începeți o poveste de dragoste pe viață cu natura voastră cea mai nobilă?

———

Amuleta numărul doi era sub forma unei flori. Miliardarul se delectă cu parfumul ei. Zâmbi apoi și le înmână celor doi elevi scrisoarea care o însoțea, ca să arunce o privire. Iată ce scria:

Maxima nr. 2 a miliardarului

Adunați mai multe experiențe miraculoase și mai puține lucruri materiale.

Lumea v-a împovărat și v-a înăsprit. În copilărie, instinctul vă făcea să percepeți imediat miracolul unui fulg de zăpadă, cum să găsiți norocul într-o pânză de păianjen și să adorați splendoarea frunzelor care cad într-o dimineață pitorească de toamnă. Scopul nu era să dobândiți lucruri. Era să explorați viața. Ca să schimbați lentilele prin care priviți viața, de la cele care văd ceea ce este obișnuit la cele care percep extraordinarul, trebuie să vă amplificați capacitatea de a crea miracole. Și să refaceți legăturile cu puritatea pierdută pe care ați cunoscut-o în copilărie, înainte ca societatea coruptă să vă învețe să prețuiți mai mult obiectele și banii decât bucuria și încântarea. Râdeți mai mult, dansați mai des și jucați-vă frecvent. Vă rog.

„Viitorul are în el promisiunea unui bine misterios. Orice se poate întâmpla peste noapte”********, a spus misticul Florence Scovel Shinn. Fiți conștienți de minunile care se află în viața voastră: adierea ușoară a vântului, veveriețele care se aleargă în parc și minunata muzică ce vă stoarce lacrimi. Și veți începe să trăiți ca niște regi, sporindu-vă în același timp puterile primordiale, pentru a vă face și mai magice diminețile. Nu vă sacrificați niciodată bunăstarea și calitatea vieții pentru un venit anual mai mare sau pentru un profit mai ridicat. Factorii determinanți ai

unei vieți magnifice au rămas aceiași de secole: sentimentul că te dezvolți și îți valorifici potențialul uman, munca intensă care scoate la iveală cea mai bună productivitate, fiind profitabilă pentru umanitate, legăturile serioase cu oameni pozitivi care îți sporesc bucuria și timpul în care faci ceea ce îți hrănește spiritul, trăind totodată cu o inimă plină de recunoștință.

******** Florence Scovel Shinn, *Ușa secretă către succes*, traducere de Florina Pârvulescu, Editura Act și Politon, București, 2014, p. 109. (n.tr.)

Da, la Roma mi-am lins jurnalul. Este unul dintre ritualurile pe care le practic pentru a fi mai plin de viață, crescându-mi aprecierea pentru toate lucrurile cu care am fost binecuvântat. Cu cât prețuiesc mai mult totul în viață, cu atât mai mult va crește valoarea tuturor lucrurilor de care voi avea parte.

Deveniți, așadar, colecționari de experiențe extraordinare, nu consumatori de lucruri materiale. Simplificați-vă viața și reveniți la bucuriile esențiale aflate chiar sub nasul vostru. Atunci când veți face asta, veți învinge forțele care v-au înăbușit pasiunea și veți dărâma șarada superficialității în care sunt prinse atâtea suflete nobile. Pe măsură ce veți continua, veți ajunge să știți ce minunată și grozavă este de fapt viața voastră.

Vă rog să nu uitați că trecutul este doar un servitor care v-a făcut tot ceea ce sunteți, iar nu un tovarăș cu care să petreceți mult timp sau un prieten care să vă poarte către un viitor imaculat. Este imposibil să accesați magia pe care o aduce fiecare nouă dimineață dacă unele părți sunt încă prinse în dezamăgiri vechi, resentimente și suferințe. Știți bine asta acum.

Lipsa de griji și suferințele vechi nu se înghit una pe alta. Așa că obișnuiți-vă, prin exercițiu constant și neîntrerupt, să vă cufundați cu totul în prezent. Da, este nevoie de muncă și răbdare. Dar, dacă vreți o viață uimitoare, este esențial să savurați clipa. Momentul prezentului este tot ceea ce aveți în realitate. Și este un imperiu care valorează mai mult decât orice sumă de bani din lume. Într-o zi, veți înțelege.

———

A treia amuletă magică era simbolul unei uși.

— Fiecare sfârșit marchează un nou început. Tot ceea ce trăim se întâmplă dintr-un motiv. Atunci când o ușă se închide, alta se deschide de fiecare dată, remarcă miliardarul. Aveți mereu încredere că viața are grijă de voi, chiar dacă nu înțelegeți ce se petrece.

În scrisoarea atașată se putea citi:

Maxima nr. 3 a miliardarului

Eșecul sporește curajul.

„Este imposibil să trăiești fără să nu eșuezi în vreun fel, în afară de cazul în care trăiești atât de prudent încât mai bine nu ai trăi deloc, situație în care eșuezi de la sine”, a spus J.K. Rowling.

Uriașii puternici ai ambiției și gigantul imaginației din tine nu trebuie răpiți niciodată de lașități mărunte precum: „Ce-ar zice oamenii?”, „Și dacă voi fi

respins?” și „Probabil că voi arăta ridicol dacă încerc”.

Puteți să vă lăsați paralizați de frica respingerii sau puteți să ieșiți și să uimiți lumea. Dar nu puteți să le faceți pe amândouă.

Realitatea vieții este că aveți un destin transcendent care vă imploră să îi dați atenție, în era aceasta a complexității zdrobitoare. Nu vă mai insultați măreția, nu vă mai deformați splendoarea și nu vă mai negați strălucirea etichetând drept eșec ceea ce nu a ieșit cum v-ați fi dorit. Știm cu toții că în fiecare obstacol aparent se află ocazia specială a unui succes și mai mare.

Și începeți să spuneți mai des „da” în viață. Curajul este arma cu care învingeți armatele regretului ce distruge orice viață trăită umil.

———

O pensulă de lemn cam de dimensiunea unui deget a fost următoarea amuletă magică pe care domnul Riley a ridicat-o cu grijă din cutia metalică.

— Aceasta va întări ideea că sunteți creatori puternici ai propriei vieți. Și că este o minciună că oamenii productivi, prosperi, în formă fizică bună și optimiști și-au obținut marea avuție datorită norocului. Am investit mult timp asigurându-mă că înțelegeți acest punct de vedere. Și anume că asemenea oameni și-au făurit imperiile financiare, de vitalitate și influență în societate, deoarece stelele s-au aliniat în ordinea potrivită ca să dea naștere succesului lor. Uitați-vă aici, vă rog, le ceru politicos mentorul, în timp ce le înmâna următoarea scrisoare.

Maxima nr. 4 a miliardarului

Utilizarea corespunzătoare a puterii primordiale vă creează propria Țară a Utopiei.

Multe ființe umane își petrec cele mai bune ore în spatele fațadei satisfacției. Prin asta vreau să spun că ele cred și spun că sunt fericite, dar în realitate se simt îngrozitor. Își justifică faptul că și-au trădat visurile, și-au neglijat comorile umane și au minimalizat impactul pe care l-ar fi putut avea asupra planetei spunându-și să fie mulțumite cu ceea ce au, în loc să evolueze. Da, fiți extrem de recunoscători pentru tot ceea ce aveți, însă gândiți-vă că asemenea indivizi au ajuns singuri într-o fundătură, fiindcă și-au neglijat complet puterea înnăscută și au abandonat-o total. Prin urmare, orice sentiment de libertate personală și orice speranță de a dobândi suveranitatea asupra talentelor lor generoase le-au fost sfâșiate în bucăți.

Pentru a accesa magia din viața voastră, trebuie să vă conștientizați cele patru instrumente creatoare care vă transformă fiecare dorință în rezultate vizibile. Aceste patru resurse care vă vor permite să înfăptuiți miracole în lume sunt gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele voastre. Antrenați-vă creierul să gândească numai lucruri care servesc ascensiunii către excelență și fericire. Insistați cu regularitate pe sentimente de recunoștință, așteptări pozitive și iubire pentru tot ceea ce aveți în viață. Rostiți numai cuvinte care se referă la înălțare, belșug și încurajare, așa cum ați văzut că făceam atunci când stăteam cu capul în jos. Și realizați numai acele fapte care se află într-o concordanță solidă cu eroul aflat la baza înțelepciunii voastre.

Studiați o persoană care joacă la scară mică cu potențialul său și veți înțelege

clar de ce situația sa este atât de dificilă. Își concentrează atenția pe ceea ce îi lipsește, nu pe ceea ce are din belșug. Nu respectă puterea cuvintelor, vorbind întruna despre „probleme", caracterizându-și situația ca fiind „îngrozitoare" și clasificând recompense precum un mare succes, avere financiară, mulțumire și ajutorarea plină de energie a altora ca fiind „imposibile", fără să înțeleagă că ceea ce rupe legătura cu capacitatea de a crea magia este propriul discurs. Cuvintele sunt cu adevărat niște factori multiplicatori creatori. Și, dacă este vorba de faptele zilnice ale unor asemenea performeri rămași pe loc, ei nu se omoară cu munca deloc, făcând cât mai puțin posibil, însă speră la o viață frumoasă, crezând că nu vede nimeni crimele pe care le fac împotriva propriei umanități. Cu toate acestea, magicianul cel mai înalt din ei – conștiința și subconștientul lor – privește. Și este martor că fură de la ce e mai bun în ei.

———

Următorul obiect era un *nazar*, o amuletă ca un ochi care este folosită în unele culturi pentru a te proteja de oamenii răi. S-ar putea să fi văzut una, într-una dintre călătoriile tale.

— Iată care e treaba, pisoilor, eu nu cred că este nimeni cu adevărat rău, le spuse miliardarul elevilor lui. Ei bine, poate or fi câțiva. Dar în cea mai mare parte, cu cât înaintez în viață, cu atât îmi dau seama mai bine că fiecare dintre noi a trecut prin traume de intensitate diferită. Și după cum v-am spus mai înainte, numai oamenii care suferă le fac și altora lucruri care să-i doară. Cei care suferă creează suferință. Iar indivizii al căror comportament este ambiguu sunt în general și foarte confuzi. Suferă cu adevărat. Și li s-a întâmplat ceva care i-a făcut să se simtă amenințați. Prin urmare, bunătatea din sufletul lor s-a restrâns și s-a închis în ea însăși. Am da dovadă de superficialitate să spunem că sunt niște oameni îngrozitori. Este vorba despre ceva mult mai profund decât această percepție pripită. Oricum, acestea fiind spuse, deocamdată hai să zicem doar că pentru productivitatea voastră maximă, pentru performanța de top, pentru bucuria fără margini și liniștea sufletească, este foarte important să îi evitați pe „oamenii răi", pe cei plini de rănile trecutului, care nu au conștientizarea de sine necesară ca să nu le proiecteze asupra voastră. Am fost cândva într-o călătorie de afaceri în Barbados, unde un șofer de taxi mi-a oferit această mostră de înțelepciune, care mi-a fost foarte utilă. „Evitați oamenii răi!"

De ochi era lipită această scrisoare:

Maxima nr. 5 a miliardarului

Evitați oamenii răi!

Nu subestimați niciodată influența legăturilor voastre. Atât prin intermediul fenomenului cunoscut sub numele de „contagiune emoțională", cât și prin activarea neuronilor oglindă din creier, imităm comportamentul oamenilor cu care ne petrecem zilele. Înconjurați-vă în viață de oameni excepțional de încântători, întreprinzători, sănătoși, pozitivi, morali și plini de iubire sinceră. Cu timpul, veți prelua și voi aceste trăsături alese. Dacă permiteți accesul în Sfera Etanșă a

Concentrării Absolute a celor care fură visurile și energia și răpesc entuziasmul, să știți că veți ajunge asemenea lor.

Adevăratul secret este să îi evitați pe cei care creează necazuri. Oamenii care au crescut într-un mediu plin de drame și probleme necontenite vor recrea în mod conștient și subconștient drame și probleme necontenite, deoarece, oricât ar părea de uimitor, așa se simt bine, în siguranță și ca acasă. Stați departe de persoanele melodramatice și de negativiști. Dacă nu, mai devreme sau mai târziu, vă vor înfrânge măreția și vă vor distruge viața. Asta fac ele.

Relaționați pașnic, pe cât posibil, cu toată lumea. Chiar și un singur dușman este prea mult. Treceți prin viață cu grație, apucând pe drumul distincției atunci când apar conflictele. Dacă cineva vă nedreptățește, lăsați karma să facă treaba murdară. Și lăsați ca viața voastră să vă fie răzbunarea.

———

Prinsă de a șasea scrisoare în cutia de metal era o bancnotă de valoare mare. Fusese împăturită într-un triunghi, dintr-un motiv misterios, necunoscut antreprenoarei și artistului. Această scrisoare era mai lungă decât celelalte. Iată ce spunea:

Maxima nr. 6 a miliardarului.

Banii sunt fructul generozității, nu al zgârceniei.

Nu vă lăsați induși în eroare de filosofia care domină în lume. Sărăcia este consecința unei stări interioare, nu a unei situații exterioare. Să credeți altceva înseamnă să renunțați la capacitatea de a da naștere magiei prosperității pe care v-o doriți, în favoarea lucrurilor de care vă plângeți.

Banii sunt o monedă care trebuie să curgă ca electricitatea. Da, banii sunt un curent. Ei trebuie să circule. Dacă îi adunați, asta le oprește fluxul în afacerea și viața voastră privată. Toți magicienii adevărați știu asta. Așadar, dați mai mult pentru a primi mai mult. Lăsați bacșișuri generoase chelnerilor la restaurant, menajerelor la hotel și șoferilor de taxi. Donați asociațiilor de binefacere. Faceți lucruri minunate pentru familie și prieteni, fără să vă gândiți la răsplată. Veți primi înapoi un val de bogăție.

S-ar putea să vă întrebați de ce atâția dintre noi trăiesc în asemenea lipsuri. Această existență se datorează cicatricelor pe care le avem în privința banilor. Acestea sunt programe ascunse adânc în subconștientul nostru, care au fost plasate acolo, în necunoștință de cauză, de mesajele părinților noștri și de învățăturile altor factori influenți din copilărie. Afirmațiile lor obișnuite, bazate pe neadevărurile pe care le-au învățat și ei, sună cam așa: „Fii fericit cu ce ai”, „Oamenii bogați sunt necinstiți” sau „Banii nu cresc în copaci”. Aceste cuvinte au sădit în noi semințele întunecate ale deficitului de la o vârstă fragedă, impresionabilă.

Patru practici m-au ajutat să fac avere, financiar vorbind, așa că vi le dăruiesc: așteptarea pozitivă, credința activă, recunoștința din ce în ce mai mare și darurile extrem de valoroase. Prin așteptare pozitivă vreau să spun doar că îmi mențin

mereu un mod de gândire în care mă aștept ca banii să vină la mine cu regularitate și din surse extrem de neașteptate. Credința activă este atunci când te comporți astfel încât să arăți vieții că ai încredere în belșugul și bunăvoința ei. Universul adoră gesturile care arată bogăție, cum ar fi să plătești cina la un restaurant scump pentru tine și prietenii tăi, atunci când nu îți permiți în totalitate să faci asta, sau să cumperi instrumentele necesare pentru a te perfecționa în meseria ta, atunci când ai puțini bani în portofel. Nu vă sugerez sub nicio formă să vă aruncați în temnița datoriilor. Nici pe departe. Supraîndatorarea este în prezent o forță foarte distructivă a civilizației noastre. Arătați naturii că sunteți conștienți de prosperitatea care se apropie și faceți fapte în urma cărora să vă simțiți ca și cum ați avea din belșug. Cât despre recunoștința din ce în ce mai mare, ei bine, am discutat mult în călătoria pe care am făcut-o împreună. Continuați să vă deschideți inima față de tot și față de toți cei din viața voastră. Binecuvântați banii atunci când plătiți o factură. Binecuvântați casierul de la băcănie și pe fermierii care vă dau hrana. Binecuvântați-l pe șoferul care v-a lăsat să intrați pe banda lui în trafic și pe muzicienii care au compus melodiile care au devenit coloana sonoră a vieții voastre. Binecuvântați-vă picioarele, pentru că v-au purtat în toți acești ani, ochii pentru că v-au permis să vedeți frumusețea și inima pentru că v-a îngăduit să vă simțiți plini de viață. Iar darurile extrem de valoroase înseamnă să le oferiți celorlalți – clienți, membri ai familiei și necunoscuți – din ce în ce mai multe beneficii decât s-ar putea aștepta vreodată de la voi. Deoarece culegem ceea ce semănăm.

Dezvoltarea și consolidarea conștiinței prosperității vor aduce câștiguri semnificative în ceea ce privește venitul și profitul personal. Prin urmare, vă rog să înțelegeți corect partea aceasta. În mare parte, tristețea existentă în societatea actuală se datorează faptului că mulți dintre noi nu au bani suficienți. Nu e nevoie să fie așa.

———

— Ce urmează? întrebă artistul rupând un bob mare de strugure de pe un lujer de viță și băgându-l în gură.

Miliardarul scoase din cutie un pantof pentru alergat în miniatură și spuse:

— Exercițiul fizic este cu siguranță o amuletă magică. Citiți scrisoarea referitoare la asta pe care am scris-o pentru voi.

Scrisoarea spunea așa:

Maxima nr. 7 a miliardarului

Starea optimă de sănătate vă crește la maximum puterea de a produce magia.

Exercițiul fizic la prima oră a dimineții vă asigură în principal de faptul că puteți tăia de pe listă grija cu privire la sănătate. Această activitate foarte importantă pe care o realizați în zori vă pregătește capacitatea cognitivă, energia, fiziologia și spiritul în vederea creării unor adevărate minuni în cursul zilei.

Atunci când începeți să vă antrenați consecvent în fiecare dimineață, veți fi surprinși cât de rău vă veți simți dacă săriți peste o zi. Vă veți da seama că așa v-

ați simțit în cea mai mare parte a timpului înainte să recurgeți la acest ritual. Atât că nu erați conștienți de asta, deoarece era normal pentru voi să vă simțiți rău.

O stare de sănătate bună înseamnă într-adevăr o avuție. Cei care își pierd sănătatea, își petrec restul vieții încercând să o recapete. O vitalitate neobișnuită este, de asemenea, o metodă minunată pentru a vă crește prosperitatea. Atunci când veți fi în cea mai bună formă fizică, vă veți regla alimentația la nivel expert, vă veți configura perfect rutina de somn și veți încetini îmbătrânirea, veți observa o creștere importantă a capacității de a vă cunoaște intim sinele suveran. Prin urmare, veți aduce în lume și mai mult din geniul, gloria și compasiunea voastră. Aceasta vă va aduce în schimb o mare avere. Mult mai important, vă veți afla în poziția de a putea să aveți o contribuție mai importantă. Și nu este nimic mai minunat decât să-ți oferi ajutorul. Orice magician cunoaște bine acest adevăr.

———

Cel de-al optulea simbol era un alpinist micuț.

— NÎÎ: Niciodată să nu Încetați să vă Îmbunătățiți calitatea dimineților și frumusețea vieții, explică miliardarul. Și mai scoase un tril tirolez. Muncitorii de pe podgorie se uitară înspre el și râseră zgomotos.

Domnul Riley le făcu cu mâna și chicoti împreună cu ei. Apoi își continuă discursul.

— Întregul joc al jucătorilor de elită constă într-o ascensiune permanentă. Atunci când ajungi pe o culme înaltă, vezi următorul lanț de piscuri care așteaptă să fie escaladate. Aici este o metaforă-cheie pentru voi, pisoilor.

Suflă țărâna de pe scrisoarea care corespundea acestei amulete magice și o ridică pentru ca elevii săi să o vadă. Iată ce scria în ea:

Maxima nr. 8 a miliardarului

Continuați să vă ridicați standardele vieții către nivelul excelenței absolute.

Adaptarea hedonistă descrie condițiile psihologice în care ființele umane se adaptează schimbărilor de mediu și de viață. Primiți mărirea de salariu pe care v-o doriți de ani întregi și vă bucurați peste măsură timp de o zi. Apoi, acest nou nivel de venit devine noua voastră normalitate. Bucuria pe care ați simțit-o dispare. Sau vă mutați într-un apartament zgomotos, aproape de calea ferată, dar cu timpul nu mai auziți trenurile. Sau poate că mașina visurilor voastre, pe care tocmai ați cumpărat-o, vă umple de entuziasm până când, după câteva săptămâni, devine doar un alt element din peisaj. Acestea sunt câteva exemple ale modului în care funcționează adaptarea hedonistă. Iar fenomenul are loc în viața fiecăruia dintre noi.

Un antidot al acestui mod de operare omenesc este să ridicați permanent standardele personale și să creșteți calitatea vieții. Faceți în așa fel încât fiecare trimestru să fie mai bun decât precedentul și fiecare an mai bun decât cel dinainte. Așa procedează titanii și legendele.

Legat de acest lucru, există o filozofie foarte importantă, care mi-a servit de minune: trăiește-ți viața pe picior mare. Viața este prea scurtă ca să nu vă tratați

cât mai bine posibil. Iar atunci când aveți mai multă grijă de voi, relațiile cu ceilalți, cu munca, cu banii și cu lumea întreagă se vor îmbunătăți corespunzător, deoarece relațiile cu tot ce se află în afară nu sunt decât o mostră a relațiilor pe care le aveți cu tot ceea ce se află în interiorul vostru. Pur și simplu așa stau lucrurile.

Investiți în cele mai bune cărți pe care puteți să le cumpărați și veți fi recompensați înmiit. Mâncați o mâncare excelentă, de cea mai bună calitate, chiar dacă tot ce puteți să vă permiteți în prezent este o salată ca antreu la un restaurant de lux. Mergeți și beți o cafea la cel mai bun hotel din oraș. Dacă localitatea în care locuiți are o echipă sportivă profesionistă pe care o îndrăgiți, luați-vă bilet fie și numai la un singur meci, în loc să vă petreceți timpul stând pe locurile ieftine câteva sezoane. Conduceți cea mai bună mașină pe care v-o permiteți. Ascultați zilnic muzică veselă. Dansați cât mai des pe melodiile preferate. Vizitați galerii de artă, așa cum v-am învățat, astfel încât creativitatea și conștiința pictorilor să vi se întipărească în suflet. Și țineți minte, stați des în preajma florilor: vă sporesc atât ritmul, cât și capacitatea de a vedea universul alternativ pe care îl accesează toți vizionarii. De ce credeți că atâția dintre marii sfinți, clarvăzători, vindecători și înțelepți au ținut flori pe lângă ei? Veți fi plăcut surprinși de ceea ce face acest lucru pentru puterea voastră de a genera ce vă doriți.

———

Amuleta magică numărul nouă era o inimă. Iată ce spunea scrisoarea care o însoțea:

Maxima nr. 9 a miliardarului

Iubirea profundă are ca rezultat o bucurie de nestăpânit.

Arătați-le iubire oamenilor cu orice ocazie. Un citat atribuit adesea lui William Penn mi-a îndrumat cea mai mare parte din viață și mi-a fost deosebit de util. Spune așa: „Mă aștept să trec prin viață doar o dată. Ca atare, dacă pot să dau dovadă de bunătate sau pot să fac un lucru bun pentru orice ființă, îl voi face pe loc și nu îl voi amâna sau neglija, fiindcă nu voi mai trece pe aici”.

Spuneți oamenilor cât de mândri sunteți de ei și cât de mult îi iubiți, cât timp mai sunteți încă în viață. Am întâlnit odată un om care mi-a spus că simte o fericire considerabilă atunci când vede o persoană în viață. „De ce?”, l-am întrebat eu. „Pentru că am văzut atâția oameni morți în viața mea, încât este un dar prețios să întâlnesc pe cineva în viață”, a spus el.

Nu știe nimeni când ne vom afla față în față cu sfârșitul. Așadar de ce să ascundem cel mai valoros lucru: capacitatea omenească de a iubi profund?

O parte din sarcina voastră ca ființe umane în viață este să îi faceți pe oameni să aibă o părere mai bună despre ei. Și să îi faceți pe ceilalți să zâmbească. Vă poate șoca de cât de puțin este nevoie pentru a-i face pe oameni fericiți. Scrieți scrisori afectuoase, de modă veche, tuturor celor la care țineți, scrisori de mulțumire tuturor celor care v-au ajutat și mesaje de stimă tuturor celor despre care credeți că merită să fie apreciați. Exprimați în cuvinte ceea ce simțiți cu

adevărat, fără să lăsați afurisita frică de respingere să vă îngrădească. Și fiți întotdeauna mai interesați de ceilalți decât preocupați să apăreți ca o persoană interesantă. Fiecare ființă umană pe care o întâlniți are o lecție pe care să o învățați, o poveste pe care să o ascultați și un vis în suflet care are nevoie de sprijinul vostru.

Inima noastră va fi încătușată de cuvintele afectuoase pe care nu le rostim, de sentimentele calde pe care nu le afișăm și de faptele bune pe care nu le facem.

———

— Uite, luați asta, vă rog, le ceru magnatul cu blândețe, dându-le oaspeților săi figurina unui înger. Ce se află pe pagina aceasta este deosebit de important. Vă sugerez să o citiți cu mintea deschisă.

Scrisoarea spunea următoarele:

Maxima nr. 10 a miliardarului

Raiul pe pământ este o stare, nu un loc.

Faceți călătorii zilnice pe tărâmul admirației și porniți periodic în aventură pe cel al uimirii. Uimirea este o sursă remarcabilă pentru fericire și o abilitate-cheie în promovarea geniului vostru din ce în ce mai mare. Toți oamenii extraordinari ai lumii au învățat cum să se relaxeze în magia unei zile petrecute cu înțelepciune.

Grație propriei mele experiențe cu viața, înțeleg acum că ceea ce marii filosofi, mistici și mântuitori au numit „Raiul pe pământ" nu este un loc de vizitat, ci o stare de spirit. Credeți-mă, pe măsură ce vă cultivați Gândirea, vă purificați Inima, vă optimizați Sănătatea și vă înălțați Spiritul, felul în care percepeți și trăiți viața vă va revoluționa existența. Dar, dacă nu efectuați această muncă deosebit de importantă, nu veți ști niciodată. Iar cuvintele mele vor părea vorbăria fără șir a unui bătrân excentric. O persoană sănătoasă la minte într-o lume care a luat-o razna a fost mereu considerată nebună, știați?

Așa că, pe măsură ce dedicați mai mult timp măiestriei personale, dimensiunile iubirii de sine vor crește și ele. Și toate succesele considerabile și bucuriile personale depind într-adevăr de iubirea de sine. Ceea ce vă ține robi ai îndoielilor, incertitudinilor și temerilor voastre este respectul de sine scăzut. Din cauza a ceea ce au spus oamenii despre voi în copilărie, mintea voastră subconștientă micșorează proporțiile curajului, vă sufocă grandoarea și vă înlănțuie măreția.

Când renunțați la faptul că falsele convingeri dobândite sunt adevăruri și vă eliberați de rănile emoționale care v-au închis în fața iubirii – și vorbesc aici despre ceva mai mult decât iubirea romantică –, vă veți dezvolta capacitatea de a simți această realitate cu totul nouă la care am tot făcut aluzie. Ea s-a aflat mereu acolo. Dar, din cauza filtrului prin care vedeați lumea, ați fost împiedicați să o cunoașteți.

Însă nu este nimic greșit în asta. Nu s-a irosit nimic. Totul se desfășoară așa cum ar trebui. La sfârșit, vă veți da seama că foarte puțin din ceea ce vi s-a

întâmplat a fost un accident. Totul a fost pentru propria voastră dezvoltare. Și totul a fost pentru binele vostru suprem.

———

Antreprenoarea și artistul au fost puțin luați prin surprindere atunci când li s-a arătat a unsprezecea și ultima amuletă magică.

— Dacă vreți într-adevăr să participați la magia vieții, reflectați adesea la aceasta, îi instrui miliardarul înmânându-le un sicriu în miniatură.

Scrisoarea, spre deosebire de cele anterioare, era scrisă cu cerneală roșie:

Maxima nr. 11 a miliardarului

Ziua de mâine este un bonus, nu un drept.

Nu amânați niciodată când e vorba de eroism și de liniștea interioară. Viața voastră se poate face țăndări într-o oră. Eu sunt un optimist și un adevărat negustor de speranță. Dar sunt realist totuși. Accidentele, boala, pierderea și moartea au loc în fiecare zi. Stă în firea omului să creadă că aceste lucruri nu se vor întâmpla niciodată. Cu toate acestea, toți filosofii ne vorbesc despre caracterul efemer al existenței noastre.

Înarmați cu această informație, gândiți-vă la caracterul vostru muritor. Înțelegeți că zilele voastre sunt numărate. Și că, odată cu trecerea fiecărei dimineți minunate, vă apropiați de sfârșit.

Nu amânați exprimarea înzestrărilor și talentelor voastre. Și asigurați-vă că vă bucurați de această călătorie. Distrați-vă în timp ce vă ridicați către splendoare. Este trist cum majoritatea oamenilor amână să trăiască o viață frumoasă, distractivă și plină de farmec până când ajung prea bătrâni ca să se mai bucure de ea.

Viața este întru totul o călătorie sublimă. Da, trecem cu toții prin încercări și prin dezamăgiri. Dar în general totul este bine. Fiecare poveste eroică trebuie să aibă atât un personaj negativ, cât și un tragism interesant pe lângă triumfurile și victoria supremă, pentru a fi o relatare care merită urmărită.

Prin urmare, mențineți în centrul atenției caracterul scurt al vieții. Nu amânați fericirea până când aveți mai mult timp sau obțineți o promovare sau aveți mai mulți bani în bancă. Acestea sunt scuze născute din sentimentul că nu meritați. Conștientizați-le și apoi eliminați-le de pe orbita voastră, pentru a putea urca mai sus, pe cele mai înalte tărâmuri.

Ziua de mâine este o promisiune, nu un fapt. Bucurați-vă de fiecare dimineață și apreciați fiecare zi pe care o aveți pe pământ. Asumați-vă riscuri îndrăznețe, dar asigurați-vă ascultând de bunul-simț. Echilibrați o viață trăită de parcă ziua de mâine nu ar mai fi cu un comportament care să spună că veți trăi de-a pururi. Astfel încât, atunci când va veni într-adevăr sfârșitul, să știți că ați trăit viața ca pe o demonstrație măreață a capacității de a fi legendar pe care o poartă în sine fiecare ființă umană.

———

Apoi, miliardarul își sărută elevii.

— Vă iubesc, să știți. Îmi va fi foarte dor de voi.

Apoi dispăru în podgorie, lăsând în urmă bicicleta.

CAPITOLUL 17

Membrii Clubului 5 *a.m.* devin eroii propriei *lor* vieți

„Trăiește ca un erou. Asta ne învață clasicii. Fii personajul principal. Altminteri, pentru ce ar fi viața?" – **J.M. Coetzee**

Heliportul din Cape Town, Africa de Sud, se află pe faleza V&A, un loc în care turiștii se dau în Cape Wheel, cei care fac curse cu iahturile se reaprovizionează pentru concursurile lor pline de curaj și adrenalină din largul oceanului, pot fi rezervate ambarcațiuni pentru pescuit și se poate găsi cafea tare dimineața.

Bruneta plină de viață cu ochelari de bibliotecară se asigură că declarațiile de asumare a riscului și răspunderii au fost semnate de miliardar, antreprenoare și artist. Se așeză apoi pe o canapea de piele, își notă ceva pe lista ei și le făcu celor trei clienți VIP instructajul de siguranță obligatoriu, înainte ca elicopterul să îi ducă pe Insula Robben.

După cum știi, Insula Robben – o bucată de pământ stearpă, nu foarte mare, înconjurată de rechini, cu un aspect de rău augur, aflată nu departe de coasta orașului Cape Town – este locul în care a fost închis Nelson Mandela, într-o celulă extrem de mică, timp de 18 ani din cei 27 în care a stat închis. De-a lungul timpului, acest mare erou al lumii a fost atacat, agresat și maltratat în diferite feluri. Și totuși, el a răspuns acestui comportament josnic cu ramuri de măslin, văzând bunătatea din cei care l-au ținut captiv și apărându-și speranța într-o națiune democratică, în care toți oamenii sunt egali. Vorbind despre Mahatma Gandhi, Einstein a spus odată: „Generațiile care vor veni abia dacă vor crede că un asemenea om, în carne și oase, a pășit pe acest Pământ". Același lucru s-ar putea spune și despre domnul Mandela.

— Este o plăcere deosebită să vă avem aici pentru scurta călătorie pe insulă, spuse politicos femeia. Sud-africanii sunt un popor remarcabil de manierat și atent.

Miliardarul avea o șapcă de baseball neagră cu un înscris cusut în partea din față: „Să conduci înseamnă să fii de folos".

— Va trebui să o dai jos când ajungeți pe heliport, tinere, îi spuse femeia cu o sclipire aurie în ochi.

Miliardarul radia.

— Cred că mă place, le șopti el tovarășilor săi. Astăzi este ultima noastră zi împreună, adăugă el ca fiind un lucru de la sine înțeles.

După ce li se făcu instructajul de siguranță, miliardarul, antreprenoarea și artistul fură însoțiți afară din clădire, într-o zonă de așteptare pavată, unde se aflau

două mese de picnic uzate de vreme. Deși era însorit, vântul bătea în rafale. Miliardarul își dădu jos șapca.

Mă simt puțin neliniștit, se gândi miliardarul. Nu am mai fost pe Insula Robben. Am citit mult despre ce s-a petrecut acolo sub sistemul nefast și inuman al apartheidului, care clasifica tratamentul oamenilor în funcție de culoarea pielii, fără să țină cont de valoarea caracterului lor sau de calitatea sufletului.

Un tânăr cu înfățișare de om serios, care purta un trenci subțire, pantaloni kaki și pantofi pentru navigație, apăru dintr-una dintre boxele goale pentru întreținere și le ceru celor trei să îl urmeze pe heliport. Un elicopter verde militar stătea în centrul acestei suprafețe, cu rotoarele învârtindu-se impresionant. Pilotul era deja la bord, reglând cadrane, butoane și altele asemenea.

Tânărul se asigură meticulos că toți cei trei clienți erau așezați cum trebuie în aeronavă, pentru o distribuire a greutății sigură și uniformă, apoi puse pe capul miliardarului niște căști cu microfon.— Bună dimineața, bubui glasul entuziasmat al miliardarului către pilot în timp ce rotoarele accelerau. Chipul pilotului nu se vedea de sub cască, ochelarii de aviator și protecția pentru față. Și refuză să spună vreun cuvânt.

Nu e prea prietenos, reflectă miliardarul, rămânând oarecum neliniștit, dar și entuziast în vederea acestei experiențe unice în viață ce avea să urmeze.

Elicopterul începu să se ridice, încet la început, apoi să urce rapid.

— Călătoria va dura aproximativ cinci minute. Vântul și hula sunt deosebit de puternice astăzi, a fost tot ce le-a spus pilotul. Chiar și aceste cuvinte le rosti pe un ton tăios.

Miliardarul, artistul și antreprenoarea rămaseră tăcuți. Fiecare dintre ei se uitară lung la Insula Robben, o masă de pământ care părea mai vastă – și chiar mai sălbatică – pe măsură ce se apropiau de ea.

Elicopterul ateriză pe o platformă înconjurată de copaci scunzi și, în timpul manevrei, șapte gazele sud-africane săriră grațios în apropiere. Da, șapte gazele! În același timp, începu să plouă. Și un alt curcubeu dublu, asemenea celui care apăruse atunci când înotaseră cu delfinii în Mauritius, se întinse pe toată lungimea liniei orizontului ce se intersecta cu Oceanul Atlantic.

— Totul e foarte special, șopti artistul, braț la braț cu soția lui.

— Am intrat cu siguranță pe tărâmul magiei, răspunse miliardarul, pe un ton respectuos care transmitea o recunoștință enormă pentru oportunitatea de a vedea Insula Robben, dar și un sentiment de tristețe pentru viețile prețioase care fuseseră distruse aici.

Pilotul rămase în cabina lui, apăsând pe butoane și oprind cu totul elicopterul, cât timp cei trei pasageri ieșiră în zona de aterizare asfaltată și examinară în tăcere priveliștea. De undeva, o camionetă veche marcată cu literele „KSA” pe o parte se grăbi către aeronavă, lăsând în urma ei nori de praf.

— N-ar trebui să fiți aici, strigă șoferul, un agent de securitate, cu siguranță, cu un pronunțat accent sud-african, imediat ce ajunse la elicopter. Dar nu coborî din vehicul.

Din cauza vremii, Insula Robben a fost închisă pentru public, spuse el ferm. Nu mai circulă niciun feribot. Nu poate să vină niciun vas în zona portului de aici și nu îi este permis niciunui elicopter să aterizeze. Ar fi trebuit să știți asta! Nu ar trebui să fiți aici! sublinie agentul, adăugând: Cine sunteți?

Omul se purta ca un adevărat profesionist, dar era vizibil surprins. Și evident puțin agitat, imaginându-și poate că ocupanții aeronavei plănuiseră cine știe ce atac terestru. Și gândindu-se că vizitatorii neașteptați aveau intenții rele.

— Avem intenții pașnice, spuse pilotul cu o fermitate și o încredere pe care nu le vezi prea des. Ieșise din elicopter și se îndrepta încet către bărbatul din camionetă, aranjându-și mai întâi cămașa și apoi casca, pe care o păstrase pe cap. Pilotul nu mai era tânăr. Puteai să îți dai seama de asta după cum mergea.

— Este o zi specială pentru ei, remarcă pilotul, și vocea lui deveni mai puternică. Oamenii aceștia au venit de departe ca să vadă celula în care a stat Nelson Mandela. Au venit să vadă cariera de calcar unde a tăiat piatră mai bine de un deceniu, în soarele orbitor ce se reflecta în stâncă, până când i-a distrus definitiv vederea. Vor să vadă curtea în care omul politic făcea mișcare și arunca mingi de tenis cu mesaje confidențiale către ceilalți deținuți politici din aripa alăturată a închisorii. Trebuie să meargă în locul în care manuscrisul cărții *Long Walk to Freedom (Lungul drum spre libertate)* al lui Nelson Mandela, autobiografia sa, a fost îngropat în secret în pământ, după ce petrecuse nenumărate ceasuri scriindu-l. Trebuie să simtă – măcar puțin – suferința pe care domnul Mandela a îndurat-o în cei peste 18 ani groaznici petrecuți aici. Și trebuie să afle că, deși tratat cu brutalitate – deși i s-au furat mulți dintre cei mai buni ani ai vieții –, odată ce a fost eliberat, a ales să îi ierte pe toți cei care au fost atât de cruzi cu el.

Pilotul se opri în fața camionetei.

— Oamenii aceștia vor și ei să fie niște adevărați eroi, din câte am auzit. În viața lor profesională și privată. Vor să fie lideri ai productivității, figuri reprezentative care să își exprime pe deplin măiestria și poate chiar niște deschizători de drumuri în crearea unei omeniri mai bune. Lumea noastră nu a avut nicicând o mai mare nevoie de eroi adevărați cum are astăzi. Și, după cum spun mereu atunci când vorbesc de pe podium: *De ce să îi aștepți când ai tot ce îți trebuie în tine pentru a deveni unul dintre ei?* Nu ești de acord, Stone? întrebă pilotul, adresându-se direct miliardarului, care rămase cu gura căscată.

Pilotul își scoase apoi grijuliu apărătoarea pentru față, mișcându-se aproape cu încetinitorul. Apoi își dădu jos ochelarii de soare. Iar la sfârșit îndepărtă și casca.

Miliardarul, antreprenoarea și artistul erau uimiți de ceea ce văzură.

Era Vrăjitorul!

———

O lumină fluorescentă sterilă și rece menținea închisoarea de pe Insula Robben tulburător de sinistră, chiar și în timpul zilei. Îți lăsa o senzație de austeritate, brutalitate și lipsă de cruțare.

O pereche de mâini invizibile păreau să îi călăuzească pe miliardar, pe antreprenoare și pe artist în acea dimineață fantastică din Africa de Sud, deoarece,

printr-o minunată simfonie a coincidenței – miliardarul ar fi numit-o „magie” –, agentul de securitate care se grăbise să îi întâmpine în camioneta prăfuită era un mare adept al Vrăjitorului. Genul de fan înfocat. Îi plăcea foarte mult opera acestuia.

Și astfel – nu vei crede, dar chiar s-a întâmplat –, după ce primi undă verde din partea agentului de pază, administratorul porni autobuzul, care era indisponibil în ziua aceea din cauza vremii urâte, și îl aduse unde se aflau vizitatorii. Apoi, sună pentru a-l chema pe unul dintre puținii ghizi care se mai aflau pe insulă să ridice steagul și să deschidă închisoarea pentru un tur privat. Doar pentru miliardar, pentru antreprenoare, artist și Vrăjitor.

În orice viață, mai ales într-una dificilă, ușile posibilului și porțile miraculosului se deschid, dezvăluind realitatea conform căreia tot ce trăim face parte dintr-un plan inteligent – și da, câteodată ilogic – menit să ne apropie de puterile noastre superioare, de cele mai minunate circumstanțe și de binele suprem. Toate lucrurile prin care trecem în timp ce călătorim prin viață reprezintă, de fapt, o orchestrare fantastică gândită să ne prezinte talentele noastre veritabile, să ne pună în legătură cu sinele nostru suveran și să ne facă să aprofundăm cunoașterea intimă a eroului glorios care trăiește în fiecare dintre noi. Da, în fiecare dintre noi. Asta înseamnă că și în tine.

Ghidul, care din întâmplare fusese și el deținut politic, era un bărbat masiv cu o voce răgușită. În timp ce își conducea vizitatorii în celula în care Nelson Mandela fusese obligat să trăiască atâția ani grei, le răspundea la fiecare întrebare pe care i-o puneau.

— L-ați cunoscut pe Nelson Mandela, întrebă Vrăjitorul cu un aer gânditor.

— Da, am făcut opt ani de închisoare cu el aici, pe Insula Robben.

— Cum era ca om? întrebă artistul, părând copleșit de emoțiile pe care le simțea în timp ce mergeau pe coridorul principal al închisorii, care fusese locul atâtor atrocități în timpul apartheidului.

— Ah, spuse ghidul cu un zâmbet binevoitor și liniștit pe față, era genul de slujitor plin de modestie.

— Și cum era Nelson Mandela ca lider? întrebă antreprenoarea.

— Formidabil. Demn. Îi inspira pe ceilalți prin modul în care se purta și prin toate întâmplările prin care trecuse. De fiecare dată când se întâlnea cu vreunul dintre ceilalți lideri – asta se întâmpla adesea aici, în curte, comentă ghidul pășind în zona în care deținuții politici se plimbau, vorbeau, făceau planuri și stăteau –, el îi întreba: „Ați mai învățat ceva?”. De asemenea, spunea adesea: „Fiecare om să-l învețe pe celălalt”, arătându-le în acest fel tovarășilor săi cât de important era să își împărtășească unii altora cele învățate peste zi, pentru a crește capacitatea de leadership a tuturor celor din jur. Domnul Mandela a înțeles că educația este calea supremă către libertate.

Omul acesta a fost tratat nespus de rău. Toate acele ore de muncă istovitoare în cariera de calcar. Toată degradarea și umilirea. La câțiva ani după ce a venit aici, i s-a ordonat să sape un mormânt în curtea închisorii și apoi să se întindă în

el, adăugă ghidul.

— A crezut probabil că i-a venit sfârșitul, reflectă încet miliardarul.

— Probabil, răspunse ghidul. În schimb, gardienii s-au desfăcut la pantaloni și au urinat deasupra lui.

Vrăjitorul, miliardarul, antreprenoarea și artistul își plecară privirea.

— Cred că avem cu toții propria Insulă Robben care ne ține prizonieri, rosti miliardarul. Pe măsură ce trecem prin viață, suferim greutăți și nedreptăți. Nimic la fel de grav precum ceea ce s-a petrecut aici, bineînțeles. Am citit că Nelson Mandela a spus că cel mai mare regret al său era că nu i s-a permis să iasă din închisoare pentru a merge la înmormântarea fiului său cel mare, care fusese ucis într-un accident de mașină, zise miliardarul. Se uită către cer. Cred că avem cu toții regrete. Și nu scapă nimeni fără chinuri și tragedii.

Ghidul le indică a patra fereastră, în dreapta intrării în curte.

— Acolo, afirmă el. Aceea este celula lui Nelson Mandela. Haideți să intrăm.

Celula era incredibil de mică. Fără pat. O masă mică de lemn la care deținutul trebuia să îngenuncheze pentru a scrie în jurnal, deoarece nu exista niciun scaun, o podea de beton și o pătură maro de lână, cu scame verzi și roșii în ea.

— În primul an de detenție, lui Nelson Mandela nici măcar nu i s-a permis să poarte pantaloni lungi, deși în Africa de Sud e ger iarna. I s-au dat doar o cămașă subțire și un șort. Făcea duș doar în prezența gardienilor, care îl supravegheau pe bătrânul gol, în încercarea de a-l umili și a-i înfrânge rezistența. Când era ora mesei, i se dădea o mâncare ce nu ar fi fost potrivită nici măcar pentru animale. Când veneau scrisori de la soția și copiii lui, adesea nu îi erau înmânate. Sau, dacă i se dădeau, erau serios cenzurate. Toate acestea erau făcute cu grijă pentru a zdrobi spiritul domnului Mandela, continuă ghidul.

— Mi se pare că tot ce a îndurat în celula aceasta cât o cutie de pantofi, pe insula aceasta pustie înconjurată de oceanul furios, l-a format, l-a întărit *și l-a făcut să se deschidă*. Închisoarea a devenit creuzetul lui. Tratamentul inuman a devenit salvarea sa, cel care l-a făcut să ajungă la puterea lui firească, la umanitatea superioară și la starea absolută de eroism imaculat. Într-o lume îmbâcsită de atâta egoism, apatie și oameni care nu mai știu ce înseamnă să fii om, el a valorificat ceea ce i s-a dat pentru a deveni un suflet superior al planetei, un om care avea să ne arate nouă, celorlalți, ce înseamnă leadershipul, tăria de caracter și iubirea. Și făcând asta, a devenit una dintre marile embleme ale iertării. Și unul dintre cele mai bune simboluri ale păcii, spuse Vrăjitorul.

— Da, într-adevăr, răspunse ghidul. Când domnul Mandela a fost eliberat în cele din urmă de pe Insula Robben, a fost transferat la ceea ce se numește acum Centrul de Corecție Drakenstein, între Paarl și Franschhoek. Ascensiunea sa la președinția Africii de Sud a fost inevitabilă, așa că era pregătit să își asume poziția și să conducă o națiune liberă, dar profund divizată. În ultima parte a detenției, i s-a dat casa directorului închisorii. Iar în ziua eliberării, a ieșit din locuința aceea pe un drum lung, pavat, cu un gardian și cu o poartă albă la capăt. Nelson Mandela a fost întrebat de personalul închisorii dacă ar prefera să fie dus cu mașina pe

drumul către libertate. El a refuzat, spunând simplu că preferă să meargă pe jos. Și astfel, acest lider, care a adus schimbarea și a făcut istorie, care a lăsat o moștenire ce va inspira multe generații, a pășit fără grabă către eliberare.

Ghidul inspiră prelung și obosit. Apoi continuă.

— Domnului Mandela i s-a dat o țară aflată în pragul războiului civil. Dar a reușit cumva să devină un unificator, nu un distrugător. Îmi amintesc și acum cuvintele rostite în celebrul discurs pe care l-a ținut la unul dintre procesele intentate lui:

În timpul vieții mele m-am dedicat acestei lupte a poporului african. Am luptat împotriva dominației albilor și am luptat împotriva dominației negrilor. Am ținut la idealul unei societăți democratice și libere, în care toți oamenii vor trăi împreună în armonie, beneficiind de șanse egale. Este un ideal pentru care sper să trăiesc și pe care să îl văd realizat. Dar... dacă este nevoie, este un ideal pentru care sunt pregătit să mor.

Domnul Riley își drese vocea. Se uita în continuare la podeaua de ciment a celulei micuțe.

— Domnul Mandela a fost un adevărat erou, le confirmă ghidul. După eliberare, l-a invitat la cină pe procurorul care ceruse pedeapsa cu moartea pentru el. Vă vine să credeți? Și i-a cerut unuia dintre gardienii care îl păziseră aici, pe Insula Robben, să participe la inaugurarea sa ca președinte al Africii de Sud.

— Serios? întrebă încet antreprenoarea.

— Da, este un fapt real, răspunse ghidul. A fost un adevărat lider, un om capabil de iertare sinceră.

Vrăjitorul ridică un deget pentru a semnala că vrea să spună și el ceva vizavi de asta.

— Nelson Mandela a scris: „Când am ieșit pe ușa care dădea spre poarta ce avea să mă ducă spre libertate, am știut că, dacă nu las în urmă amărăciunea și ura, voi fi tot la închisoare".

— Tot el a spus că „să fii liber nu înseamnă doar să arunci lanțurile, ci și să trăiești în așa fel încât să respecți și să sporești libertatea celorlalți", adăugă ghidul. Și că „nu se naște nimeni urând altă persoană din cauza culorii pielii, a mediului de proveniență sau a religiei. Oamenii trebuie să învețe să urască și, dacă pot să învețe să urască, pot să învețe și să iubească, deoarece iubirea este mai firească pentru inima omului decât opusul ei".

— Am citit că se trezea adesea în jur de 5 dimineața și alerga pe loc 45 de minute, apoi făcea 200 de abdomene și 100 de flotări sprijinit în degete. De aceea îmi fac eu mereu flotările, spuse miliardarul, oarecum fără legătură cu subiectul.

— Hm, zise ghidul înainte să continue. Când a intrat în în această celulă, domnul Mandela era un tânăr impulsiv, furios, ostil și militant. Persoana care a devenit aici, în închisoarea aceasta, este cea care a făcut din el o figură emblematică pe care o respectăm acum cu toții. După cum ne-a învățat arhiepiscopul Desmond Tutu, „suferința poate fie să ne înrăiască, fie să ne înnobileze". Din fericire, Madiba – acesta este numele clanului său – a ales-o pe

cea din urmă.

— Oamenii cei mai buni din lume au cu toții un singur lucru în comun, spuse Vrăjitorul: suferința extremă. Și fiecare dintre ei a ajuns la măreție pentru că a ales să folosească situația în care se afla în vederea vindecării, a purificării și înălțării.

Vrăjitorul scoase apoi din jacheta sa o schemă, ultima pe care cei doi elevi aveau să o vadă. Se numea *Cercul Eroismului*. Iată cum arăta:

— Acestea sunt virtuțile la care fiecare dintre noi trebuie să aspire pentru a schimba lumea și pentru a deveni eroi în beneficiul unei societăți mai bune, spuse Vrăjitorul, cu vocea plină în această dimineață atât de note melancolice, cât și de o putere imensă.

Toată lumea poate să acceadă la leadership. Fiecare dintre noi, indiferent unde locuim, ce facem, ce ni s-a întâmplat în trecut și prin ce trecem în prezent, trebuie să se elibereze de cătușele auto-învinuirii, de lanțurile urii, de piedicile apatiei și de gratiile care ne țin în sclavia forțelor întunecate ale naturii noastre inferioare. Fiecare dintre noi trebuie să se trezească zilnic la ora 5 dimineața și să facă tot posibilul pentru a-și exprima geniul, pentru a-și dezvolta talentele, pentru a-și întări caracterul și pentru a-și face spiritul să progreseze. Fiecare dintre noi trebuie să facă asta, oriunde ar fi în lume.

Vrăjitorul începu să plângă în timp ce vorbea mai departe.

— Trebuie să evadăm cu toții din închisorile care ne încarcerează gloria și ne mențin noblețea în robie. Vă rog să țineți minte că înzestrările și talentele pe care le neglijăm devin blesteme și suferințe.

Vrăjitorul se opri.

— E vremea voastră, afirmă el, uitându-se direct în ochii antreprenoarei și

artistului.

Schema cu *Cercul Eroismului* fusese așezată pe masa mică din cameră. Vrăjitorul o trase la mijloc, ca să devină punctul central al celulei, în acea zi foarte specială.

Apoi, le ceru miliardarului, antreprenoarei, artistului și ghidului să se adune în jurul schemei. Se țineau de mâini.

— Da, indiferent cu ce dificultăți ne confruntăm și ce împrejurări potrivnice vom suporta. Indiferent cu ce atacuri, umilințe și violențe suntem pedepsiți pe nedrept. Trebuie să stăruim. Trebuie să continuăm. Trebuie să rămânem puternici. Trebuie să fim credincioși naturii noastre strălucite. Și să ne dezvoltăm sinele suveran. Chiar dacă ni se pare că toată lumea este împotriva noastră. Asta ne face cu adevărat ființe umane. Chiar dacă pare că lumina nu va străpunge niciodată întunericul, continuați pe drumul *vostru* spre libertate. Fiți modele a ceea ce e mai bun pentru noi, restul. Fiți exemple ale bunăvoinței pentru majoritatea dintre noi. Demonstrați *iubirea* reală pentru noi toți. Acum este momentul vostru, spuse Vrăjitorul, ridicând o mână și punând-o pe umărul artistului, iar pe cealaltă pe al antreprenoarei.

Pe chipul său apăru un zâmbet discret. Arăta pregătit și senin.

— Pentru ce? întrebă artistul.

— Să vă începeți pelerinajul, fu răspunsul neobișnuit.

— Către ce? întrebă antreprenoarea, părând un pic nedumerită.

— Către un teritoriu numit Moștenire, menționă Vrăjitorul. Mulți oameni sunt turiști în acest loc. Pentru câteva minute trecătoare din diminețile lor prețioase se gândesc la volumul de muncă depusă și la ce vor lăsa în urmă după moarte. O perioadă scurtă de timp, înainte să le fie distrasă atenția, reflectează la calitatea muncii lor, la cât de amabili sunt și la profunzimea impactului pe care îl au. Pentru numai câteva perioade scurte, înainte ca agitația ocupațiilor lor să îi mistuie din nou, se opresc să mediteze la cât de frumos au trăit și la cât de utili au fost. Sunt doar niște vizitatori pe acest tărâm.

Domnul Riley își ridică brațele în timp ce asculta vorbele mentorului său.

— Îmi iubesc viața. Voi deveni un lider mai bun. Voi fi util în continuare. Și voi evolua pentru a deveni o ființă umană care să îi inspire mai mult pe ceilalți, șopti el mai degrabă pentru sine.

— Eroii distinși ai omenirii, reluă Vrăjitorul, au fost cetățeni ai acestui Teritoriu al Moștenirii și au locuit o viață întreagă acolo. A fost patria lor. Și asta i-a făcut legendari în cele din urmă. Misiunea măreață în jurul căreia și-au construit viața a fost aceea de a trăi pentru o cauză mai importantă decât ei înșiși. Prin urmare, atunci când au murit, au lăsat lumea noastră un loc mai bun decât l-au găsit.

— Cu toții am venit pe lume cu o perioadă de valabilitate, adăugă miliardarul. Dar niciunul dintre noi nu știe cât mai are de trăit.

— Așa este, a fost de acord antreprenoarea.

— Ziua de azi, continuă Vrăjitorul, și exact acest moment merită și vă solicită

angajamentul de a deveni sublim de creativi, impecabil de productivi, cuviincioși la modul decadent și în slujba celor mulți. Vă rog să nu vă mai amânați măiestria. Să nu mai opuneți rezistență puterii voastre primordiale. Nu lăsați forțele întunecate ale fricii, respingerii, îndoielii și dezamăgirii să slăbească lumina sinelui vostru cel mai luminos. *Este* vremea voastră. Și aceasta *este* ziua voastră: să faceți saltul, în modul vostru original, în stratosfera celor mai buni lideri care au trăit vreodată. Și să intrați în universul adevăraților maeștri, al experților eminenți și al eroilor autentici care au fost responsabili pentru progresul omenirii.

Toți cinci erau încă adunați în cerc. Domnul Riley începu să cânte ca tirolezii, înainte ca privirea severă a Vrăjitorului să îl facă să se potolească. Își zâmbiră unul altuia. Un gest clar de respect reciproc.

— Să fii lider înseamnă să îi inspiri pe ceilalți prin felul în care trăiești. Să fii lider înseamnă să treci prin focul celor mai grele momente și să ajungi la iertare. Să fii lider înseamnă să împiedici orice formă de mediocritate să se infiltreze în orice domeniu din viața ta, într-o sărbătoare uimitoare a măreției care este dreptul tău din naștere. Să fii lider înseamnă să transformi toate spaimele în triumfuri și să transpui fiecare dezamăgire în eroism. Și mai presus de toate, să fii lider înseamnă să fii o forță a binelui pe micuța noastră planetă. Iar astăzi, trebuie să acceptați acest apel măreț de a ridica standardul după care să trăiți restul vieții.

— Sau cel puțin începând de mâine, sugeră miliardarul cu un zâmbet strengar.

— Începând cu ora 5 dimineața. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Făceți-vă viața mai bună!

Un *a*n *ma*i târzi*u*

La câteva luni după momentele petrecute pe Insula Robben, Stone Riley a murit.

A murit liniștit în somn, într-un apartament micuț din centrul istoric al Romei. Fiica sa iubitoare i-a fost alături. La fel și Vrăjitorul.

În ziua morții gigantului, mai mulți porumbei și fluturi ca niciodată s-au înălțat în zbor deasupra Cetății Eterne. A fost chiar și un curcubeu dublu, care s-a întins de la Treptele Spaniole și până la Colosseum.

Ai fi fost impresionat, dacă ai fi fost acolo să îl vezi.

Miliardarul suferise de SLA, care înseamnă scleroză laterală amiotrofică. Este o boală neurologică rară despre care domnul Riley nu a spus nimănui, cu excepția Vrăjitorului. Pentru că era cel mai bun prieten al său.

Vei fi fericit să știi că, în ultimele sale zile, magnatul excentric și-a lichidat complet companiile vastului său imperiu de afaceri. Și a donat toată suma pentru acțiuni de binefacere.

Domnul Riley s-a hotărât să lase complexul din Mauritius, de pe malul oceanului, antreprenoarei și artistului, deoarece știa cât de mult le plăcuse să stea acolo.

Dă-mi voie să îți spun ce s-a întâmplat cu antreprenoarea și artistul după această cea mai fantastică aventură pe care o trăiseră cu miliardarul. Știu că probabil te întrebi.

Antreprenoarea a devenit o femeie fantastic de bogată, dezvoltând compania pe care o fondase până când a ajuns o firmă emblematică. A renunțat la demonii trecutului ei, care au bântuit-o atât de mult timp, și acum iubește întru totul viața pe care o împarte cu soțul ei, artistul. Muncește și acum din greu, dar se și bucură mult de timpul liber. Tocmai a terminat cel de-al patrulea maraton săptămâna trecută, a început să îi placă foarte mult grădinăritul și face voluntariat la un adăpost pentru persoane fără locuință, în fiecare marți seara. Nu îi mai pasă prea mult de faimă, avere și putere în lume, chiar dacă acum are toate aceste lucruri.

Artistul, vei fi fascinat să afli, a devenit unul dintre cei mai apreciați pictori din domeniul său. Și-a învins complet problemele pe care le avea cu tergiversarea lucrurilor, este considerat peste tot un maestru în profesia sa și este un soț extraordinar. A alergat la două maratoane împreună cu soția lui și a devenit vegan. În serile de miercuri merge la cursuri de muzică tiroleză.

Și fii atent: cei doi au un băiețel extraordinar de frumos și foarte inteligent. I-au pus numele Stone.

Antreprenoarea și artistul sunt și acum membri ai Clubului 5 a.m. și aplică în

fiecare dimineață *Formula 20/20/20*, cu mult înainte de răsăritul soarelui. Practică încă majoritatea rutinelor învățate de la domnul Riley. Și și-au ținut promisiunea făcută mentorului lor de a spune cât mai multor oameni despre valoarea revoluționară a trezitului în zori.

Cât despre Vrăjitor, el trăiește încă. Din multe puncte de vedere, e într-o formă mai bună ca oricând. Locuiește lângă Tokyo, dar își petrece încă o mare parte din viață pe scenele stadioanelor din întreaga lume, în avioane și în camere de hotel.

Îi place și acum să pescuiască.

Ce urmează în aventura ta eroică?

Sfârșitul acestei cărți reprezintă începutul călătoriei tale în Clubul 5 a.m. Pentru a te ajuta să faci din rutina trezitului în zori un obicei pe viață și să îți stabilești *Formula 20/20/20* ca rutină matinală, astfel încât să ai rezultate, Robin Sharma a creat pentru tine următoarele instrumente eficiente, toate fiind disponibile absolut gratuit:

Aplicația pentru trezirea la ora 5 dimineața

O aplicație remarcabilă care te va ajuta să-ți urmărești procesul zilnic în următoarele 66 de zile, astfel încât trezirea înaintea zorilor să devină automată. Vei primi, de asemenea, acces deplin la foi de lucru, pentru a avea la îndemână schemele pe care le-ai învățat, liste cu muzică pentru stimularea încrederii și o platformă de sprijin extraordinară, prin care să intri în contact cu alte persoane care se trezesc devreme ca parte a acestei mișcări globale.

Provocarea Clubului

Vei primi videoclipuri pentru coaching, bogate în conținut și grozav de practice, necesare unei perioade de două luni, încurajările unui mentor și instantaneele rapide, pline de inspirație ale lui Robin Sharma, astfel încât să-ți respecți angajamentul. Și pentru a-ți mări la maximum victoriile, așa cum face oricine se trezește odată cu zorii.

Meditațiile matinale experte ale Clubului 5 a.m.

Pentru a te ajuta să îți începi ziua cu senzația de calm, concentrat și pozitiv, Robin Sharma a creat cu atenție și a proiectat cu precizie și meticulozitate o serie de meditații ghidate pe care să le faci în fiecare dimineață, astfel încât să îți optimizezi Gândirea, să îți purifici Inima, să îți întărești Sănătatea și să îți înalți Sufletul.

Capitolul secret pierdut

Aflat în focul creației într-o dimineață devreme, Robin Sharma a scris pentru cartea aceasta un capitol final alternativ (și foarte neașteptat). Este interesant, încântător și foarte dramatic.

Pentru a obține acces deplin la toate aceste resurse minunate și valoroase,
disponibile fără niciun cost, mergi la:
robinsharma.com/The5AMClub

Stimulează-ți ascensiunea citind toate bestsellerurile de talie mondială ale lui Robin Sharma

Ai remarcat vreodată că oamenii cei mai profunzi, cei mai elocvenți, cu cel mai mult succes și cei mai eleganți pe care i-ai întâlnit au cu toții un obicei comun? Citesc tot ce le cade în mână.

Indiferent dacă te afli în vârf sau abia acum îți începi ascensiunea, lectura este una dintre obișnuințele principale ale oamenilor extraordinari.

Iată o listă completă a cărților autorului apreciate la nivel internațional, care să-ți sprijine ascensiunea către o productivitate de vârf, o măiestrie totală în activitatea ta și o viață frumoasă, ajutându-te totodată să îți pui amprenta asupra istoriei.

The Monk Who Sold His Ferrari
The Greatness Guide
The Greatness Guide, Book 2
The Leader Who Had No Title
Who Will Cry When You Die?
Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari
Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari
Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari
The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari
The Mastery Manual
Little Black Book for Stunning Success
The Saint, the Surfer, and the CEO

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro